

USA TODAY ÇOK SATAN YAZARI

AVA HARRISON

Beklenmeyen Çarpışma

sonsuz

Çevirmen: A. Arzu Şensoy

**USA Today'in çok satan yazarı Ava Harrison'dan
tutku, rekabet ve sürprizlerle dolu bir
hokey aşk romanı...**

Gözlerim yaşlarla doldu. Tüm bunların onun için ne kadar zor olduğunu hayal edemiyordum. Ağır ağır ve güçlkle nefes alabiliyordum. Harcadığım onca zaman. Keşke bu soruları geldiğimde soracak kadar güçlü olabilseydim. Ama hayır, kırılmıştım, yaralı ve korkmuştum.

***

Redville Saints'in yıldız oyuncusu Dane Sinclair adeta dünyanın zirvesindedir ve evlenmek gibi bir niyeti asla yoktur. Stanley Kupası zaferini yeni kazanmış olan Dane, kariyerini her şeyin önüne koymaya kararlıdır.

Psikolojik bunalımda olduğu bir dönemde kafa dağıtmak için gittiği barda tanıştığı çekici bir yabancidan etkilenen Dane, biraz da olsa hayatın yüklerinden kurtulduğunu hisseder.

Ancak bu tek gecelik ilişki pazartesi gününe uzar, Dane antrenmana gelir ve Redville Saints takımının yeni stajyeriyle tanışır...

Barda tanıştığı çekici yabancı sadece yeni stajyer değil, aynı zamanda koçun kızıdır.

Josie yasak bölgedir, Dane'in karşı koyması gerektiğini bildiği yasak bir cazibedir.

İlişkilerinin ortaya çıkmasının sonuçları ikisi için de felaket olabilir. Dane tüm çabalarına rağmen Josie'den uzak durabilecek mi? Ve bu durum takımdaki konumunu tehlikeye atacak mı?

www.instagram.com/yakamozkitap
www.facebook.com/yakamozkitap
www.x.com/yakamozkitap
www.yakamozkitap.com

www.yakamozkitap.com

ISBN 978 625 904 461 3

9 * 786259 044613

BEKLENMEYEN ÇARPIŞMA

Orijinal Adı: Twisted Collide

Sonsuz Edebiyat: 357

ISBN: 978-625-904-461-3

Yayıncı Sertifika No: 49073

Yazar: Ava Harrison

Çevirmen: A. Arzu Şensoy

Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince

Yayın Koordinatörü: Selcan Karabulut Tat

Grafik Tasarım: Filiz Odabaş

Satış Pazarlama: Zehra Bostancı

YAKAMAZ KİTAP © 2026

Published by AH Publishing © 2024 by Ava Harrison

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle ve kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.

YAKAMAZ KİTAP / SONSUZ KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL

Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35

www.yakamazkitap.com / bilgi@yakamazkitap.com.tr

ⓧⓂⓈ / yakamazkitap

BASKI

Alioğlu Marbaacılık Basım Yayım ve Kağıt Sanayi Ticaret Limited Şirketi

Orta Mah. Fatin Rüştü Sk. No:1-3/A

Sertifika Numarası: 45121

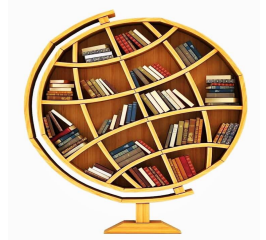
Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, eserde adı geçen çeşitli ürünlerin, markaların ve/veya restoranların ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder.

Bu ticari markaların yayınlanması/kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya onlar tarafından desteklenmemiştir. Yetişkin okurlar için uygundur.

USA TODAY ÇOK SATAN YAZARI
AVA HARRISON

Beklenmeyen Çarpışma

*Düzenleme
Ny.ozlem*

BİRİNCİ BÖLÜM

Dane, 18

Bu, yılın en iyi partisi değildi.

Hatta ayın en iyi partisi bile değildi.

Her şey palavra olabilirdi ama Nick'in sınırsız içki konusunda gerekeni yaptığına şüphe yoktu. Oturma odasının her santimetre-sinden alkol süzülüyor, kokusu surat asarak oturduğum kanepeden yükseliyordu.*

Koç partiyi öğrendiği an –ki hep öğrenirdi– Nick'i takımdan atacaktı ve o da gidecekti. ^

“Küçük” bir buluşmanın hızla kontrolden çıkmış olması da iş-leri kolaylaştırmıyordu. Bu insanların yarısını tanıımıyordum bile.

Karşımda, daha önce hiç görmediğim bir kız, erkek arkadaşının ihanetini yakaladı. Kolunu arkaya savurdu ve kırmızı plastik bir bardağı sıkıca kavrayarak bayat birayı onun üzerine fırlattı.

Iskaladı tabii ki.

Ve tabii ki bira bana geldi.

Oradan ayrılmam için gereken işaret de buydu işte.

Üstümü temizlemek için merdivenlerden yukarı yöneldim. Nick daha önce teknik olarak odasının yasak olduğunu belirtmişti. Ama

teknik olarak bu benim hiç umurumda değildi. Buz üzerinde onu koruyordum. Bunun devam etmesini istiyorsa sesini kesecekti.

Yukarısı daha sessiz ve çok daha tahammül edilebilirdi. Koridor, aşağıdaki müziği yakınlarda bir yerden gelen sözleri anlaşılır kılacak kadar bastırıyordu.

Buraya benden başka birinin daha çıktığını öğrendiğinde Nick kafayı yiyecekti.

Tam onun odasına dalmak üzereyken şunu duydum.

“Çekil üstümden.”

Yanlış mı duydum diye düşünerek bir an donup kaldım.

Sonra kız bunu tekrar söylediğinde sesin geldiği tarafa yöneldim. Kızın kim ya da nerede olduğunu anlayamadan sessizce kordordan aşağı süzüldüm.

“Çekil üstümden!”

Çatlak ses yok sayılamayacak kadar korku doluydu.

Güm güm çalan bas, ayaklarımın altındaki yeri titretiyordu. Aşağıdaki sersemeler hiçbir şeyi fark etmeyecek kadar sarhoşlardı.

Tekrar dinlemek için kendimi zorladım ama ses o kadar uzaktaydı ki bunu başarabileceğimden emin değildim.

Gözlerimi kısıp etrafıma bakındım ama bir pus tabakası görüşümü engelliyordu.

Duyamıyordum. Göremiyordum. *Lanet olsun, harika.*

Ses en iyi tahminle yakındaki bir yatak odasından geliyordu. Sorun şu ki Nick'in ebeveynleri acayip zenginlerdi, bu da sadece bu katta bile yarım düzine oda var demek oluyordu.

İçgüdülerim beni kuzey kanadına yöneltti. Yaklaştıkça bu yalvarışın hayal gücümün eseri olmadığından emin oluyordum. Her adımında bir mücadelenin bariz işaretleri de artıyordu. Boğuk çığlıklar. Hafif gümbürtüler. Ağır hırıltılar.

Bunun ne olduğunu anladığım anda kapıyı iterek açtım.

Sahneye girmem yarım saniye sürdü, tepki göstermem ise bir yarım saniye daha. Patenlerle olacağından daha hızlı bir şekilde odanın diğer tarafına uçtum ve pislik herifin tam dirseğine bir yumruk indirdim.

Tanımadığım bir kızın saçlarına dolanmış yumruğunu açtı. Yaşadığı şaşkınlıkla, kızın iç çamaşırının altında yolunu arayan diğer eli serbest kaldı. Kız onun tutuşundan uzaklaşarak duvara doğru yığıldı ve halının üstünde alelacele sürünerek uzaklaştı.

“Ne oluyor lan?” dedi pislik havlar gibi, ama karşılık vermedim.

Onu boğazından yakaladım. Hiçbir yere gitmiyordu. Kız artık yolumdan çekilmiş ve güvendeyken öfkemi serbest bıraktım. *Tümünü*. Yıllarca hapsedilmiş hüsrarı. Yapmak istemediğim şeyleri yapmaya zorlanmış olmaktan gelen hüsrarı. Sömürülmüş olmaktan. Boktan bir baba tarafından büyütülmüş olmaktan.

Gazabımı bundan daha fazla hak eden bir pislik parçasına rastlamamıştım hiç. Yumruğumu sıkarken yüzüme bir gülümseme yayıldı. Karanlık bir sırıtişla yapmamam gerektiğini bildiğim bir şey yaptım.

İlk yumruğu ben attım.

Elim ona değdiğinde iğrenç bir çatırtı çıktı. Ben onun kurbanını görmüyordum. Molly’yi görüyordum. Küçük kız kardeşimi. Yalnızca bu düşünce bile içime yeni bir içgüdüsel koruma dalgası yollamaya yetti.

Zorbalardan nefret ederdim. Başkalarına takan ve onların kendilerini küçücük hissetmelerine neden olan insanlardan nefret ederdim.

Özellikle de –başka her şeyden çok– izni olmadan bir kadına el sürecekle her şerefsizden nefret ederdim.

Bu kızın Molly olmamasının hiçbir önemi yoktu.

Yumruklamaya devam ettim, tekrar tekrar, ta ki herif bir çapa gibi yere yığılana kadar. Yerde kıvranıyor, durmam için bana yal-

varıyordu. Sözlerini zar zor anlarken yumruklarımın peşinden bir de tekme attım.

Her şey bulanıktı. Etrafımdaki bağırışları fark etmedim bile. Hiçbir şey fark etmedim. Beni onun üzerinden çeken elleri de. Polisler geliyor diye haykıran çocukları da.

Tüm yapabildiğim hissetmekti. Adrenalin damarlarımda yükselirken kalbimin kaotik vuruşlarını. Her yumruk ve tekmenin bana getirdiği enfes tatmini. Ellerini izinsizce başkalarına dokunmak için kullanan yerdeki bu herifin görünüşü ve onu bunu bir daha asla yapmayacak kadar korkuttuğumu bilmek.

“Teşekkür ederim.”

Ses bir fısıltıdan farksızdı ama beni gerçekliğe geri döndürdü. Bu pislik herifin yararlandığı kıza döndüm ve onun beline çıkmış eteğini düzeltmekte olduğunu fark ettiğimde başımı çevirdim.

Bu durum bana bir dizi hareketli resim gibi göründü, her parça bir öncekini takip ederek önüme geliyordu. Çalan sirenler. Basamakları çıkan ayak sesleri. Kollarımı aniden arkaya çekip beni uzaklaştıran iki soğuk elin verdiği his.

“Teşekkür ederim,” dedi kız bu sefer daha yüksek bir sesle.

Memurun duraksamasına yeterli olan da buydu. Polis bilekleri-me ağır kelepçeleri takarken kıza bir kez başımı salladım.

Farkındalık yavaş yavaş yerini bulmaya başlamıştı.

Bunu hak eden herifi indirmiş olabilirdim ama bu, iyiliğimin bedelini ödemeyeceğim anlamına da gelmiyordu.

Bunun olduğuna inanamıyordum.

Aslında inanabiliyordum.

Eğer şansa göre yerleştirme yapılsaydı ben Tsutomu Yamaguchi'nin (bir atom bombasından kurtulsa da bir diğeri sonucunda ölmüştü) üzerinde ama Roy Sullivan'ın (ona da yedi kez yıldırım çarpmış ama en azından hayatta kalmıştı) altında bir yerde olur-

dum. Hayat bana kötü bir el dağıtmıştı. O yüzden polisler kız neler olduğunu anlatırken beklemem için beni bir devriye arabasına iteklerken neredeyse irkilmedim bile.

On dakika sonra beni arabadan çıkarıp kelepçelerimden kurtardılar. Geceyi hapiste geçirmeyeceğim için çok şanslı olduğumun gayet bilincinde olarak bileklerimi ovuşturdum.

Dövdüğüm çocuk bana suçlamada bulunmamayı kabul etmişti, o aşağılık herifi paramparça ettiğim düşünöldüğünde bir mucizeydi bu. Bu gece şanslıydım, orası kesindi (Gördünüz mü? Yamaguchi'nin üzerinde, Sullivan'ın altında).

Tutuklansaydım neler olabileceğini hayal bile edemiyordum. Koç beni yedeğe çekerci, babam da... Kahretsin, bunu hayatım boyunca unutamazdım.

Ama bu bana özel bir hapishane deneyimi yaşamayacağım anlamına da gelmiyordu.

Polisler bana babamı arattılar. İtiraz etmek için aklıma gelen her sebebi duymazdan geldiler. On sekiz yaşında olduğum ve yasal olarak ebeveynlerimi aramak zorunda olmadığım. Telefonum olduğu ve oradan gitmek için bir araç bulabilecek beceriye sahip olduğum. Nick'in geceyi orada geçirmeme izin vereceği.

Hiçbiri nihai sınavlarını geçmeme yardımcı olmadı, zaten ben kimdim ki bununla savaşıyordum? Ne yazık ki küçük kasaba siyaseti yine kendini göstermişti işte.

Ön tarafa doğru giderek babamın gelişini ve sonrasındaki onaylamaz tavırlarını beklemeye başladım. Sesi bu gece beni almaya gelmek zorunda kaldığı için oldukça kızgın geliyordu, bunun görevin kendisinden çok imajına sürölen lekeyle ilgili olduğundan emindim.

Yanımda bana bakıcılık eden bir polis memuruyla, ellerim ceplerimde Nick'in evinin önünde dururken nasıl göründüğümü bili-

yordum. Sevgili yaşı babamı deli edecekti bu.

Dudaklarımı büzdüm ama yanımda duran polise tek bir kelime daha etmedim. Onun yerine beklerken parmaklarımı bacaklarıma vurup durdum.

Bunu hep başıma kakacaktı. Şimdi. Sonsuza dek. Babam benim hakkımdaki planlarını gizli tutan biri olmamıştı hiç. Benim bir hokey efsanesi olmamı bekliyordu. Wayne Gretzky, Bobby Orr ile Gordie Howe'un tek kişide buluşmuş halleri. Eğer bunu bir şekilde batırmayı başarırsam, bir kenara atılırdım. Reddedilirdim. Ve babam da bunu bu geleceği berbat edebilecek bir hareket olarak görürdü kesinlikle.

Bundan sonra hayatımı gerçek bir cehenneme çevirecekti, ta ki ben üniversiteye gidene kadar.

O günü sabırsızlıkla bekliyordum.

Bu bağdan kurtulmanın en hızlı yolu buydu.

Onun gazabını beklerken ileri geri yürüdüm.

Buraya kadarki yolun onu sakinleştireceğini düşünmek fazla iyimser bir yaklaşımdı. Hayır. Tam tersine, bu ona öfkesinin gitgide kabarması için zaman verecekti. Büyük olasılıkla bana savurabileceği her küfrü düşünmüş olacaktı.

Nankör.

Beceriksiz.

Aptal.

Sonra da nutuk başlayacaktı. Jonathan Sinclair sanki bir Ted-Talk'un açılış konuşmacısıymış gibi konuşma yapardı. Ebeveynlerimi bir yardım etkinliğinden ve önemli dostlarından çekip almış olduğum için bunun iki kat kötü olmasını bekliyordum. Sürpriz. Sürpriz.

Her zaman daha önemli bir şey olurdu. Benimle ve ufak kız kardeşimle birlikte evde olmamak için bir neden. Bugünlerde neredey-

se hep dışarıda olduğumdan bu artık beni gerçekten etkilemiyordu ama Molly bu göt kafayla en az yedi sene daha o eve tıkılmış olacaktı.

Sonbaharda üniversite başlayacağından ben tünelin ucundaki ışığı görebiliyordum. Ama Molly daha on bir yaşındaydı, bu da geleceğinde hâlâ yıllarca ihmal edilecek demektir.

Ohio'dan ayrılmayı zorlaştıran tek şey buydu.

Molly'yi arkada bırakmak.

Ben gittikten sonra onunla ilgilenecek kimse olmayacağını bilmek.

Başımı sallayarak aklımı her zamanki depresif düşüncelerinden uzaklaştırdım. Molly iyi olacaktı. Gece gökyüzüne baktım ve kendimi üstüme yağan karanlığa bıraktım.

Bu gece yıldızlar pırıl pırıldı ve şu anda beni almaya gelen kızgın babam olmasaydı öylece oturup bu huzur dolu anda kaybolmak için her şeyi verirdim.

Her şeyin mümkün olduğu bu anda.

Buradan uzakta bir yaşamın.

Hayatımın kontrol edilmediği bir yaşamın.

Sadece ben olabildiğim bir yaşamın.

Kulağımda babamın sesi olmaması için neler vermezdim. Kafamın içinde. Bana nasıl bir fiyasko olduğumu söylerken.

Başarı gösterdiğim tek yer hokeydi ama o zaman bile yeterince iyi değildim.

Yürümeye başladım.

Bu çok uzun sürmüştü. Babam nerede kalmıştı? Geçen her saniyede kaygım artıyordu.

Yine de zaman yavaş ilerliyordu.

Kum taneleri gibi üzerimde akıyordu.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama sonunda eve doğru gelen bir araba gördüm. Kendimi gelmekte olana hazırlarken vücudum kasıldı.

Ama bu beklediğim araba değildi.

Hayır.

Küçük yaşta içki içenlerden oluşan bu kalabalığı dağıtmak için olay yerine çağırılmış olan bir başka polis memuruydu bu.

Neyse ki ben onlardan biri değildim yoksa ben de bir devriye arabasının arkasında merkeze gidiyor olurdum.

Araba yavaşladı ve durduğum yerin tam önüne park etti.

Memur dışarı çıktığında onun arka tarafa yöneleceğini sandım ama bunun yerine birkaç adım yanımda duran memura baktı ve ona doğru gitti.

Olduğum yerden onları izledim. İkisi de her kelimedede bana doğru bakarak bir dakika kadar konuştular. Beni merkeze götürme konusundaki fikirlerini değiştiriyor olamazlardı, değil mi? Sonra iki adam da bana doğru yürüdüklerinde doğrudum.

Belki daha az Sullivan ve daha çok Yamaguchi'ydim. Kahretsin. Özgürlüğümü fazla erken kutlamamam gerektiğini bilmeliydim. Koç hep bunun hakkında uyarıda bulunurdu. Bitene kadar bitmemiştir diye bağıırdı her devre arasında.

Yine de beni tutuklarsa çok şaşıırdım çünkü olaya karışan kız eğer saldırgan benim peşime düşerse kendisi de ona karşı suçlamada bulunmakla tehdit etmişti.

Memur şapkasını çıkarıp, boğumları bembeyaz kesilmiş iki eliyle tuttu. "Dane Sinclair?"

"Evet,"

Konuşmasını bekledim.

Ve o bunu yaptığında hayatımın bir daha asla aynı olmayacağını biliyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

Tosie

On üç yıl sonra...

Sabah güneşi üstüme vuruyordu. Gözlerimi kısarak bu parlaklıkla ve ağzımdan çıkmak için can atan inlemeyle savaştım. İhtiyacım olan son şey annemin uyanmasıydı. Henüz ön kapıyı bile geçmemiştim ama duvarlar inceydi ve annemin uykusu da çok hafifti.

Bugün berbat olacaktı.

Yani, aslında öyle olmayabilirdi.

Eğer annem hâlâ uyuyorsa büyük olasılıkla fark edilmeden içeri süzülecektim. İdeal olan bu olurdu. Sonra da birkaç saat uyku çekebilecektim ki buna ihtiyacım vardı. Hem de deli gibi. Yorgun olduğumda bir canavara dönüştüğüm iyi bilinen bilimsel bir gerçektir.

Kapıya çıkan birkaç küçük basamağı parmak uçlarımda geçtim. Eski kilit, anahtarlarımı kabul etmekte direndi. İçim ürperiyor, umarım bugün yine sorun çıkarmaz.

Lütfen sessiz ol. Lütfen.

Nerede bende o şans.

Kilidi çevirdiğim anda metal, ölüyü bile diriltecek kadar tiz bir ses çıkardı. Kafamı duvara vurmamak için kendimi zor tutarak

gözlerimi sımsıkı kapattım. Ama bu ses, kapıyı gıcırdayarak açtığımda ahşabın zemini kazıyan sesinin yanında hiçbir şeydi.

Daha önceki bir hayatımda vatanıma ihanet etmiş olmalıydım.

Pinti annem sabahın altısında televizyon son ses açık uyuyor değilse bu gürültüye kalkmaması mümkün değildi.

Ön kapıdaki paspası geçtiğim anda dualarımın karşılıksız kaldığını anladım. Annem oturma odasının orta yerinde hiç kıpırdamadan duruyordu, beni karşılamak için dönmemişti bile. Hava sadece yirmi üç derece olmasına rağmen üstünde hâlâ incecik pijamaları vardı ve gözleri bozuk şöminenin rafı üzerindeki eski saate kilitlenmişti.

Sonunda —*sonunda*— bana döndü ve bunu hiç yapmamış olmasını diledim.

Kahretsin, çok kızgın görünüyordu.

Sıcaklık birden on derece artmıştı sanki. Keşke klimayı kullanmamıza izin verseydi. Finansal olarak eskiden olduğumuzdan daha iyi durumdaydık ama bekâr anne olarak, “her kuruşun değeri var” zihniyeti onu asla terk etmemiştir.

Tamam, kahretsin.

Birbirimize bakarak sessizce durduk, ikimiz de ilk konuşan olmaya cesaret edemiyorduk.

Bu sefer bir gülümsemeyle bundan sıyrılamayacağımı bilerek güçlkle nefes verdim. “Günaydın anne.”

“Hangi cehennemdeydin sen?”

Tüylerim diken diken oldu. Annemin hiç bu kadar yüksek sesle konuştuğunu duymamıştım, hele bu saatte kesinlikle. Komşular onu duyabiliyorlarsa hiç şaşırılmazdım. Omuzlarımı geriye atarak kendimi gelmekte olan şiddetli azarlamaya hazırladım.

“Anne...”

“Bana *anne* deme. Sana bir soru sordum.”

Ve böylece annem bana onun gözünde sürekli bir hayal kırıklığı olduğumu hatırlatmış oldu.

“Ben yirmi iki yaşındayım...”

Eli havaya kalktı ve söylemek üzere olduğum sözler ağzıma tıklandı.

“Orada dur genç hanım. Yirmi iki ya da otuz iki olman umurumda bile değil. Burası benim evim. Kurallarım kanundur ve benim evime sabahın altısında gelinmez.”

Eve geri taşındığımdan beri milyonuncu kez iş piyasasına lanet okudum. Bu düzenin en kötü yanı buydu. Üniversitedeyken, sokağa çıkma yasağı ya da her hareketimi takip eden bir anne olmadan tek başıma olmaya alışmıştım.

“Eve yeniden taşınmaya karar verdiğinde kuralları biliyordun. Öyle değil mi?” diye sordu ama yanıtı bildiğimi biliyordu.

Bu konuşmayı defalarca yapmıştık. Hemen hemen haftada bir kez. Ama annem zaten yanıt beklenmeyen sorular kraliçesiydi.

“Demek istediğim, bir iş bulduğumda artık dışarı çıkamayacağım, o yüzden sadece düşünmüştüm ki...”

“Peki bu tam olarak ne zaman olacak?” Meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Şey, deneyim olmadan bu zor.”

Çenesi kasıldı. Tıpkı patlamaya hazır bir çizgi film kahramanına benziyordu. “Peki bunu tam olarak ne zaman yapmayı planlıyorsun?”

Kaşlarımı çattım. “Deneyim kazanmak mı?”

“Evet. O. Çünkü denediğine inanmakta zorluk çekiyorum. Senin bir iş bulmayı deniyormuş gibi bir şey yaptığını hiç görmedim de.”

Derin bir iç çektim. Yine aynı şey. Her gün, her gün bunu söylüyordu ve değişen hiçbir şey yoktu. Deniyordum. Gerçekten. E-postayla yüzden fazla yere özgeçmiş göndermiş, bir işe alım uzmanıyla iletişime geçmiştim ama hiç sonuç çıkmamıştı. Her seferinde aynı şey söylenmişti: Deneyime ihtiyacınız var.

Ama kimse bana fırsat vermek istemezken nasıl deneyim kazanacaktım ki?

“Kimse beni işe almak istemiyor. Sana ne diyeceğimi bilmiyorum anne.”

Uyduruk bahaneme inanırmış gibi bir an için sessiz kaldı, sonra başını iki yana salladı.

“Artık yeter. Tamam.” Ellerini kaldırdı. “Benden bu kadar.”

İşte bu tam ona göre idi. Dramada mükemmeldi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Tam olarak ne demek istediğimi biliyorsun Josie. Hiç sorumluluğun yokmuş gibi gelip gidiyorsun. Çalışmıyorsun. Hâlâ üniversitedeymiş gibi davranıyorsun. Bir iş bulmayı denemiyorsun bile.” Ağzımı açtım ama elini salladı. “Hayır. Artık bahanelerini dinlemek istemiyorum.”

Sonunda oturup parmaklarıyla koltuğun kumaş kolçağına vurmaya başladı. Bir şey yapmam gerekiyormuş gibi hissettim ama donakalmıştım, bana söylemeyi tasarladığı her neyse meydana okumasını bekliyordum.

Alt dudağımı ısırdım. Şu an konuşma zamanı değildi ama kendimi savunmaya kalkışmamak bana zor geliyordu. Belki kendime biraz acı çektirirsem onu daha fazla kızdırmaktan kaçınabilirdim. Dişimin baskısı deriyi yırtmak için yeterli olmasa da pişman olacağım bir şey söylememi engellemek için yeterliydi.

“Onu gördüm.”

Sözleri kendime acıma maskemi delip geçti.

“Neyi gördün?”

Gözünü kırpmadan bana bakarken, göz temasını hiç kesmedi.

“Ders dışı küçük faaliyetlerinin hepsinden haberim var.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“İstediğin kadar reddet. Fikrimi değiştiremeyeceksin. Yeterince

sabrettim.” Başını salladı ve tek bir damla yaş yanağından o kadar hızlı süzüldü ki doğru gördüğümde emin olamadım. “Benim yetiştirdiğim kadın bu değil.”

Gözlerine bakamadığımdan bakışlarımı ayaklarıma indirdim. “Anne.”

Boğazımdan çıkan inilti çirkindi ve hiç bana göre değildi ama geçen o bir anda bir şey değişmişti. Ne olduğunu bilmiyordum ama aniden bir daha hiçbir şey aynı olmayacak gibi hissettirmişti.

“Birkaç telefon konuşması yaptım...” Sözleri gittikçe sessizleşti ve başımı kaldırdığımda gözlerimiz kilitlendi.

“Kimi aradın?” Sesim titriyordu.

“Birkaç kişiyi.”

“Peki,” diye fısıldadım kelimeyi ağzımdan güçlkle çıkararak. Sanki kötü bir şey olacakmış gibi midem kasılmıştı. Odadaki hava bile ağırlaşmıştı.

“Babanı aradım.”

Dizlerimin bağı çözüldü. Zar zor sabit duruyordum. Ayakta durabilmek için elimi duvara dayadım. Az önce söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylemişti o?

“Babam derken ne demek istiyorsun? Anlamıyorum. Onun kim olduğunu biliyor musun?”

“Evet, kim olduğunu biliyorum.” Annem gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan derin bir iç çekti. “Ama şimdi, konuşmamız gereken...”

“Bunu şimdi benimle konuşmayacağını söylerken ne demek istiyorsun ya? Bilmeyi hak ediyorum. Tüm hayatım boyunca bana yalan mı söyledin?”

Kuşkusuz bir babam olduğunu bilmeme rağmen annem daha önce ondan hiç söz etmemişti. Yani, tabii, laf arasında birkaç cümle falan ama bu konunun bir geleceği olmadığını hep biliyordum.

Geçmişte ne zaman sorsam annem konuyu değiştirmişti. Ya öyle yapardı ya da ihtiyacım olan tek ebeveynin kendisi olduğunu hatırlatırdı bana.

Baba mı? diye gülerdi başını iki yana sallayarak. *Seni ben yetiştirdim. Hastalandığında, okumak istediğin yeni bir kitap bulduğunda, okul için yeni bir dizüstü bilgisayara ihtiyacın olduğunda gerekenleri sana ben sağladım. Bir babaya ihtiyacın yok. Ben varım.*

Sendeleyerek duvara yaslandım. Söyledikleri karşısında nutkum tutulmuştu. Şu anda hiçbir şey bilmiyordum; ne düşüneceğimi, ne söyleyeceğimi, ne hissedeceğimi.

Çocukluğumun çoğunda yapay dölleme ürünü olduğumu düşünmüştüm. Bunda bir sorun olduğundan değil de hiçbir şeyin bir babayı çocuğundan ayrı tutabileceğini düşünemiyordum, yani bir babam olmamalıydı. Annem tabii ki ben bunu ona soracak yaşa gelir gelmez bu düşüncemi en başından engelledi.

Ama bir parçam hâlâ onun bana yalan söylediği umuduna tutunuyordu. Babamın beni asla kendi isteğiyle bırakmayacağına inanmak isteyen parçam.

Bana göre bir şey onu durdurmuştu.

Bana göre bu hiç benimle ilgili olmamıştı.

O beni hep istemişti.

Ama şimdi, pelte gibi bacaklarımın üzerinde dikilmiş dünya beni tek lokmada yutuverecekmiş gibi hissederken tüm bu yıllar boyunca düşündüğüm her şeyin kendime söylediğim bir yalan olduğunu kabul etmeliydim. Kırılgan kalbimi koruyacak bir yalan.

“Tüm bu sürede bir babam vardı ve sen bana ondan hiç bahsetmedin mi?”

Bir babam var ve beni hiç istemedi.

“Josephine, şimdi seninle bu konuya hiç girmeyeceğim.”

“Vay canına.” Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. “Gerçekten mi anne?”

Ciddi ciddi az önce kucağıma bir bomba bırakmış, sonra da bunun hakkında konuşamayacağını mı söylüyordu? Gerçekten. Alacakaranlık kuşağında falan mıydım?

Lanet olsun, neler oluyor?

“Yeter.” On yıllardır bana emirler yağdırırken kullandığı o daha-fazla-saçmalık-yok sesini kullanarak çenesini yukarı kaldırdı. “Şu anda tek bilmen gereken onunla konuştuğum ve uzun bir konuşmadan sonra sana yardım etmeyi kabul ettiği.”

Başım ileri geri sallandı ve artık oturmazsam bayılacağımdan emindim. Odanın diğer tarafına gittim ve kanepenin karşısındaki divana yığıldım.

“Bana yardım etmek mi? Beni terk eden bir adamın yardımına ihtiyacım yok benim.” Güldüm ama büyük bir ciddiyetle. Annemin tüm bu zaman boyunca ona erişimi olduğuna ve onunla iletişim kurmak için şimdiye kadar beklediğine inanamıyordum. “Aslında senin de aynı noktada olduğunu düşünüyordum. Beni kendi başına yetiştirdiğinde ısrar eden o kadına ne oldu?”

“Seni ben *yetiştirdim*.” Annem omuzlarını silkti. “Ona ihtiyacımız yoktu.”

Ama benim vardı.

Benim ona ihtiyacım vardı ve o beni istememişti.

Babamı daha tanımadan ondan şimdiden nefret ediyordum.

Dudaklarımı büzdüm. “Ve şimdi benim ihtiyacım mı var?”

“Bir kenarda öylece durup senin hayatını boşa harcamanı, tıpkı bir... eee, bir...”

“Tıpkı bir *ne* gibi anne?” Bir elimi kaldırarak başımı iki yana salladım. “Bak, biliyor musun? Ben bilmek istemiyorum. Hayatım boyunca benim için kararlar verdin, benim ne istediğimi, benim için neyin en iyisi olduğunu hiç dikkate almadan.”

Annem kollarını kavuşturdu. “Bilmediğin çok şey var...”

“Peki bu kimin hatası?” dedim bir kaşımı kaldırarak. “Bunların hiçbirinin kararı sana düşmezdi.”

“Annen olarak seninle ilgili her şey bana düşer, bu da dahil.” Ayağa kalktı ve sehpanın üstünden bir zarf alıp kucağıma attı. “İş-ten döndüğümde evden gitmiş olmanı umuyorum.”

“Affedersin?”

Zarf haliya düşerken kırılan kalbimin sivri uçlu parçalarını da yanında götürdü.

“Yolunu kaybettin tatlım. Bir değişime ihtiyacın var.” Annem içini çekerek başını salladı. “Baban kabul etti, onunla birlikte yaşamana izin veriyor.”

“Beni... Beni buradan gönderiyor musun?”

Babamın beni istemediğini bilmek ayrı bir şeydi, o benimle hiç tanışmamıştı. Kim oluyordu da beni yargılıyordu? Ama ya annem?

O, beni hayatım boyunca tanımıştı. İlk dişim düştüğünde, en iyi arkadaşım Kanada’ya taşındığında, erkeklerin sakız çiğner gibi kalp çiğneyen sersemeler olduklarını keşfettiğimde bana o sarılmıştı. İlişkimiz hiç harika olmamıştı ama yine de... O benim annemdi.

Annem sorumu duymazdan geldi. “Sonunda şu hep tutturup durduğun iş deneyimini kazanacaksın.”

“Beni yirmi iki yıl boyunca bırakmış adamla birlikte çalışmamı mı istiyorsun?” Ayağa fırladım ve zarfı topuğumun altında ezip döndüre döndüre buruşturdum. “Bunu reddediyorum.”

“Bu sana kalmış Josephine. Ne de olsa artık bir yetişkinsin...” Eliyle hafifçe başımın tepesine vurdu. Gözlerimi kapatıp kendimi onun dokunuşuna yaslamamak için her bir zerreme hâkim olmam gerekti. “... Ama artık evimde hoş karşılanmayacaksın.”

Ve öylece, arkasına bile bakmadan çıkıp gitti. Söylenenler doğruymuş. Çocuklarına en önemli dersleri ebeveynler verirmiş.

Benimkiler bana hiç kimseye ihtiyacım olmadığını öğretmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dane

Odaya daha ilk adımımı atar atmaz olmak istediğim son yerin burası olduğunu anlamıştım bile.

Normalde de pek kalabalık insanı değildim ama bugün, daha doğrusu bu gece, sorun sadece kalabalık değildi, bu çok daha kötüydü.

Tüm bunların temsil ettiği şeyden nefret ediyordum. Beni yanlış anlamayın, hokey oynamayı çok seviyordum ama yıllar sonra bile babamın sesinin hâlâ kulaklarımda olmasından nefret ediyordum. Bu onu düşünmek için doğru zaman ya da yer değildi.

Kimi kandırıyordum ki? *Öyleydi*. Sırf onun yüzünden buradaydım. Babam zihnimde fazlasıyla yer kapladığı için bu zaferin tadını bile çıkaramıyordum.

Kupa'yı kazanmanın muazzam olduğunu da biliyordum ama bunu daha kaç kez kutlamamız gerekiyordu ki? Bu sürüklendiğim dördüncü partiydi. Neredeyse iki ay önce olmuş bir şeyi kutlamak zorunda olmadan sadece yaz tatilimin tadını çıkaramaz mıydım?

Sertçe iç çekişimi engelleyemedim ve sonsuza kadar burada duramayacağımı anladım.

Bir kadının keskin kahkahası havayı yardı ve beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Sesin geldiği yöne baktığımda Hudson Wilde'ın hayranlarından birine daha denk geldim. Kızın cırtlak sesli konuşması ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Onun bu saçmalıkla nasıl başa çıktığını anlamıyordum ama bahsettiğimiz Hudson'dı işte. Takım arkadaşım hatunlar için yaşıyordu. Bu onun lafıydı, benim değil.

Bu kaba düşünceyle sırtım buz kesti.

Bu uzun bir gece olacaktı.

Başımı diğer yöne çevirdim ve gözlerimi odada gezdirerek hangi tarafın daha az eziyetli olacağını belirlemeye çalıştım.

Hudson zararsız ama sıkıcı olacaktı.

Sağında koçumuzla konuşan Mason Goode'u gördüm. O taraf da çok cazip değildi. Doğru yaptığımız her şeyi duymakla ilgilenmiyordum, hemen peşinden gelecek batırdığımız şeyleri de. Koç Robert benim için bir baba gibi olabilirdi ama iş hokeye gelince konuşmaları bıkkınlık verici olabiliyordu. Hiç bitmiyordu. Bir koçun kariyerindeki en büyük maçı kazanabilirdik ama adamın hâlâ vereceği birkaç geri bildirimi olurdu.

Etrafı tarayıp Aiden ve Cassidy'ye bakındım ama hiçbir yerde görünmüyorlardı. Hiç şaşırtıcı değildi. Yalnız kalmak için hep sıvışarlardı zaten. Bu çok kötüydü çünkü onlarla takılmak en iyi tercihim olurdu.

Bakışlarım Molly'yle buluştu ve bir an için bana baktı. Kaşları endişeyle çatıldı, sonra bana doğru yöneldi. Hemen arkamı döndüm.

Hayır. Bu gece değil.

Beni fazla iyi tanıyordu, her şeyin yolunda olduğuna dair sahte özgüvenimi anında çözecekti.

Kız kardeşimle uğraşacağıma tüm şeytanların en küçüğüne yöneldim.

“Yani Hudson,” diye mırıldandım.

Şiddetli ve gürültülü kalabalığın arasında ilerlerken yanından geçtiğim hiç kimseyle göz teması kurmamak için elimden geleni yaptım. Sohbetler ve kahkahalar ortamı dolduruyordu ve fırsat verilseydi takım arkadaşlarımdan herhangi birinin beni durduracağını biliyordum. Havadan sudan sohbet bir yana hiç kutlama havamda değildim.

İnsan kalabalığının arasından yolumu açarak bara ulaştım; Hudson orada, dikkatini çekmek için birbiriyle yarışan bir grup kızın arasında rahatça oturuyordu. Oraya varınca durdum, sırtımı bara yasladım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Yanma yaklaşılacak biri olmadığımı açıkça belli ettiğimi umuyordum.

Varlığım Hudson’ın bana doğru dönmesine neden oldu ve başını kaldırdı. “N’aber adamım? Şenliklere katıldığını görmek güzel.”

“Hiç,” diye homurdandım. Daha iyi bir adam mutluymuş gibi yapardı. Ne yazık ki ben o adam değildim. Hudson bir kolunu uzattı ve omzuma sarıldı. “Hadi kardeşim, gülümse biraz.”

Ben bunu yapmayınca gözlerini devirdi ve bir kahkaha attı. Herifi sevmediğimden değil ama şu anda onun çocuksu soytarılıkları için hiç havamda değildim.

“Ahbap, Kupa’yı kazandık. Sen neden hâlâ sıkkın görünüyorsun?”

“Lanet olsun ben *sıkkın* değilim.” Kendimi onun kolundan kurtarıp şu anda ihtiyacım olan mesafeyi kazandım.

Bu benim hatamdı. Bunu başıma ben açmıştım. O bana yaklaşmamıştı, ben onun yanma gitmiştim. Hudson’a pislik gibi davranmamalıydım. Burada olmam onun suçu değildi.

“Beni kandırabilirdi.” Dönüp yanındaki, söylediği her şeye kırdamasına bakılırsa belli ki onun dünyadaki en eğlenceli adam olduğunu düşünen sarışın kıza baktı. “Sence de çok mutsuz görünmüyor mu?”

Kız başıyla onayladı. “Öyle.”

“Belki sen onun neşelenmesine yardım edebilirsin.” Hudson kaşlarını oynatarak ona sırttı.

Harika, gerçekten harika.

Şimdi de Hudson’ın beni yatağa atmaya çalışmasını çekmem gerekecekti. Bu gece gittikçe daha iyi oluyordu.

Onun bu sözleriyle sarışın kız bana doğru bir adım atıp dokunmak için sağ elini kaldırdı. Geriye doğru bir adım atıp ondan sıyrıldım.

“İlgilenmiyorum. Ama teşekkürler.”

Hudson elindeki bardağı kaldırıp bir yudum almadan önce bir kahkaha attı. Sonra elini indirdi ve başını salladı. “En azından seni benimle bir içki içmeye ikna edebilir miyim? Bilirsin işte, kutlama için.”

“Bunu da almayayım.”

Birileri yürüyüp geçerken bana çarpınca dönüp üstüme çıkanın kim olduğuna baktım. Hoş bir kızıldı ve ona bakışımı yakalayınca baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. Hudson olsaydım bu teklifini kabul ederdim ama ne yazık ki içimde hiç arzu canlanmadı. Belki de ben bozuktum. Kız harikaydı ama ben bu gece havamda değildim işte.

O kıza göre değildim ve buraya göre de olmadığım kesindi.

“Ne zamandır buradasın?” diye sordu Hudson, ben de ona dönüp omuz silktim.

“Beş dakika.”

“Peki daha ne kadar kalmayı düşünüyorsun?” Dudakları bilmiş bir sırıtışla kıvrılmıştı.

“Emin değilim.”

Sarışına dönüp başını salladı. “Bu, gidiyor demek. Bir sonraki içkime kadar gitmiş olacağı kesin.”

“Kendini kandırma. Ondan çok daha önce gitmiş olacağım,” diye karşılık verdim.

Sanki bu yorumum bir meydan okumaymış gibi Hudson kadehini ağzına götürdü ve içinde kalanları bir yudumda bitirdi. “Meydan okumanı kabul ediyorum.” Sonra da barmenin dikkatini çekmek için elini kaldırdı. Barmen baktığında bir içki daha istediğini işaret etti.

“Öyleyse...” Onlara sırtımı dönmeden önce itiraz edecek zaman bile vermeden topuklarım üzerinde dönüp çıkışa doğru yöneldim.

Dışarı çıkarken birkaç arkadaş bana başlarını salladılar ama onlara her zamanki boş bakışımı fırlattım. Hepsi benim sersemim teki olduğumu düşünüyorlardı tabii ama bunun bir önemi yoktu. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Çıkışa birkaç adım uzaktaydım ki kelimenin tam anlamıyla, darmadağın haldeki Aiden ile Cassidy’nin içlerinden geçtim.

Az önce ne yaptıklarını tahmin etmeye gerek yoktu. Kalbimin etrafındaki kaslar bir anda kasıldı ancak silkinip o hissi üzerimden attım. Aiden ile Cassidy’ninki gibi bir şeye sahip olmanın tek yolu birinin içeri girmesine izin vermektir. Birinin içeri girmesine izin vermek de benim için olası değildi.

Cassidy bana bir şey söyledi ama dediklerini anlayamadım. Müzik çok yüksekti, etrafta dolanan insanlar daha da gürültülüydü.

Karşılık vermek yerine homurdandım, başımı salladım ve yürümeye devam ettim.

Sonra bununla ilgili Aiden’den bir sürü laf işiteceğimden eminim ama şu anda bunu umursayacak durumda değildim.

Havaya ihtiyacım vardı. *Bu lanet olasıca yerden çıkmam gerekiyor.*

Sonunda arka girişe vardım. Kapıyı iterek açtım ve bunu yapar yapmaz ılık yaz havası yüzüme çarptı.

The Château, Redville’in otuz kilometre kadar dışındaki küçük bir bağda yer alıyordu ve bir düğün ya da bu gece olduğu gibi bir kutlama partisi için mükemmel bir mekândı.

Burada sadece çok sayıda restoran ve bar bulunmakla kalmıyordu, aynı zamanda tesis içinde bir otel de vardı.

Otele giden ana caddeye çıkana kadar binanın arka tarafına yürüdüm. Bir beş dakika daha yürüdükten sonra nihayet aradığım sığınak olduğunu umduğum butik otelin geniş cam kapılarının önünde duruyordum.

İhtiyacım olan buydu: Kimsenin benimle konuşmayacağı bir yerde bir içki içmek.

Yanımda beni yargılayacak, daha da kötüsü neyin ters gittiğini merak edecek tanıdığım biri olmadan kendimi biraz salabilecektim.

Kapıyı açıp lobiye giden kıvrımlı koridorda ilerledim. Oraya vardığımda birkaç kafamı boşaltmak için otelin salonuna yöneldim.

Memnuniyetle iç çekerek kendimi oturulabilecek en yakın yere bıraktım ve elimi kaldırdım. Bir içkiye hiç bundan daha hazır olmamıştım.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tosie

Kapıdan içeri girdiğimde hayatımdaki her şey değişecekti.

Bana verilen adresin önünde duruyordum ama ayaklarım hareket etmiyordu.

Gitmek dışında bir seçeneğim yoktu –anneme bunu yapacağımı söz vermiştim– ama kendime kaç kez yürü desem de olmuyordu.

Hazır değilim.

Eşiği geçtiğim anda artık öylece babam yokmuş gibi yapamayacaktım. Onun beni istememiş olduğu gerçeği gözümün önüne serilecekti.

Bedenim durduğum yerde ağırlaşırken etrafıma baktım.

Göz ucuyla küçük bir tepenin üzerindeki güzel binayı görebiliyordum. Vale bunun bağıın butik oteli olduğundan bahsetmişti.

Bugün için esas planım, kasabaya geldiğimde partiye gitmekti, oradan da babamın mülkündeki küçük misafir evinin anahtarlarını alacaktım. Sorun şu ki bırakın evine gitmeyi ben babamla karşılaşmaya bile zihnen hazır değildim. Annemin bunun iyi bir plan olduğunu düşünmüş olması bile saçmaydı.

Bana tüm verdiği üzerinde Robert adı ile bir numara yazılı küçük bir kâğıt parçasıydı. *Bilinmeze yürümekten bahsetmişken. Adamı gizlice araştırmak için bir soyadı bile yoktu elimde.*

Hiç hoş değil, anne.

Durduğum yerden ziyafet salonundaki bangır bangır müziği duyabiliyordum. Neyi kutladıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Tanrım, eğer gümbürdeyen kahkahalar bir göstergeyse iyi eğleniyorlar demekti. Bir de geniş pencerelerden tamamen görünen dans eden bir çift vardı.

Midem kasıldı.

Babamın hayatı bu.

İki yakasını zar zor bir araya getiren, faturaları ödemek için birkaç işte çalışması gereken bir kadın olan annemle birlikte yaşadığım onca yıl boyunca babam lüks bir hayat sürüyordu.

Buraya asla uyum sağlayamayacağım.

Ben bu insanlar gibi değildim. Bana bir kez baksalar, derleyip toplasalar bile benim yeterince iyi olmadığımı düşüneceklerdi.

Belki de değilim.

Belki de babam bu yüzden beni aramaya hiç gelmemişti. Şu anda bunların hiçbirinin önemi olmamalıydı ama vardı, çünkü bu kapının önünde dururken kendimi sanki hayatın bir yol ayrımında gibi hissediyordum.

Bir tarafta parti, diğer tarafta bir otel. Sadece kısacık bir süre daha gerçeklikten kaçış.

Bedenim benim yerime karar verdi ve kendimi partinin ters yönüne doğru uzun adımlar atarken buldum.

Dolambaçlı yolda ilerledim ve yürürken her tarafta asmalar olduğunu gördüm.

Yolun kenar hatlarını çiziyorlardı. Gecenin karanlığında onları görmek kolay değildi ama bunların küçük üzüm tarhları olduğunu

anlayacak kadar görebiliyordum.

Bu özel üzümlerden hangi tip şarap yapıldığını merak ettim.

Dürüst olmam gerekirse bu yerin potansiyeli ve bana önerilen işle birlikte bir tür heyecana kapıldım. Sperm donörüm bir yana, bu üzüm bağı ve burada imal edilen şarapla ilgili öğrenebileceğim her şey için can atıyordum.

Daha yakından bakmak keyifli olurdu. Belki daha sonra. Şu anda asıl önceliğim bu gece için bir oda bulabilecek miyim, onu görmekti. Kaçınılmaz olandan önce biraz zaman satın alabileceğim bir yer.

Otelin ön kapısına ulaşmak beş dakikadan fazla zamanımı almadı ve içeri girdiğimde doğruca resepsiyona gittim.

Bankonun arkasındaki güzel, genç kadın benim yaşlarımda – yirmilerinin başında– olabilirdi, mükemmel düzlükte siyah saçları ve derin bakışlı kahverengi gözleri vardı.

“Merhaba.” Öyle ışıltılı gülümsedim ki yanaklarım alev aldı.

Annem her zaman, onları nezaketinle alt et, sirke yerine balla daha çok şey elde edersin derdi. Bana sorarsanız tavsiyesine kendisi de uymadığından bu çok ironikti ama neyse, konudan sapıyorum.

Bunun işe yarayacağını umdum.

Olmazsa kuyruğumu kıştırıp buradan ayrılmam ve o korkutucu partiye gitmem gerekecekti. Kaderim bu kadının ellerindeydi.

Hadi bakalım. “Bu gece için müsait odanız var mı acaba?”

“Bu gece mi?” Kadının sesi soru ifadesiyle yükselmişti.

Büyük olasılıkla bu tesiste böyle son dakika talepleri pek sık olmuyordu.

“Evet, biliyorum son dakika oldu ama diğer konaklama planlarım suya düştü.” Birkaç yıl önce annemin sadece acil durumlarda kullanmam için bana verdiği kredi kartını bulmak için çantamı karıştırdım.

Ne de olsa bu da bir acil durumdu. Üstelik yeni bir işe girmek üzereydim. Bunu ona geri ödeyecektim, hem de faiziyle, beni son zamanlarda hissettirdiği gibi işe yaramaz olmadığımı ona kanıtlayarak.

Kartı bankonun üzerine bırakarak kadının gözlerine baktım.

Kaşları çatıldı. Düşünceli görünüyordu ama bilgisayarının ekranına bir şeyler yazarken hiçbir şey söylemedi.

Belki de akşamın sekizinde bir oda istemek için çıkıp gelen ilk rastgele kız ben değildim.

Hatta en çılgın hikâyenin benimki olmadığına bile bahse girerdim.

“Şanslı gününüzmüş. Bir odam var. Sadece ehliyetinize ve kredi kartınıza ihtiyacım olacak, sonra her şey tamamlanacak.”

Kredi kartını mermerin üzerinden ona doğru kaydurdım, sonra çantamı açıp ehliyetimi bulana kadar cüzdanımı karıştırdım. Bunu ona uzattığımda kadın yazmaya devam etti.

Beni yerleştirmesini beklerken zaman durmuş gibiydi.

Sonunda bunu halletmiş olmalıydı ki başını kaldırıp yüzünde büyük bir gülümsemeyle bana baktı.

“İşte buyurun, oda 602.”

Kartlarımı ve oda anahtarını almadan önce ona gülümseyerek teşekkür ettim. Asansörlere doğru yürürken birden lobideki bar gözüme çarptı. Karşıdan beni çağırıyordu. Eğlenen müdavimlerin gürültülü sohbetleri adımları sesleniyordu.

Valizim hâlâ arabamın bagajındaydı çünkü partiden sonra babamın evine gideceğimi sanıyordum, o yüzden bırakacak bir şeyim yoktu. Biraz kafa dağıtsaydım bari.

Sadece bu gecelik.

Bir anlık kaçış.

Anın tadını çıkarma ve yeni başlangıcı kutlama, sonrasında bu ne kadar kötü ya da tuhaf bir hal alabilecek olursa olsun.

Bara doğru ilerlemeye başladım. Yaklaştıkça ışıklar da daha loş bir hal aldı.

Ortamin havası değişiyordu, gizemli ve baştan çıkarıcı, tıpkı sevdiğim gibi. Burası bana filmlerde göreceğiniz, her şeyin mümkün olduğu bir barı anımsatmıştı. İnsanı rahat ve özgür hissettiren türden bir ışıklandırmaydı.

Geniş saydam bar tezgahının yanına vardığımda bir taburenin üzerine kaydım ve barmene başımı salladım. Kadının yüzü cansız ve aksi gibiydi. Yani ya öyleydi ya da daha ilk bakışta benden hoşlanmamıştı.

Mükemmel başlangıç.

“Tekila, ekstra soğuk,” dedim çünkü bundan daha fazla işe yarayacak bir şey yoktu.

Beklerken etrafıma bakınıp diğer müdavimleri inceledim.

Hep gittiğim sıradan barlar gibi değildi burası. Gürültücü üniversiteli çocuklar yoktu. Hayır, üniversite kardeşlik üyelerinin yerini iş adamları almıştı ya da en azından gri takım elbise, sıkıcı beyaz gömlek ve kasvetli kravatlarıyla öyle görünüyorlardı. Bu tip adamlar hayatlarının monotonluğundan kaçmaya çalışıyorlardı.

Birkaç adım ötede bir kadın masası vardı, güzel bardaklarda meyveli kokteyllerini yudumluyorlardı. Bunlar büyük olasılıkla bir kızlar gecesi için çıldıran annelerdi. Arkama yaslandım ve içkimin gelmesini bekledim.

Geldiğinde ufak bir yudum aldım. Sevdiğim soğuklukta olduğunu teyit edecek bir dikkatle. Böyle bir yerden bekleyeceğim gibi mükemmeldi.

O sırada bir şey dikkatimi çekti. Başımı çevirdiğimde tüm odanın ilgisine layık bir adam gördüm.

Buradaki diğerlerine benzemiyordu. Dağınık kahverengi saçlarıyla az önce sevişmiş gibi bir hali vardı. Bu görünüş benim zaafım-

dı. Bir erkekte bunu neden bu kadar çekici bulduğumu bilmiyordum ama Tanrım, bayılıyordum işte.

Yüzü, üzerini hafifçe gölgeleyen kirli sakalla kusursuz bir şekilde yontulmuş gibiydi. Bir manken gibi büyüleyici, aynı zamanda da darmadağın.

Bara doğru gelirken hiç kimseyi fark etmiş gibi görünmüyordu. Yanıma vardığında gözlerimiz kesişti, mavi gözlerinin çarpıcı rengi karşısında nefesimin kesildiğine yemin edebilirdim. Bana buz mavisini hatırlatan soğuk bir derinlikle parlıyordu.

Yüce Tanrım.

Bu adam mükemmelliğin ta kendisiydi.

Gözlerimi ondan alamıyordum bile.

Bunu yapmam gerektiği kesindi. Ağzım açık baktığım çok açıktı ama o benim tüm bu zavallı gösterimden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Hayır, beni fark ettiğini belli etmek yerine barmene işaret edip bir içki sipariş etti.

“Viski, sek.” Haşın sesi tüylerimi diken diken etmişti.

Şimdi daha yakından bakınca yaşının benden fazla olduğunu anladım. Çok daha fazla.

Otuzlarının başında olmalıydı ve daha yeni yirmi iki yaşında olan ben ona doğru yürümeye çalışan bir ceylan yavrusu gibi görünüyor olmalıydım.

Bu hiç önemli değildi çünkü bu gece kafamı dağıtacak şeyin bu adam olduğuna karar vermiştim bile.

İçkimi kafama diktim ve tek bir seferde yutarak boğazımı yakışının keyfini çıkardım.

Ne olacaksa olsun, işte başlıyorduk.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Tosie

“Buraya sık gelir misin?” diye sordum muhteşem adam yanımdaki tabureye ilişirken.

Cümle kesinlikle saçmaydı ve muhtemelen en kötü tavlama cümlelerinden biriydi ama böyle bir durumda gereken şey de saçmalıktı.

Söylediğim gibi, kafamı dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ve bu adam mükemmeldi.

“Ne?” Sesi bal gibi pürüzsüzdü, onun tadının ne kadar güzel olacağını vaadiyle ağzınızın suyunu akıtacak bir sestti.

“Dedim ki, buraya sık gelir misin?” Çenemi elime yaslayıp başımı yana yatırdım. Gözlerini kırıştıtararak bana bakarken ağzı açılıp kapandı. “Yani bilmen gerekiyorsa, bu bir tavlama cümlesi,” diye lafı yapıştırdım alaycılığımı saklamaya bile çalışmadan.

Gülüşü öyle derin ve toktu ki dizlerimin bağı çözüldü. “Evet, bu da bir yol tabii.”

Omuz silkerek içkimden bir yudum aldım. “Kaçma kovalama kısmını geçebilirim diye düşündüm. Böylece ikimiz de ne istediğimi biliriz.”

Kimdim ben? Hiç bu kadar atak olmamıştım. Ama denir ya, Roma'daysan Romalı gibi davran... Ya da bu durumda benim cehennemimdeyken.

“İçki içmek için yaşın tutuyor mu ki senin?”

Bu yorum hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Bu tam bir baştan savma gibi gelmişti kulağıma, daha önce hiç öyle bir şey duyduysam tabii.

“Yani, çoktan servis yapıldığına göre, öyle gibi görünüyor.” Dikkat çekmek istediğim hususu göstermek için kadehimi kaldırdım.

Bana dikkatle baktı ama onu çözemiyordum. Bu çok sinir bozucuydu.

“Her zaman bu kadar dobra mısındır?” diye karşılık verdi sonunda.

Gözlerimi devirdim. “Sen de her zaman bu kadar huysuz musundur?”

Bana gözlerini dikip baktı sadece ve ben artık acaba yanıt verecek mi diye merak ederken sonunda konuştu. “Aslında evet,” diye itiraf etti.

Bu beni güldürdü. Harika, az önce bana çok genç olduğumu söylemesi yetmemişti, şimdi de burada durmuş liseli kızlar gibi kırdırıyordum. Bu klişenin ta kendisi değil de neydi.

“Vay canına, bunu itiraf etmek zor oldu mu?”

Sanki yanıtını düşünüyormuşçasına başını yukarı kaldırdı, sonra “Pek değil,” dedi.

Bu artık kahkahalara boğulmama neden oldu. “Artık bunu aradan çıkardığımıza ve hâlâ buraya sık gelip gelmediğini saptamamız gerektiğine göre sanırım ben yön değiştireceğim ve senden bazı yanıtlar alıp alamayacağıma bakacağım.”

Dudakları büzüldü ama devam etmeme izin verdi. “Seni buraya getiren ne?”

“Seni buraya getiren ne?” diye karşılık verdi hemen.

Sırıttım. “Ah, sorumdan kaçınmak için ufak bir sapma. Bence senden hoşlanacağım.” Bara döndüm ve bir içki daha vermesi için kadına işaret ettim. “Ben pahalı bir içki ve otel odamdaki minibar atıştırmalıkları için geldim. Şimdi sıra sende.”

“Kafamı dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.” Alçak sesi arka planda patlamaya hazırlanan bir fırtınayı anımsattı bana.

“Zor gece ha? Ya da zor bir gün mü desem?” diye sordum iç çekerek.

“İkisi de. Ya sen?”

Anlayışla başımı salladım çünkü benim için de durum aynıydı. “Aslında ben de. Hatta zor değil de ‘içini ezip geçen’ daha iyi bir ifade olabilir.” Omuz silktim. “Belki de ruhlarımız benziyordur.”

“Öyle gibi görünüyor,” dedi bir homurtuyla.

Etrafımızı bir sessizlik sardı, belki de kafa dağıtıcı gecem kısmetimde yoktu. Fazla ileri gitmişim gibi görünüyordu. Tam bir içki daha ısmarlayıp sonra da bacaklarımın arasına kıştırdığım kuyruğumla hayal kırıklığı içinde oradan sıvışmayı planlıyordum ki barmen dalgın yabancıya bir içki daha getirdi.

“Berbat günlerden nefret ederim,” diye mırıldandım neredeyse kendi kendime konuşurcasına.

Adam kadehini kaldırdı ve bir yudum aldı. “Buna içerim işte.”

Onu yalnız bırakmamak için ben de kendi kadehimi kaldırdım ve bir yudum içtim. “Örümceklerden de nefret ederim.”

Göz ucuyla bana baktı, sanki deli olduğumu düşünüyordu. Tüm gece gelişigüzel davranmaktan başka bir şey yapmamıştım. Ama neden olmasındı ki? Bu adamı tanımıyordum. Büyük olasılıkla onu bir daha görmeyecektim, öyleyse kendim bile olabilirdim ki bu genellikle pek yapmadığım bir şeydi.

Ben kendimi korumak için inşa ettiğim dev duvarın arkasına

saklanırdım. Baloncuğumun içinde yaşayıp kendimi her şeyin harika olduğuna ikna ederdim. Diğer tarafta dünya yangın yeri olabilirdi ama ben burada güvende idim.

“Bence herkes örümceklerden nefret eder,” diye mırıldandı kehribar renkli içkisinden bir yudum almadan önce kadehini inceleyerek.

“Sabahları uyanmaktan nefret ederim. Tanrım, uyumaya bayılırım,” dedim gelişigüzel bilgi kırıntılarıyla devam ederek. Olur da bu işi başka yöne götürmekte ustaysa bu havadan sudan muhabbeti aradan çıkarmak iyi olurdu.

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Benim için fark etmez.”

“İlginç,” dedim dudaklarımı büzüp etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak.

“O kadar da ilginç değil.” Bana döndü, yüzü sanki en büyük sırrını ifşa edecekmiş gibi sertti. “Turşudan nefret ederim.”

“Büyük saygısızlık,” dedim neredeyse fısıltı ile.

Gülerek başını salladı.

“Üzerinde tılsım olmayan tılsımlı bilekliklerden nefret ederim.” Bileğimi sallayarak ne demek istediğimi açıklayan boş gümüş kaplama zinciri gösterdim ona.

“Tılsımsız olmanın bir nedeni var mı?”

Omuz silktim. “Bu bir hediye idi ve asıl tılsım düşüp gitti. Sanırım onun yerine başkasını koymayı hiç beceremedim.”

Bakışlarını bileğimden kendisinininkine çevirdi. Orada güzel ve çok pahalı bir saat takılıydı. “Kol saatlerinden nefret ederim.”

“Bunun hikâyesi ne?”

“Anlamsızlar. Herkesin bir cep telefonu var. Bu saatler erkeklerin zenginliklerini göstermelerinin bir yolu sadece.”

Sayı onundu, hakkını vermek gerek, *her iki anlamda da demek istiyorum*. Gerçekten de saatlerin artık hiç anlamları yoktu.

Gözlerim barmenin başının üzerindeki televizyona kaydı, ekranda bir hokey maçından bir kesit oynuyordu. Ben asla bir taraftar olmamıştım. Hokeyi sıkıcı bulurdum, biraz da şiddetli.

“Hokeyden nefret ederim,” dedim bakışlarımı yarısı boşalmış bardağıma indirerek.

Yanımdaki yabancıнын bir an nefesi kesildi. “Hokeyden mi?”

Parmaklarım kadehin kenarlarında dolaşarak oradaki sıvıyı temizleyip tamamen yok etti. “Evet. Bence aptal bir spor.”

“Aptal mı?” dedi, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılmıştı.

“Aptal.” Ek olarak bir de başımla onayladım.

“Ben de pek fanatik sayılmam.” Bana baktı. “Hokeyden neden bu kadar iğreniyor görüdüğünü merak ettim. Örümceklere olan nefretin bile daha az sanki.”

Kıkırdadım. “Hayır. Örümcekler listenin en üstünde ama hokey yakın ara ikinci.”

“Neden?” diye ısrar etti.

“Bu hayattaki en budala oyun o.”

“Ben o kadar ileri gideceğimi sanmazdım...”

“Hayır. Korkunç,” dedim onun bu sporu savunmasını yarıda keserek. “Tüm yaptığın eşek kadar bir grup adamın bir sahanın içinde kauçuk kovalamalarını izlemek. Bana sorarsan oldukça boş. Kavga hakkında beni hiç konuşturma bile.”

“Kavgayı sakın eleştirme. İzlemeye değer tek şey o olabilir.” Sırıttı, ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

“Ben bir Neandertal değilim,” dedim beni görmezden geliyor gibi olan barmene işaret ederek.

“Vay canına, hokeyden gerçekten de nefret ediyorsun.”

Omuzlarımı kaldırdım. “Ne? Sen de bundan nefret ettiğini söyledin.”

“Hayır, ben, ben fanatik değilim dedim.”

Bu anormal değilmiş gibi. Hokey sonradan kazanılan bir zevk gibi geliyordu bana. İnsanların eğilimi ya sevmek ya da ilgilenmemekti, biraz golf gibi yani.

“Laf kalabalığı,” diyerek gözlerimi devirdim. “Beyzboldan da nefret ederim.”

“Sevdiğin bir spor var mı senin?”

Fikrim olmadan konuşmak istemediğimden bu soru hakkında bir an düşündüm. Sonunda sporların pek bana göre olmadıklarını fark ettim.

“Pek sayılmaz,” dedim. “Ama hokey tüm zamanların en nefret edilen sporu olarak ilk sırada.”

“Anlaşıldı.”

Bir saç tutamını kulağımın arkasına attım. “Senin de benim hokeyden nefret ettiğim kadar nefret ettiğin bir şey var mı?”

Dişlerini sıktıktan sonra derin bir iç çekti. “Partiler.”

Bu adamı çözmeye çalışırken kaşlarımı çattım. “Sorun kalabalıklar mı? Yoksa sosyalleşme mi?”

“İkisinden de biraz.”

“Sen huysuz bir içedönüksün.”

Kolunu kaldırdı ve saatine baktı. “Vay, daha on dakika oldu ve sen beni çiviledin bile.”

“Sen gerçekten açık bir kitapsın.”

Bir an sessiz kaldıktan sonra içkisini bitirdi ve yenisi için barmene işaret etti. “O ne içiyorsa ondan da bir tane daha.”

“Bir hesap açmamı ister misiniz?” diye sordu kadın, bana karşı en iyi haliyle bile soğukken onunla konuşurken sesinden biraz fazlaca tatlılık akıyordu.

“Evet, hadi yapalım bunu.” Bana döndü. “Senin için de tamamsa?”

“Ben varım. Gecenin geri kalanında saklanmak ve tam burada içmek bana kesinlikle uyar.”

“İşte şimdi bu uzun ve karmaşık bir hikâye gibi göründü.”

“Öyle. Sanırım seni buraya getiren her neyse onun kadar uzun ve karmaşık.”

Biraz karanlık bir ifadeyle güldü. “Eğer bu doğruysa şişeyi de almalıyız.”

Ona doğru eğildim, dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “İşte bu iyi bir fikir. Hangisini alıyoruz? Viski mi tekila mı?”

Yabancı kadehini kaldırdı ve viskisinden bir yudum daha alıp sırtıttı. “Tabii ki viski.”

“Vay, ya çetin cevizsin ya da yalnızca yaşlı.” Suratımı buruşturduğumda güldü, ben de gülmeye başladım. Barmen yeni içkimle –viski değildi– geri geldi ve bir yudum aldım. “Peki, bir anlamaya ne dersin? Bizi buraya getiren şeylerden bahsetmek yok.”

Bir an için düşündü, sonra başıyla onayladı. “Bunu yapabilirim. Yasak başka bir şey?”

“Sporlar.”

“Yani, onların hepsinden nefret ettiğini kabul ettik zaten. Başka bir şey?”

“Saklaman gereken bir şey yoksa hiçbir şey,” diye yanıt verdim sırtıtarak.

“Gerçek hayattan bahsetmek de yok.”

“Gerçek hayat mı? Bu da ne demek? Bu bir numaralı yasak konunun altına girmiyor mu zaten?”

“Pek sayılmaz. Bir numara aşağı yukarı buraya gelme sebebi. Benim demek istediğim, işten konuşmak yok.”

Kadehimi kaldırıp onunkiyle tokuşturmak için ona yaklaştırdım. “Buna katılabilirim işte. İş ya da ciddi herhangi bir şey hakkında konuşmak yok. Ve spor da yok.” Kadehim onunkiyle çarpıştıktan sonra geri çekildi ve bir kaşını kaldırdı.

“Peki o zaman ne hakkında konuşabiliriz?”

“Eğer istemiyorsan hiçbir şey hakkında konuşmak zorunda bile değiliz. Sadece bana eşlik etmen bile beni mutlu ediyor. Hislerimi bastırıyor, sonra...”

“Sonra ne?” dedi hafif meydan okur bir tavırla.

Omuz silktim. “Bakalım seni daha az huysuz yapabilecek miyim.”

Başını geriye atarak güldü. “Düşünce tarzın hoşuma gitti...” Gözleri kısıldı. “Adını bilmiyorum.”

“Böylesi daha eğlenceli değil mi?” diye takıldım gerçekten pek umurumda olmadan.

Gözlerini bana diktiğinde midemde kelebekler uçuşuyor gibi hissettim. Bana bakışı sinir bozucuydu. Sadece bana bakış şekliyle bile beni soyuyor gibiydi.

“Tamam.” Tek kelimelik yanıtı bana bir dakika durma fırsatı verdi ama sonra dudakları gevşedi ve kahretsin. Tanrım, bu adam amma yakışıklıydı.

Başımı kaldırdım ve onu inceledim.

Bunu yapmamalıydım.

Ama istiyordum.

Yarın olduğunda hayatım değişecekti. Aptal değildim. Güneş doğduğunda bu otelde saklanıyor olamayacağımın gayet farkındaydım.

Annemin beni henüz aramamış olmasına şaşırdım. Aslında... Çantama uzandım ve telefonumu alıp kapanana kadar yan tarafına bastım. Dikkat dağıtacak bir şey olmasın. Gerçek hayata ilişkin herhangi bir şey.

Yabancı gözlerini kısarak telefonuma baktı.

“Bu gece senden başka kimseyle konuşmak istemiyorum.”

Bir an beni izlemeye devam etti sonra o da cebinden kendi telefonunu çıkardı. Kapattığında uzağa koydu ve benimkiyle tokuşturmak için yeniden kadehini kaldırdı.

“Peki bu sefer neye kadeh kaldırdık?” diye sordum alt dudağımı ısırmadan önce.

“İlginç bir geceye.”

“İlginç bir geceye,” diye onaylayıp kendiminkini ekledim. “Geçmiş ve geleceğı bir kenara bırakıp şu anın tadını çıkarmaya.” Kadehini tekrar benimkiyle buluşturdu.

İkimiz de içtik.

Bu gece ikimizi de buraya neyin getirdiğinden emin değildim ama önemi yoktu. Uzun zamandır ilk kez heyecan duyuyordum ve önemli olan tek şey de buydu.

Davranışlarımla sonuçlarıyla yarın uğraşacaktım. Annemin bana savuracağı her şeyi kabul edecek, sonra da babamın evine gidecektim ama bu gece özgür olacaktım.

ALTINCI BÖLÜM

Dane

Bir hokey oyuncusu olmanın en büyük artısı, çoğunlukla kim-
senin sizi tanımamasıdır.

Şu anı ele alalım mesela. Yanımdaki kadının kim olduğum hak-
kında hiçbir fikri yoktu, bunun sonucunda da çok uzun zamandır
olmadığım kadar rahattım.

Benden hiçbir şey istemiyordu ve bu güzeldi. Değişik.

Kendim olabilirdim, çünkü bunun ne zararı olacaktı ki? O be-
nim kim olduğumu anlayana kadar –ki hokeye olan korkunç nef-
reti göz önünde bulundurulduğunda bunu asla anlamayacağını
sanıyordum– ben çoktan gitmiş olacaktım. Paylaştığım bilgileri sa-
tabilir miydi? Belki. Yine de bu da şüpheliydi çünkü hâlâ dikkatle
paylaştığım şeyler seçiyordum.

İçkimden bir yudum daha aldım ve onu inceledim.

Muhteşemdi. Biraz gençti ama yani, birbirimize telefon numara-
larımızı vermiyorduk ya da bu durumu olduğundan fazla bir
şeye dönüştürmeye çalışmıyordum zaten.

Her şey ve hiçbir şey hakkında konuştuk. En sevdiğimiz mevsim-
ler; onunki sonbahar, benimki yaz. En sevdiğimiz tatil yeri; o

yeni bir şehri keşfetmeye bayılıyordu, bense dışarı çıkıp doğayı deneyimlemeye. O Yunan mitolojisi okumayı çok seviyordu, ben o kadar değil.

Son on dakikadır huzurlu bir sessizlik içinde oturuyorduk, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş, dördüncü ya da beşinci içkilerimizi yudumluyorduk. İkimiz de yan etkileri hissetmiyorduk çünkü her kadehin peşinden iki bardak su içecek kadar akıllıydık.

“Bence benim için bu kadar yeterli,” dedi içkisini barın üzerine bırakırken. “Buradan kendimi bir aptal durumuna düşürmeden yürüye yürüye çıkmak istiyorsam tabii.”

Belki de fazla erken konuşmuştum.

“Sarhoş musun?”

Başını salladı. “Yok, ama bu hızla gidersem olacağım.”

Gözleri bana kilitlendi ve üst dişleriyle alt dudağını ısırmasını izledim. Bu hareketi anında aletimi sertleştirmişti.

Lanet olsun. Gecenin bitmesine hazır değildim ama eğer yatmaya gittiğini söylerse peşinden de gitmezdim.

Bu lükse sahip değildim.

Şu anda çok masum görünüyordu. Daha önceki sahte cesareti belirsizlikte kaybolup gitmişti. Her ne kadar birlikte takılma fikri etrafında dans ediyor olsak da artık gerçeklik anı gelmişti ve o birden kararsızlaşmıştı.

“Yani?” diye sordum gözlerimi kısarak.

“Sessizliğin sağır edici,” diye kıkırdadı tuhaf bir şekilde.

Lanet olasıca çok sevimliydi.

“Belli ki gece burada bitiyor,” dedi bana gülümseyerek.

“Evet.” Kolumu kaldırıp barmene işaret ettim. “Hesabımızı kapatın lütfen.”

Yanımdaki kız oturduğu yerde dikleşti ve dudağını kemirmeyi

bıraktı. Göğsünü şişirerek önceki özgüvenini yeniden ortaya çıkarıp “İçkilerimi ödemek zorunda değilsin,” dedi.

“Öyleyim,” diye yanıt verdim herhangi bir itiraza yer bırakmadan. “Gizem dolu bir geceye karşılık.”

Sesimin tonu karşısında gülümsedi. “Teşekkür ederim. Seninle tanışmak güzeldi.”

Başımı sallayarak onayladım. “Görüşürüz,” diye yanıtladım hesabı beklerken.

Ayağa kalkmasını göz ucuyla izledim. Nereye gittiğinden emin değildim ama doğru kararı verdiğimi biliyordum.

Hayatımda pervasızca davranabilecek durumda değildim. Kariyerime odaklanmam ve Molly’nin iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Hepsi bu. En iyisi buydu.

Onun gibi bir kız, yani, kafa dağıtmak için olabilirdi. Bu gece harika geçecek bir zaman ama olabileceklerin tümü bu kadardı.

Hayır, böylesi daha iyi.

Yaklaşık beş dakika sonra hesabım ödenmişti ve yerimden kalkıp kapıya doğru yöneldim. Cüzdanımı arka cebime koyup başımı kaldırdığımda tanıdık bir simanın hızla arka girişe doğru gittiğini gördüm.

Bu oydu.

Nereye gidiyordu ki?

Gözlerimi ondan ayırmadım, bu gizemli kız merakımı uyandırmıştı. Kapıyı iterek açmadan önce sağına soluna baktı. Çok gizli bir durum varmış gibiydi.

İlginç.

Her nereye gidiyorsa kimsenin onu görmesini istemiyordu.

Şu küçük cehennem ateşi neyin peşindeydi?

Onunla geçirdiğim şu kısacık zamanda onu fütursuz olarak tanımlamıştım ama kötü haber şu ki, bu bilgiye rağmen yine de

kendimi onu takip etmekten alıkoyamadım. Bunun sırf meraktan olduğunu söylemek isterdim ama aslında korumacı doğam su yüzüne çıkmıştı. Bu kızı tanımıyor olabilirdim ama o Molly olsaydı onun gecenin bu saatinde tek başına dışarı çıkmasına kesinlikle izin vermezdim.

Özellikle de onun bir macera peşinde olduğunu bilirken.

Dışarı adım atar atmaz sıcak yaz havası yüzüme çarptı. Bir an durup yukarı baktım ve tepemde yanıp sönen yıldızların keyfini çıkardım. Şehirde görebildiğiniz bir şey değildi bu. Bu gece dolunay pırıl pırıl parlıyor, etrafı hafifçe aydınlatıyordu.

Bu arazi muhteşemdi. Gerçekten eşsizdi.

Takımımın yarısının çoktan havaya girmiş, Uber’le şehre dönüp geceye yerel kulüplerden birinde devam etmek için sabırsızlandığından emindim. Arkadaşlarımdan ayrıştığım nokta buydu. Ben sakinlik istiyordum. Tabii kızın nereye gittiğini ortaya çıkarıp hedefi her neresiyse oraya güven içinde vardığından emin olana kadar değil ama.

Onu adım adım takip ettim. Aslında hemen yanımdaydım ama o bunu farkında bile değildi ki bu biraz endişe vericiydi. Dünya umurunda değilmiş gibi sadece yürümeye devam etti. Her hareketinde sağ elindeki bir şeyden de ışık yansıyordu.

O da neydi öyle?

Bir şişe mi?

Gerçekten bir şişe kapıp içmeye devam etmek için dışarı mı çıkmıştı? Bu kadın karşısında tamamen hayrete düşmüş bir halde başımı salladım.

Bu güzel bir geceydi yani sanırım her şey mümkündü.

“Beni takip ettiğini biliyorum.” Yumuşak sesi havayı yarmıştı. Bu beni gülümsetti çünkü alçak sesine rağmen alaycılığı çok belliydi.

Çakırkeyifken bile meydan okuyordu.

Bunu sevmiştim.

“Saklamaya çalışmıyordum.”

“Bu iyi o zaman, çünkü ortama karışmakta korkunç bir iş çıkarıyordun.”

Göğsüm hafifçe titreyerek güldüm. “Burada ne yapıyorsun?”

“Henüz uyumaya hazır değildim.” Yürümeye başlamadan önce hafifçe omuz silkti. Her adımı yavaş ve önceden düşünülmüştü. Düz bir çizgide öne ilerliyor, sonra geri geliyor, sonra birkaç santim daha ilerliyor ve bunu tekrar yapıyordu. Neredeyse bunu bile bile yapıyor gibiydi. Sanki bir şekil çiziyor gibi.

“Neden öyle yürüyorsun?”

Doğru soru – Bu senin neden umurunda?

Kafamın içinde uyarı çanları çalıyordu. Ben sosyal bağlar kurmazdım. Uyumak, yemek yemek ve paten kaymaktan başka bir şey yapmazdım. Ve kesinlikle, her zamanki gibi başımı öne eğmiş, odamda olmam gerekirken hoş kızlara yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını soruyor da olmazdım.

O, benim kendimle verdiğim savaşın farkında bile değilken garip adımlarını atmaya devam etti.

“Nasıl yürüyorum?” Ayaklarına bakarken dengesini kaybetti. “Ah. Şu. Şekli çiziyorum.”

“Ne şekli?”

“Şu aşağıdaki.” Yeri gösteriyordu.

Başımı iki yana salladım. “Seni anlayamıyorum.”

“Çatal.”

“Çatal mı?”

“Evet. Görmüyor musun? Taşlarla yapılmış.”

Baktığı yeri takip ederek aşınmış sarı taşların diğer gri kaldırım taşlarının arasından nasıl çıktıklarını inceledim. Sanırım tasarım bir-

kaç dokunuş daha istiyor gibiydi ama geniş bir çubuktan çıkan üç keskin zirve seçebildim. Bu bir çatalsa, Eyfel Kulesi de bir kır eviydi.

“Çatal mı?” diye tekrarladım kızın kafası yerinde mi diye merak ederek.

Muhtemelen değildi. İşte arkanı dönüp gitmen için bir sebep daha.

“Sen onu görmüyor musun?”

Belki de görecektim ama alt dudağı sarktı ve ben aniden bundan başka hiçbir şey göremez oldum.

“Bir sadist için tasarlanmış çatal belki.” Ayağımın ucuyla taşın sivri uçlu bir çıkıntı yaptığı yere vurdum. “Bu üç dişli mızrak. Ya da öyle olmayı deniyor işte.”

“Üç dişli mızrak mı?”

“Evet.”

Kaşlarını çattı. “Bir çatalken daha çok hoşuma gitmişti.”

“O asla bir çatal olmadı ki.” Hayalini yıktığım için kendimi tuhaf bir biçimde kötü hissettim. Yine de üsteledim. “O üç dişli bir mızrak. Poseidon’un mızrağı.”

Aniden yüzüne bir gülümseme yayılarak asık suratını aydınlattı. “Poseidon’un mızrağı,” diye tekrar etti başını sallayarak, bu fikir onu memnun etmiş gibiydi.

Daha fazla bir şey söylemesini bekledim ama mızrağın çevresindeki yolculuğunu tamamladı ve ters tarafa fırladı.

Ben de peşinden gittim.

Tabii ki.

“Şimdi nereye gidiyorsun?” diye sordum anında daha da meraklanarak ve bundan nefret ederek.

“Asmalar yalnız görünüyorlar.” Dönüp bana bakmaya zahmet etmeden kendine özgü hızlı adımlarıyla devam etti. “E yani.”

Bunun tuhaf, garip ve tam da onun söyleyeceği bir şey olduğunu anlamaya başladım.

Peşinden gideceğimi bilmesi canımı sıkıyor olmalıydı.

Ben bile peşinden gideceğimi bilmiyordum.

O an kız kendini üzerimizdeki aydan bile daha büyük gibi hissettirdi bana. Üstünde durduğumuz Dünya'dan bile. Sanki kendine ait bir yerçekimi vardı ve ben onun yörüngesinde olduğum için şanslıydım.

Etrafıma bakındım. Ay ve yıldızlar varken bile karanlıktı. Bağları görmek için günün en iyi saati değildi pek.

“Sen de bunun doğru zaman olduğuna mı karar verdin?”

“Yarın yapamam.” Sesindeki hüzne neyin sebep olduğunu merak ettim.

“Nedenmiş o?” diye bastırdım, meraklı göründüysem de umurumda değildi. Çünkü merak ediyordum.

“Yarın göreve başlıyorum.”

“Görev mi?” diye sordum bu bilgiyi ondan çeke çeke almak zorunda kalacakmışım gibi hissederek.

“Evet, işim. Ama bunun hakkında konuşamayız, değil mi?”

Böyle şeyleri konuşmamak için anlaşmıştık ama ben sırf onun hakkında biraz daha fazla şey öğrenebilmek için gerçekten bu kuralı fırlatıp atmak istiyordum.

Umurumda olmamalıydı.

Arkamı dönüp gitmeliydim.

“Evet. Doğru. İşlerimiz hakkında konuşmak yok.”

Birkaç adım daha attı, sonra durdu. Neredeyse sırtına tosluyordum. “Buldum onları,” dedi.

“Neyi buldun?”

Omzunun üzerinden bana baktı. Ay ışığının altında yüz hatları belli belirsizdi ama bu onun büyüleyici görünüşünü engellemiyordu.

Sabrımı sınamak ve beni günaha teşvik etmek için cennetten gönderilmiş bir tanrıça gibiydi.

“Bağlar, salak.” Bir kahkaha attı.

“Salak mı? Bu genelde bana söylenen bir şey değildir.”

Omuz silkti ama pek de önemsemedi.

Ona doğru bir adım atarak yanma geçtim.

Şimdi böyle yakındayken elinde tuttuğu şeyin bir şarap şişesi olduğunu görebiliyordum, çoktan açılmıştı bile.

“Sence üzümler şimdiden olgunlaşmışlar mıdır?”

Bu sorunun yanıtını bilerek dudak büktüm. “Hayır.”

“Neden hayır?”

“Buralardaki herkes üzümlerin yaz sonunda, neredeyse sonbahara doğru hasat edildiklerini bilir. Daha yenilebilir bile olduklarını sanmıyorum.”

“Bunu öğrenmenin sadece tek bir yolu var.” Boştaki elini öne uzatarak ileri doğru bir adım attı.

“Cesaret edemezsin.”

“Edemez miyim?” Karanlıkta bile gülümsediğini görebiliyordum. Dudakları haylaz bir ifadeyle kıvrılmıştı.

“Sen tam bir cehennem ateşisin. Kimse sana bunu söylemedi mi?”

“Cehennem ateşi mi? Hayır. Bela? Evet.”

Görebileceğinden değil ama gözlerimi kıstım. “Bela olduğunu kim söylüyor?”

“Annem ve o iyi bilir.” Hafifçe inledi. “Ama... Bunun hakkında konuşamayız.” Bana baktı ve sırtıttı. “Tam da bu bağlamda.” Uzandı ve asmadan bir üzüm kopardı.

“Bence hiç düşün...”

“Senin sorunun da bu asık surat. Fazla düşünüyorsun.”

Ben başka bir şey söyleyemeden üzümü ağzına atıverdi. Bir saniye sonra da tükürdü.

Acı tat karşısında yüzü buruşurken kahkahamı bastırdım. “Beklediğin gibi değil mi?”

“Hem de hiç değil. Bu iğrençti. Sanki...” Omuzları titredi, sonra elini kaldırıp o tadı silmek için açık şişeyi ağzına götürdü. Dudaklarını şapırdatarak “Bu daha iyi,” dedi, “sen de biraz ister misin?”

Derin bir nefes aldım, hayır demem, arkamı dönüp eve gitmem gerektiğini biliyordum. Ama yaptığım bu değildi.

“Olabilir.”

Elimi uzatıp şişeyi tuttum ve şaraptan bir yudum aldım. Tatlı sıvı boğazımdan ilerleyerek mideme indi. İstediğim tam olarak bu değildi ama yine de işe yarardı.

“Sanırım şarap üreticiliği pek bana göre bir iş olmayacak,” diye mırıldandı.

“İşten bahsetmeyecektik, unuttun mu?” Kelimelere yeterince alaycılık katmıştım.

“Ben mevcut işimden bahsetmiyorum, ne yapmak istediğimden bahsediyorum. Bu tamamen farklı.”

“Şimdiden kariyer yolunda yön değişikliği mi planlıyorsun? Sanki o yola daha hiç çıkmamışsın gibi hissettirmiştin de.”

Bana doğru döndü. “Bu son derece kişisel bir soru.” Dudağının bir kenarı yukarı kıvrılmıştı.

“Kaç yaşındasın ki?”

“Yirmi iki, illâ bilmen gerekiyorsa,” dedi boştaki elini kalçasına dayayarak.

“Üniversiteyi bitirdin mi bari?”

Dudaklarını büzdü. “Evet. Henüz. Bu benim ilk işim olacak ve hiç de hevesli değilim.”

“Şarap üreticiliği ilginç bir ilk iş,” diye takıldım ona.

“Fena sayılmaz tabii ama görünüşe göre pek bana göre değil çünkü şimdiden bu işte berbat gibiyim.”

“Alternatif bir planın var mı?” diye sordum.

“Alternatif plan derken, çılgın bir fikir mi demek istiyorsun?”

Bir kahkaha attım. “Buna neden şaşırdım ki? Elbette, kastettiğim tam olarak buydu.” Bir elimi uzattım. “Bunu kesinlikle duymam gerek. Plan ne?”

Elini beline koyarak tam karşıma gelecek şekilde bana döndü. “Bir ip cambazı olabilirim,” dedi sanki bütün gece boyunca söylediği en delice şey bu değilmiş gibi ki bu noktada bu çok şey ifade ediyordu.

“Ah, şimdi olabilir misin?”

“Evvvet!” V’yi üstüne bastırarak söylemişti.

Biraz çakırkeyiften fazlası olmalıydı ama bunu anlayamazdınız. Tamamen iyi ve ölümüne ciddi görünüyordu.

“Peki ip cambazlığı hakkında ne biliyorsun ki?”

Başını dikleştirdi. “Bir ayağını diğerinin önüne koyduğunu biliyorum.”

“Söylemesi kolay tabii,” diye yorum yaptım bunun ne kadar denge ve üst beden kası çalışması gerektireceğini düşünerek.

“İzle beni.”

“Şimdi mi yapacaksın? Hemen burada?”

“Neden olmasın?” diye yapıştırdı karşılığı.

Milyonlarca neden düşünebiliyordum. En başta da yerde olsa bile buna başarılı bir şekilde kalkışamayacak kadar çok içmiş olmasıydı. Gerçi üç dişli zıpkın çizmeyi başarmıştı, yani kim bilirdi. Ayrıca bir yanım onu bunu denemeye cesaretlendirmek istiyordu.

“Peki o zaman. Hadi bakalım.”

Daha önce birçok kişinin yaptığını görmüş olduğum doğru duruşu taklit ederek ellerini iki yanına yerleştirirken onu izledim. Bir ayağını diğerinin önüne koyup bir adım attı ama benim bulunduğum sol tarafına doğru devrilmeden yapabildiğinin hepsi bu oldu. Uzanıp onun dengesini sağlamasına yardım ederken uğraşsam da kahkahamı bastıramadım.

Pek düzgün olmayan zemin ve karanlık havayla sürekli kayıp durdu ama sonunda yanında ben de olduğumdan bir sonraki asma sırasına kadar gitmeyi başardı.

Yürümeyi bıraktığında omzunun üzerinden bana baktı. Bu kadar yakın dururken yüzlerimiz neredeyse birbirine değiyordu.

“Gördün mü, o kadar da zor değilmiş,” dedi adeta fısıldayarak.

Biraz eğildiğimde burunlarımız neredeyse birbirine değdi. “Çünkü sana yardım ettim.”

“Kesinlikle,” dedi daha da büyük bir gülümsemeyle aramızdaki mesafeyi kapatarak.

Oradan ben devraldım ve ağzımı onunkinin üzerine kapatıp dudaklarımızı mühürlerken dilimi içeri ittim.

Bedeni benimkine dönerken kollarını bana sardı.

Sert ve hızlı bir öpücüktü. Umutsuz ve ihtiyaç dolu. Parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi, ben de onun tazeliğini kendime çektim. Bedenlerimiz bizi ayıran hiç mesafe kalmayana dek birleşti. Onu daha hızlı öptüm. Daha sert.

Diller çarpışıyor, eller keşfediyordu.

Şu anda bu kadında kendimi kaybetmişim. Pervasız tavrı ve komiklikleri kendimi hatırlayamadığım kadar uzun zamandan beri ilk kez canlı hissettirmişti. Ağzımın içinde inledi ve onu havaya kaldırmak için fırsatı kullandım. O, bacaklarını belime sararken bağın derinliklerine doğru yürüdüm.

Onu nereye götürdüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ona ihtiyacım vardı.

Onunla olmak, onun içinde olmak, tüm düşünebildiğim buydu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu öpücükler arasında.

“Seni ikna edebileceğim herhangi bir yere.”

“Hemen burası olur.” Sözleri nefes nefese ve gereksinim dolu çıkmıştı.

“Burası mı?” Arzu her an artarken sesim haşin ve boğuk çıkıyordu.

“Evet.”

Bununla birlikte onu yeniden ayaklarının üzerine indirdim ve ceketimi çıkarıp yere serdim.

“Uzan,” diye emrettim.

Bana karşı çıkmasını bekledim ama yapmadı. Onun yerine ceketimin üstüne oturdu, geriye doğru eğilerek dirseklerinin üzerine yaslandı ve gözlerini bana dikti.

Ayın yumuşak ışığı altında, günaha teşviğin en saf ve masum hali gibiydi. Baştan çıkarmaya bayılacağım türden.

Kalçalarımın üzerine indim ve bacaklarını iki yana ayırdım.

Eteği yukarı kalkınca onu saklayan küçük kumaş parçasıyla karşı karşıya kaldım.

Elimi uzatıp onu çıkardım, artık benim için çırılçıplak kalmıştı.

“Seni istiyorum,” dedi.

Gülümsedim. “Biraz sabır.” Yaklaştım ve bacaklarının açıkta kalan tenine öpücükler kondurdum. Ağzım ve dilimle tenini takip ederek yukarı çıkıp kadınlığına ulaştım.

“Lütfen,” diye inledi. Ağzımı klitorisinin üzerine kapatıp onu emerek ona istediğini verdim.

Az sonra altımda inliyordu.

“Lütfen.”

Ondan biraz uzaklaştım. “Lütfen ne?”

“Lütfen becer beni.”

“Nasıl istersen Cehennem Ateşi.”

“Neden bana Cehennem Ateşi deyip duruyorsun?”

“Adını bilmiyorum ama bu sana uyuyor gibi,” dedim gömleğimi çıkararak.

“Ne kadar haklı olduğunu bir bilseydin.” Güldü.

Üzerinden kalkarak pantolonumun fermuarını açtım ve çamaşırımın içindeki aletimi serbest bıraktım.

Ona doğru baktım ve göz göze gelerek sordum. “Emin misin?”

“Hayatımda hiçbir şeyden emin olmadım ben.”

Gözlerimi ondan ayırmadım. “Gerçekten olman gereken tek zaman bu. O yüzden yeniden sormama izin ver, emin misin?”

Derin bir iç çekti ve “Evet. Bundan eminim.”

“Kahretsin teşekkürler.”

Arka cebime uzanarak bir prezervatif çıkardım ve kılıfını yırtarak aletime geçirdim.

Elimi en dipten uca doğru hareket ettirerek kendimi hazırlayıp yeniden bacaklarının arasına girdim.

Kendimi onun ateşli merkeziyle hizalayarak hiç tereddüt etmeden içeri ittim.

Önce sadece ucuyla ama sonra kalçaları kalktı ve beni daha fazla içine alarak hareket etmemi istediğini işaret etti.

Başka hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Mekândan mı yoksa anın çılgınlığından mı emin değildim ama ona doyamıyordum sanki.

Ateşinin içinde tamamen kaybolana kadar derinlere kaydım.

“Bu mükemmel,” diye inledim.

“Hareket et,” diye emredince güldüm. “Daha fazlasına ihtiyacım var.” İnledi.

Aletimi içine sokarak ona istediğini verdim. Kalçalarım ileri geri hareket etti ve onu ciddiye becermeye başladım. Üst üste hamlelerimde benimle buluşurken yaptığım her hareket ile kusursuz bir uyum içindeydi.

Artık çok yakındı ve ben de bir o kadar yakındım.

Gözleri bir inlemeyle kapandı ve onu yakından izledim. Ağzı açıktı ve göğsü kalkmıştı. Gömleğini ve sütyenini kaldırdığımda önüme mükemmel bir meme çıktı.

Onunla uzun zamanım olmasını ve bu kadının her santimini yalayıp yutmak isterdim. Ama yapamazdım. Bir bağın ortasındaydık ve gecenin bu saatinde bile herhangi biri bir anda bize denk gelebilirdi.

“Daha sert,” diye yalvardı.

Başımı eğip ona baktığımda kendimi ona bağlanmış hissetmeden edemedim. İçime bir tanıdıklık duygusu yayıldı. Zıt kutuplar birbirini çekebilirdi ama benzerler de birbirini çağırırdı. Aynı kırgınlığı görebiliyordum. Bazı günler hissettiğim isyanın aynısı onun da her yanma yazılmıştı.

“Lütfen,” dedi ve bu benim o ana geri dönmeme yardım etti.

Elimi aramıza uzattım ve bedeni altımda titreyip kendini tamamen kaybedene kadar klitorisini azgınca okşadım.

Aletimin üzerinde kasılan kadınlığının verdiği hisle tüm bedeni me bir elektrik yayıldı. Orgazm olurken yüzündeki ifade inanılmaz güzeldi.

“Siktir,” diye inledim ben de kendimi tamamen kaybederken.

YEDİNCİ BÖLÜM

Tosie

Uzakta çalan telefonumun sesi başımı yüzüme çektiğim örtünün altından çıkarmama neden oldu.

Ah.

Dün gece ne kadar içmiştim ben?

Çok fazla, işte o kadar.

Bu sabahın erken saatlerinde odama girdiğimde telefonumu tekrar açtığım için pişmandım.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Başım çatlasa da hiç pişman değildim. Tek bir dakikasından bile.

O adam enfesti ve tam da ihtiyacım olan şeydi. Şimdi seçimlerimin sonuçlarına katlanmalıydım ama en azından önümdeki eziyetli günleri geçirmemi sağlayacak harika bir hatıram olacaktı.

Telefonum yine yüksek ve sevimsiz sesiyle çalmaya başladı. Arayan her kimse hayır'ı yanıt olarak kabul etmeyecekti. Bu da onun tek bir kişi olduğu anlamına geliyordu... Şu anda hiç de konuşacak havamda olmadığım tek kişi.

Onunla uğraşmaya hazır değildim. Gözlerimi henüz kapatmış gibi hissediyorken değil.

Dördüncü çalışta örtüyü üstümden attım ve telefonumu aldım.

Evet, oydu ve her ne kadar telefonunu yanıtlamak istemesem de eğer bunu yapmazsam beni rahatsız etmeyi kesmeyeceğini çok iyi biliyordum.

Tuşa bastım ve bekledim.

“Nerede olduğunu sorardım ama nerede olduğunu gayet iyi biliyorum.”

“Sana da merhaba anne,”

“Nasıl yapabildin?” Haşin sesi tüm odayı doldurdu.

“Neden azar işittiğim hakkında biraz daha açık olman gerekecek.” İçimden bir ses bunun nutuklar ve tehditlerle dolu uzun bir konuşma olacağını söylüyordu, yani büyük olasılıkla kendimi rahat ettirmeliydim.

Yatakta doğrulup arkamdaki yastığı düzelttim.

“Neden bahsettiğimi biliyorsun. Bir otel odası tutmak. Dün gece baban bana mesaj atıp partiye hiç gitmediğini söylediğinde şaşkınlığımı bir hayal etsene. Sonra e-postamı kontrol ettim ve kredi kartı şirketinden kartımla bir otel ödemesi yapıldığını belirten bir bildirim aldım.”

“Ah evet, onunla ilgili olarak...”

“Konuşmamı bitirmedim Josie.” Uzun ve sesli bir iç çekti. “Bunun sona ermesi gerek.”

“Eğer konuşmama izin verirsen...”

“Hayır. Seni dinlemeyi bitirdim ben. Sana bakmak için tüm hayatım boyunca ölesiye çalıştım, o yüzden şimdi beni dinleyeceksin.”

Bu komikti, çünkü tüm hayatım boyunca annemin hiç yapmadığı tek şey buydu. Hep o konuşurdu, ben de dinlerdim. Endişelerimle ilgili hiç konuşma fırsatım olmamıştı çünkü ne zaman denesem ya kendimden şüpheye düşürülür ya da tamamen yok sayılırdım. Belki bu ben çocukken işe yaramıştı ama şimdi büyü-

memi istiyorsa artık bana bir yetişkin gibi davranmaya başlaması gerekiyordu.

“Her şeyden önce, kredi kartımı cüzdanından çıkarmanı ve onu kesmeni bekliyorum,” diye buyurdu.

“Peki,” dedim.

Kredi kartımı kesmek çok fazlaydı, annem için bile, ama haklıydı. Bunu kendi başıma halletmem gerekiyordu.

“Sonra da onu postaya vermeni bekliyorum. Bunu yaptığını kanıtlamak için onu bana yollamanı istiyorum.”

“Tamam.”

“Güzel ve bunu da yaptıktan sonra babanın evine gitmeni bekliyorum. Bir beleşçi olmak için fazla yaşlısın. Onun için çalışacaksın. Bağlantılar kurmak için ihtiyacın olanı yapacaksın.”

“Artık bana nutuk çekmene ihtiyacım yok. Ben bir yetişkinim.”

“Çok kötü genç hanım. Artık güvenilir olmadığını açıkça belli ettin.”

“Anne...”

“Çocuk gibi davranıyorsun. Yirmi iki yaşındasın ve artık öyle davranmamanın zamanı geldi. Anlıyor musun beni?”

“Anne,” diye lafını kestim. “Konuşabilir miyim?”

“Hayır,” diye kükrediğinde hayatımda ilk kez soğukkanlılığımı kaybetmeme saniyeler kalmıştı. “Josephine...” Şimdi ne vardı? Bana daha ne söyleyebilirdi ki? Beni daha önce hiç tanışmadığım—bilerek hayatımın dışında tuttuğu— bir adamla yaşamak ve çalışmak için uzaklara göndermiş olması yeterince kötüydü. Şimdi de sadece abartıyordu. “Bunu seni sevdiğim için yapıyorum.”

Kalbim sıkıştı. Hep aynı şeydi. Önce haşla, sonra hepsinin sev-giden yapıldığını söyle. Duygularımı sürekli önemsizleştiriyordu. Yaşım ilerledikçe bunun neden olduğunu daha iyi görüyordum. O beni kendimden şüphe ettirirdi, ben de onu susarak cezalandı-

rırdım. Karşılık vermeliydim ama ağzımdan tek çıkan “Tamam,” oldu. Sonra telefonu kapattım. Denemek faydasızdı, annem bir kere kararını verdi mi bunu değiştirmenin yolu yoktu. Şimdi sonuçlara katlanma zamanıydı.

***

Ne beklediğimden emin değildim ama kesinlikle bu değildi. Bu ev onu kafamda canlandırırdığımdan çok daha güzeldi. Babamın *misafir evinde* yaşamak hayalimde bir anlam ifade etmemiştii ama artık ediyordu. Mülk muazzamdı, ev daha da büyüktü. Tüm bunlara sahip olmak ama çocuğunla hiç ilişkinin olmaması hoş olmalıydı.

Şimdi onun yanına taşınırken bile benimle herhangi bir etkileşimi olacak mı emin değildim. Adam burada olduğumu bile bilemeyecekti.

Her şeyi şöyle bir düşündüm ve hiç güvende olmadığımı hissettim. Kimdi bu adam?

Burası sömürge döneminden kalma beyaz sütunlu, kırmızı tuğlalı büyük bir evdi. Bana Noel filmlerini hatırlatan bir tarzı vardı. Mutlu bir ailenin yaşadığı tarzda bir ev.

Bir kişi için biraz büyük gibiydi.

Aniden midem kasıldı... Acaba o yalnız mıydı?

Bunu hiç sormamıştım ve şimdi çok önemli bir detay gibi görünüyordu.

Koskoca bir ailesi olabilirdi. Üvey kardeşlerim olabilirdi.

Midem bulanıyordu.

Safra boğazımdan yukarı doğru çıkmaya başladığında sanki mide bulantımı geçirebilirmişim gibi ellerim karnıma gitti.

Eğer öyleyse ne yapacaktım? Hiç bilmediğim bir babam olması gerçeğiyle uğraşmak yeterince zordu, ya bir de lanet olası bir ailem varsa?

Ön kapiya doğru bir adım attım ve acaba bu tanışma için hiç hazır olabilecek miyim diye merak ederek bir an duraksadım. En ufak bir parçam bile kapıyı çalmak istemiyordu ama bunu fazlasıyla geciktirmeye çalışmışım zaten.

Artık yaşıma göre davranma ve ne olacaksa onunla yüzleşme zamanıydı.

Çalmak için elimi kaldırdığım anda kapı açıldı ve işte o karşımda duruyordu.

O olduğunu anında anlamıştım çünkü gözleri tıpkı benim gibi tropik bir okyanus rengindeydi. Neredeyse şeffaf denecek kadar mavi.

Ağzım açılıp kapandı ve ellerim iki yanıma düştü.

Tüm hayatınız değiştiğinde böyle mi hissediliyordu?

“Sen Josie olmalısın. Ben Robert, baban.”

Çok resmi. Çok tuhaf.

Ellerim arkama gitti ve ne yapacağımdan ya da söyleyeceğimden emin olamadan ayaklarımın üzerinde sallandım.

“İçeri girsene,” dedi kenara çekilip girmem için bana işaret ederek.

Mekân içeriden bakılınca daha da büyüktü. Burada çocukların yaşadığını hiç hayal edemedim. Her şey çok pahalı ve mermerden-di. Benim büyüdüğüm yerden çok farklıydı.

Bu, annem acaba beni bu yüzden mi uzak tuttu diye merak etmeme neden oldu. Kendini bu adama kıyasla yetersiz mi hissetmişti? Ben kesinlikle öyle hissediyordum ve onunla daha tek kelime bile etmemiştim.

“Biliyorum bu biraz...” Neredeyse kendinden emin değilmiş gibiydi.

“Ezici? Tuhaf?”

Garip bir şekilde güldü. “Ezici ile devam edelim.” Bana gülümsemiş ama ben kendimi zorlasam da bunu yapamadım.

“Bunun çok fazla geldiğini biliyorum. Benim için de öyle,” diye itiraf etti. “Bir anlamı olur mu bilmiyorum ama burada olduğun için mutluyum.”

Bu sözleri karşısında ne hissettiğimden emin değildim. İçime biraz sıcaklık ya da mutluluk yayılmalıydı, öyle değil mi? Yanlış. Belirsizlik ve güvensizlik dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

“Gün gün ilerleyelim, olur mu?” dedi, ben de başımla onayladım.

Sunabileceğim bu kadardı. Burada olduğum için ne kadar mutlu olursa olsun yirmi iki yıl boyunca bir kez bile beni aramaya gelmemişti. Ve bu benim unutabileceğim bir şey değildi.

“Şu iş hakkında. Ben tam olarak ne yapacağım? Çünkü sana söylemeliyim ki iyi bir şarap üreticisi olacağımı hiç sanmıyorum.”

Bana sırtıttı. “Yakın geleceğinde şarap üreticiliği yok.”

“Ah, çok şükür,” dedim büyük bir rahatlamayla derin bir nefes vererek.

Başını bir yana yatırdı. “Annen buraya neden geldiğini söylemedi mi sana?”

Herhangi bir nedenle annemden bahsettiğini duyduğumda aniden kendimi huzursuz hissederek topuklarımın üzerinde arkaya doğru sarsıldım. Annem bunun hakkında konuşmayı reddettiğinden ilişkileri hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tahmin edebildiğim kadarıyla sonu hiçbir yere varmayan tek gecelik bir ilişkinin ürünüydüm.

Bu aklıma dün geceki yabancıyı getirdi ama annem bu denklemin bir parçasıyken kafamın kıyaslamalar arasında gezinmesini istemediğimden bu düşünceyi bastırdım. İyyy!

“Koçluğunu yaptığım hokey takımı için pazarlamada yardıma ihtiyacım var,” dediğinde inlememi engelleyemedim.

“Hokey mi?” diye homurdandım. “Şu sopalı ve siyah lastikli şey gibi mi?”

Bir kaşı havaya kalktı. “Hokey taraftarı değil misin?”

Bu bir dejavu hissi verdi ve gerçekten de acaba evren benimle mi uğraşıyor, diye merak ettim. Şu canı spora karşı duyduğum sevgiye biraz olsun benzemeyen hisler ne olursa olsun bu işe ihtiyacım vardı.

“Bunun hakkında pek bir şey bilmediğimi itiraf edeceğim ama hızlı öğrenirim ve öğrenmeye de hazırım.”

Başını sallayarak onayladı. “Harika. Duymak istediğim de buydu. Takım oyuncusu.”

İçimden bir ses gülümsememi istediğini söyledi ama yapamadım. Her şey darmadağın ve yanlış gibi geliyordu. Ben neye bulaşmıştım böyle? Bunu yapabilecek miydim?

Evet.

Tercih hakkım yoktu. İhtiyacım olan şey bir iş deneyimiydi. O olmadan asla gerçek bir işim olamayacaktı. Ben de bunun yürümesini sağlayacak ve anneme kayıp bir vaka olmadığımı ispatlayacaktım.

Evren, lütfen bana nazik ol.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dane

Hudson sohbetin adını “Dane’in kışındaki hokey sopası” olarak değiştirdi.

Mason: Hiç hoş değil Wilde.

Dane sohbetten ayrıldı.

Mason sohbetin adını Redville Sinners olarak değiştirdi.

Mason Dane’i sohbe ekledi.

Hudson: Vayyy, geri döndü.

Mason: Dallama gibi davranmayı kes.

Hudson: Sadece olanı söylüyorum.

Hudson: Gerçekten de kışında bir hokey sopası var.

Dane: Siktir git.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dane

Günümü takımla ve koçumuzla yapılacak beklenmedik bir toplantıyla geçirmek pek de istediğim bir şey değildi.

Dünden sonra sadece akşamdan kalma değil, partiden erken kaçtığım için hiç nutuk çekme havamda da değildim.

Ve koç içimden geçecekti. Buna hakkı da vardı tabii ama başım beni öldürüyordu ve doğrusu bağda küçük cehennem ateşine bindirmiş olmanın sarhoşluğunda kalmaya devam etmek çok hoşuma giderdi.

Kahretsin.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatacak kelime bile yoktu.

O kız, tam ihtiyacım olan anda, ihtiyacım olduğundan haberim bile olmayan her şeydi.

Kusursuz mükemmellik.

Şaşkın bir tanrıça, *üç dişli zıpkını olan* bir tanrıça ama her şeye rağmen bir tanrıça.

İp cambazlığına başladığında onun daha önce karşılaştığım hiç kimseye benzemediğini anlamıştım ve ebeveynlerim öldüğünden beri ilk kez her şey mümkün gibi hissetmiştim.

Daha uzun sürememiş olması çok yazıktı.

Neyse ki anısı bende kalmıştı ve uzun bir süre boyunca onu zihnimde tekrar tekrar yaşayacaktım.

Telefonum çaldı, daha bakmadan kim olduğunu biliyordum bile. Molly şimdiye kadar ön kapıya onun için bıraktığım küçük sürprizi bulmuş olmalıydı.

Telefonu cebimden çıkardım ve ekranı kaydırarak açtım.

“Ne halt ettin sen?” Tiz sesi dün geceden sonra bana biraz fazla gelmişti ama heyecanlı olduğunu anlıyordum, o yüzden kelimenin tam anlamıyla kulak zarımı patlatması için ona izin verdim.

“Biraz daha açık mı olsan?”

“Pislik etme. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Bilet. Gezi.”

“Bu dünyada bunu senden daha çok hak eden biri yok.”

“Bu çok fazla Dane.” Telefonda bir gümbürtü geldi. “Kahretsin. Affedersin, ben iyiyim sadece telefonumu düşürdüm.” Sesi uzaktan geliyordu ve akşamdan kalma bu halimde bana verdiği ağrıya rağmen gülmeden edemedim.

“İyi misin?”

“Evet, pardon. Ama ciddiym Dane, bu çok fazla.”

“Benim için yaptıklarının karşılığında hiçbir şey yeterli olmaz.” Yürümeyi kestim, henüz sahaya girmeye hazır değildim.

“Ama bu bir aydan fazla. Sezonun ilk maçına kadar dönmüş olmuyorum. Sen nasıl yaşayacaksın?”

İşte bu benim kardeşimdi, lafı hiç dolandırmazdı. “Sence ben tamamen umutsuz vaka mıyım?”

“Evet.”

“Ah, kırıldım.” Kırılmamıştım. O haklıydı. Umutsuzdum ama bunu kabul etmeyecektim yoksa gitmeyebilirdi.

“Hayır, kırılmadın. Bunun doğru olduğunu biliyorsun.”

Beni gafıl avlamıştı.

“Peki. Öyleyim ama iyi olacağıma söz veriyorum.”

Molly derin bir iç çekti. “Eğer öyle diyorsan. Ama gerekirse diye geçici bir temsilci arayacağım. Seni seviyorum Dane. İstiyorum ki...”

“Dinle Mol, gitmem gerek. Koç bir toplantı koydu ama sen havaalanına varınca bana mesaj at.”

“Atarım. Hoşça kal.”

“Güle güle.” Telefonu kapattım, sonra kapıyı açıp antrenman tesislerimize girdim. Koçun toplanacağımızı söylediği yere doğru yöneldim.

Vardığımda oradaki ilk kişi ben değildim.

Aslında odanın ortasında oluşmuş kalabalığa bakılırsa ben neredeyse son gelen olmuştum.

İçeri girdiğimde koç henüz ortalıkta değildi, o yüzden Aiden Slate’i aradım. O neler olacağını önceden bilen tiplerdendi. Aiden sporu ciddiye alırdı. Oyunu çok severdi ve bu belli de olurdu.

Aiden, Hudson ile Mason’ın yanında duruyordu. Hudson bir şey söyledi ve Mason hafifçe karnına vurduğunda boğazından bir hırıltı koptu.

Onlara doğru yönelirken kendimi sorulara hazırladım. Sorular gelecekti kesin. Hudson kurcalamadan edemezdi.

“Şuna bakın kim sonunda bizi varlığıyla şerefle–” diye söze başladı Hudson ama Aiden onun lafını kesti.

“Hey, adamı biraz rahat bırak,” dedi başını bana doğru sallayarak. İşte Aiden Slate’i takdir etmemin nedeni buydu, biraz alana ihtiyacım olduğunda bunu biliyordu. Salak Wilde’ın aksine ortamdaki ruh halini anlayabiliyordu o.

Beni yanlış anlamayın, Hudson’ı severdim –o benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi– ama büyümek için daha kırk fırın ekmek yemeliydi.

“Bir şey yapmıyorum.” Hudson ellerini havaya kaldırdı. “Sadece dün gece ne olduğunu ve bugün neden geç kaldığını anlamak istedim.”

“Geç mi kaldım? Çünkü görebildiğim kadarıyla toplantı daha başlamamış bile. Neden burada olduğumuz hakkında bir fikri olan var mı?” diye sordum, soruyu doğrudan Aiden’a yönelterek.

“Senin bilmemene şaşırdım aslında. Koç en çok seni sever,” diye şakayla çıkıştı Hudson. Normalde biri bunu söylese kışkırtıldığını düşünürdüm ama bu Hudson için geçerli değildi. O sadece gerçeği ortaya koyuyordu. Koç en çok beni severdi.

Büyük olasılıkla beni diğer çocukların hepsinden daha uzun süredir tanıdığı içindi bu. Saints için ilk kez profesyonel olarak oynamaya başladığımda koçun da takımdaki ilk yılıydı.

O adam benim için koçtan çok bir baba gibiydi.

Geçmişimi biliyordu... yani, çoğunu.

Haliyle bazı şeyleri ona ya da başka herhangi birine anlatmazdım. Bu sırlar benimle birlikte mezara gidecekti.

Molly bile bilmiyordu onları.

“Sanırım artık öğreneceğiz. Koç şimdi içeri girdi,” dedi Mason yanımdan.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek bekledim. Oda sessizleşirken zaman daha yavaş aktı. Kupayı daha yeni kazanmış olmamıza rağmen bu adam bize öyle yumuşak davranmayacaktı, onu tanıyorsam aslında bizi daha da zorlayacaktı.

Odanın ortasında hareketsiz durana kadar adımları içeride yankılandı ve sonunda hafifçe öksürdü.

“Beyler, bunu kısa ve öz tutacağım. Eminim hepinizin yapacak işleriniz vardır ve bunu söylerken antrenmanı kastediyorum. Haklıyım değil mi?”

Birkaç kişi gülmeye başladı.

Dönüp Hudson'a baktım. Odadaki herkes onun önümüzdeki birkaç haftayı Redville'deki her barı ziyaret ederek ve büyük olasılıkla şehirdeki her kadınla yatarak geçirmeyi planlandığını biliyordu. Adı çıkmış bir oyuncuydu o.

"Gelecek sezonda bazı personel değişikliklerimiz olacak. Bunu geri döndüğünüz ilk gün üstünüze atmak yerine şimdi söylemem gerektiğini fark ettim. Böylece eğer herhangi bir sorunuz ya da endişeniz olursa bunu önceden konuşabiliriz. Herhangi bir konu olacağını düşündüğümünden değil de."

Koç konuşuyordu ama söyledikleri kafama bulanık geliyordu. Berbat bir akşamdan kalma insan böyle yapardı işte.

Pazarlamadan falan bahsediyordu. Bazı sosyal medya zırvalıkları falan. Belki de bu toplantıya Molly'yi getirmeliydim. Bu daha çok ona göreymiş çünkü Tanrı biliyor ya ben bir bok dinlemiyordum.

"Kızım ile tanışın." Bunlar hariç koçun söylediği hiçbir şeyi duymamıştım ama bu kafamı kaldırmama neden oldu.

Az önce ne demişti o?

Kızım mı?

Koçun bir kızı olduğunu bilmiyordum. Bir kızı olduğunu nasıl bilmezdim?

Öne doğru bir adım atarak kalabalığın arasında kendime yol açtım, böylece ne haltlar döndüğünü anlayabilecektim.

Bu adamla geçirdiğim onca zamanda bunu öğrenmiş olmalıydım, öyle değil mi? Görünüşe göre ikimizin de kendimize ait sırlarımız vardı.

Göğsüm sıkışıyordu. Elimi kaldırıp ağrıyan yeri ovuşturdum ama içimden bir ses ağrının sebebinin sıkışan bir kas olmadığını söylüyordu.

Kalabalığın ortasında onun tam karşısında dikildim. Bakışlarımı yakaladığında bir kaşımı havaya kaldırdım. Bana hafifçe başını

salladı. Bu adamı tanıdığım kadarıyla bu bana bunun arkasında bir hikâye olduğunu söyleme şekliydi, bana daha sonra anlatacağı bir hikâye.

İlginç.

“İşte burada,” dedi koç bedeniyle kapıya doğru dönerek. Ben de onunla aynı yöne başımı çevirdim ve kızı ağır ağır kapıdan girdiğı anda kalbim durdu.

Lanet olsun, bu da ne?

Kızın ayak sesleri zar zor duyuluyordu ama kafamın içinde tıpkı bir korku treni gibi yankılandılar. Aslında bu damarlarımda coşan kanın sesi ya da şu anda bilincimi kaybetmek üzereymişim gibi zonklayan başım da olabilirdi ve bunun sebebi tam karşımda duruyordu.

Cehennem ateşi.

Küçük cehennem ateşi koçun kızıydı.

Hayatımın içine sışılmıştı.

ONUNCU BÖLÜM

Josie

Far ışıklarıyla donakalmış bir geyik, *işte ben tam olarak buydum.* Durduğum anda onu gördüm ve artık gözlerimi ondan çekemiyordum.

Bu oydu. Lanet olsun. Bu oydu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Yüzünde tam bir şok ifadesi vardı. Zaten nasıl olmasındı ki? Önceki gece bir tesadüftü. Olmayan isimler ve tüm o konuşmalarımız, hokeyden nefret etmek...

Durun.

Hokeyden nefret ettiğini söylemişti.

Bu gerçek miydi? Yoksa numara mı?

Hayır. İnsanların nasıl hissettiklerini çözmekte iyiydim. İnsanları iyi okur, hislerini anlayabilirdim. Bunların hepsi gerçektir.

O, hokeyden nefret ediyordu, yine de babam için oynuyordu.

“Josie.” Adamın –artık sperm donörüm olarak bildiğim kişinin– sesi düşüncelerimi böldü ve beni gözlerimi önceki gecenin yakışıklı ve günah kadar seksi yabancısından ayırmaya mecbur etti.

Bakışlarımı bir tek gecelik ilişkiden işteki ilk günün tuhaflığına dönmüş kişiden çekip henüz tanıştığım adama baktım ve beni çık-

maya zorladığı yere adım attım.

Ona sperm donörü mü demeliydim? Baba mı? Koç? Robert? Bay Harris?

Yukarıdakilerin hepsi.

Bu bir iş olduğundan ona Koç Robert diyecektim.

Evet, bu daha kolaydı.

Koç Robert başıyla beni işaret etti. “Josie bu sezon stajyer olarak bizimle çalışacak.”

Çocukların bir kısmı aynı anda konuşmaya başladı ve ne kadar uğraşsam da kimin ne dediğini anlayamadım.

Bugün burada ne kadar kalmam gerekiyordu? O benimle konuşmaya çalışacak mıydı?

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Umarım yapmazdı... Diğer yandan da umarım yapardı. Onunla konuşmak istiyordum.

“Şimdi, iyi dinleyin...” Koç Robert öne doğru bir adım attı ve dosdoğru, daha genç, yakışıklı bir oyuncuya baktı. “Kimse, demek istediğim hiç kimse, bu konuda bana karşı gelmesin. Josie yasak bölge.”

Sözleri tam bir bomba etkisi yarattı. Karşımdaki yabancı kazık yutmuş gibiydi. Onu daha iyi tanımasaydım bir heykel sanırdım. Çenesi kasılmıştı ve bana benden nefret eder gibi bakıyordu.

Tepeden tırnağa ürperdim.

Lanet olasıca, bu da neydi böyle?

Bunu bilerek yaptığımı mı düşünüyordu?

Bildiğimi mi sanıyordu?

Eğer öyleyse bir kez daha düşünse iyi ederdi çünkü bilmiyordum.

Koç Tanrı bilir ne hakkında gevezelik ederek birkaç dakika daha geçirdi, evet, biliyorum dinlemem gerekirdi ama ne yazık ki şu seksi parçanın bana neden öldürücü bakışlar attığı gibi daha acil konularım vardı.

Sonunda toplantı bitti ve yabancı çıkıp gitti. Ben de peşinden gittim.

Onun nereye gittiğinden emin değildim ama sperm donörümün beni beklediğinden emindim ve başımı çevirdiğimde onun da zaten konuşma boyunca gözlerini dikip baktığı genç çocukla meşgul olduğunu gördüm. O takımın şu “oyuncu” çocuğu olsa gerekti.

‘Babamın’ endişelenmesi gereken kişinin o çocuk olmaması çok yazıktı.

“Hey!” diye seslendim yarı fısıltıyla. Şaşırtıcıydı ama durdu.

Yavaş ve dikkatli adımlarla ona yaklaştım. Benimle yüz yüze gelmek için döndü. Daha dün dizlerimin bağını çözen iri mavi gözler şimdi kısık ve sertti. Gerilmiş dudaklar çizgi halini almıştı ve karşımdaki kasılmış çene ellerimin titremesine neden oldu.

Ellerini göğsünde kavuşturdu. “Biliyor muydun?”

“Neyi biliyor muydum?” Birkaç farklı konudan bahsediyor olabiliirdi.

“Kes saçmalığı. Kim olduğumu biliyor muydun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Buna inanmakta zorlanıyorum,” dedi sertçe. Omuzlarım gerildi ve durduğum yerde dikleştirdim.

Ağzımı açtım ama onun ne ima ettiğini anladığımda aniden kapattım. Gerçekten tüm bunları planladığımı mı düşünüyordu? Konuşmadan önce yeterince sakinleşene kadar derin bir nefes alarak söyleyeceğim sözlerle içimde köpüren fırtınayı dindirmeye çalıştım.

“Gerçek bu.” Yeniden derin bir iç çektim. “Senin kim olduğun hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Hatırlarsan ben bir hokey taraftarı değilim.” Meydan okur bir tavırla bir kaşımı kaldırdım.

“Eğer dün gece yalan söyleyen biri varsa, o ben değildim.”

“Bunun bir çeşit tesadüf olduğuna inanmamı mı istiyorsun?”

“Ya da kader.”

“Ne tatlı,” diye homurdandı. “Ama ben bu saçmalığa inanmıyorum işte.”

“Dinle, neyse ne. Kimseye zarar gelmedi. Tabii eğer...” Ona doğru bir adım yaklaştım, dudaklarım seksi bir gülümseme sayabileceğim bir şekilde kıvrılmıştı.

“Eğer diye bir şey olmayacak,” dedi sesi sert ve kesindi. “Koç benim için bir baba gibidir.”

“Bu güzel olmalı,” diye mırıldandım.

Yorumumu duyduysa bile bir şey söylemedi. Onun yerine ellerini ceplerine soktu ve bir an sessiz kaldı, sonra başını kaldırıp gözlerini benimkilere dikti.

“Hiçbir şey olmadı. Beni tanıımıyorsun.”

“Dediğin gibi olsun, zaten adını bile bilmiyorum.”

“İyi.”

“Vay be, dün senin huysuz olduğunu düşündüysem bile bu şimdiki halinin yanında hiç kalır.” Başımı iki yana salladım. “Adını bilmeliyim ki kimden uzak kalmam gerektiğini de bileyim.”

Derin bir nefes verdi. “Dane.”

“Peki bir soyadın da var mı Dane?”

“Sinclair.”

“Çok iyi Dane Sinclair. Senden bir vebaymışsın gibi uzak duracağım. Babamın ‘oğlunun’ kızını becerdiğini duymasını istemem.”

“Kes şunu.” Sağ elini kaldırdı ve saçlarının arasından geçirerek kıvrıkcıklarını çekiştirdi. “Sen hep bu kadar fütursuz musundur?”

“Bende hoşuna giden de bu değil miydi?” Göz kırptım. “Ne de olsa ben bir cehennem ateşiyim.”

Ona eziyet ediyordum. Bilerek, benden istediği şeyin tam tersine gidiyordum. Babamın önünde onu tanıımıyormuş gibi yapacaktım ama şimdi onun da en az benim kadar dağılmış hissetmesini istiyordum.

“Bir şey olduğun kesin, tamam,” dedi başını sallayarak.

“Unutma, aynı zamanda da bir ip cambazıyım.”

Bakışlar öldürebilseydi şimdi ölmüş olurdum. “Sen hiç durmaz mısın?”

“Hayır. Pek değil ama endişelenme artık sana bela olmayacağım.” Topuklarımın üzerinde döndüm ama sonra başımı çevirip omzumun üstünden arkaya baktım. “Şimdilik.”

“Belki de başka bir üç dişli zıpkın peşine düşebilirsin.”

Önceki sözlerime rağmen fikrimi değiştirdim.

Onu rahat bırakmayacaktım.

Onunla oynamak bu kadar eğlenceliyken olmazdı ve şimdi bulabileceğim tüm eğlenceye ihtiyacım vardı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Dane

Pazartesi günü başımı koçun kızıyla belada bulduğum beklenmedik toplantıyla başlayan boktan bir hafta olması yeterince kötü değilmiş gibi, bugün de, yani pazar günü, yağmur yağıyordu.

Tabii ki öyle olacaktı.

Neden olmasındı ki?

Bugün Kupa'nın bende olduğu gündü.

Bu aynı zamanda Kupa elçisinin kuyruk gibi peşimde olduğu anlamına da geliyordu. Bırakın sosyalliğe hazır olmayı, pek keyifli bir halimde bile değildim. Ah yani, onun yerinde olmak kötü olurdu çünkü şu anda gittiğimiz yerde hiç umursanmayacak ve sıırıslıkla olacaktı.

Bu benim sorunum değil.

Saat yediden beri içiyordum. Yağmurdan sıçana dönsem bile umurumda olmazdı. Öyle hissizdim ki belki biraz üşümek bana iyi gelirdi.

Beni normalden daha da aksileştiren şeyi düşünmeyi reddediyordum çünkü dürüst olmak gerekirse, sadece her şeyi görmezden gelmeye tutunmayı tercih ettiğimi biliyordum.

Konuma vardığımızda araba durdu ve şoförün kapımı açmasını beklemek istemedim. Onun yerine kendim açıp dışarı atladım. Arabadan inmeden hemen önce de Kupa'yı kaptım.

Kıçımı gezdirmesi için işe aldığım şoför benden etkilenmiş görünmüyordu pek ama bu hiç umurumda değildi. Benden para kazanıyordu, o yüzden nasıl davrandığım onu ilgilendirmezdi. Arabasında sorun yoktu ve zaten ona beni sevmesi için para ödemi-yordum.

Biraz ayağım kaydı ama yağmurdan dolayı, içkiden değil, gerçi Kupa elçisinin ya da şoförümün bu konuda benimle aynı fikirde olduğundan şüpheliydim.

Her şeye rağmen çamurda yavaş yavaş yürüdüm. Attığım her adımda giysilerim tenime, saçım da alnıma yapışuyordu.

Daha ne kadar klişe olabilirdim ki?

Sarhoş kahramanın babasının mezarını ziyaret ettiği bir televizyon filminin baş aktörüydüm.

Gerçi filmin sinema versiyonunda büyük bir aydınlanma yaşıyordum ama bugün burada öyle bir şeyin olacağını hiç sanmıyordum.

Çimenler çamurluydu ve sonunda herifin mezarına ulaştığımda ayakkabılarım rezil olmuştu.

Arka cebimden küçük şişemi çıkardım ve içindekileri doğrudan Stanley'nin¹ içine boşalttım.

Takımım onu kazandığı için artık senli benli olmuştuk.

“Bahse girerim günümü böyle geçireceğimi hiç düşünmemişsin-dir, ha baba? Aslında bugünün geleceğini hiç düşünmediğine de bahse girerim.”

Kupayı kaldırdım ve bir yudum aldım. Viski akıp giderken boğazımı yaktı ama şu anda bu hissi çok hoş karşılıyordum. Bana

1- Stanley Kupası, ABD ve Kanada takımlarından oluşan Ulusal Hokey Ligi (NHL) kapsamında oynanan play-offları kazanan takıma verilen buz hokeyi kupasıdır. (ç.n.)

burada olduğumu hatırlatıyordu.

“Şerefe baba,” diye geveledim kupayı havaya kaldırarak. “Hep beklediğin an işte bu. Yani... kopan onca gürültüye değdi mi? Ah bekle, sen ölüsün. Nasıl olabilirdi ki?” Acı acı güldüm. “Pek de konuşkan sayılmazsın, değil mi? Garip ama her şey nasıl da değişiyor. O zamanlar hep konuşurdun. Hedefler hakkında bitmek tükenmek bilmeyen nutuklar. Kendi tavsiyene hiç uymamış olman ne tuhaf.”

Titrek bacaklarım artık ağırlığımı taşımak istemeyince kendimi yere bıraktım.

Şimdi otururken çamurun kotumun içine sızdığını hissedebiliyordum. Lanet olsun. Her şeye lanet olsun.

İçimdeki öfke kabarıyordu. Tabii ki, zaten böyle olması gerekiyordu. “Tüm bunlar nasıl da korkunç bir şaka gibi. Ama biliyor musun? Kendimden başka suçlayacağım kimse yok. Ne de olsa bu benim hatamdı. Ben tam bir fiyaskoyum. O gece telefonda bana böyle dememiş miydin? Ama bak şimdi elimde bir şampiyonluk var.”

Kollarım iki yanıma düştüğünde Kupa neredeyse elimden kayıp gidiyordu. Onu son anda yakaladım.

Endişe ettiğim şey Kupa değildi, o çok daha kötülerini görmüştü. Kupa'nın maceraları efsaneviydi. Biraz çamurdan ona bir şey olmazdı. Hayır, benim endişe ettiğim içindekilerdi. Şu epey iyi olan viski.

“En kötüsü de ne biliyor musun...” Elimi sıırılsıklam saçlarımın içinden geçirip acıtana kadar çektim. “Sen onu öldürdün. O sana güvendi ve sen onu öldürdün.”

Annem ailemizin tutkalıydı. Onun öldüğü gün ailemiz de ölmüştü.

“Ve Molly. Molly konusuna hiç girmeyeyim bile. Onun bu kadar harika olmasının seninle hiçbir ilgisi yok. Benim elimde Ku-

pa'yla burada olmamın da seninle hiçbir ilgisi yok. Hepsi Molly sayesinde. Burada olmamın nedeni o. Bu sana nasıl hissettiriyor?" diye tısladım bir yudum daha almak için Kupa'yı kaldırırken. "Tu-haf olan da şu ki, buradayım ve senden pek de farkım yok. Ya bu ironi nasıl? Sen o gün beni de öldürdün. Olabileceğim eğlenceli adamı öldürdün ve geride bunu bıraktın..." Bir yudum daha, bir yanma daha. "Sanırım bu Sinclair mirası. Öfkeli sarhoşlar."

"Yani bu sana baba." Güldüm ama bu boş, anlamsız bir sestti. "Sadece tek bir şey, ünlü bir oğul isteyen o pisliğe bu. Piç herif, aldın işte onu. Hedefine ulaşmak için herkesi öldürmen gerekmiş olsa da."

Mezar taşma baktım. Jonathan Sinclair.

Kelimeler gözlerimin önünde dans etti çünkü görüşüm bulanıklaşmıştı. Beni kör eden yağmur muydu yoksa gözyaşlarım mı?

Belki de nefretimdi.

Son bir yudumla viskiyi bitirdim ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım.

"Umarım cehennemde çürüyorsundur yaşlı adam. Görünüşe bakılırsa ben de hemen arkandayım, o yüzden bana da bir yer ayırabilirsin."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Dane

Koçla son konuşmamızın üzerinden birkaç hafta geçmişti. İzin aylarında herkes bir tarafa dağılmıştı ve takvimde resmi antrenman olmadığından onu genelde görmüyordum o yüzden ondan evinde akşam yemeğine gitmemi isteyen kısa mesaj geldiğinde çok şaşırdım ve bu yemeğin nedeni hakkında biraz da gerildim.

Eskiden sık sık birlikte yemek yerdik, üstünden fazla zaman geçmemişti ama son zamanlarda çok şey yaşıyordu o yüzden akşam yemeklerimiz de kesilmişti. Şimdi acaba onu bu kadar meşgul eden o mu diye merak ediyordum.

Robert benim için bir baba gibiydi ve sezon dışında sık sık o ve karısı Sherry ile zaman geçirirdim.

Kariyerimin başından beri Molly'yle benim yanımda olmuşlardı.

Robert kız kardeşimin ve onun refahının ne kadar önemli olduğunu ve benim neden Redville'den hiç ayrılmamış olduğumu biliyordu.

Yani akşam yemeği garip gelmemeliydi ama kız yüzünden öyle oluyordu.

Josie... nam-ı diğer Cehennem Ateşi, uzun zamandır onun hayatında olamazdı. Yoksa ondan haberim olurdu. Öyle değil mi? Koç onu bir sır olarak saklar mıydı benden?

Tüm bu yıllar boyunca bir çocuğu olduğundan hiç bahsetmemiş olduğuna inanmakta zorlanıyordum, özellikle de benim Molly'yi yetiştirmemde bu kadar faydalı olmuşken.

Bunu ona sormam gerekecekti çünkü bunların hiçbirinin bir anlamı yoktu.

Her yanıma soğuk bir panik sararken terlemeye başladım.

O da orada olacak mıydı?

Koç bağdaki gecemizden haberdar mıydı?

Lanet olsun.

Arabayı kenara çektim, sonra da park ettim.

Ön kapı açıldığında ellerim hâlâ direksiyondaydı.

Koç kafası karışmış bir ifadeyle kapıda durmuş beni izliyordu.

Acaba ne görüyordu? Kafayı yemek üzere olan bir çocuk mu? Bunun gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bir bilseydi.

Araba çalışmıyor, hareket etmiyordu ve ben hâlâ orada otuyordum.

Bana bakarken alnındaki çizgiler daha da belirgindi. Konuşmuyor, hiçbir şey söylemiyordu ama yüzündeki sorular çok açıktı.

Dışarı çıkacak mısın?

Neden bu kadar uzun sürdü?

Derin bir nefes verdim ve kapıyı itip açtım.

“Hey, sen iyi misin Sinclair?” diye sordu.

“Tabii ki öyleyim. Bir şey düşünüyordum sadece.”

“Oldukça ciddi olmalı.”

Ah bir bilseydi. Sesindeki hoş şakacılığa bakılırsa, bence bunun Josie ve benimle bir ilgisi yoktu. Hiç kızgın görünmüyordu, eğer bilseydi şimdi kudurmuş olurdu.

Tanrıya şükür.

Bilmediği şey beni öldürmezdi o yüzden şimdi bunu bu şekilde devam ettirmeliydim o kadar ve bunu yapmanın en iyi yolu da Josie'nin yakınlarımda olmamasını ummaktı.

Onun takım için çalışacağını biliyordum ama bunun ne demek olduğunu sormak için yeterince dikkatimi vermemiştim.

Şimdi de bunu yapamazdım artık.

Sadece Eylül sonunda resmi antrenmanlar başlayana kadar beklemem gerekecekti.

Koçun önüne ulaşana kadar basamakları ikişer ikişer çıktım.

Robert onu son gördüğümünden bu yana on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Bu deliceydi. Şu anda tatildegdik. Onu endişelendiren şey ne olabilirdi?

Josie'nin güzel yüzü gözümün önüne geldi. *Robert'i yaşlandıran oydu.* Bilmek için sormama gerek bile yoktu. Orada bir hikâye vardı ama öğrenmek için ne kadar yanıp tutuşsam da kendi lanet işime bakmalıydım. Özellikle de bu takımda ve koçun hayatında bir yer istiyorsam.

Kızıyla yatmak bana onun gözünde hiç puan kazandırmayacaktı.

“İçeri gir. Sherry merhaba demek için seni bekliyor.” Koç geri gitti ve geçebilmem için kapıyı daha da itti. Bu eve her gelişimde kendimi yuvamda gibi hissediyordum. İlk kez profesyonel olduğum zamanı hâlâ hatırlıyordum. Çok gençtim ama paraya ihtiyacım vardı. Molly sadece on üç yaşındaydı ve kendiniz hâlâ bir çocukken çocuk yetiştirmek zor işti.

İşte Sherry burada devreye girmişti. Bu borcu asla geri ödeyemezdim. İşte bu yüzden Koç o gece kızıyla neler olduğunu asla öğrenemezdi.

Beni yemek odasına doğru götüren Robert'ı takip ettim ve içeri adım attığım anda nefesim kesildi.

Kahretsin.

O da oradaydı.

Masada, yemekte bana ayrılmış olan boş sandalyenin yanında oturan Josie'ydi.

Sherry ayağa kalkmaya yeltendi ama başımı iki yana salladım. "Bekle, ben yanına gelirim."

Hareket etmem gerekiyordu. İçimde dolaşan bu yoğun enerjinin bir kısmını dışarı atmam gerekiyordu.

Yanına ulaşana kadar odayı geçtim, sonra eğilip onu yanağından öptüm.

"Josie ile resmi olarak tanışmış mıydın?"

"Öyle olduğunu söyleyemem," diye yanıt verdim. Yalan değildi. Josie ile ben birbirimize isimlerimizi hiç söylememiştik. Ama sanırım ben önceki gün ona kendiminkini söylemiştim. Orası biraz bulanıktı. Beynim dakikada bin kilometre hızla çalışıyordu ve görkemli bir şekilde sıçmış olduğum gerçeğinden başka neler söylediğimi bile hatırlamıyordum.

"Josie, bu Dane Sinclair. Saints'in defans oyuncusu."

"Merhaba Dane." Gözleri kısıldı, sonra yüzünü buruşturdu. "Bir hokey oyuncusu."

"Evet," dedim başımı indirerek. "Hokey hakkında sen ne hissediyorsun?" diye sordum nasıl hissettiğini gayet iyi bilerek. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa spor hakkında oldukça esaslı bir fikri vardı.

"Bir şey hissetmiyorum," diye çıkıştı.

Robert başını iki yana salladı, beti benzi atmıştı ve kızın bu yorumu karşısında mahcup olmuş görünüyordu. "Bu hiç hoş değil Josie."

Ona doğru elimi kaldırdım. "Önemli değil. Hokey oyuncusu deyişinden onun bir taraftar olmadığını söyleyebilirdim zaten,"

diye gülümsedim odaya çöken tuhaflığı biraz olsun dağıtabilmeye çalışarak.

“Peki ya sen Dane?” Adımı sanki aramızdaki özel bir şakanın ortağıymışım gibi iğneleyici bir tavırla söylemişti, ki öyleydim ama bunu böyle apaçık mı yapmalıydı?

Tencere dibin kara, seninki benden kara.

“Belli ki çok seviyorum.” Bu sohbetin bitmesi gerekiyordu.

Koç masayı işaret etti. “Neden oturmuyorsun?”

Sandalyeyi geri çekerken yere sürtünen tahta tıpkı bir tırnağın kara tahtaya sürtünmesi gibi bir ses çıkardı ama bu tuhaf sessizliği dağıttı ve sonunda oturup buraya çağırılma nedenimi beklemeye başladım.

“Birçok sorun olduğuna eminim Dane,” dedi Koç ve dönüp yanımda oturan Josie’ye baktım.

Koçun benim önümde bundan bahsetmesinden rahatsız oluyor muydu?

“Bu gerçekten de beni ilgilendirmez,” dedim ona gözlerimi yeniden masanın ortasına çevirerek.

Bunu demek istememiştim ve koçun bana bakışına bakılırsa o da bunu biliyordu. Bunu yalnızca odadaki gerilim yüksek olduğundan ve çatışmayı mümkün olduğunca önlemek için söylüyordum. Ayrıca Josie hakkında daha fazla bir şey öğrenmeye ne ihtiyacım vardı ne de bunu istiyordum ve bu yolda ilerlemenin sadece oraya varacağını da biliyordum.

“Öyle olabilir ama senin düşündüğün...”

“Önemli değil Koç,” diye durdurdum onu. Bu benim için fazla uzun bir konuşma olmuştu bile. Bu boktan nefret ediyordum.

“Tamam, peki ama eğer konuşmak istersen.”

Başımınla onayladım. İstemeyecektim. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum.

Koç öne eğilip dirseklerini masaya yasladı. Sherry'nin nefret ettiğini bildiğim bir alışkanlıktı bu. Ona doğru baktım ve yanaklarını içten içe ısırıldığını gördüğümde hiç şaşırmadım. Bu duruma gülmek istedim. Sherry ona bir şey söylemeden durmak için gerçekten çok zorlanıyordu ve bu çok açıktı. Belki kızı için öyle değildi ama benim için öyleydi.

“Senin burada olmanı istememin nedeni aslında Josie,” dedi koç. Sanki mideme bir bowling topu bırakılmıştı. Ne hakkında konuşmak istiyordu ki? “Çocuklar hakkında endişeliyim.”

Masanın altındaki ellerim gerildi. “Çocuklar mı?”

“Birinin Josie'den yararlanmaya çalışabileceğinden. Ne de olsa o çok genç ve benim kızım.”

Midem ağzıma geldi. Benim bunu çoktan yapmış olan o piç olduğumdan nasıl da hiç haberi yoktu. Belki o zaman bunu bilmiyordum ama genç olduğunu biliyordum.

“Senin kızına hamle yapmamak gerektiğini herkesin bileceğinden eminim.” Bunu söylerken, eğer bilseydim benim de yaptığım şeyi asla yapmayacağımı anlatmaya çalışmak için Josie'ye doğru döndüm.

“Her neyse, bana bir iyilik yapmanı istiyorum.”

“Ne olursa,” diye karşılık verdim. Onun bana yaptığı onca şeyden sonra ben de onun için her şeyi yapardım.

“Kızıma göz kulak ol. Ona tıpkı Molly'ye yapacağın gibi göz kulak ol.”

Sözlerinin ağırlığı altında ezildim. Aldığım her nefeste canımın acıdığını hissedebiliyordum.

Kızına neler yaptığımı bilerek bu adamın yüzüne bir daha nasıl bakacaktım? Midem bulanıyordu ama açıklayamazdım. Hiçbir şey söyleyemezdim, olan olmuştu ve artık yalnızca ilerlemem gerekiyordu.

Sanki Josie sözlerimi duyabiliyormuş ve tam tersini yapmaya karar vermiş gibi masanın altından ayağıma bir şeyin dokunduğunu hissettim. Bunun ne olduğunu anlamam bir saniyemi aldı.

Küçük cehennem ateşi benimle dalga geçmeye çalışıyordu ve işkence yöntemi de masanın altından benimle gizlice oynamaktı.

Çenem kasıldı ve dönüp ona dik dik baktım.

Masum bir ifadeyle bana gülümsüyordu sonra babasına döndü, dudakları incecik bir çizgi halini almıştı. “Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yok,” diye karşılık verdi. “Bir işe ihtiyacım olduğunu ve beni işe alan tek kişinin de sen olduğunu anlıyorum, o yüzden burada sıkışıp kaldım ama yirmi iki yaşındayım, pek de bebek sayılmam. Kendime bakabilirim.”

“Sen öyle düşünebilirsin ama oyuncularımı tanımıyorsun. Dane’in orada olması benim için çok anlamlı olurdu, seni...”

“Korumak için.” Bana bakıyor olmasa da gözlerini devirdiğini görebiliyordum, sonra dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Kahretsin. Şimdi neyin peşindeydi? Ayağı biraz daha yukarı çıkıp neredeyse nefesim kesildiğinde sorumun yanıtını almış oldum.

“Evet.”

“Çok iyi. Dane, bunu yapacak mısın?” dedi Josie ama bunu söylerken artık bahsettiği şey onu korumak değildi.

O gerçekten de tam bir baş belasıydı ve korunmaya ihtiyacı olanın o olduğunu hiç sanmıyordum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tosie

Sanki hapiste gibiydim.

Babamın evi şimdiye kadar bulunduğum en güzel yer olsa da duvarlar üstüme üstüme geliyordu sanki.

Kendimi günlerdir misafir evinde tecrit etmiş, oradan çıkmayı reddetmiştim.

Bu sevimsiz ruh halimin nedenini fark edince donup kaldım. Bu gece Pazar Buluşması Gecesi'ydi.

Ben büyürken annem haftada seksen saat çalışıyordu yine de *her zaman* pazar günlerini anne-kız buluşmasına ayırmayı başarmıştı. Bu vardiyaları değiştirmek anlamına gelse bile. Ya da fazla mesai fırsatını kaçırmak. Spagetti, filmler, sonunda asla satın almayacak olsak da internetten alışveriş yapmak. Bunların hepsini çok özliyordum.

İçgüdüsel olarak telefonumdaki ilk hızlı arama tuşuna bastım. Ama ne yapmak üzere olduğumu fark edip hemen kapatmadan önce çalmadı bile. İlk boyun eğen olmayı reddediyordum.

Daha fazla burada duramam.

İçerideki hava bayat ve bozuk gibiydi. Nefes alamıyordum ve

dürüst olmak gerekirse yiyeceğim de önceki gece bitmişti.

Bugün ana eve gitmek dışında bir seçeneğim yoktu. Eğer açlıktan ölmek istemiyorsam bunu yapacaktım.

Acaba arka bahçeye dışarıdan yemek sipariş edebilir miydim?

Hayır. Annemin kredi kartımı kapattığı ve hiç param olmadığı düşünöldüğünde bu bir seçenek değildi. Bu düşünmesi bile çok saçma bir fikirdi zaten.

Aslına bakılırsa omuzlarımı dikleştirip cesur bir ifade takınarak elimdekilerle ilerlemezsem boktan bir çıkmazın içindeydim.

Onlar beni tanımak istiyorlardı.

Benimse bununla ilgili çekincelerim vardı. Neden mi? Çünkü nasıl davranacağımı bilmiyordum.

Nasıl babam tarafından terk edilmiş hissetmekten dolayı bir travma yaşamıyor gibi davranabilirdim ki? Bununla baş etmek için kendimi bilimsel bir ürün olduğuma ikna etmem gerekmişti. Oysa aslında hiçbir boka ikna edememiştim. Derinlerde bir yerde hep biliyordum ama bilmeyi reddediyordum. Annem yapamadıysa ben neden yapmak zorundaydım ki?

Bir yetişkin olmam ve babamla konuşmam gereken günün geleceğini biliyordum ama yazımın geri kalanını yabancı babamı tanımaya çalışmakla geçirmek de istemiyordum. Odanın ortasındaki dev fili görmezden gelmeyi tercih etmiştim ve babamın konuşabilir miyiz diye sormasına rağmen ben her denemesinde onu terslemiştim. Bebeklik ediyordum ve bunu biliyordum ama şimdi yeni bir yerdeyken kalbimi korumam gerekiyordu.

Kendime ikinci kez düşünme şansı vermeden misafir evinin arka kapısına gittim ve dışarı baktım.

Git işte.

Ana ev çok uzaktaydı. Aynı arazideymiş gibi bile değildi.

Eğer isteselerdi burayı birine kiralayabilir ve o kişiyi bir daha hiç

görmeyebilirlerdi. Benim gibi saklanan biriye, bir kiracı aylarca görünmeden burada kalabilirdi. Burası tamamen dünyadan kopuk hissettiriyordu.

Bu hem iyi hem de kötü bir şeydi.

İyiymiş çünkü gerçek hayatla yüzleşmem gerekmiyordu. Gerçek hayattan kastım sadece birkaç gün önce tanıştığım iki insanın mülkünde yaşıyor olmam ve bunlardan birinin de biyolojik babam olmasıydı ki onunla hiç ilişkim yoktu.

Henüz.

İçimdeki o küçük kız bana fısıldıyor, hiç hakkı olmayan vaatlerde bulunuyordu.

Umut vaatleri.

Tanıma şansı bulduğum bir babayla mutluluk vaatleri.

Josie artık büyü ve buradan çık.

Ana eve gitmem gerekiyordu. Sonsuza kadar saklanamazdım. Şimdiye kadar şanslıydım. Saints için çalışmaya başlamış olma-
ma rağmen babam yaz tatilindeydi ama bu yakında sona erecekti. Takım geri dönecekti ve benim de babamın çevresinde olmaktan başka bir seçeneğim kalmayacaktı.

Sorun şu ki babamı görmek beni hasta ediyordu. Tüm yaşamım bir yalanmış gibi ve hepsi de annemle ilgiliydi. Neden bana ondan bahsetmeyi reddetmişti? Babam neden beni aramaya gelmemiştir? Benden haberdar olduğu belliydi, o zaman nerelerdeydi?

Beni yeniden reddedeceği korkusu öyle silkinip üzerimden atabileceğim bir şey değildi.

Bunun tamamen kendimi eksik ve değersiz hissetmemle ilgisi olduğundan emindim ve geçen birkaç gün ile onun sonunda “benim için gelmiş” olması tüm o yılları silip atamazdı.

Elimi uzattım ve kapı tokmağını çevirdim. Sonra derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

Parmak arası terliklerimin altındaki çimenler gıcırdayarak eziyorlardı. Daha önce yağın yağmurun gizli çamurlu birikintiler oluşturmamış olmasını umdum. İlk kez görüleceğim yerde çamurla kaplı olarak ortaya çıkmak da benim şansım olurdu zaten.

Misafir evinin yeriyle ilgili tek sorun oraya giden bir patika ya da araba yolunun olmamasıydı, yani yağmur yağdığında gerçekten boku yiyordunuz.

Ana eve ulaşmam bir dakikamı aldı ve oraya vardığımda vestiyere giden arka kapıyı açıp içeride yaşam işareti arayarak kafamı sağa sola çevirdim. Kimse yoktu. Ortalık sakindi.

Belki de her şeye rağmen şu tuhaf karşılaşmadan kurtulacaktım.

Ayakkabılarım ıslak olmadığı için doğrudan mutfığa yöneldim.

İçeri girdiğim anda buraya gelme kararımdan pişman oldum. Biyolojik babamla evli olan kadının koyu kahverengi gözleriyle karşı karşıya kalmıştım.

“Josie!” Öyle kocaman gülümsedi ki acaba yanakları acımış mıdır diye merak ettim.

Ben de yarım ağızla ona gülümsedim. Yalansız bir şekilde. Büyük olasılıkla burada olmayı ne kadar az istediğimi görüyordu.

“Sana bir şey verebilir miyim? Çay? Su? Yiyecek bir şeyler?” Hakkını vermeliydim, düşkün anne hissini yaratmanın peşindeydi. Bundan nefret ediyordum.

Ve bundan nefret etmemden de nefret ediyordum çünkü söz konusu olan o muydu yoksa kendi annemle sorunlarım mıydı, bilmiyordum. Gerçekten derinlere inersem her şeyin, bu yabancı bu kadar nazik olabilirken annemin hiç olmamasının nasıl hissettirdiğiyle ilgili olduğunu bulacağıma bahse girerdim. *Aslında annem de bazen öyleydi.*

Tüm sorunlarımı özel olarak ele alacaktım. Şimdi yalnızca ihtiyacım olanı almam ve buradan çıkmam gerekiyordu.

“Ben iyiyim.” Sesim ifadesizdi. Ona arkamı dönerek evden çıkmalı mıydım yoksa bunu yutup o buradayken mutfakta mı kalmalıydım karar vermeye çalıştım. İkinci seçenek daha kolay olurdu ama daha fazla tuhaflığa sebep olmak da istemiyordum.

Belki de gerçekten ihtiyacım olan şey onu tanımaya çalışmaktı. Bu gerçekten o kadar kötü mü olurdu?

Ortada bir sebep olması ve benim büyük olasılıkla bunu öğrenmem gerektiğini bilmeme rağmen bunu düşündüğümde kalbim çok acıyordu. Yoklukları nedeniyle ikisini de affetmeye hazır değildim. Buna hiç hazır olacak mıydım, ondan da emin değildim.

“Emin misin? Aç olmalısın.” Sesi havayı yararak bir sonraki adımımın ne olacağına karar vermeye çalışırken burada bir aptal gibi öylece dikildiğimi hatırlattı bana.

Sanki bedenim itaat etmeyi reddediyormuş gibi karnım en gürültülü şekilde guruldamak için tam da o anı seçti.

“Evet, açsın. Hadi gel Josie. İzin ver sana bir şeyler hazırlayayım.”

Arkamı dönerek “Bunu yapmamız gerekmiyor,” dedim.

Gözleri irileşti ve geriye doğru bir adım attı. “Neyi yapmak?”

“Bana hizmet etmek. İstemediğin bir ilişkiyi zorlamak...” Başımı indirdim ama çenesinin nasıl titrediğini de görmüştüm.

“Ben rol yapmıyorum.”

“O zaman babamın beni görmek istemesi neden yirmi iki yıl sürdü? Neden şimdi?” Kelimeler ağzımdan dökülürken içimde büyüyen utançla yanaklarıma ateş bastı.

Tüm bunları yüksek sesle söylemek istememiştim.

“Üzgünüm,” diye derin bir iç çektim. “Öfkemi senden çıkarmak istememiştim.”

Bana doğru bir adım atarak elini uzatır gibi oldu, sonra ne yapacağından emin olamadığından geri çekti. “Ben ciddiym Josie. Seni

tanımak istiyorum. Sen bu ailenin bir parçasısın.” Derin bir nefes aldı. “Babanla konuş. Bilmediğin çok şey var.”

“*Annen sana yalan söyledi.*” Tabii ki o bu kelimeleri hiç söylemedi ama beynimin kurdukları bunlardı ve birden içimde bir öfke kabardı.

“Ben iyiyim, yine de teşekkürler.” Arkamı döndüm ve hızla geldiğim taraftan dışarı çıktım. Beni izlediğini biliyordum, büyük olasılıkla toy bir velet olduğumu düşünüyordu ama ne kadar kırgın olduğumu görmesini istemiyordum.

Gerçeği öğrenmeye hazır olduğumu düşünmüştüm ama değildim.

İştahım kaçmıştı ve tüm istediğim kendimi bir yere kapatmaktı. İstirabımla baş başa kalmak.

Misafir evine döndüğümde volta atmaya başladım. Ilık yaşlar gözlerimi iğneledi, sonra akmaya başladı.

Burada olamazdım.

Bu kadar umursuyor olamazdım.

Ama öyleydi.

Babasının umursadığını bilmeyi hep istemiş olan o küçük kız.

Hem de çok istemiş olan.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tosie

Bugün *oyuncularla* ilk iş günümdü.

Tabii ki son bir aydır takım için çalışıyordum ama resmi antrenman olmadığı için sperm donörüm organizasyon içinde değişik görevlerde bulunmamın iyi bir fikir olacağını düşünmüştü. Böylece farklı işleri deneyimleyecek ve stajyerliğim bittiğinde hayatımda ne yapmak istediğimi daha iyi anlayabilecektim.

Posta odası eğlenceliydi. Muhasebeyse o kadar değil. Şimdi de üç hafta sonra sezon başlayana kadar antrenman tesisinde serbest bir pozisyonda çalışıyordum.

İşler artık ciddileşmek üzereydi.

Dane'i yeniden görecektim.

Bir şeyler ters gidecekti. *Hep öyle olurdu.*

Ben ne zaman yeni bir şeye başlasam genellikle korkunç olurdu. İşlerin yolunda gideceği kadar şanslı olmamıştım hiç. Tüm hayatım boyunca kaderimde hep ilk gün fiyaskosu yaşamak vardı.

Tıpkı liseye başladığım zamanki gibi. Okula iki farklı ayakkabıyla gitmişim ve bu yeterince kötü değilmiş gibi tişörtüm de ters-ti. Ne şans!

Sonra bir de üniversiteye başladığım zaman vardı, kampüsün orta yerinde yüzükoyun yere kapaklanmıştım.

Kardeşlik üyesi bir grup yakışıklı çocuk bana bakıyordu tabii. Rezil olmuş olsam da bunu bilmelerine izin vermezdim, o yüzden ayağa kalkmış, doğrulmuş ve reverans yapmıştım.

Bu gerçekten efsaneviydi.

O yüzden bugün, alın yazımda korkunç bir şey olacağının yazılı olduğunu bilsem de planım utancı gururla taşımaktı.

Antrenman tesisinden içeri adım attığım anda buz kokusuyla karşılaştım. Daha önce buzun bir kokusu olduğunu hiç fark etmemiştim ama vardı. Serin ve canlandırıcı kokuyordu, aynı Noel sabahı gibi.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu olmadığı kesindi. Belki kötü kokan formalar ve ter, yani hokeyden daha da nefret etmemi sağlayacak bir şey.

Oyundan sonra er geç eminim havada bu asılı kalacaktı ama şimdilik gözlerimi kapatıp büyük bir fincan sıcak çikolata hayal ederek içimi çektim.

Şu anda bu güzel olurdu çünkü dışarıdaki sıcak havaya rağmen burası dondurucuydu.

Sanırım buna şaşırmamalıydım. Sonuçta burası bir buz pistiydi.

Bugün ne yapacaktım acaba? Laurie, yani teknik olarak patronum olan kadın, bana şimdilik yapacak işlerim olacağını söylemişti ama bu ne anlama geliyordu acaba?

Kokuşmuş formları sağa sola mı taşıyacaktım? Belki de patenleri temizlemem gerekecekti.

Hayır, bu ne yaptığını bilen insanlara göre bir iş gibiydi.

“Hey! Koç’un kızı,” diye bağırdı bir oyuncu ve gözlerimi kısarak bana hangisinin seslendiğini anlayabilir miyim diye görmeye çalıştım.

Çabalarım sonuçsuz kaldığında dudaklarımdan bir homurtu çıktı.

“Bu tarafa,” diye seslendi o tekrar elini havaya kaldırarak, ben de ona doğru yöneldim.

Kaşımı kaldırarak “Koç’un kızı mı? Gerçekten mi?”

“Vay canına. Bir stajyer için amma tavırlısın.” Kıkırdadı.

“Senin için ne yapabilirim?”

“Hudson,” dedi sözümü keserek. *Ah, oyuncu.* Koç, namı diğer sperm donörü, yani babam beni onun hakkında uyarmıştı.

Ellerimi tişörtüme koyup aşağı çekiştirdim. “Hudson, senin için ne yapabilirim?”

Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra bakışları dudaklarıma kaydı. “Suyun var mı?”

Başımı kaldırdım. “Ben sucu kız mıyım?”

Omuzlarını kaldırarak sırtıttı. “Olabilirdin.”

Esprili bir tersleme düşünürken dudaklarımı sıktım ama başka bir ses beni kurtardı. Gayet iyi bildiğim bir ses.

“Kızı rahat bırak.” Dane’in boğuk sesi dizlerimi titretti ama sözleri beynimde yavaşça netlik kazanırken midem alt üst oldu.

Kız.

Beni nasıl sinirlendireceğini çok iyi biliyordu. Lanet olasıca bir çocukmuşum gibi davranmasından midem bulanıyordu. Ben yetişkin bir kadındım. Kesinlikle dikkatini çekmiş olan bir kadın hem de.

Eğer kulaklarımdan duman çıkabilseydi, şimdi kesin çıkmış olurdu.

Pislik yapmak istiyorsa tamam ama bu sadece benim de kendime özgü işkence yöntemlerine başvuracağım anlamına gelecekti.

Dudaklarım bir gülümsemeye şekillendi. Bu eğlenceli olacaktı.

“Josie. Ya da Josephine. ‘Kız’ değil.” Dikkatimi tekrar Hudson’a

çevirdim ve kirpiklerimi abartılı bir şekilde kırıştıtarak “Hemen geliyorum Hudson,” dedim. Adını baştan çıkarıcı bir tavırla uzattım, bunun Dane’i öfkeden çılgına çevireceğini çok iyi biliyordum. Hudson’a baktım. “Başka bir şey?”

“Ben iyiyim. Ya sen Dane? Sen de iyi misin?”

“İyiyim,” diye tısladı sımsıkı sıktığı dişlerinin arasından.

“Hiç de öyle görünmüyor.” Ağzım kulaklarıma varıncaya dek gülümsedim. “Korkunç derecede gergin görünüyorsun. Ya da belki... kabız mı?”

Hudson bir kahkaha attı. “Kız seni yakaladı ya.”

“Çok hoş,” diye alay etti Dane Hudson’a doğru dönmeden önce. “İyiyim dedim ya.”

“Çok güzel. Birazdan döneceğim.” Kalçamı sallayarak çocuklara güzel bir manzara sunduğumdan emin olarak ters yöne doğru yürüdüm.

İşte. Al bakalım.

Bana bir puan. Arkaya vardığımda suların saklandığı yeri buldum ve geri döndüm. Hudson beni gördüğü anda sırtıtarak bulunduğum yere doğru kayd. Buzun kenarına yürüdüm ve şişeyi ona uzattım.

Göz ucuyla Dane’in buzun etrafında kayışını izledim.

O gerçekten muhteşemdi. Kimse bu kadar yakışıklı olmamalıydı.

Başında kask olduğundan saçlarını göremesem de çenesini görebiliyordum. Kahretsin, tıpkı bir Yunan tanrısı gibiydi.

Poseidon.

Teknik olarak buz tanrısı Boreas’tı ama Dane Sinclair bu lakap için yeterince zalim değildi. Hayır, ben Posiedon’u tercih ederdim, doğası gereği huysuz ama büsbütün kötü de değil. *Üstelik üç dişli zıpkını da vardı.*

Onun yasak bölge ve tam bir pislik olması çok yazıktı.

Sperm donörünün bir numaralı kuralı. Kızımla çıkmak yok. Tamam, çıkmak dememişti. Kızımla hiçbir şey yapmak yok demişti. Bu çocukların benimle yapamayacakları şeylerin üzerine geniş mi geniş bir ağ atılmıştı.

Bu kuralı aşmanın bir yolu var mı diye düşünerek ileriye bakarken Laurie'yi duydum.

“Josie! Yardım gerek.”

“Geliyorum,” diye bağırdım ben de gözlerimi buzdan çekip Husdon'ı yok sayarak.

Laurie'nin olduğu yere yöneldim, ellerinde bir havlu yığını tutuyordu.

“Personel açığımız var ve normalde bunları soyunma odasına koyan çocuk burada değil.” O uzandı, ben de onları almak için kollarımı kaldırdım. “Bana bir iyilik yap ve şunları soyunma odasına götür, şu anda boştur o yüzden iyi bir zaman.”

Başımınla onayladım ve antrenman tesisinin soyunma odasına yöneldim. Etrafıma bakındım ve bunları koyacak bir masa buldum. Nereye gitmeleri gerektiğinden emin değildim ama bunun aslında benim işim olmadığı düşünülürse burası da iş görürdü.

“Onların yeri orası değil.” Dane'in haşın sesi beni şaşırttı.

“Burada ne arıyorsun?”

Burada ne yapıyordu? Daha demin buzda kaymıyor muydu o?

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Buraya benim için mi gelmişti? Bu düşünceyle yanaklarımın kızarmaya başladıklarını hissettim.

“Bu seni ilgilendirmez,” diye tam anlamıyla homurdandı.

“Kişiliğin, belki de?”

Başı sorgular bir ifadeyle yukarı kalktı.

“Aradığın şey o olmalı, belli ki bulamamışsın ne de olsa.”

Hiçbir şey. Ne bir gülümseme. Ne bir kahkaha. Bu adam en

gergin çelik telden bile daha gergindi.

Onunla geçirdiğim gecede aksi, hatta huysuzdu ama şimdi bu başka bir seviyeydi.

Benim yüzümden miydi? Varlığımdan.

Hayır.

Bu daha fazlasıydı. Bu onun yüzündendi ama o gece, bir saniye bile böyle değildi.

Tanrım, güldüğünde ne yakışıklı oluyordu.

Birden aklıma bir fikir geldi, onu gülümsetecek bir şey.

Bankın üzerine zıpladım.

“Ne yapıyorsun sen?”

“Bu işi düzgün yapamadığıma göre sanırım ip cambazlığına geri dönüyorum,” dedim ona bir ayağımı diğerinin önüne koyup yavaşça hareket ederek. Dengemi kurmaya çalıştım. Bu dar bir banktı ve ayağımın kaydığını hissedebiliyordum.

“Dur.”

“Hayır. Seni son gördüğümünden beri araştırma yaptım. Bu benim mesleğim. Eğer düz bir çizgide yürürsen...”

“Düşeceksin.”

“Öyleyse bana yardım et,” diye meydan okudum.

“Hayır.”

Ellerimi iki yana açtım. Ayağım biraz kaydı ama düşmekten yana endişelenmeme gerek yoktu çünkü Dane ışık hızında reflekslerle odayı bir uçtan bir uca geçmişti.

Bir eli beni kolumdan yakalarken diğeri belimden tuttu.

Başımı çevirdim ve nabzım hızlandı.

Yüzlerimiz o kadar yakındı ki mavi gözlerini çevreleyen küçük yeşil halkaları görebiliyordum.

Vay canına.

Bunu daha önce hiç fark etmemiştim ama nasıl edebilirdim ki?

O gece karanlıktı.

“İn aşağı,” diye bağırdıktan sonra ağzını sımsıkı kapattı.

“Rahatla hokey. Yalnızca eğleniyorum.”

“Senin sorunun da bu. Hiçbir şeyi ciddiye alamıyorsun. Tıpkı bir çocuk gibi davranıyorsun.”

Gözlerimi kırıştırdım ve ağzımı kısacık bir nefes için hafifçe açıldı.

Hayatımda bana kendimi küçük hissettirme yeteneğine sahip tek insan annemdi ama şimdi Dane de bu işi gayet iyi becermişti.

Aşağı atladım ve aceleyle oradan kaçtım. Onun umutsuzca saklamaya çalıştığım utancımı görmesini istemiyordum.

Koridora çıktığımda bir duvara yaslanıp gözlerimden fışkıran yaşları tutmaya çalışarak derin bir nefes verdim. Sorun onda değildi, bendeydi. Bu yer ve simgelediği her şeyle ilgiliydi.

Çok bunalmış ve ait olmadığım bir yerde gibi hissediyordum, içimi dökebileceğim tek bir kişi bile yoktu. Ve bu role uyabilecek tek insan da koca bir pislik olmaya ant içmişti.

Peki, kendi bilirdi. O kazanmıştı. Lanet olasıca mesafemi koruyacaktım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Dane

Hudson: Siktir. Koç'un kızı!

Mason: Biliyorum adamım.

Hudson: Onunla neler yapardım.

Dane: Kendine dikkat et Wilde. O yasak bölge.

Hudson: Sen beni hiç tanıyor musun acaba?

Aiden: Zaten seni bu yüzden uyarıyor ya.

Hudson: Ah Aiden. Sen de buradasın.

Aiden: Değilim.

Hudson: Hımmm...

ON ALTINCI BÖLÜM

Dane

Ne lanet olasıca bir felaketti.

Onun yakınımda olmasını idare etmenin fazlasıyla zor olacağını biliyordum ama ne kadar kötü olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kaçmadan önce bana bakışı.

Gerçekten sıçmıştım.

Ağlamasına saniyeler kalmış gibi görünüyordu ve işte bu asla dayanamadığım bir şeydi.

Sonunda antrenman tesisinden çıkıyor ve Josephine ile arama mümkün olabilecek en fazla mesafeyi koymak için elimden geleni yapıyordum.

Hudson'ın çok methettiği adi bir barda çocuklarla buluşacaktım.

Buraya neden bu kadar taktığını aklım almıyordu ama Hudson'ı tanıyorsam içimden bir ses işin içinde bir kadın olmalı diyordu, ya da birkaç kadın.

Arka cebimdeki telefonumu çıkarıp rehberimde sabitlenmiş kişiye bastım. Arama doğrudan telesekretere düştü. Göğsüm hayal kırıklığıyla sıkıştı. Şu anda konuşmak istediğim tek bir kişi vardı, kız kardeşim ve onun da telefonu kapalıydı.

“Hey... Ee, ara beni.” Telefonu kapatıp yerine geri koydum ve bara doğru yola devam ettim.

Oraya ulaşmam beş dakikamı aldı, otoparkta sadece takım arkadaşlarımdan arabaları vardı.

Mekân gerçekten de hakkını veriyordu. Burada olanlar yalnızca bizsek benimle konuşmak ya da daha da kötüsü fotoğraf çekilmek veya imza isteyen insanların saçmalıklarıyla uğraşmam gerekmeyecekti.

Arabamı parka bırakıp kapıyı açarak içeri girdim, neredeyse boş otoparkı gördükten sonra bile ayaklarımı sürüyordum.

İçerisi karanlıktı, yalnızca barın üzerinde birkaç lamba asılıydı, bunun dışında belki bir iki de kısık ışık ortamı aydınlatıyordu.

Hudson, Mason ve Wolfe’ü gördüğüm bara doğru giderken ayakkabılarım kirli yerlere yapıştıyordu.

Aiden burada değildi.

Boş vakitlerinin çoğunu Cassidy ile geçirdiğinden bu bir sürpriz değildi.

“Sin, geleceğini sanmıyordum,” dedi Wolfe tokuşturmak üzere bir yumruğunu havaya kaldırarak.

“İşte buradayım,” dedim ciddi bir tavırla. Buradaki herkes burada olmak istemediğimi biliyordu ama Hudson bu gece onlarla takılmam gerektiğini o kadar abartmıştı ki gelmiştim.

“Neyin var dostum? Koç seni öldürmeye hazır gibi görünüyordu,” dedi Hudson bu küçük buluşmanın ve gelmem için bu kadar ısrar edişinin can damarına basarak.

Sanırım bunun neyle ilgili olduğunu anlamam gerekirdi. Antrenman fazlasıyla sertti ama bu Koç bir şeyleri farklı yaptığından değildi. Ben tam anlamıyla oyunuma girememiştim.

Çocuklar buraya gelmem için ısrar etmişlerdi, böylece neden bok gibi kaydığımı anlayabileceklerdi. Her birinin yüzünden açık anlaşılıyordu bu.

Bu olmayacaktı.

Kahretsin hayır, dikkatimin dağınık olmasının nedeninin takımın yeni stajyeri olduğunu onlara söyleyecek değildim. Bir çaylak gibi oynamamın nedeninin de.

Hudson beni dirseğiyle dürttü. “Sarhoş bir penguenin dengesi bile senin bugünkü dengenden daha iyidir.”

“Sen tam bir pisliksin,” dedi Mason başını iki yana sallayarak. “Ama gerçekten de adamım, sen iyi misin? Çok uzaklarda gibisin... Ve bu sadece antrenmanda da değil.”

“İyiyim ben.” Parmaklarımla hafifçe bara vuruyordum. Bu gerçekten de kötü bir fikirdi.

Ben hisler ve bunun gibi şeylerden konuşmazdım. Molly ile de, tabii onu engelleyebilirim, hele bu heriflerle hiç.

“Bizimle konuşabileceğini biliyorsun,” dedi Mason hoşuma gittiğinden çok daha fazla ilgiyle.

“İyi olduğumu söyledim ya,” diye tam anlamıyla homurdandım.

Mason teslim olur bir ifadeyle ellerini kaldırdı. “Peki, ben kestim. Ama eğer...”

“Kestiğini söylediğini sanıyordum?” diye lafı yapıştırdım ona en iyisinin sesini kesmesi olacağını anlatan bir bakış atarak.

“Tanrım, bu adama bir içki verin.” Hudson elini kaldırdı ve hemen o anda neden buranın onun en sevdiği bar olduğunu anladım. “Viski?”

“Evet,” diye mırıldandım cüzdanımı çıkarmak için arka cebime uzanarak.

“Yok öyle şey. İçkiler benden.” Hudson sırtarak barmene baktı.

Harika, onun bu kıza caka satmasını izlemek için buradaydım. İhtiyacım olan son şey buydu.

Antrenmanda bok gibi oynadığım için zaten öfkeliydim, şimdi de Hudson’ın içkisini kafaya dikip her ne oyun oynuyorsa kesinlik-

le kazanmasını seyretmek zorundaydım.

“Ah, işte geldi.” Mason birine doğru elini kaldırdı, ben de kime el salladığını görmek için döndüm.

Kahretsin.

Sanki bu gece daha da kötüleşemezmiş gibi Josephine hızla olduğumuz yere doğru geliyordu.

Yaklaşırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ama gözleri benimkilerle buluştuğunda adımları hafifçe duraksadı.

“Onun burada ne işi var?” Hudson’a dönerek bir kaşımı kaldırdım.

“Ben davet ettim.” Omuz silkti.

“Ve bu iyi bir fikir mi yani? Koç’u duydun.”

“Çünkü o seksi,” dedi Wolfe. Ona döndüm.

“Onun yasak bölge olduğunu çok iyi biliyorsun.” Tıpkı vahşi bir hayvan gibi ona doğru dişlerimi çıkarmıştım. Bana bakarak kaşlarını çattı.

“Ve Koç’un bilmediği şey onu incitmez... Ya da beni.” Sırıttı.

Karşılık vermek için ağzımı açtım ama hemen vazgeçtim. Ona dokunmayı ima ettiği için bile onu öldürmek istiyordum. Onu tekrar Koç hakkında uyarmak istedim ama kızın babasını hiç umursamadığını çok iyi biliyordum. Koç’a karşı benim duyduğum saygıyı duymuyordu.

Josie yaklaştıkça gülümsemesi de büyüyordu. Harika. Kahrolasıca harika.

Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Ellerim iki yanımda yumruk olurken kalp atışlarım hızlandı.

“Ne içiyoruz?” Sesi cehennem gibi seksiydi.

Buradan gitmesi gerekiyordu.

Onu göz hapsine almış olan Hudson’a baktım. Seksi barmen çoktan unutulmuştu bile.

“Sen reşit misin ki?” İstedğimden daha sert bir tavırla sormuştum. Hafifçe irkildi.

“Bilmem, öyle miyim?” Meydan okur bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

Tuzağa düşmüştüm ve tek yapabildiğim dişlerimi sıkmak oldu.

Bu konuşmayı daha önce yapmış olduğumuzdan elbette yeterince büyüktü. Pislik yapıyordum ve ters tepmişti.

“Adamım, onu rahat bırak. Pislik gibi davranmana gerek yok,” dedi Wolfe.

Şakaklarımı ovuştururken homurdandım.

“Şimdi uygun olan ondan özür dilemen,” diye dalga geçti Hudson, ben de ona ters ters baktım.

“Sorun değil,” dedi Josie bana bakmaya zahmet etmeden. “Özür dilemesi gerekmez. Yaptığı o antrenmandan sonra ondan hiçbir şey beklemezdim.”

“Ah adamım, seni çiviledi,” dedi Mason sırtarak.

Bu darbenin beni neden bu kadar incittiğinden emin değildim ama hedeflediği yeri vurmuştu.

Doğrudan göğsüme isabet etmişti, en çok acıttığı yere.

İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdim ve bugün oynayış şeklim Koç’u hayal kırıklığına uğratmıştı. Tüm takımımı hayal kırıklığına uğratmıştım.

Kahrolasica kızı da Koç’u hayal kırıklığına uğratmıştı ama ben oralara gitmeyecektim.

Şimdi değil. Asla.

Bu bir hataydı ve bunu tekrar yapmayacaktım.

İstesem bile.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dane

Yine bir gün, yine bir baş ağrısı, hepsinden de öte dikkatim dağınıktı. Bunların hepsi Josie'nin suçuymuştu. Ondan uzak durmak neredeyse imkânsızdı.

O her yerdeydi.

Antrenmanda.

Barda.

Kafamın içinde.

En kötüsü de ayaklı bir cazibe olmasıydı. Gördüğüm en ince tişörtlerle etrafta dolaşıyordu. Koç'un onu nasıl azarlamadığını aklım almıyordu.

Lanet olasıca göğüs uçları hep görünür haldeydi.

Üstelik bunu fark eden yalnızca ben de değildim. Herkes fark ediyordu, besbelli ki kafasını kuma gömmüş olan kahrolasıca babası hariç herkes.

Ya o etekler neydi öyle? Kim bir buz pistine etek giyip gelirdi ki?... Cehennem Ateşi tabii, başka kim olacak.

Önceki gece çocuklarla buluşmak için bara gittiğimde o da oraya geldiğinde aklımı kaçıracığımı sanmıştım.

Küçük atışmamız sonrasında ben bir köşede tek başıma oturup kederime içerken o kahkahalar atıp hayatının en güzel zamanını geçirmişti.

Koç'un çalan düdüğünün keskin sesi bir korku treni gibi yankılanıp beni daldığım düşüncelerden çekip çıkardı.

"Kafanızı oyuna verin!" diye haykırdı, bana bağırdığını biliyordum. Daha sert kaydım, pakı kovalarken kaslarım alev alevdi.

Odaklanmam gerekiyordu.

Oyunda kalmam.

Josie'yi düşünmemem.

Tüm saldırganlığımı buza boşaltırken ciğerlerim yanıyordu. Kafese kapatılmış, kaçmaya hazır vahşi bir hayvan gibi hissediyordum kendimi.

Dişlerimi sıktım ve hücum ettim.

Sopam pakla buluştuğu anda Aiden yanımdan kayarak yolumu kesti.

"Kahretsin!" diye kükredim.

"Herkes duşlara!" diye haykırdı Koç antrenmanın nihayet bittiğini işaret ederek.

Çok kızgındı. Haklıydı da. Ben de kızgındım.

Buzdan çıkmak için kaymaya başladığımda Josephine'i gördüm. Şu anda hangi sıkıcı işi yaptığını Tanrı bilirdi ama varlığı bile beni daha da kızdırdı.

Gözlerimi başka yöne çevirdim ve çıkışa doğru devam ettim.

Birkaç dakika sonra soyunma odasına geri döndüğümde kaskımı çıkardım ve gürültüyle dolabımın içine fırlattım.

"Sen iyi misin adamım?" diye yanıma sokuldu Aiden.

"Evet."

"Hiç de öyle görünmüyor. Emin misin? Orada sanki birini öldürmek üzereymişsin gibi görünüyordun."

“Sanırım akşamdan kalmayım,” diye homurdandım patenlerimin bağcıklarını çözerek.

“Bunu bu akşam Hudson’la dışarı çıkmak istemediğin anlamında alıyorum.”

Bu düşüncenin kendisiyle bile midem kalktı.

“Hayır.”

“Akşam yemeğini Cass ve benimle yemek ister misin? Biliyorsun, seni ağırlamaktan memnuniyet duyarız.” Teklifi samimiydi ve her ne kadar buna minnettar olsam da yapmak istediğim son şey o fazlalık üçüncü kişi olmaktı, Cassidy’yi ne kadar seversem seveyim.

“Yok adamım, iyiyim. Yemin ederim.”

Gözlerini kıstı ve uzun uzun bana baktı. “Molly’yi aramam gerekir mi?”

Ellerimle yüzümü ovuşturarak içimi çektim. “İyiyim dedim ya. Boş ver. Lütfen.”

Başıyla onayladı ve hafifçe sırtıma vurdu.

“Öyleyse kışını topla adamım. Amacım sana çıkışmak değil ama aklını oyuna vermene ihtiyacımız var.” Bu sözlerle birlikte dışarı çıkıp beni yalnız bıraktı.

Aiden seni uyardığında tükendiğini ve mahvolduğunu bilirdin. Harika. Lanet olsun, harika!

***

Otuz dakika sonra telefonumdaki kişilerden Aiden’in ismine tıklıyordum.

“Hey Dane. İyi misin?” diye yanıtladı.

“Fikrimi değiştirdim. Hâlâ akşam yemeği seçeneğim var mı?” Serbest elimle anahtarlığımdaki düğmeye bastım ve kapı açıldığında arabama bindim.

“Akşam yemeği her zaman bir seçenektir. Birazdan görüşürüz.”

“Teşekkürler.” Telefonu kapattım ve arabayı çalıştırdım. Aiden ile Cassidy antrenman yaptığımız yerden fazla uzak oturmuyorlardı. Oraya varmam ve bir park yeri bulmam sadece on beş dakika kadar zamanımı aldı, sonra yaşadıkları apartmana girdim. Asansörle yukarı çıktım ve onların katına geldiğimde indim.

Burası hoş bir yerdi ama burada yaşamayı hayal bile edemiyordum. Elbette evim benim için fazla büyüktü ama onu yıllar önce Molly için satın almıştım. Orası onu yetiştirmek için doğru yuvaydı.

Ağır ağır ilerledim ve kapıyı çaldım.

Kapı hızla açıldı. “Dane, burada olduğuna çok sevindim.” Cassidy içeri girmem için yana çekilirken ışık saçarak gülümsedi.

“Beni davet ettiğiniz için teşekkürler. Antrenmandan doğruca buraya geldim, yoksa bir şeyler getirirdim.”

Başını iki yana salladı. “Dane, sen ailedensin. Hiçbir şey getirmene gerek yok.”

Bu sözleri şu anda tam ihtiyacım olan şeydi. Molly yokken geçen ay çok tuhaf geçmişti.

Ona ne kadar muhtaç olduğumu fark etmemiştim, bunu sadece günlük etkinliklerim anlamında da söylemiyordum.

Bir de Cehennem Ateşi’nin Robert ile yaşıyor olması vardı. Bu da benim afallamama neden oluyordu.

Normalde onunla ve Sherry’yle çok zaman geçirirdim ama şimdi, Josephine’den kaçınmak için elimden geleni deniyordum, bu yüzden oraya ziyaretlerim de kesilmişti.

“Git otur, ben de sana bir içki getireyim.” Cassidy oturma odasındaki kanepayı işaret etti, ben de oraya doğru yöneldim.

“Sen bir tanesin,” diye omzumun üzerinden seslendikten sonra kanepeye oturdum.

Daha bir saniye geçmeden Aiden odaya girdi, saçları aldığı duştan dolayı ıslaktı. Kafasını sahada da suya sokabilirdi ama orada duş almak onun rutinin bir parçası değildi.

Oturduğum yerin karşısındaki ufak kanepeye geçti. “Hey, adamım. Geldiğine sevindim.”

“Gerçekten, beni davet ettiğiniz için teşekkürler.” Arkama yaslanarak daha rahat ettim.

Aiden bana başını salladı. “Bir davete ihtiyacın olmadığını biliyorsun, değil mi?”

“Evet, bunu söylemiştin ama sizin ne halt ettiğinizi kim bilir.”

Odanın girişinden bir kahkaha geldi ve başımı kaldırdığımda Cassidy’nin elinde içkimle içeri girdiğini gördüm.

Olduğum yere vardığında bardağı bana uzattı, ben de bir yudum aldım.

“Tamam, dökül hadi. Bugün neyin vardı senin?” diye sordu Aiden, Cassidy mutfaka gitmeden eğilip onu dudaklarından öpmeden hemen önce.

“Aklımı veremedim.”

“Bir şey mi oluyor? Biliyorsun...”

“Biliyorum adamım. Ve bunu takdir de ediyorum ama ters bir şey yok.” Koç’un kızıyla seks yapmış ve büyük olasılıkla bu yüzden kovulacak olmam dışında, üstelik normalde bunun hakkında konuşacağım tek insan... Koç ya da onun takımından biri olurdu ki bunu yapamayacağım da çok açıktı.

Gözleri kısıldı, ağzına bir parmak bal çalmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden buradaydım, bana yardım etmeye çalışmaları için, o yüzden şimdi ona bir şey söylemezsem Cassidy’nin de üstüme gelmeye başlaması riskini göze almam gerekecekti. Sorun şu ki o büyük resmi görmekte çok iyiydi ve bunu riske atamazdım, o yüzden Aiden’a verebileceğim tek şeyi verdim.

Derin bir iç çektim. “Molly.”

“Biliyordum. Onu özlüyorsun ve bunda haklısın da.”

“Ondan ilk kez mi bu kadar uzun ayrı kalıyorsun?” diye sordu Cassidy tekrar odaya girerken. “Yemek hazır bu arada. Aceleye gerek yok, yalnızca söyleyeyim dedim.”

Ayağa kalkmaya yeltendim, yemeye hazırdım. “Öyle.”

“Bu zor. Kız kardeş dublörüne ihtiyacın varsa, aradığın kız benim.” Yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. Sıcak ve ilgili bir gülümsemeydi bu, tıpkı onun gibi ve amacına ulaştı...

Beni de gülümsetti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tosie

Sabah güneşi gökte parlarken manzaranın keyfini çıkarmak için bir an durdum.

Normalde işe bu kadar erken gelmezdim ama bugün bir sosyal medya kampanyasına yardım edecektim. Tüm yapmam gereken antrenman sırasında çocukların fotoğraflarını çekmekti. Aksiyon çekimleri yapabileceğim bir şeydi.

Oldukça basit diye düşündüm çantamdan telefonumu kapıp takımımı bulabileceğim yere doğru yönelirken.

Ben içeri girip piste doğru ilerlerken buz yaran patenler ile sopalara çarpan pakların sesi tüm sahada yankılanıyordu.

Antrenmana çoktan başlamışlardı ve bu rahatlatıcıydı. Yalnızca işimi yapmaya çalışırken ihtiyacım olan son şey Dane'in tavırlarıydı.

Yakınımda kayan Hudson'a başımla selam verdim ve hızla fotoğraf çektim. Hudson tıpkı yapmasını umduğum şeyi yaptı: kame-rayaya şov yapmak. Adam gösterişçiden başka bir şey değildi. Etrafta dönerken bir hokey oyuncusundan çok buz patencisine benziyordu ve belli etmeden güldüm.

Salak.

Daha önce çocukların fotoğraflarını hiç çekmemiş olsam da benden rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı. Benim tuhaf görevler yapmama alışmışlardı. Çoğu tuhaf iş erkekler için olsa da Laurie arada sırada sıkıcı işler için yardımımı istiyordu. Neyse ki bunlar seyrek aralıklarla oluyordu çünkü ekipman taşımaya ya da havluları toplamaya bayılmıyordum. Sosyal medya pazarlaması daha başarılı olduğum bir alandı.

Son görev, esas olarak çocuklarla bir röportaj yapmaktı. Onlara Red Tails'in Instagram'da çocukların *sahada olmadığı* eski bir maçtan görüntüler paylaşması hakkında sorular sorduk. Acaba bu sezon yeni bir şampiyonluk kazanmayı başarabilirler miydi? Söylemeye gerek bile yoktu tabii, yanıtlar oldukça renkliydi.

Sonra Laurie, sosyal medyalarımıza koymak için bana her oyuncudan özel bilgi aldırdı. En sevdikleri yemekler ya da tüm zamanların en iyi filmi gibi aptal sorular.

Dane'in yanıtları kısıydı ve samimi değildi. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum işte. Diğer taraftan Hudson ise tipik, kur yapan tavırlarıyla yanıtlar verdi. En sevdiği yemek? Egzotik balık, peşinden de bir göz kırpma.

Bu sonuncuda yüzümü buruşturdum. Bazı uygunsuz yanıtlar vermesine hiç şaşırmamıştım. Bunun ona bedeli Aiden'in dil çıkarması ve Wolfe'un da midesine bir yumruk atması oldu.

Bugün Dane'e baktığımda her zamankinden daha ciddi görünüyordu ki bu çok garip değildi çünkü bu adam çok seyrek gülümseyordu.

Bu doğru değildi.

Onun gülümsediğini görmüştüm.

O etraftayken havada uzun süre tuhaf bir his asılı kalıyordu ve bugün daha da kötüydü bu. Daha yoğun.

Belki bu Dane'in benden uzak durmasındandı. Belki de bana karşı kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

Sanki olan daha çok bu gibiydi.

Bu düşünceyle midem kasıldı ama fotoğraflamaya devam ederek diğer çocukları çekersem belki onu düşünmem diye umdum.

Ama o kadar şanslı değildim. Kendimi bakmamak için ne kadar zorlasam da bakıyordum. Elimde değildi.

Takıntılıydım ve dikkatimi çekenin o mu yoksa beni görmezden gelmesi mi olduğunu merak ediyordum. Bir de çocukluktan gelme bazı kendimi yetersiz hissetme sorunlarım vardı.

Ama bu başka zaman açılması gereken bir konuydu.

Buzun diğer tarafında onun başını kaldırdığını gördüm. Gözlerini bariz bir şekilde göremiyordum ama mutlu olmadığını söylemek için roket bilimci olmak gerekmiyordu. Çekmeye devam ederek yapabildiğim kadar çok poz yakaladım.

Düşünmeksizin onun olduğu tarafa yöneldim ve peş peşe fotoğraflar çekmeye devam ederken hızlanan kalbimi sakinleştirmeye uğraştım.

Bana doğru baktı ve elim deklanşörün üzerinde asılı kalırken kameranın üstünden dosdoğru ona baktım.

Şimdi ne yapmıştım ki? Sadece işimi yapıyordum. Yapmam söylenmiş olan şeyi.

Bugün neden daha da huysuzdu?

Beynim son birkaç günün üstünden geçti. Onu kızdıracak bir şey mi yapmıştım?

Bardan beri onunla gerçekten konuşmamıştım bile.

Gözlerini uzağa çevirdi ve soğuma yapmaya gitti. Dane'i ve bariz rahatsızlığını zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak kendimi diğer çocukların fotoğraflarını çekmeye zorladım ama çok geçmeden gözlerim yine ona döndü.

O kaymaya devam etti, ben de takım arkadaşlarıyla birkaç alıştırtma yapmasını izledim. Bana doğru kaymaya başladığında ben de ona yaklaştım.

“Ne yapıyorsun sen?” dedi ters ters, biraz şaşırarak başımı kaldırdım.

“Affedersin?”

“Neden fotoğraflarımı çekiyorsun?”

Başımı yana eğdim. “Herkesin fotoğraflarını çekiyorum. İşim bu.”

Gözleri kısıldı ama saçmaladığını fark etmiş olmalı ki sert bakışları yumuşadı.

“Sen iyi misin?” diye sordum, yanıt vermesini beklemiyordum ama o buzun kenarına yaklaştı.

“Evet. İyiyim.”

“Emin misin? Halin biraz...” Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. “Fazla, ee... Huysuz?”

Gözleri irileşti, şimdi irislerinin mavisini görecektik kadar yakındım ona.

Gerçekten de çok güzel mavi gözleri vardı. Rüzgâr ve dalgalarla dönen ve değişen fırtınalı bir okyanus.

“Vay canına, oraya girdin ha Cehennem Ateşi.”

Dudaklarımı büzüp bir kaşımı kaldırdım. “Sen de girdin.”

Omuz silkti, bu etkileşimden pek gözü korkmuş görünmüyordu. “Evet, yaptım.”

“Öyleyse... Sorun ne?” diye sordum gözlerimi onunkilerden ayırmadan.

“Sen.”

Ağzım açık kaldı. Sudan çıkmış, nefes almak için debelenen bir balık gibi görüldüğüme yemin edebilirdim.

“Sen ciddi misin şu anda? Ben mi?” Elim kameraya sımsıkı yapışmıştı.

“Ciddiyim,” dedi, öyle kayıtsız bir ifadesi vardı ki onu tokatlamak yapılacak en iyi şey gibi göründü.

Ama değildi ve bunu yapamazdım. Tabii bu işi elimde tutmak istiyorsam.

“Tamam, peki öyleyse.” Oradan uzaklaşmak için hareketlendiğimde bir parçam onun beni durduracağını düşündü ama o bunu yapmadı.

Göt kafalı.

Hudson’ın olduğu tarafa doğru yöneldim, bunun Dane’i biraz olsun sinirlendirmesini umuyordum. Beni umursadığı için değil de sevgili koçunun takıma uyarısını umursadığı için.

“Bu akşam antrenmandan sonra bir içki?” Kırpiklerimi kırpıstırdım ama bu niyetlendiğimden biraz daha fazla flörtleşmeye kaymıştı.

Hudson bana kuş tutmuş kedi gibi baktı. “Anlaştık.”

En güzel gülümsememle ona bakarken bir de göz kırptım. “Harika. Sonra görüşürüz.”

Ateşle oynuyordum ama bu önlenemezdi. Dane’den bir tepki, herhangi bir tepki alma ihtiyacı öyle güçlüydü ki neredeyse zarar veriyordu.

Eğer Dane kafasını kışından çıkaramıyorsa bu onun sorunuydu, benim değil.

Kendimi misafir evine kapattığım günler sona ermişti. Eğer bu durumu idare edebilirsem bir hayatım olacaktı.

Dane’e de ne düşündüğüne de lanet olsun.

Bundan sonra kendi başımın çaresine bakacaktım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Tosie

Geçen birkaç gün boyunca takım için yapılacak bir sürü iş beni hep meşgul tutmuştu. Bugün görevlerim daha da eziyetli gelmişti o yüzden iş bittiği için seviniyordum. Yorgunluktan tükenmişim ve kendimi yatağa atmaya hazırdım.

Arabayı babamla Sherry'nin evine doğru sürerken odaklanmam zor oluyordu. Uyanmak için kafamı iki yana sallayıp duruyordum.

Büyük olasılıkla araba kullanmam hiç güvenli değildi ama takımla yaşayıp çalıştığım sürece başka seçeneğim yoktu.

İşe babanla da gidebilirsin.

Adam bana bunu önermişti, hem de eline geçen her fırsatta. Gerçi ondan tam anlamıyla vebadan kaçır gibi kaçtığım için bu pek sık olmamıştı.

Büyük bir parçam tüm bu olayda tam bir bebek gibi davrandığımı biliyordu. Sadece oturup onunla konuşmalı, kafamdaki tüm soruları sormalıydım ama “yanıtından hoşlanmayacaksın,” diyen içimdeki küçük ses bu konuya değinmekten çok korkuyordu. Buradaki zamanım bunu riske atamayacak kadar uzundu. Ya bana benden haberi olduğunu ama tamamen büyüyene kadar benimle

tanışmamayı seçtiğini söylerse ne yapacaktım?

Beni en çok dehşete düşüren şey buydu. Kızını, artık çocuk ve dolayısıyla bir yük değilken kabullenmek çok kolaydı.

Annem için bir yük olduğumu bilerek yaşamaya zaten zor devam etmiştim, babamın da benim bir yük olacağımı düşündüğünü bilerek nasıl hayatta kalacaktım?

Arabamdaki kısık ses bile çok yüksek olduğundan gelen bir kısa mesajı duymamış olduğumu ancak ışıklarda durduğumda fark ettim.

Etrafıma bakınarak yeşil yanmadan önce birkaç saniyem olduğunu anladım, o yüzden mesajın kimden geldiğini kontrol etmeye karar verdim.

Babamdı. *İti an çomağı hazırla.*

Sperm Donörü: Akşam yemeğinde işin yoksa seni ağırlamak isteriz. Dane geliyor.

Tabii geliyordu. Neden şaşırmıştım ki? Sperm donörünün altın çocuğu.

Arada kalmıştım.

İnatçı tarafım gitmek istemiyordu.

Ama geceleri onu düşünerek uyuyamayan tarafım da onu görme fırsatını kaçırmak istemiyordu.

Yorgun ya da değil, bunun için canlanabilirdim.

Keşke konuşabileceğim biri olsaydı. Herhangi biri.

Ama yoktu.

Bütün arkadaşlarım kendi yollarına gitmişlerdi ve annem de... Yani, bizim o tarz bir ilişkimiz yoktu. Hiç olmamıştı.

Tabii ki onu seviyordum, sahip olduğum tek ebeveyn oydu ama katıydı.

Erkekler hakkında konuştuğumuz tek sefer ben artık leylekler hakkında konuşmamızın zamanı geldi gibisinden şakalaşırken onun gönülsüz bir tavırla kabul etmesi gibi olmuştu. Ortaokulday-

ken zamanın geldiğini düşünmüştüm. Onun yanıtı ise kahrolasınca bacaklarını kapalı tut olmuştu.

Harika sohbet.

Evet, söylemeye gerek bile yoktu, seksle ilgili herhangi bir konuyu son dile getirişim olmuştu bu.

Bence bu tek ifadeyle dehşete düşmüş olduğum apaçık ortada olmalıydı.

Artık daha yaşlıydım ve anneme hiç içimi dökememiş olmam çok acıklıydı.

Şimdi düşündüğümdeyse sanırım o yanıtı daha çok anlam kazanıyordu.

Babamın hiç ortalıkta olmadığı ve annemin de seks hakkında söylediği tek şeyin bu olduğu düşünülduğünde büyük olasılıkla bana hamile kalmaktan pişmandı. Bana verdiği o öğüde kendisinin de uymuş olmayı dilediğini farz etmeliydim.

Bu düşünceyle içim sıkıldı ve tüm o berbat güvensizlikler su yüzüne çıktı.

Daha farkına bile varmadan eve doğru yanaşmıştım bile. Yemeğe gidip gitmeyeceğime henüz karar vermemiştim.

Bu düzenli yapılan bir şey miydi acaba?

Dane'in yemeğe gelmesi?

Geçen sefer burada olduğunda onların oldukça yakın olduklarını fark etmiştim. Bu, bir de babamın yorumu, bana öyle olduklarını düşündürüyordu ama antrenmanda çok az konuşuyorlardı. Onun benim *koruyucum* yapılmış olması konusu da apayrı bir şeydi.

Ama onların başkalarının yanında konuşmamaları mantıklıydı sanırım. Bir takımda favoriler olamazdı. Babamın tarafsız olduğundan emin olması gerekirdi.

Arabada öylece otururken kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Sanki bir doz adrenalin almış gibi artık hiç yorgun değildim. Tüm bedenimde bir enerji dolaşıyordu.

Normalde buraya geldiğimde doğruca arka bahçeye gidip misafir evine yöneliyordum ama bugün ana kapıdan girecektim.

Babamın bana verdiği anahtarı getirmemiştim ama olsun. Kapıyı çalardım.

Bu gece nasıl olacaktı acaba?

Son etkileşimimizden sonra garip mi? Belki bana iyi davranırdı. Babamın önünde bir dereceye kadar buna mecburdu zaten.

Gökyüzü kararmış, hava da ağırlaşmıştı. Neredeyse uğursuz bir his veriyordu bu.

Harika, bu gece için bu pek de hayra alâmet değildi.

Çakıl taşlı yolda bir araba, birkaç saniye sonra da ayak sesleri duyduğumda kapıyı çalmak üzereydim.

Kim olduğunu anlamak için arkama bakmam gerekmiyordu, sadece bu zaten bariz olduğundan değil, onun nefis parfümünün kokusunu da alabiliyordum.

Koku canlandırıcı ve çok hoştu. Tepeden tırnağa erkeksi bir kumsursuzluk.

Kapı ardına kadar açıldığında babam yüzünde garip bir ifadeyle orada dikilmiş bize bakıyordu.

Gözleri ikimiz arasında gidip geldi ama rahatsız olmuş görünmüyordu. Sanki daha çok... Mutlu gibi miydi o? Neden mutlu oldu ki? Gerçeği bir bilseydi. Dane ve benim için işler çok farklı olurdu.

Ben büyük olasılıkla eve geri gönderilirdim, ne işim ne deneyimim olurdu ve onu da bir daha göremezdim.

“Siz birlikte mi geldiniz?” diye sordu sesinde biraz şüpheyile.

“Ne? Hayır.” Dane kenara çekilerek arkasını işaret etti. “Bak, iki araba.”

Tanrım, daha şüpheli görünemez miydi?

Bu adam resmen elinde *kızınla yattım ve bunu nasıl gizleyeceğimi bilmiyorum* yazan bir tabela tutuyordu.

Bu gecenin nasıl gideceğiyle ilgili endişem olmasaydı tüm bunları eğlenceli bulabilirdim.

Ama gerçekten endişeliydim.

Bu durumun anlaşılmasının sonuçlarını ne kadar düşünürsem o kadar geriliyordum. Anksiyetem gittikçe artıyordu ve bunu çözmezsem panik atak geçirecektim.

Annemin yanına dönmek istemiyordum.

Bu işe ihtiyacım vardı.

Babanı tanımak istiyorsun.

İh... Oraya şimdi girmeyecektim.

Sherry ya da Robert ile fazla zaman geçirmemek için elimden geleni yapıyordum ama kendime ne dersem diyeyim gerçeklere yüzleşmeliydim. Bu tamamen kendimi korumak içindi. Ben onları içeri almazsam onlar da beni incitemezlerdi.

Hep birlikte eve girdik ve babam bizi yemek odasına doğru götürdü.

Masa çoktan hazırды. Geçen sefer buraya geldiğimizde Dane'in yanına oturmuştum. Bu gece de aynısını yapacağım gibi görünüyordu.

Benim için eğlenceliydi.

Onun içinse büyük olasılıkla cehennem azabı gibi.

Ona işkence etme fikri bugün beni biraz neşelendirmişti ve bunun için mutluydum çünkü bu, odadaki koca fili düşünmeyeceğim anlamına geliyordu ve bahsettiğim şey seks yapmış olmamız da değildi. Bir aydan fazla süredir burada yaşıyor ve Sherry'nin bana babamla konuşmam gerektiğini söylediği şeyler hakkında onunla hâlâ konuşmamış olmamdan bahsediyordum.

Sanırım korkuyordum. Annemle ilişkim ne kadar gergin olursa olsun babamın söyleyebileceğı şey çok daha büyük bir gedik açabildi. Sonra kimim kalırdı ki?

Hiç kimse.

Tamamen yalnız olurdum.

Sherry masaya doğru gitti ve bir şişe alıp havaya kaldırdı. “Kim içiyor?”

“Ben,” dedim bir aptal gibi elimi kaldırarak.

“Bir kadeh alırım lütfen.” Bu da Dane’den gelmiş ve beni rahatsız eden bir tavırla söylenmişti.

Sanki bu geceyi atlatmanın tek yolu alkolmüş gibi.

Sen de daha iyi değilsin.

Sherry ikimize de birer kadeh koydu. Benimkini doldurduğunda bir yudum aldım. Dilimdeki tadı hoşuma gitti.

Bu geceyi atlatmak için ihtiyacım olan *buydu*.

Ya da dikkat dağıtıcı başka bir şey. Belki de en baştaki planıma sadık kalmalı ve Dane’in dikkatini üzerime çekmeliydim.

Dane Sinclair adlı dikkat dağıtıcı doktorun önerebileceğı bir şey gibi görünüyordu.

Hiç iyi bir fikir değil Josie.

Ama tren istasyondan ayrılmıştı bile. Her şey yanıp bitecek olsa bile her şeyimi buna adayacaktım.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Dane

Josephine'i bulmak için kendime neden işkence edip durduğum hakkında gerçekten hiçbir fikrim yoktu.

Önceki gece örneğin, yemeğe gitmek, evet bu verdiğim en akıllıca karar değildi. Aramıza mesafe koymam gerekirken kendimi tam tersini yaparken bulmuştum.

Lanet olasıca tüm yemek boyunca beni izlemişti ve Koç'un da bu yaptığını gördüğünden neredeyse emindim. Artık onun hiçbir şey fark etmemiş olmasını ummalıydım çünkü *kahretsin*. Şu anda bu saçmalıkla uğraşamazdım.

"Dane." İçeri girdiğim anda bütün antrenman tesisinde Koç'un sesi yankılandı. Öfkeli gibiydi. Evet. Batırmıştım. *Fark etmişti*.

İşte geliyordu, önlenemez olan. Kıcıma tekmeyi yemek üzereydim.

"Ne oldu?" diye sordum onun durduğu yere doğru yaklaşarak.

"Planladığın röportajı kaçırdın."

Ah, çok teşekkürler. Bunun Josephine'le bir ilgisi yoktu.

Bir kaşımı kaldırarak ona baktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu sabah. Takımın görevlendirildiği yardım etkinliği için yerel gazeteyle konuşman gerekiyordu."

“Onu kaçırmadım.” Kahretsin, kaçırmış mıydım?

Bugün ne işim olduğunu hatırlamaya çalıştım ama Molly uzak-
tayken neredeyse işlevsizdim.

Kupayı kazandıktan sonra birçok kutlamanın ardından, Moll-
y’yi tüm masraflarının ödendiği bir Avrupa gezisine göndermenin
iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. *Yanılmışım.*

“Kaçırdın.” Sesi azarlama doluydu ve ben batırdığımı biliyor-
dum.

“Molly gidince...”

“Sakın bunu söyleme. O yaz boyunca yokken sana geçici birini
tuttum ama onu daha ilk günden kovdun.”

“Emin olmak...”

“Dane, ikincisini de kovdun.” Peki, şimdi o böyle ortaya koyun-
ca haklı olabilirdi ama benim de nedenlerim vardı. Ona anlatma-
lıydım o kadar.

“O kadın benim...”

“Yine, dur. Molly’ye çok güvendiğini biliyorum ama o burada
olmayacaksa seni yönetecek birine ihtiyacın var ve odaya girecek
her insanı kovacaksan seninle sorunlarımız bitmeyecek.”

“Herkesi kovmayacağım.” Kelimeler daha ağzımdan çıkarken
bile bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Öyle olacaktı çünkü
kimse Molly’nin yerini tutamazdı. Çok uzun zamandır sadece iki-
miz olmuştuk, şimdi bu yüzden zorlanıyordum.

Ebeveynlerim öldükten sonra onun velayeti için savaşıyordum.
O daha on bir yaşındaydı, ben de on sekiz ve lise son sınıftaydım.

Balığın bakmasına bile izin vermeyeceğim bir şerefsiz olan am-
cam onun velayetini almak istemişti. Büyük olasılıkla ebeveynleri-
min mülkü ve Molly’yi yetiştirirse kontrol edeceği para içindi bu
ama ben dişimi tırnağıma takmıştım. O zamandan beri dünyaya
karşı ikimizdik.

Redville’de yaşamamın nedeni Molly’ydi. Burada büyümüştük, o yüzden UHL’de oynama zamanı geldiğinde ve o da hâlâ okula devam ederken bunun üzerinde fazla düşünmeme gerek olmamıştı.

Mezun olduğu anda hayatımı yönetmeye başladı. Yine dünyaya karşı o ve ben olmuştuk.

Yani, önümüzdeki ay da burada olmaması ne kadar kötü olursa olsun ona seyahat etmesi için verdiğim üç ayı hak ediyordu.

Ne yazık ki bu, o olmadan benim de kayıp olmam demekti.

“Peki, bu saçmalığın artık bitmesi gerek. Ve ben mükemmel çözümlü buldum.”

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama eğer Molly’yi eve döndürmek demekse işe yaramayacaktı.

“Laurie!” diye bağırdı.

Laurie’nin başını köşeden uzatarak “Evet Koç,” diye karşılık verdiğini duydum.

“Josie’yi buraya getir.”

Kahretsin. Bu iş her nereye gidiyorsa hiç hoşuma gitmemişti. Bu kötü bir fikirdi, üstelik Koç daha fikrin ne olduğunu söylememişti bile.

“Tabii,” dedi Laurie dişlek bir gülümsemeyle ama bu daha çok suratını buruşturur gibi görünmüştü.

Sırtım kaskatı, çenem gerilmiş bir şekilde bekledim. Hani bilmesem Koç’un ağzından çıkacak şeyin korkusundan aklımı kaçırmak üzere olduğumu söylerdim.

Josephine’le beni aynı odaya koyacak şey her ne olursa olsun kötü bir fikirdi.

Korkunç.

Birkaç saniye geçti ve Josephine hoplaya zıplaya yanımıza geldi.

Bugün çok genç görünüyordu. Yine çok güzeldi ama masum bir şekilde.

Öyle olmadığını çok iyi bildiğim bir şey.

Onun yanında olmayı bu kadar zorlaştıran da buydu. O cazibenin ta kendisiydi. En tatlı günahı.

Normalde açık duran uzun sarı saçları tepeden bir at kuyruğuyla toplanmıştı. Siyah tayt ile göbeğinin üstünde biten, daracık beyaz bir tişört giymişti.

Babasının onun tüm bu adamların etrafında bu kıyafetle dolaşmasına nasıl izin verdiğini aklım almıyordu.

Soğuktan göğüs uçlarının ince kumaşın altından belli olmasıysa neredeyse müstehcendi.

Dümdüz karnının teninden hiç bahsetmiyordum bile.

Buraya doğru hızla, neredeyse koşar adımlarla yürürken göğüsleri de aynı şekilde hafifçe hopluyordu.

Sütyen takıyor muydu ki?

Daha önce kasılmış olan çenem artık sımsıkı kapattığım dişlerimi gıcırdatışımdan neredeyse ikiye ayrılacaktı.

“Bana mı ihtiyacın var Koç?”

Bir an için donup kaldım. Koç mu? Ona baba demiyor muydu? Onun hiç böyle dediğini duyup duymadığımı hatırlamak için beynimi zorladım.

Ondan olabildiğince uzak durmaya çalışmışım ve onu gördüğüm zamanların yüzde doksanında Koç etrafta değildi. Ama şimdi düşününce ona yemekte de baba dememişti.

Artık ona hiç baba demediğinden emindim. Orada bir hikâye olduğunu anlamıştım ama bunu ne kadar merak etsem de sormayacaktım. Koç’a ilk gece bunun beni ilgilendirmediğini söylemiştim ve buna bağlı kalmaya niyetliydim.

“Lütfen şimdi sana soracağım şeye hayır demekte özgür olduğunu bil, tabii ki hiçbir şekilde evet demek zorunda değilsin. Buradaki işin stajyerlik olsa da bu belirlediğim unsurların biraz dışında kalacak.”

“Tamam...” Kafasının karıştığı çok açıktı.

Koçun söyleyeceği şey hakkında benim kafam hiç karışık değildi ve elbette ki buna izin vermeyecektim ama asıl kafamı karıştıran onun Josephine ile neden böyle konuştuğuydu. Sanki onu hiç tammıyormuş gibi. Sanki Josephine ondan nefret ediyormuş gibi. Sanki kızın onunla konuşması bile büyük bir yükümlülükmüş ve çok dikkatli ilerliyormuş gibi.

Bunu umursamamam gerektiğini biliyordum ama geçen her saniye her şeyi daha çok öğrenmek istediğimi fark ettim.

Hayır, istemiyorsun.

İç sesim istemediğimi söylese de istiyordum ve bu beni çok kızdırıyordu.

“Acaba sezon başlamadan önce gelecek birkaç haftayı Dane’e yardım ederek geçirebilir misin, diye merak ediyordum.” Koç ona bakmak için bir an durdu. Kız bir şey demediği ya da yapmadığı için başını sallayıp devam etti. “Dane’in kız kardeşi Molly her şeyi Dane için idare ediyor.”

“Onun asistanı mı?”

“Daha çok yaşam idarecisi,” diye düzeltti onu Koç. Hakkını vermeliydim, bu Molly’yi tanımlamak için en uygun unvandı. Yaşam idarecisi, bir de akıl sağlığı koruyucusu. “Molly bir ay daha uzaklarda olacak ve Dane’in ona yardım edecek birine ihtiyacı var. Hayır demek istersen anlarım tabii. Buraya gelme sebebin olan deneyim tam olarak bu değil...”

“Evet,” diye onun sözünü kesti.

Kahretsin.

Şimdi neyin peşindeydi ki?

Belli ki hayatımı cehenneme çevirmenin, peki, onu bunun için suçlayabilir miydim?

Zerre kadar yapamazdım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Josie

“Çok teşekkür ederim Josie. Bu ne kadar yararlı olacak hiçbir fikrin yok,” dedi sperm donörü Dane’e dönmeden önce. Ona baktığı anda yüzü değişti. Benimle konuştuğunda gülümserken şimdi dudakları sarkmış ve birleşip ince bir çizgi halini almışlardı.

Artık tamamen iş odaklıydı ve görünüşe göre Dane’den memnun değildi.

Bir hafta önceki aile yemeğinden sonra tüm tavırları değişmişti. Orada baba oğul gibi konuşmuşlardı ama şimdi onu azarlamaya hazır gibi bakıyordu. Dane’in yüzü taş gibiydi, kaşlarının arasında çizgiler oluşmuştu ve duruşu hiç de doğal olmayan bir şekilde dimdikti. Öfke nöbeti geçirmek üzere olan inatçı bir çocuk gibi görünüyordu.

İlginç olansa bunu yapmamasıydı. Dişlerini gıcırdattı ama konuşmadı.

“Takviminizin üzerinden geçmeniz için ikinizi yalnız bırakıyorum. Josie, Dane sana sorun çıkarırsa Molly ile iletişim kurmalısın.”

“Buna hiç gerek olmayacak,” diye güvence verdi Dane.

Babam başıyla hafifçe onayladı, yüzünde hâlâ pek ifade olmasa da yanağında ince bir çizgi oluştuğunu gördüm. Kendinden memnundu.

Dane'in kız kardeşinden başka bir asistan istemediği çok açıktı. Babamın bu konuda onu avucunda tutmaktan dolayı zafer kazanmış gibi hissettiği de çok açıktı.

Aramızdaki hikâyeyi bilseydi böyle gülümsüyor olmazdı. Yine de sadece bu düşünce bile gülümsememi sağladı.

Dane hiç sebep yokken benden nefret ediyordu. Benimle yatmayı seçmişti, yani bu onun sorunuydu. Yardımına ihtiyacı vardı ve bu da onunla ilgili bir konuda epey bir süredir ilk kez güç bendeymiş gibi hissettiriyordu.

Ben etraftayken biraz daha rahatlamış gibi görünüyordu. Tamam, belki şu anda değil ama o gece bağda öyleydi.

O zaman çok özgür görünüyordu ve ben bunu tekrar ortaya çıkarabilseydim...

“Seçeneğim olmadığına göre bana telefon numaranı ver,” diye homurdandı Dane. Bu da bana düşüncelerimde kaybolduğumu ve dikkatimi vermediğimi hatırlattı.

Başımı kaldırdım ve babamın gitmiş olduğunu fark ettim. Şimdi sadece ben ve Dane kalmıştık. Bu adamın aydınlatılmaya ihtiyacı vardı.

“Hayır. Bir seçeneğin var,” diye hatırlattım ona. “Koç’a kız kardeşini aratabilir ve eve dönmesini sağlayabilirsiniz.”

“Hayır. Bu bir seçenek değil,” diye yanıt verdi. “Molly bu zamanı hak ediyor. Bunu mahvetmeyeceğim.”

“O nerede ki?” diye sordum.

Sanki az önce çok özel bir konuya burnumu sokup soru sormuşum gibi kaşlarını çatı. “Bu seni hiç ilgilendirmez.”

Bu sözlerle sanki yüzüme tokat yemiş gibi bir adım geri gittim.

“Affedersin?” Ellerimi belime koydum ve omuzlarımı dikleştirerek biraz daha uzun durdum. Benimle böyle konuşamazdı. “Öncelikle, bu benim işim. Unuttuysan diye, az önce senin kişisel asistanlığına terfi ettirildim gibi görünüyor. Ya da yaşam idarecisi, nasıl istersen.”

“Sen asla benim yaşam idarecim olamazsın.” Ses tonu gereksiz derecede soğuktu.

“Peki,” diye ofladım. “Kişisel asistan, her neyse. Kız kardeşin dönene kadar gelecek ay boyunca yeni işim bu gibi görüldüğüne göre, aslında işim onun nerede olduğunu öğrenmek. Koç’un gerekirse onu arayabileceğimi özellikle söylediği kısmı kaçırdıysan yani.”

Başını sağa doğru kaldırdı. “Bu olmayacak.”

“Bunun kararı sana düşmez Dane. İster inan ister inanma ona ulaşmam gerekebilir.”

Başını iki yana salladı. “Sanmam.”

Elimi kaldırdım. “Dinle, benden hoşlanmıyor olabilirsin...”

“Senden hoşlanacak ya da hoşlanmayacak kadar umursamıyorum.”
Ah.

“Tamam ama konu bu değil.” Elim sanki kendimi bir şekilde korumam gerekiyormuş gibi göğsümü ovuşturdu.

“Konu ne? Lütfen oraya gel çünkü antrenmana başlamam gerek.”

Uzun bir iç çektim. Bu adam insanı öfkeden kudurturdu. Neden kız kardeşi hariç kimsenin bu işi istemediğini görebiliyordum. Onun bana ısınmasını sağlamayı aklıma koymamış olsam büyük olasılıkla ben de babama hayır derdim. Ama onun benden hoşlanmaması hoşuma gitmiyordu. Gerçeği söylemek gerekirse insanların benden hoşlanmamalarından nefret ediyordum. Bunu her zaman kolaylaştırmadığımı farkındaydım ama bu beni koruyacak duvar dikmiş olmamdandı. Her zaman savunmada olmak için yeterince nedenim vardı.

Bu dünyada seni en çok sevmesi gereken insanlar ya sen yokmuşsun ya da başlarının en büyük belasıymışsın gibi davrandıklarında kimseye güvenmemek çok kolaydı. Onun benim hakkımda bu kadar güçlü olumsuz hislerinin olması bu halini değiştirmek için şansımı denemek istememe neden oluyordu.

Bu hiç de iyi düşünülmüş bir plan değildi çünkü ben de umutsuzca bu adama çekiliyordum ve ellerinin her gün bedenime dokunmasını hayal ediyordum ama bir taşla iki kuş vurabileceğim sonucuna varmıştım.

Benden nefret etmemesini sağlamak ve onu bağdakinin tek gecelik bir şey olmaması gerektiğine ikna etmek.

Bana âşık olmasını beklemiyordum ama gelecek birkaç ayda babamla ve karısıyla yaşamayı katlanılır hale getirecekti.

Üstelik bu adamın babam için bir oğul gibi olmasının ve onunla tekrar yatmanın babamın canına okumak gibi hissettirmesinin bir çekiciliği olmadığını söylesem yalan olurdu.

Bu onu tam can evinden vuracaktı.

Sonra hayatıma devam edebilirdim ve onunla uğraşmak zorunda kalmazdım. Bir iş bulabilecek deneyimi kazandıktan sonra, hepsi buydu. Evet, bu iyi düşünülmüş bir plan olmayabilirdi ama işe yaralıydı. Aksi bir çocuk gibi miydim? Belki. Ama hayat da öyleydi.

“Molly’ye ulaşmam gerekebilir. Takviminde senin haberin bile olmayabilecek şeyler olduğundan eminim.”

“Benimle ilgili her şeyi paylaşacak bir bağlantı bıraktı. Gayet iyi düzenlenmiş ve eğer bunu açarsan ona ulaşmana gerek kalmayacak.”

“Gerçekten de onunla konuşmamı istemiyorsun, değil mi?”

Derin bir iç çekti ve bana yanıt mı verecek yoksa onu daha da mı kızdırdım diye merak ettim ama sonra gözlerime baktı ve beni şoka uğrattı.

Mavi gözlerinde öyle çok duygu vardı ki. Sanki irisleri yok ol-

muştı, kendimi ruhunun simsiyah derinliklerinde boğuluyormuş gibi hissettim.

“Josephine.”

“Bu bir değişiklik işte. Birinin bana tam adımla seslenmesi pek sık olmaz, özellikle de senin.”

“Sana Cehennem Ateşi dememi mi tercih ederdin?”

“Şey, hayır, ama...”

Başını iki yana salladı. “İstemeyeceğini biliyordum ama bu sana çok uyuyor.”

“Bunu nasıl anladın? Beni tanıımıyorsun bile.”

“Bana kalırsa seni oldukça iyi tanıyorum.”

Yoğun bakışı ve birlikte geçirdiğimiz geceden apaçık bahsetmesi dizlerimin hafifçe titremesine neden oldu.

“Güneş sönmüş ya da Dünya durmuş, umurumda değil. Molly üniversiteden mezun olduğundan beri benimle ilgileniyor. Karşılığında da hiçbir şey istemedi. Benden ayrı bir molayı hak ediyor. Kendine ait bir parça mutluluğu hak ediyor.”

Başımı hafifçe yana eğdim. Onun nereden geldiğini anlamış, kız kardeşine ve Dane için yaptığı her şeye saygı duymuştum.

“Bana kalsaydı uzakta olur ve kendi hayatını yaşardı ama öyle değil, o yüzden ona verebileceğim en iyi şey bu.”

Sözleri ve ses tonu karşısında ağzımı açamadım. Bu tek cümle- nin altında çok şey yatıyordu ve nasıl olduğunu bilmesem de bunu eninde sonunda ortaya çıkarmak istediğimi biliyordum.

Oradaki hüznün benim için bir işaret gibiydi ve yalnızca Dane’in yeniden ışıldamasını sağlamak istiyordum. O gece yaptığı gibi.

Belki de kendi hüznümün yansımasını başkalarında görmekten hoşlanmadığım içindi bu.

“Sana bağlantıyı yollayacağım.” Sonra beni bunun başladığı zamandan daha da şaşkın bir halde bırakarak oradan ayrıldı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Josie

Bu sabah sahaya girdiğimde ilk yaptığım Dane’i aramak oldu. Önceki gün Molly’nin onun için sıraladıklarının üstünden geçmiştim. Bugün büyük bir şevkle başlamaya hazırdım.

Dane’e doğru yürürken babam elini salladı. “Josie, konuşacak vaktin var mı?”

Şu anda yapmak istediğim son şey buydu.

“Aslında Dane’le konuşmam gerek. Bir şeyi var.”

Onu yok saymamla ilgili söyleyecek bir şeyi var mı diye duyacak kadar kalmadım. Onun yerine Dane’in olduğu yere doğru ilerledim.

“Zamanı geldi,” dedim ona doğru giderken.

Kaşları çatıldı. “Neyin?”

Gözlerimi devirdim. Bunu zaten biliyor olması gerekmez miydi? “Röportajının zamanı.”

“Ne röportajı.”

“Molly’nin planlamış olduğu röportaj ama benden önceki asistan yüzüne gözüne bulaştırmış. Ya da belki sen onu kovmuşsun. Tüm bu asistan dramalarını hatırlayamıyorum.”

“Onu kovdum.”

“Anladım. Evet, o röportajı yeniden planladım. Bu arada aklıma gelmişken asistanı neden kovmuştun? Çok da kötü görünmüyordu. Demek istediğim, röportajı ilk planlayan o değilmiş bile. Bunu Molly’nin planladığını sana söyleyemeden onu kovmuş olman ve dolayısıyla röportajı kaçırmaya neden olması onun suçu değil.” Bir kaşımı kaldırdım ve elleriyle yüzünü kapattı.

Ellerini yeniden indirmeden önce birkaç saniye geçti, sonra başını arkaya attı.

“Ah, hadi dökül artık. O kadar da kötü olamaz.”

“Öyleydi.”

Ona saçmalık der gibi bir bakış attım. “Kovulmaya sebep olacak bir kusur mu?”

“Belli ki öyle, yoksa onu kovmazdım.”

Ona yaklaştım, aslında şu anda çok iyi görüldüğünden büyük olasılıkla bu kötü bir fikirdi, yine de ateşe çekilen pervane böceği gibiydim. Kendimi tutamıyordum. “Şimdi, dedikoduya ihtiyacım var.”

“Sen bunun ne olduğunu sanıyorsun?” Sesi sıkkın geliyordu.

Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. “Dedikodu zamanı.”

“Biz arkadaş değiliz Cehennem Ateşi.”

Alt dudağımı sarkıttım. “Hiç eğlenceli *değilsin*.” Gözlerimi devirerek baskı yapmaya devam ettim. “Haydi söyle bana.”

“Bilmek istemezsin.”

“Tabii ki isterim. Artık senin için çalışıyorum. Beni ne kovdurur?” Çünkü onu kızdırmak için tam da onu yapacaktım, beni kovması için babamın ona izin vermesi için çok daha fazlası gerektiğini biliyordum.

“Hadi söyle, hadi söyle,” diye şakıdım.

Belli ki benim ısrarcılığımın sıkılan Bay Huysuz derin bir iç çekti ama hey, belki de istediğimi alacaktım.

“O bana asıldı.”

Sözleri anında yüzümdeki gülümsemeyi sildi ama düşündüğünüz sebepten değil.

Ona asılmak kolay olurdu. Bunu memnuniyetle yapardım, hem de kovulmak için değil ama beni kızdıran şey bu değildi. O kızın bunu yapmış olmasıydı.

Şimdi kafamda sorular dönmeye başlamıştı ve onları susturamıyordum.

Yatmışlar mıydı?

Birlikte miydi?

Dane ondan hoşlanıyor muydu?

Bekleyin, onu kovmuştu, yani bu yukarıdakilerin hiçbirini yapmadıkları anlamına geliyordu, değil mi?

“İlginç. Senin olayın bu mu?”

Kaşlarını kaldırdı. “Olayım mı?”

“Asistanlarına kancayı takmak.”

“Her şeyden önce, hayır. İkincisi, tabii ki hayır. Benim asistanım kız kardeşim.”

Midem kalktı. Salak kıskançlığım. Çenemi kapalı tutmayı ne zaman öğrenecektim? Bunu hep yapıyordum.

Sadece bir beceriksiz değildim, pot kırmakla da ünlüydim.

Utana sıkıla ona baktım ve neredeyse odadaki havayı emip bitebilecek gerginliği ortadan kaldıracak bir şey, herhangi bir şey, düşünmeye çalıştım.

Dane Sinclair şu anda kesinlikle sonuna kadar haklıydı. Eğer bakışlar öldürebilseydi şimdi ölmüş olurdum. Gözlerinde en ufak bir sıcaklık yoktu.

Bu anı yatıştırmam gerekiyordu ama nasıl?

“İpte yürümeme yardım et,” diye mırıldandım mahcup bir ifadeyle, onu gülümsetmek ve havasını değiştirmek için acınası bir çaba içindeydim.

Bunun yardımı olmayacaktı. Hatta, bu küçük şakamla büyük olasılıkla onu daha da kızdırmıştım ama bir şeyler denemeliydim.

Benden nefret etmesini umursadığımdan değil de kazara kız kardeşine hakaret etmek? Bu hiç iyi değildi.

Dane konuşmamıştı ama söylediklerimden sonra dudakları biraz yukarı kıvrılmıştı sanki.

İlginç. Belki de bundan o kadar da nefret etmemişti.

“Yorumum için özür dilerim,” dedim sessiz geçen bir dakika sonrasında.

“Sorun değil. Şimdi neden bana röportaj için nereye gitmem gerektiğini söylemiyorsun, böylece tekrar elime yüzüme bulaştırmam.”

Odanın ortasındaki büyük fil, burada olma nedenim, onun büyük bir röportajı kaçırmış olmasıydı ve ben de bunu düzeltmeliydim.

“Şehirdeki bir kafede planladım. Bu olur mu?” Bir nedenden kendimi garip hissetmiştim, o yüzden gözlerimi ellerime indirdim. Tişörtümün kumaşı yukarı toplanmıştı, parmaklarımla yapacak bir şey olsun diye onu aşağı ittirdim.

“Sen benimle geliyor musun?” Sesi alçak çıkmıştı, alıştığımdan farklıydı. Başımı kaldırdığımda bakışlarıyla karşılaştım.

Mavi gözleri bugün daha yumuşak gibiydi. Bana bakışında bir hassasiyet vardı.

Onu çok iyi tanımıyor olabilirdim ama beni orada istediğini söyleyebilirdim. Nasıl bildiğimden emin değildim ama biliyordum işte, o yüzden kararımı verdim. “Geliyorum.”

Tepkisi varsayımımın doğru olduğunu teyit etmek için ihtiyacım olan her şeydi. Apaçık olduğundan değil. Söylenen bir söz olmadı, sadece başıyla onayladı ama kaslarının nasıl gevşediğini gördüm.

Şimdi onunla antrenman tesisi dışında zaman geçireceğimi algılayınca hafifçe alt dudağımı ısırdım. Burada çalışmaya başladığım-

dan beri onunla bu yer dışında hiç birlikte olmamıştım. Midemde sanki kelekler uçuşuyordu. Gerginlik miydi? Ya da heyecan?

“Ayrı arabalarda mı gitmek istersin?”

Lütfen ayrı de. Bir arabanın küçük samimi ortamını idare edebileceğimden emin değildim.

“Birlikte.”

Kahretsin.

Bu haberden etkilenmemiş gibi yaparak ona gülümsedim ama etkilenmişim.

Birlikte yürüyüp binadan dışarı çıkarken iki yanımdaki ellerim hafifçe titriyordu. Onunla yürürken bile böyle gerginsem arabada ne yapacaktım?

Bu adam nasıl böyle aklımı başımdan alabiliyordu?

Normalde sakın ve akli başında olduğumdan değil de onunlayken kendimi bir balona tutunmuş gibi hissediyordum, ayaklarımı yerde tutamıyordum.

Dışarı çıktığımızda bizi arabasına doğru götürdü.

Deniz mavisi, parlak bir Range Rover.

Ondan beklediğim bu değildi ama ne kullanacağını düşündüğümü bilmiyordum sanırım. O bir spor arabada hayal ettiğim Hudson gibi umursamaz değildi ve Aiden da öyle ayakları yere basan biriydi ki sanırım ondan bir tank beklerdim. Son derece güvenli bir şey. Hummer gibi.

Doğal bir koruyucu.

Eğer başıma bir şey gelse Dane beni de korur mu, diye merak ettim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dane

O fazla yakındı.

Arabamın büyüklüğüne rağmen, kahretsin fazla yakındı. Çiçeksi parfümünün yumuşak kokusu havayı vurgulayarak varlığının fazlasıyla bilincinde olmama neden oluyor, tadının nasıl olduğunu, nasıl inlediğini ve en kötüsü de nasıl hissettirdiğini hatırlatıyordu bana.

Tüm düşünebildiğim yeniden tadına bakmaktı.

Bedeninde kaybolmak ve bir daha asla bulunmamak istiyordum.

Onun benimle çalışması Koç'un şimdiye kadar ortaya attığı en kötü fikir olmuştu resmen ve bunun onun düşüneceği nedenden olmadığı da belliydi.

Ondan kurtulmam gerekiyordu ama eğer Koç'a bu işin yürümediğini söylersem bunun yükünü taşımak Josie'ye kalırdı. Koç kovduğum diğer geçici asistanlar gibi onun da yanlış bir şey yaptığını farz edecekti ama onun tek yanlışı var olmaktı çünkü varlığı bile çok fazlaydı.

Ona olan ihtiyacım ve arzum her şeyi tüketir gibiydi.

Düşünebildiğim tek şey buydu.

Bir kez daha tadına bakmalıydım.

Belki de Molly'yi uzaklara göndermek kötü bir fikirdi. Hayır. O bunu hak ediyordu. Yıllardır benim pisliğimle uğraşıyordu. Bana borçlu olduğunu ve onu yetiştirmemden sonra en azından bunu yapabileceğini iddia ediyordu. Onunla ilgilenmek için hayatımdan vazgeçtiğimi söylüyordu ama bu hayatımda duyduğum en saçma şeydi.

Tabii ki fedakârlıklar yapmam gerekmişti ve evet, onu yanımda tutmak için bazı yaptıklarım en iyi anlarım değildi ama işin doğrusu Molly bana yaşamak için bir sebep vermişti.

Ebeveynlerimin geçirdiği kazadan dolayı hissettiğim suçluluk sonsuza dek benimle yaşayacaktı. Kefaretim de hayatımı Molly'ye adamaktı ve hâlâ da sadece ondan ibaretti.

Aslında o, cehennemi yaşamıştı. Babamın pervasızca içki içip araba kullanması yalnızca annemin ölümüne neden olan kazaya sebep olmamıştı, neredeyse Molly'yi de öldürüyordu. Şimdi o da hayatta kalan kişi olmanın suçluluğuyla yaşıyordu ve bu hiç adil değildi. O sadece masum bir çocuktü ve babam bu masumiyeti onun elinden almıştı.

Direksiyonu o kadar sıkı tutuyordum ki parmak boğumlarım bembeyaz kesilmişti.

“Her şey yolunda mı?”

“İyiyim.” Israrla önümdeki yola baktım. Öfkem hâlâ öyle fokurduyordu ki dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı yoksa röportaja damarlarımdaki ateşle girecektim. Bu da hayır işi için pek iyi olmayacaktı. “Memleketin neresi?”

Koltuğunda dikildi. “Indiana. Küçük bir şehir. Adını bile duyduğundan şüpheliyim.”

“Bir dene bakalım.”

“Harbor Woods.”

Parmaklarımı direksiyona vurup düşünerek ismi bir yerlere oturtmaya çalıştım. Hayır. Hiçbir şey yoktu. “Evet, hiç duymadım.”

“Söylemiştim.”

Havayı tuhaf bir sessizlik doldurdu. Onun ağzından laf almak neden diş çekmek kadar zordu ki? Çok kapalıydı ve bu hoşuma gitmiyordu. *Konuşana bak.*

“Takım için çalışmayı seviyor musun?” Sorularım daha basmakalıp olabilir miydi acaba? Bu noktada sessizlik için sürmeye devam etmem daha iyi olurdu ama bir nedenden ötürü ona günlük basit sorular sormaktan kendimi alamıyordum. Sorunum neydi benim? *Onu tanımak istiyorsun.* Zavallıydım, işte olan buydu.

“İyi.” Radyonun sesini sorularımı bastıracak kadar açtı. Sakin.

Sesi kısıtım. “İyi mi?”

Derin bir nefes verdi. Kolayca geri çekilmeyeceğim içine doğmuş olmalıydı. “Evet, sanırım. Bazı yanlarını diğerlerinden daha çok seviyorum.”

“Ve bu yanları da?”

Josephine camdan dışarı baktı. “Pazarlama yönleri hoşuma gidiyor. Kokan oyuncuların arkasını toplamayı sevmiyorum.”

“Hepimiz kokmuyoruz.”

Bana bakmak için döndü. “Evet, kokuyorsunuz.”

“Ah.”

Göz ucuyla baktığımda sanki gözlerini devirmiş gibi geldi ama emin de olamadım. “Senin kötü koktuğunu hiç söylemedim.”

Frene asıldım ve trafik ışıklarında durup ona baktım. “Peki ben tam olarak nasıl kokuyorum Cehennem Ateşi?”

Başını iki yana salladı. “Oraya hiç girmeyelim.”

İkimiz de sessizleştik. Arabanın içindeki tek ses motorun hırıltısıydı. Acaba ne düşünüyordu? Büyük olasılıkla keşke soru sormayı kesse diye düşünüyordu. *Üzgünüm Cehennem Ateşi, bugün o kadar*

şanslı değilsin. Bugün iyi günümdeydim.

“Bana biraz daha kendinden bahset.”

“Tanrım,” Başını geriye attı. “Nedir bu, bu sorgulama? Önemli şeyleri zaten biliyorsun.”

“Hadi Cehennem Ateşi, bana oynayacak bir şeyler ver.”

“Sana kendimle ilgili şeyler anlattım zaten. Örümcek korkum gibi.”

Sağ elim direksiyonu bırakıp saçıma gitti. “Bu işi kolaylaştırmayacaksın değil mi?”

“Öyle yapsaydım *cehennem ateşi* olur muydum ki?”

Beni yakalamıştı ama yine de bu savaşı kazanamayacaktı. “En sevdiğin renk hangisi?”

Sol elinin parmaklarıyla hafifçe orta konsola vurdu. “Mavi.”

“Yiyecek?”

“Gerçekten dayanılmazsın.” Derin bir nefes verdi. “Peki, donut. Mutlu musun?”

“Hayır. Üniversitede ne okudun?”

“Yunan mitolojisi,” diye yanıtladı, ses tonundan rahatsız olduğu çok belliydi.

“Gerçekten mi?”

Oturduğu yerde kıpırdandı. Arabayı terk etmeyi mi düşünüyor diye merak ettim. “Gerçekten.”

“İş bulamamana şaşmamalı.”

“Bilmez miyim.” Bu sefer kesinlikle gözlerini devirmişti.

“En sevdiğin Tanrı hangisi?”

Bir kahkaha atınca ona bakmak için döndüm ve yüzünde beliren sırıtışı yakaladım. “Poseidon.” Akıllı kız. Tam üstüne basmıştım.

“Bunu söyleyeceğini nereden bildim?”

“Çünkü akıllısın. Bana onu hatırlatıyorsun.”

Yüzümdeki ciddiyeti korumaya çalıştım ama yararı yoktu. Gü-

lüksedim. “Şimdi de öyle mi?”

“Evet.”

“Peki sana tam olarak nasıl Poseidon’u hatırlatıyorum acaba?”

“O da huysuzdu ama niyeti iyiydi. Ares gibi tam bir pislik değildi.”

“Bunu bilmek güzel... Peki bu denklemde sen kim oluyorsun?”

“Bunu göreceğiz.”

“Neden babanla konuşmuyorsun?”

“Bu bağlamda...”

Josephine’in yanımda konsola uzanıp yine radyoyu kurcalamaya başladığını gördüm. Bu sefer onu durdurmadım. Denemeye değirdi. Şimdi bilmediğim bir şarkı çalıyordu. Koltuğunda sallanışına bakılırsa o hangi şarkı olduğunu çok iyi biliyor gibiydi.

Yola odaklanmaya devam etmeye çalıştım ama omuzları baştan çıkarıcı şekilde hareket ederken bu çok zordu.

Kırmızı ışıktaki arabayı yavaşlatarak durdurdum ve dönüp ona baktım. Gözleri kapalıydı ve dudakları hafifçe kıpırdatarak şarkıyı söylüyordu.

Bu kız bir baş belası.

Farkında bile değildi ama o benim gördüğüm en seksi kadındı ve bunun için çaba bile göstermiyordu.

Dudaklarının her yakıcı sözle hareket edişi pantolonumun içindeki aletimin sertleşmesine neden oluyordu. Kimse bu kadar şehvetli olmamalıydı. Özellikle de sadece arabada şarkı söylüyorken.

Sesi alçaktı ve sözleri çıkaramıyordum ama lanet olsun çok hoş geliyordu.

Şansıma ışık yeşile döndü ve dikkatimi yeniden yola vermem gerekti.

Hiç istemediğim soruları yanıtlamam gereken küçük kafenin önüne yanaşmadan önce sadece beş dakika kadar daha gitmemiz

gerekti. Ama bunu yapmazsam Molly kesin geri dönerdi o yüzden sızlanmayı bırakıp kabullenecektim.

Sonraki birkaç dakika eziyet gibiydi.

Tüm istediğim onu arabadan çıkarmaktı. Koç kızına ne yapmak istediğimi bilseydi beni öldürürdü.

Hudson'ın bununla hiçbir sorunu olmazdı, kahretsin, o neden Koç'un kızı olmak zorundaydı ki?

Robert'ın hayatımı değiştireceğini anladığım günü hatırlıyordum. Pist soğuktu, hava buz ve ter kokusuyla ağırlaşmıştı. Koç Robert, tertemiz tıraşı ve özel bir kulüp üyesi görünüşüyle antrenmandan sonra beni kenara çekmişti.

“Dane,” demişti boğuk sesiyle, “senin potansiyelin var evlat. Ama potansiyel yeterli değil. Her lanet olası gün bunun için çalışmalısın. Bunu her şeyden çok istemelisin.”

Her kelimesine tutunarak başımla onaylamıştım. Beni sadece hep istediği ama asla sahip olamadığı hayatı yaşamaya itmeyi tercih eden babamdan hayatım boyunca aldığım ilgi ve rehberlikten çok daha fazlasıydı bu. Alkışlarla destekleyen ebeveynler arasında öfkeli ve duyarsız bir figürdü babam.

Koç sözlerine devam ederek kalbime daha da dokunmuştu. “Hokey sadece paten kaymak ve atış yapmaktan fazlasıdır. Bu kalple ilgilidir. Fedakârlıkla ilgili. Bu seviyede en tepede mi kalmak istiyorsun? Neyin varsa vermelisin. Bahanesiz. Özellikle de senin için Dane. Düşünmen gereken bir kız kardeşin var.”

Öğüdü sadece hokey hakkında değildi, hayat hakkındaydı. Sebat etmekle ilgiliydi, zor zamanlarda zorlukları aşmakla. Onaylamaya en yakın bildiğim şey babamın uzaktan başını sallaması iken zorlandığım şey olan kendime inanmakla ilgiliydi.

“İçgüdülerine güven Dane,” demişti Koç bir elini omzuma atarak. “Takım arkadaşlarına güven ama her şeyden önce kendine güven. İh-

tiyacın olan her şeye sahipsin.”

Bu sözler her maçta, her antrenmanda benimleydi. Bütün olasılıklar aleyhimize gibi görüldüğünde bile devam etmemi sağlayan hayat felsefem olmuşlardı. Koç bana inanmıştı ve bende benim kendimde görmekte zorlandığım bir şey görmüştü.

Şimdi geriye baktığımda Koç’la bu anın, sadece bir gaza getirme konuşmasından daha fazlası olduğunu anlıyordum. Bu bir dönüm noktasıydı. Hokeyden nefret etmediğimi anladığım andı, bunun babama ifade ettiği şeyden nefret ediyordum. Ama ben babam için yaşamıyordum. Kendim için yaşıyordum ve hokey de nefes aldığım hava gibi hayatımın bir parçasıydı. Bir fark göremiyordum ve gerçekte babamı bir kenara bırakırsak bunu istemiyordum da.

Koç en zor yıllarımın bazılarında yanımda olmuştu. Babamın asla yapmadığı şekillerde hep beni cesaretlendirmişti.

Kalan mesafe kapandı ve dönüş yapıp arabayı otoparka çektim. İndik ve yürüyüp içeri girdik.

Otuzlarının başında bir kadın bana doğru yürüyüp elini uzattı.

“Merhaba Bay Sinclair. Size Dane diyebilir miyim?”

Hayır. Diyemezsin. Demek istediğim buydu ama içimden bir ses bana bunun pek de iyi olmayacağını söyledi.

Bu kadın beni tanımıyordu ama bana bakışından anladığım kadarıyla tanıyacağını düşünüyordu.

“Tabii.”

Bana gülümsedi, sonra Josephine’e döndü, gülümsemesi artık ince bir çizgi halini almıştı.

“Onu getirdiğiniz için teşekkür ederim...”

Josephine öne doğru bir adım atıp elini uzattı. “Ben Josie.”

Kadın onun eline sanki hastalıklıymış gibi baktı. “Ne hoş,” dedi patronluk taslar bir tavırla.

Bu kadın gerçek miydi?

“Molly şehir dışındayken Josie benim geçici asistanım. Koç Robert’in da kızı.”

Bu, kadının suratındaki sinsi sırıtışı sildi. Ama aynı zamanda Josephine’in de kusacakmış gibi görünmesine neden oldu.

Bunu söylediğim için anında büyük bir üzüntü duydum.

O kaltağa ona iyi davranmasını anlatmak için yapmıştım bunu ama şimdi muhabirden çok Josephine’e zararı dokunmuştu.

“Bunu çabuk halledelim,” dedim boş bir masayı işaret ederek. “Bundan sonra bir randevumuz daha var.”

Bundan sonra hiçbir şeyimiz olmadığı halde bana arka çıkacak mı diye görmek için Josephine’e döndüm, o da oyunu sürdürdü.

“Ya. Üzgünüm, ah, adınızı unuttum.”

“Natasha.”

“Evet, üzgünüm Natasha. Bay Sinclair’in programı çok sıkışık. Meşgul adam işte. Yani ikiniz artık buna başlamak isteyebilirsiniz.”

“Sorun değil,” dedi Natasha ben masaya yürürken aceleyle peşimden gelerek.

Josephine’den uzaklaştığımız anda Natasha kirpiklerini kırptırıp dudaklarını yalayarak aynı yere geri döndü.

Hiç profesyonelce davranmıyordu.

“O biraz genç. Torpilden nefret etmiyor musunuz?”

“Kız kardeşim benim için çalışıyor,” dedim ciddiyetimi bozmadan. Ağzı tıpkı küçük bir akvaryum balığı gibi açılıp kapandı.

Kayıt cihazını çıkarmadan önce kendine çeki düzen vermesi birkaç dakikasını aldı.

“Peki, bana Saints ve Starling Vakfı’yla olan ilginizden bahsedin. Koç Robert’tan duyduğum kadarıyla bu sizin kalbinize özellikle dokunan bir yardım işiymiş.”

Öyleydi, Koç’un bildiğinden de çok hatta, herkesin bildiğinden daha çok.

Derin bir nefes aldım ve insanları avukat masrafları için destekleyecek parayı toplamaya neden yardım ettiğimin su katılmış bir versiyonunu anlattım.

Parasal kaynaklara erişimi olmayan insanların yine de ihtiyaçları olan tavsiyeyi alabilmelerini ve temsil edilebilmelerini garanti etmeyi nasıl istediğimi.

Para olmadan da sahip çıkılacaklarından emin olmak için ruhlarını satmalarına gerek yoktu.

Bana yardım edecek kimse olmadığında yaptığımı yapmak zorunda değillerdi.

Düzenleme
Ny.ozlem

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tosie

Sanırım daha önce hiç kimseyi o muhabire yapmak istediğim kadar kötü yumruklamak istememiştim. Tepeden bakan tavrı hiç profesyonel değildi ama Dane'in yardımına gelmesi onun hakaretlerinden de betardi.

Dane umursuyordu.

Kabul etse de etmese de beni bir şekilde umursuyordu. Birlikte geçirdiğimiz gecenin bir anlamı vardı.

Benim bir anlamım vardı.

“Şu kafanda neler dönüyor?” diye sordu Dane göz ucuyla bana bakarak.

“Hiçbir şey. Nereye gidiyor olabiliriz diye düşünüyordum sadece, günümüz çok sıkışık ya,” diye ellerimle tırnak işareti yaptım daha önceki sözlerini hatırlatarak.

“Buradan uzakta herhangi bir yere.”

Güldüm ve başımla onayladım. “Korkunç bir kadındı.”

“Öyleydi ama sanırım istemesek de katlanmamız gereken biri, en azından Molly olsa öyle derdi.” Homurdandı. “Eğer o kadın Molly'yle böyle konuşmuş olsaydı işi bozabilirdim.” Sanki bu se-

naryoyu kafasında canlandırıyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Molly kulağa oldukça hoş biri gibi geliyor,” dedim onun neye benzediğini merak ederek.

Dane gibi kederli biri miydi yoksa onun koyu bulutlarını dağıtan gün ışığı mıydı?

“Öyledir,” dedi, sesi artık daha alçak ve yumuşaktı.

Demek birini sevdiği zaman sesi böyle çıkıyordu. Biri hiç beni de böyle sevdi mi diye merak ettim.

Kalbim sıkıştı.

Annem bazen soğuk olsa da onun beni sevdiğini biliyordum. Beni umursayan tanıdığım tek insan oydu. Gerçekten de başka pek kimsem yoktu.

Üniversitede birkaç arkadaşım olmuştu. Tabii partilere birlikte gittiğim kızlar ama üzücü gerçek şu ki babamla yaşamak için uzağa gönderildikten sonra hiçbiri beni aramamıştı.

Kimse önemsemiyordu.

Ben birlikte takılmak, sarhoş olmak için eğlenceli bir kızdım ama iş ciddileştiğinde gerçek arkadaş değillerdi. Şöyle bir kontrol etmek ya da sohbet etmek için hiç arayan olmamıştı. Her telefon bir amaçla yapılıyordu ve hep şehirde bir geceyle ve benim de daha işveli arkadaşlarımdan birine refakat etmemle bağlantılı oluyordu.

Arkadaşlıkları başlatan tarafın da hep ben olduğumu fark etmiştim. Kızlara orada ve takılmaya hazır olduğumu hatırlatmak için hep çok uğraşmıştım. Son akla gelen olduğum daha da belliydi hatta çünkü hiçbiri beni arayıp sormaya zahmet etmemişti.

“Hiç bana benzemiyor.”

Gözlerimi kısıp Dane’e baktım. “Ne?”

“Molly. Hiç benim gibi değil diyordum.”

Düşüncelerimde kaybolmuş ve ne hakkında konuştuğumuzu unutmuştum.

“Bana ondan bahsedebilir misin?”

Bunu yapacağından şüpheliydim ama arabayı şimdi boş olan antrenman tesisine çektiğinde oturduğu yerde döndü ve bana baktı.

“O inanılmazdır. Akıllı, eğlenceli. Sevgi dolu.” Kız kardeşini düşünerek sıcak bir ifadeyle gülümsedi. “Sırtındaki tişörtü çıkarıp bir yabancıya verebilir. O öyledir işte.”

“Anladım. Senin tam tersin.” Göz kırptım ama bir an için incinmiş bir ifade görünce yaptığım şakadan anında pişman oldum. “Üzgünüm. Sadece...”

“Özür dileme,” dedi daha da ciddi bir halde. “O benim tam tersim ve bunu itiraf etmek beni rahatsız etmiyor. Bu hayatın ona bu zamana kadar verdiğinden çok daha fazlasını hak ediyor. Benim niyetim de bu hayatın geri kalanının onun için farklı olmasını sağlamak.”

Bunun arkasında uzun bir hikâye olduğunu söyleyebilirdim ve bana anlatmasını umuyordum. Tüm dileğim buydu, Dane’in bana açılması. Bana sırlarını verecek kadar güvenmesi.

Ne zaman olduğundan emin değildim ama takımla çalışarak geçen birkaç haftada onun bana güvenebilmesini dilediğimi fark etmiştim. Onun açılmasını sağlayabilmeyi diliyordum. Gerçekten açılmak. Ben bunu bazen yapıyordum, ona hayatımla ilgili küçük imalarda bulunarak. Ona kendi gerçeklerimle ilgili tamamen güvenebileceğimi içten içe biliyordum ama bu güvenin karşılıklı olmasını istiyordum. Buna çok açtım.

“Büyürken...” Başladı ve durdu, o zaman uzanıp elini elime aldım. Onu sakinleştirici bir tavırla hafifçe sıktım.

Her an geri çekilebilirdi ama bunu yapmayınca kendimi haftalardır hissettiğimden daha hafif ve mutlu hissettim. Aksine, elimi tutmaya devam etti ve zihnimde bana açılma gücünü bulabilmek için benden enerji çekiyor gibi hissettim.

“Büyürken sadece ikimizdik. Şey, aslında bu doğru değil... Ben on sekiz, o da on birken sadece ikimizdik. Hakkımda ne kadar şey bildiğini bilmiyorum ama Molly’yi ben büyüttüm.”

“Sen mi?” Soru ağızımdan saygı ile çıkmıştı, içimde şaşkınlık ve hayranlık kök salıyordu.

“Bir seçeneğim yoktu ve bunu dünyalara değişmezdim. Ebeveynlerimiz bir araba kazasında öldüler ve kardeşim de neredeyse onlarla birlikte ölüyordu. Yalnız o ve ben vardık ve onun başka biriyle yaşaması mümkün değildi. Ben ona bakabilecek kadar büyüdüğümde yani.”

Yutkunarak onun ne kadar genç ve cesur olduğunu düşündüm.

Onun hakkında öğrendiğim her yeni ayrıntıda umutsuzca daha fazlasını istiyordum.

“Bana tüm hikâyeyi anlatacak mısın?” diye sordum neredeyse fısıltıyla.

Derin bir nefes aldı. “Belki bir gün. Ama bugün değil.”

Bununla birlikte sohbet sona ermiş, kederli Dane tüm gücüyle geri dönmüştü.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Dane

Hudson: Beni dinleyin, sanırım Danes Josie'den hoşlanıyor.

Dane: Kes sesini.

Hudson: Bu bir hayır değil. O zaman söyle bize, sana yardım ediyor ya hani, ne yaparken yani...

Dane: Gerçekten hiç komik değilsin.

Hudson: Güldüğümü görüyor musun?

Dane: Seni hiç görmüyorum ki.

Hudson: Ne demek istediğimi biliyorsun. Tamam, ama ciddi, onunla yatıyor musun?

Dane: Cinayet bana uyar.

Mason: Ben senin için tanıklık ederim.

Aiden: Çocuksunuz.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Dane

Bugün yapmak istediğim tek şey eve gitmekti.

Koç bizi çok zorlamıştı. Normalde bizi zorlamadığından değil de bu normalden de fazlaydı.

Takım arkadaşlarımdan biri bunu anlayamazdı. Tanrım, ben bile zor anlıyordum ama Kupa'yı kazanmak hem keyifli hem de acı vericiydi.

Böyle olmamalıydı. Hokey oynamayı gerçekten seviyordum. Duygularımın yanlış yere yöneldiğini kabul edecek kadar zekiydim ama bu sanki babam için bir zafermiş ve aradan yıllar geçmiş bile olsa o bunu hak etmiyor gibi geliyordu bana. Ama işi daha da zorlaştıran şey, buraya gelmek için neler yaptığımı biliyor olmamdı.

Oraya girme. Bu düşünce karanlık bir yoldu ve eğer o alanı geçsem geri dönemeyebilirdim.

Normalden daha yavaş bir hızla soyunma odasından çıktım.

Kapıyı kapattığım anda Josephine'in beni bekliyor olacağından hiç şüphe yoktu.

"Nereye gidiyorsun adamım?" diye sordu Hudson.

"Eve değil, orası kesin."

“Molly’nin programını böylesine doldurduğuna ve sana yardım etmek için şehirde kalma nezaketi göstermediğine inanamıyorum.”

“Ona bir seyahat sürprizi yapmış olmam onun suçu değil.”

Başını salladı. “Bu doğru. Ve büyük olasılıkla sana bir iyilik yaptı. Koç’un kızının etrafımda dört dönmesi benim de çok hoşuma giderdi. Kahretsin, o çok seksi.”

Pat diye durdum ve dönüp ona baktım. Kendini beğenmiş küçük pislik.

İki yıllık arkadaşlığımıza rağmen onu şu anda neden sevdiğimi hatırlamakta zorlanıyordum. *Tamam, Cehennem Ateşi ortaya çıkmadan önce onu daha çok seviyordum.*

Şu anda takımında sevdiğim tek kişi Aiden’di. *Josephine’e asılmaya çalışmayan tek kişi oydu.*

Diğerlerinden farklı olarak onun da neredeyse benim gibi olması da vardı tabii. Onun da hayaletleri vardı.

Paylaşmadığı sırlar.

Evet, şimdi bunların birkaçını biliyordum ama yetiştiriliş tarzı nedeniyle bana benimkilerle ilgili sorular sormaması gerektiğini biliyordum.

Yaklaşarak Hudson’ın gözlerinin içine baktım. “Ondan uzak dur.”

Ellerini kaldırdı. “Tanrım, adamım, sadece şaka yapıyordum. Neden öyle hemen gaza geliyorsun?”

“Neden mi gaza geliyorum? Dalga mı geçiyorsun sen? O Koç’un kızı ve yasak bölge. Sana bunu kaç kez daha hatırlatmam gerek?”

Gözlerini kıstı. “Yine de bundan fazlası var.” Sonra bir aydınlanma yaşamış gibi aniden gözleri büyüdü ve yüzüne bir Joker gülümsemesi yayıldı. “Ah kahretsin, ondan hoşlanıyor musun sen?”

“Ne? Hayır.” Bu bana bile inandırıcı gelmemişti.

“Bu itiraz senin huysuz kıçın için bile zayıf kaldı gibi,” dedi.

“Siktir git Wilde.”

Ona arkamı dönüp soyunma odasından dışarı fırladım ve istemediğim tek kişiye tosladım.

Bedenim onunkiyle çarpıştı ve onu tutmak için içgüdüsel olarak ellerimi uzattım.

“Önüne...” Sözleri yarıda kaldı, nedenini anlamadım ama sonra koruyucu bir tavırla ona sarılmış olduğumu fark ettim. Göğüslerimiz birbirine değiyordu ve ellerim sırtındaydı.

Çok yakındık. Kalbimin göğsünde attığını hissettiğine bahse girerdim.

Sanki o sıcak bir metalmiş ve ellerim yanmış gibi onu aniden bıraktım.

“Önüne baksana,” dedi sonunda kendini topladığında.

“Bunun için üzgünüm.”

“Seni bu kadar kızdıran ne?”

Sen. “Hiçbir şey.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Neden babanla konuşmuyorsun?” diye meydan okudum. Rahatsız edici sorular üst üste geliyordu.

“Vay canına. Benden bahsetmiyoruz.”

“Belki de etmeliyiz.”

“Ne yaptığını anlıyorum ama sana küçük bir sır vereceğim: Ben öyle kolay pes etmem. Yani... Tekrar deneyelim, seni bu kadar kızdıran ne?”

İşte korktuğum da buydu. “Bilmen şartsa.”

“Şart. Yeni işimde seninle ilgili her şeyi bilmem gerekiyor.” Kelimeleri tam olarak mırlar gibi söylemişti, ona resmen homurdanmak istedim.

“Hudson,” diye patladım.

“Ben olmadığımı emin misin? Belki de beni gördüğün için heyecanlanmışsındır.”

“Sana yemin edebilirim Cehennem Ateşi, sen değilsin.”

Gözlerini devirdi. “Bana gerçekten de böyle hitap etmek zorunda mısın?”

“Sen gerçekten de her yere peşimden gelmek zorunda mısın?” dedim ifadesiz bir sesle.

“Evet.”

Derin bir nefes alarak arkamı döndüm. “Git kendine başka bir iş bul.”

Sanki bir ip üstünde yürüyormuş gibi kollarını iki yana açarak bir ayağını diğerinin önüne attı. “O zaman ip üstünde yürürken bana kim yardım edecek?”

“Tanrım, bu saçmalık yetti artık.”

Başını inatla iki yana salladı. “Yani, bunu neden yapayım ki? Her yaptığımda, onu görüyorum.”

“Neyi görüyorsun?”

Elini kaldırıp yüzümü işaret etti. “Dudağının kenarının nasıl kıvrıldığını.”

“Seni anlamıyorum.”

“Gülümsemek istiyorsun.” Bana sırtıttı ve yürümeye devam etti. O ilerlemeye devam ettiğinde istemesem de bunun olduğunu hissedebildim.

Haklıydı.

İstiyordum ve şimdi buna daha da canım sıkılmıştı, sadece haklı olduğu için değil, beni bu kadar kolay okuyabildiği için de.

“Hadi, bütün gün seni bekleyemem,” diye seslendi omzunun üzerinden.

“Nereye gidiyoruz?” Hızlanıp birkaç adımda ona yetiştim.

“Hazırlanman gerek.”

Kaşlarımı çattım. “Ne için hazırlanmam?”

Pat diye durdu, dönüp bana baktı, sonra ağzı açık kaldı. “Moll-

y'nin tablosuna hiç baktın mı sen? Ya da Dropbox'a?"

Neden bahsediyordu yine? Molly'nin hayatımı nasıl renklendirerek düzenlediğini anlamaya çalışmak için zaman harcayacağımı düşünüyorsa bu kızın beklentilerini gözden geçirmesi gerekiyordu. Başımı iki yana sallayarak ona baktım. "Bunu neden yapacaktım ki? Bu senin işin."

"Peki ya benden önce? Neyse boş ver. Bana söylemen gerekmiyor, biliyorum, biliyorum. Bakmadın bile, ben de işi bu yüzden aldım zaten."

Gerçekten de şu anda bu konuşmayı yapıyor muyduk? Lanet olasıca bir koridorun orta yerinde. Bana nasıl baktığına bakılırsa yapıyorduk.

"Senden önce başkaları oldu," dedim ona çünkü şimdi kendimi lanet asistanıma karşı savunmam gerekiyordu. *Sorunum ne benim?*

"Bırak da tahmin edeyim... Onlara o tabloyu hiç vermedin ki." Kollarım göğsüme doğru kalktı. "Yani..."

Onunkiler de beline gitmişti. "Vermedin, değil mi?"

"Hayır."

"Ellerinde Molly'nin tablosu olmadan nasıl çalışıp çözüm üretmelerini bekledin ki?" Gözlerini kısarak bana baktı. "Ah Tanrım, beklemedin zaten. O zavallı, düşük ücretli geçiciler, sen onlara savaşma şansı bile vermedin."

"Onları istemedim," diye yanıt verdim.

"Beni de istemiyorsun."

"Bu doğru." Omuz silkerek ellerimi ceplerime soktum.

"O zaman neden benimle uğraşıyorsun ki?"

Bu zaten ayın sorusu değil miydi? Çünkü çok güzelsin, eğlen celisin ve gülümsememi sağlıyorsun. Kahretsin. "Seçeneğim yok."

"Tabii ki var." Gözleriyle yanıtıma meydan okudu. Aptalca bir hamle. *Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek.*

“Hayır. Sen Koç’un kızıydın. Hiçbir zaman bir seçeneğim olmayacak.” Sözlerimle beti benzi attı ve bunu gördüğüm anda söylediklerimden pişman oldum. Arkaya doğru bir adım attı. “Jos...”

“Cehennem Ateşi. Unutma.”

Başını çevirdi ve yürümeye devam etti. “Hadi gidelim. Marş marş. Geç kalacağız.”

O anda iki şey kafama dank etti.

Bir: Onu kızdırmak istiyorsam Koç’un babası olduğundan bahsetmem yeterdi.

İki: En şaşırtıcı olansa, bunu yapmak istemiyordum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Tosie

Peşimden gelmesine şaşırmıştım. Dırdır etmemesine, homurdanmamasına ya da şikâyet etmemesine daha da çok şaşırmıştım.

Bu etkide bir şeyler bekliyordum ama hayır. Hiçbir şey olmadı.

Duygudan yoksun olduğundan değildi ama farklı görünüyordu. Arkadaş canlısı ya da başka bir şey de değil, sadece sessiz.

Belki derin düşüncelere dalmıştı. Bir akıl okuma cihazım olsaydı onun ruh hallerini çözmek bu kadar zor olmazdı. Ben de bir duygudan diğerine atladığım için kendimi şaşırtıcı sanırdım ama bu adam bana kök söktürebilirdi.

Tavırlarının ilk ne zaman değiştiğini düşünmeye çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Önceki gün benim koçun kızı olduğumdan bahsetmesinden sonra garipleşmişti, bugün de bana babamla ilişkiyi sormuştu.

Bunu neden düşündüğünü merak ediyordum.

Belki de muhabirden beri aklındaydı. Belki de takıldığımız için doğum durumumdan rahatsız olmuştu.

İşte buydu. Bahse girerim o da benim bundan dolayı üzgün olduğumu düşünüyordu. Gerçekten bundan daha uzak olamazdı.

Yatmış olmamızın üzüntümle hiçbir ilgisi yoktu.

Bu da onun ne bildiğini merak etmeme neden oldu. O ve babamın/sperm donörümün yakın oldukları belliydi ama babam ona bir şey anlatmış mıydı? Daha yeni tanıştığımızı biliyor muydu? Peki ya annemi? Daha öncesinde hiç tanımadığım bir kadın ve adamla yaşamak üzere hayatta bildiğim tek yerden tam anlamıyla kovulduğumu biliyor muydu? Bahse girerim bilmiyordu.

Babama bunu bilmek istemediğini söylemişti ve içimden bir ses bundan sonra da sormayacağını söylüyordu.

Güvenilir babamın da ona bir şey anlatmak için yanıp tutuşmadığına bahse girebilirdim. Aile meselemizi büyük olasılıkla bir sır olarak tutmak isteyecekti.

Sanırım Dane'in düşündüğü kadar yakın değillerdi. Yine de uydurma oğlunun kendi kanından olan kızından daha iyi muamele görmemesi çok da şaşırtıcı değildi.

Biz olmak gerçekten çok berbattı.

Dane'i terziyi ayarladığım odaya götürmek çok sürmedi. Onu arazi dışına götürmenin epey zor olacağını bildiğimden adamın buraya getirilmesini ayarlamıştım.

Çok ikna etmek de gerekmedi. Redville gibi küçük bir şehirde, şampiyonluk kazanmış hokey takımının yıldız defans oyuncusunu giydirmek büyük bir olaydı.

Koridordan aşağı indiğimizde kapıyı açtım.

"Bu taraftan," dedim ona içeri girerek, sonra o da ilerleyebilsin diye yolundan çekildim.

İçeride daha yaşlı bir beyefendi vardı. Altmış, altmış beş yaşında derdim. Kırışmış saçları ve ona uyan kır sakalı vardı. Çok uzun boylu değildi, tabii ki benden uzundu ama ben bir altmış boyumla küçücük olduğumdan bu pek de bir şey ifade etmiyordu.

"Dane, bu George. Etkinlik için smokinini o hazırlayacak."

Dane yürüdü ve elini uzattı. Ne kadar huysuz olursa olsun kursuz bir beyefendi olmuştu. Gözlerim irileşti ve ağzımdan neredeyse duyulacak bir ses çıktı. Neler oluyordu?

Bay Huysuz şu anda o kadar da huysuz görünmüyordu. Vay canına, bu derece bir tatlılık beklemiyordum hiç.

Sanırım şaşırmamalıyım. Karşılaştığımız ilk gece çok sevimliydi, demek ki pisliğin biri olmak onun içinde yoktu.

“Size uygun bir smokin yapmak için asistanınız tarafından tutuldum Bay Sinclair. Öncelikle birkaç model denemek ve hangi tarzı sevdiğinizi görmek ister misiniz?”

“Bu kulağa iyi geliyor,” dedi Dane, tavrında en ufak bir alaycılık yoktu.

“Ben basit bir soyunma odası hazırladım. Umarım uygundur. Biraz daha mahremiyet isterseniz dışarı çıkabilirim,” dedim odanın köşesine kurduğum perdeyi göstererek.

“Ben iyiyim.”

Onlara yer açmak ve ayak altında olmamak için duvara yaslandığımda Dane de siyah tişörtünü kafasının üzerinden geçirdi.

Ne yapıyordu böyle? Sonra da kotunun düğmesini ve fermuarını açmaya başladı ve smokini odanın orta yerinde denemeye niyetlendiğini anladım. Yanaklarımın kızardığını hissettiğimde ne kadar kırmızı olabileceklerini hayal bile edemedim. Harika, büyük olasılıkla tam bir domates gibi görünüyordum. Biri beni bu zavallı durumdan kurtarabilir miydi acaba? Seksi olmayan bir şey düşün... Örümcek. Yüzümü buruşturdum. Güzel, bu zırvalamaktan iyiydi.

“İıı, benim, şey, çıkmamı ister misin?” Lütfen evet de. Bu adamı çıplak ya da en azından neredeyse çıplak göremezdim. Bu durumdan canlı çıkamazdım. Onu tamamen giyinikken istemem yeterince kötüydü zaten, bir de iç çamaşırıyla görmem gerekiyorsa alev alabilirdim.

“Sorun değil. Daha önce görmediğin bir Şey yok.” Bu sözlerinin üzerine ben ksrnce sırttı.

Harika. Şimdi bu oyunu oynuyordu. Hem de halka açık bir yerde. Bu adamın bu duvarların dışında konuşmayacağını nereden biliyordu? Yaşlı olabilirdi ama para konuşurdu. Diğer taraftan, Danel’in gözüne girmek de iyi para kazandırırđı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ben de ona gülümsedim. “Evet. Birini grmşsen, hepsini görmüşsündür.”

Bu, yüzündeki yılışık sırtışı silip attı.

Puan benimdi.

George rafa doğru ilerleyip ona ilk gömleği uzattı.

Bedenine bakmamaya çalışıyordum ama elinde hangi gömlek olduğunu görme merakım gözlerimi indirmeme neden oldu.

Kahretsin.

Bunu yapmamalıydım.

Kumaşı tutmak için uzandığında kolları gerildi, sonra geri çektiğinde de tüm göğsü gözlerimin önüne serildi.

Geceyi birlikte geçirdiğimizde bir Şey görmek için fazla karanlıktı ama Şimdi gayet açık bir görüşüm varken bakmamış olmayı diledim.

İten içe onun kusursuz olacağını biliyordum ama kusursuzluk bu adamın yanında hiçbir Şeydi.

Bedeni sanki... Vay canına.

O kadar. Akla başka söz gelmiyordu. Vay canına.

Harika kesimli kaslar, uzun boy, gram yağ olmayan beden ve sadece, vay canına demiş miydim?

Bakişlarımı başka tarafa evirmeliydim çünkü bunu yapmazsam beni yakalayacaktı ama yapamıyordum.

Bu adamın yerçekimi gibi bir çekim gücü vardı ve ondan kurtulamıyordum.

Gözlerim bedeninden aşağıya doğru inmeye devam etti ve hayatımda gördüğüm en olağanüstü V ile karşılaştım.

Bakmayı kes Josie.

“Josephine.”

Burası sıcak mı olmuştu? Isıtıcının çalıştığına yemin edebilirdim ama bir hokey pistinin dışındaki bir ofiste olduğumuzdan böyle olmadığını biliyordum.

Burası dondurucuydu, ben sadece onun bana bakışıyla yanıyordum. Bakışı karnımda bir cehennem yaratıyordu. Beni aydınlatıyordu.

Bir gecem daha olması için neler vermezdim. Yalnızca çimenlerin üzerinde kazançlı ve çabuk bir oyun değil de bu adamı tüm ihtişamıyla deneyimleyebileceğim bir gece.

Onunla rahat zaman geçirebileceğim bir gece.

Öperek göğsünden aşağı ineceğim.

V'den aşağıya doğru yalayacağım...

“Cehennem Ateşi.”

Bu, tokat gibi anında başımı kaldırmama neden oldu ve rüyalarımnda peşimi bırakmayan o yakıcı mavi gözlerle karşılaştım. Bana bakış şekli dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyordu.

“Sen iyi misin? Biraz kızarmış görünüyorsun da.” Çok bilmiş bir tavırla bana gülümsedi.

Bir mumun üzerine bir bardak buzlu su dökülmüş gibi ateş söndü ve dumandan da eser kalmadı.

Alçak herif.

YIRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dane

Smokinimi hazırlattığımız günden beri Josie'yle arama olabildiğince fazla mesafe koymuştum. Bu kız iliklerime işliyordu ve bu tehlikeliydi.

O her yerdeydi.

Kahrolasınca bir günaha teşvikti o.

Çok çok yakındı.

Gözümün önündeki görüntü kaçınmayı umduğum şeydi ama kaderin bir cilvesiyle bunu yapamıyordum.

Bana ne kadar işkence ederse etsin kendimi orada asılı duran meyveye dokunmaktan alıkoyuyordum, bunun karşılığında da adi huysuzun tekine dönüşmüştüm.

Ah, hadi ya, kimi kandırıyordum ki? Ben hep bir pislik olmuştum, ebeveynlerimin ölümünden beri böyleydim ama şimdiki bambaşka bir seviyeydi. Duvarlar inşa etmem gerekmişti.

Josie eve girmek için yanımdan geçti ve bu açıdan görüntüsü resmen yasadışı olmalıydı.

Üstünü mü değiştirmişti? Tüm gün bunu giymiş olması imkânsızdı. Öyle olsaydı kafayı yerdim. Bu giysiyi kaçırmış olamazdım.

Bakışlarım yanık tenli bacaklarından eteğine, oradan da bedeninde yukarı doğru ilerledi.

Kahretsin, kısa tişörtünün altından gövdesinin birkaç santimi görünüyordu.

Neden koçun lanet olasıca kızı olmak zorundaydı ki?

Bir ilişki istemiyordum ama kendimi bir kez daha onun içinde kaybetmek çok hoşuma giderdi.

Nefis beli uzanıp ona sarılmam için yalvarıyordu bana.

Bu benim kişisel cehennemimdi.

Çok kötüydü.

“Senden sonra,” dedim dişlerimin arasından Sherry masayı işaret ettiğinde.

“Teşekkür ederim Dane,” Gülümsedi. Alaycıydı ve cilveli. Tüm çabalarımın rağmen onu ne kadar istediğimi biliyor ve benimle bir oyuncak gibi oynamak istiyor diye düşünmeme neden oldu.

Küçük arsız.

Hafifçe öksürdüm ve gözlerimi ondan uzağa çevirdim. Bakışlarım bana garip bir ifadeyle bakan babasında kaldı.

O da bunu görüyor muydu?

Umarım hayır.

Josephine soldaki sandalyeyi alarak oturmam için bana Koç’a daha yakın olan sağdakini bıraktı.

Sandalyemi geri çekerken çıkan ses etrafta yankılanarak oturumu normalinden daha uzunmuş gibi hissettirdi.

“İkiniz de burada olduğunuz için çok mutluyum,” dedi Sherry şarap şişesini almak için masanın diğer yanına uzanırken. “Şarap?”

Sanki son zamanlarda hep yapılan şey bu değilmiş gibi. Josephine’in varlığı dışında her şey normale dönmüş gibi hissettim.

Josephine hiçbir şey söylemedi, o yüzden ben konuştum. “Evet, ben biraz isterim.”

Sherry olduğum yere doğru yürüdü ve bana bir kadeh doldurdu. “Josie?”

“Tabii. Teşekkür ederim.”

Scsinin kısıklığı gözden kaçmıyordu. Burada bulunmak istemiyordu ve belli ki bunun benimle hiç ilgisi yoktu.

Sherry kendine ve Koç’a da birer kadeh koyduktan sonra Koç kadehini kaldırdı. “İyi yapılmış bir işe,” dedi kızına.

Ona baktım, bir kaşını kaldırmıştı. “İyi yapılmış iş?”

“Molly yakında geri dönecek, o yüzden senin de geri dönmen iyi olur, diye düşündüm. Dane, o sana yardım etmeye devam edecek tabii. Tebrikler, resmi olarak tüm takımın stajyerliğine geri döndün.”

Josie’nin yüzü ciddiye ve alt dudağını ısırıyordu.

Çenem kasıldı.

Bu habere mutlu mu olmuştu yoksa üzölmüş müydü? Tepkisi tuhaf görünüyordu.

Benim sorunun değildi. Şimdi dolu olan kadehimi elime alıp kaldırdım. İhtiyacım olan şey tam olarak buydu, tıpkı sıcak bir günde serin bir havuz gibi.

“Dane.” Koç’un sesi yemek odasında cınladı, başımı onun olduğu tarafa doğru çevirdim. “Senin ekleyeceğin bir şey var mı?”

Hayır.

Ne diyebilirdim ki? Yardım ettiğin için teşekkürler. Seni neredeyse günde üç kez yere yatırıp mükemmel kadınlığını yalayıp yutacaktım ama bunu yaparsam babanın beni öldüreceğini fark ettim, o yüzden de yapmadım.

“Molly’nin yerine geçmen harikaydı. Çok yardımcı oldun ve bunun için sana gerçekten minnettarım,” dedim.

Koç gülümsedi, bundan memnun olduğunu anladım. Josie’ye baktığımda küçük cehennem ateşinin bunu kabul etmediğini gördüm. Şu anda gözlerini devirmemek için kendi zor tutuyordu.

“Emin misin?” dedi beni hayretler içinde bırakarak.

“Tabii ki,” diye yanıt verdim.

“Yani, hiç gülümsemediğin için, bunu nasıl bilebilirdim ki?”
Alaycı bir tavırla bir kaşını kaldırmıştı.

“O kadar da kötü değilim. Gülümserim.”

Başını iki yana salladı. “Yalan. Ve ikimiz de bunu biliyoruz.”

“Josie,” diye payladı babası onu ama o omuz silkti.

“Ne? Bu doğru. Adam hiç gülümsemiyor. Tanrım, benim de tüm gün onunla çalışmam gerekseydi ben de gülümsemezdim.”
Çenesiyle babasını işaret etmişti.

Tuhaf bir sessizlikten sonra Koç’un sandalyesinin yere sürtünen sesi duyuldu. Ayağa kalktı ve odadan çıktı. Sherry de kalkıp onun peşinden gitti.

“Ah,” diye inledi Josephine, hayal kırıklığıyla gözlerini kapatarak. Yoksa başka bir şey miydi?

“Bu da neydi?” dedim pat diye, Koç’a kendi masasında neden böyle hakaret etmiş olacağını anlayamamıştım. “O iyi bir adam,” dedim ona.

“Bilemem.” Bu sözlerde bir hüznün gizliydi ve artık gerçekten sorularım vardı işte.

Bunun beni hiç ilgilendirmedeğini söylemiş olabilirdim ama şimdi bu şahit olduklarımdan sonra fikrimi değiştirmiştım.

Ondan bunu açıklamasını istemek üzereydim ki Sherry odaya geri döndü. Bu kez elinde tabaklar vardı. İkimize de bakmadı.

“Yemek zamanı.” İki tabağı Josephine ile benim önümüze bırakıp büyük olasılıkla Robert ile kendi yemeğini almak için odadan çıktı.

“Bu nefis görünse de şimdi gerçekten hiç havamda değilim.”

Karşılık vermedim. Onunla konuşmaktan pek hayırlı bir şey çıkmazdı. Hele ki o büyük olasılıkla beni deli edecek bir şey söyleyecekken.

“Ne istediğimi bilmek istemiyor musun?” diye sordu.

Sanki o konuşmuyormuş gibi davranmaya devam ettim.

“Ah, yani şimdi de beni görmezden mi geliyorsun? Bu hiç hoş değil Bay Huysuz. Küçük cehennem ateşinin söyleyecek nesi varmış öğrenmek istemiyor musun?” Sesinden ima akıyordu ve bu işe dahil olmamam gerektiğinin fazlasıyla bilincindeydim.

Ne yapıyordu böyle?

Ona bakmamam ya da onunla konuşmamam gerekiyordu ama ateşe uçan pervane gibi kendime engel olamıyordum.

Sandalyemde döndüm ve bana bakan gözleriyle karşılaştım.

Ağzı açıldı ve dilini kırmızı dudaklarının arasından yavaşça dışarı uzatıp baştan çıkarıcı bir tavırla dolgun dudaklarının üzerinde dolaştırdı.

Burada gerçekten bir şeyler yoldan çıkmış gibiydi. Aramızda bir kimya olduğunu biliyordum ve onun da bir tur daha istediğinden hiç şüphem yoktu ama şu andaki davranış şekli... bunda fazlası vardı.

“Seni istiyorum.”

Siktir.

Pantolonumun içindeki aletim sertleşti ve dişlerimi sıktım. Şimdi zamanı değil. *Şimdi hiç zamanı değil.*

“Bu olmayacak Cehennem Ateşi. Ve yerinde olsaydım sesimi alçak tutardım.”

“Ama olsaydı keyifli olmaz mıydı?”

Tanrım, hem de nasıl olurdu.

Bir kez daha tadına bakabilmek için neler vermezdim. Neden yasak olan şeyler hep daha tatlı olurdu ki?

Hayatımın en uzun akşam yemeğinden sonra bu nihayet bitti. Bir mucize eseri yemeğin geri kalanında gözlerimi Josephine'den uzak tutmayı başaramıştım.

“Hadi gel Dane, havuz kenarına gidip birer kadeh viski içelim,” dedi Koç, Josephine ortalıkta değilken odaya girerek.

“Belki de artık eve gitmeliyim,” dedim telefonuma bakarak.

“Komik olma. Bir içki. İş konuşacağız.”

İşten çok daha fazla konuşacak şeyimiz vardı ama bunu yüksek sesle söyleyecek değildim.

“Yolu göster,” dedim.

Arkasını döndü. “Havuz kenarına geç. Ben de yeni kadehler alacağım.”

Sayamayacağım kadar çok kez burada bulunduğumdan patikaya çıkan cam kapılara yöneldim.

Dışarı çıktığımda yalnız olmadığımı gördüm. Birkaç adım önümde Josephine misafir evine doğru yürüyordu.

Demek orada kalıyordu.

Ana evde kaldığını varsaymışım ama sanırım yaşı ve babasıyla olan ilişkisi göz önünde bulundurulduğunda bu daha anlamlıydı.

Yürümeye devam etti, ben de masaya oturdum.

Onu izlediğimi fark ettiyse bile bunu belli etmedi.

Serin gece havası şimdi çok iyi gelmişti. Derin bir nefes alarak omuzlarımdaki gerginliğin geçmesini sağladım. Sürekli gergin olduğumdan değildi de gardımı düşürmek zordu.

Şimdi burada, yıldızlarla dolu gökyüzünün altında bir anlığına tüm sorunlarımı unutmak kolaydı, biri daha henüz yürüyüp gitmiş olsa bile.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Tosie

Uğraşsaydım da bunu bu kadar iyi planlayamazdım. Bu fırsatın ortaya çıkacağı hakkında hiçbir fikrim olmasa da onu deli etmek için hemen ne yapabileceğimi düşünmenin heyecanı hoşuma gitmişti.

Bu büyük olasılıkla çok pervasızca olacaktı. Ah, kimi kandırıyordum ki? Bu yüzde yüz pervasızcaydı ama yaşadığımı hissettiren de buydu.

Misafir evinin kapısını açtığında aklıma bir fikir geldi.

Yüzmeye gidecektim.

Bu sadece onu deli etmeyecekti, büyük olasılıkla babamı da çıldırtacaktı.

Ki bu da harika bir ek kazanç olacaktı.

Hızla hareket ederek mayomu giydim, sahip olduğum en ufak ve en uygunsuz olanı.

Buna pek mayo denemezdi. Daha çok iç çamaşırı gibiydi, siyah danteldendi ve incecik bağlarıyla hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu.

Yeniden dışarı çıkmadan önce bir havlu almakla bile uğraşmadım.

Bu gece epey serindi ama Sherry sabahın erken saatlerinde yüz-

meyi seviyordu, o yüzden de havuz hep rahatlatıcı otuz altı derecede ısıtılmış oluyordu.

İlk başta beni duymadılar ama havuzun kenarına geldiğimde Dane beni gördü. Başını kaldırıncı babam da onun hareketini takip edip döndü ve beni gördü.

“Josie? Sen burada ne arıyorsun?”

Başımı kaldırdım. “Belli değil mi? Yüzüyorum. Sorun yok, değil mi?” diye meydan okudum.

“Elbette, yüzebilirsin. Sadece, geldiğinden beri hiç yüzdüğünü görmemiştim de.”

“Bu gece canım istedi,” diyerek omuz silktim ve suya dalıp havuz boyunca yüzmeye başladım.

Suyun altında hiçbir şey göremiyordum. Neredeyse geleceğim gibiydi, derinlikleri belirsiz ama sevdiğim şey de buydu.

Bilmemek.

Yalnızca yaşamak.

Turumu bitirdiğimde geri döndüm ve oturdukları yere doğru baktım.

Babam konuşuyor, ellerini kaldırmış, detaylarla ve hareketlerle Tanrı bilir neyi tarif ediyordu ama umurumda olan o değildi. Gözlerini henüz benden alamamış olan Dane’di.

Kendini kaptırmış bir şekilde bana bakıyordu.

Hareket etmiyordu. Tanrım, neredeyse nefes bile almıyor gibi görünüyordu.

Kesinlikle belli olmuyor Dane.

Beni böyle incelemesi alev almama neden oluyordu.

Beni içten dışa yakıyordu.

Ona sahip olmalıydım.

Ve birden, babam bir şey söyleyip Dane’in dikkatini başka yöne çekti ve ben de üşümüş ve biraz sıkın öylece kalakaldım.

Babam ne söylediye onu güldürdü, bu da göğsüme keskin bir acı sapladı.

Canımı acıtmıştı.

Neden bana da bakıp gülemiyordu?

Bana baktığında beni istediğini elbette biliyordum ama aynı zamanda bunun için benden nefret ettiğini de söyleyebilirdim.

Şu anda ise çok rahat görünüyordu.

Hatta daha genç.

Alnının yumuşamasından belliydi, tenini bozan çizgiler yoktu ve omuzları daha gevşekti ama beni mahveden gülüşüydü. Ağzından çıkan her seste ben de bardaki zamanımızı ve benimle nasıl rahat davrandığını hatırlıyor, gülümsemeden edemiyordum.

Sonra birden aklıma gelen bir düşünce mideme bir yumruk gibi indi.

Ben onu güldüren kişi olmak istiyordum, onu gülümseten kişi. Varlığıyla odayı aydınlatmasının nedeni olmak istiyordum.

Yeniden suyun altına dalarak yüzmeye devam ettim. Bir tur daha gidip suyun üstüne çıktığımda babamın yerinden kalkıp kadehini bıraktığını ve eve doğru gittiğini gördüm.

Saldırmak için o anı seçtim. Havuzun merdiveni sadece birkaç kulaç ötedeydi, böylece o tarafa yöneldim ve dışarı çıktım.

Avının peşindeki bir panter gibi hissederek onun olduğu yere gittim.

“Babam nereye gitti?” diye sordum aşağı yukarı ne kadar zamanım olduğunu bilmek isteyerek.

“Sherry’ye yardım etmek için içeri girdi.”

“Yani, yalnız ikimiziz?” Bir parmağımı köprücük kemiğimin üzerine koyup göğüslerimin arasına doğru kaydardım.

Yüzünde ince çizgiler oluştu.

“Evet.” Kızgındı. Benimle yalnız bırakılmış olmak istemiyordu. Havuzun suları bedenimden aşağı süzülürken ona doğru yaklaştım.

Sonunda aramızdaki boşluğu kapatıp oturduğu yere o kadar yakın durdum ki bacağım kalçasına değdi.

Başımı eğip açlık ve arzuyla ona baktım.

Beni izliyordu. Gözleri fırtınalıydı ve bakışlarında haşin bir ifade vardı. Gecenin karanlığında görmek zordu ama gözleri simsiyah görünüyordu. Sanki tüm mavileri yutulmuş ve yerlerini ruh haliyle uyuşan bir karanlığa bırakmıştı.

“Cehennem Ateşi.” Bir uyarı.

Tamamen görmezden gelme niyetinde olduğum bir uyarı.

İleri uzandım. “Sinclair. Ya da belki sana Sin² mi demeliyim?” Sırıttım.

Elim elini buldu ve gözleri birbirimize değdiğimiz o noktaya döndü.

“Ne yapıyorsun?”

“İkimizin de yapmamı istediği şeyi,” Sözlerim havada asılı kaldı ve onun karşı çıkmasını, bunun istediği şey olmadığını söylemesini bekledim. İstedığinin ben olmadığımı söylemesini. Ama hiç konuşmadı. Gözlerime bakmaya devam ederek ısrarla beni izledi.

Elini tuttum ve parmaklarımız değdiğinde bütün bedenimi bir sıcaklık kapladı.

Dışarısı soğuktu ama ben soğuğu hissetmiyordum.

Onun yerine ten tene olma hissi bütün bedenime bir elektrik akımı yaydı.

Elimi hareket ettirdim, o da buna izin verdi.

Gözlerim onunkilerin üzerindeydi, beni izlemesini izliyordum.

2- Sinclair'in kısaltması olan Sin aynı zamanda İngilizcede günah anlamına gelir. (ç. n.)

Ne yapacağımı merak ettiğini söyleyebilirdim. Durması gerektiğini biliyordu ama durmayacaktı. Fazla meraklıydı. Sihrime fazlasıyla kapılmıştı.

Yutkunduğunda Adem elması oynadı.

Neredeyse aldığı her nefeste göğsünün kalkıp indiğini hissedebiliyordum. Umutlu bekleyiş bana yaptığının aynısını ona da yapıyordu.

Elini bacağımın üst kısmına koyduğumda parmakları yukarı doğru ilerledi. Bunu yaparken tenimdeki minik su kristallerini siliyordu. Az sonra bikiinin kumaşına ulaştı. Parmağıyla ince dantelin üzerinde ilerlerken gözleri incecik kumaşla gözlerim arasında gidip geliyordu.

Derin bir nefes aldım.

“Yap şunu.”

Parmağı altına daldı. Kalbim vahşi bir gümbürtüyle atıyordu. Tam bana dokunacağını düşündüğüm anda elini çekti ve yerinden fırladı.

“Hayır.”

Ve bu tek kelimeyle hava buz kesti. Artık inanılmaz bir hayal kırıklığıyla ve tek başıma kalmıştım.

OTUZUNCU BÖLÜM

Dane

Buzun soğuğu üstümdekilerden içeri sızarak hem sevmeye hem de nefret etmeye alışık olduğum o tanıdık hissi daha da derinlerime işliyordu. Wolfe ile Aiden beni iki yandan çevirmişlerdi ve bu varlıkları, kayan patenler ile çarpışan sopaların sesleri arasında sakinleştirici bir güçtü.

Pak bize doğru kaydığında içgüdü yönetimi ele aldı. Bıçaklarımı buza saplayarak kontrollü bir saldırganlıkla döndüm. Wolfe öne atılarak pakı ustalıkla Aiden'a yolladı, Aiden da süratle bu alıştırmada rakibimiz olan Hudson'ın etrafından döndü.

Geriye doğru bir daire çizerken gözlerimi defansın arasında zikzaklar yapan Aiden'a sabitlemiştim. Ben onun hareketini, bahisleri bizim lehimize çevirebilecek bir saliselik kararını önceden sezerken zaman bir anlığına yavaşladı. Aiden bileğinin hafif bir hareketiyle pakı bana doğru havalandırdı.

Tek bir akıcı hareketle pakın yolunu kesip hızla kaleye doğru kaydım. Pakın geri sekmesine karşı hazırlıklı olan Wolfe da yıldırım gibi yanımda gidiyordu.

Aiden'in haykırışı pisti yarıp geçerek bana nokta atışı doğruluk için yol gösterdi. Önce sola, sonra sağa gider gibi yapıp kalecinin dengesini bozdum. Pakı serbest bıraktım ve kalecinin uzattığı elini geçip gitmesini izledim.

"Duşlara," diye bağırdı Koç, bu sayıyla göğüs göğüse çarpışmanın ve böylece antrenmanın da sona erdiğini işaret ederek.

Teşekkürler ya.

Bacaklarım yanıyordu. Koç bugün farklı görünüyordu.

Adam şeytan çıkarıyordu sanki.

Onun nesi vardı? Bu önceki geceki yemekle mi ilgiliydi acaba?

Onunla Josephine'in ilişkisinde yapbozun büyük bir parçasını kaçıran mıyım diye düşündürdü bu bana. Orada bir hikâye olduğunu biliyordum, daha önce birçok kez bunun beni ilgilendirmediğini söylediğimi de.

Ama bir nedenden ötürü, kendime bunu söylesem de Josie'nin yaptıklarının beni ilgilendirdiğini anlamıştım. Bunun hiçbir anlamı yoktu ve bu duygudan hoşlanmıyordum ama yaptığı her şeyin önemli olduğuna dair bir his vardı işte içimde.

Bu gerçekten de hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Takımdaki herkes teker teker yavaşça dışarı çıkarak pisti ürkütücü derecede sessiz ve boş bıraktı.

Ben henüz gitmeye hazır değildim, o yüzden çıkmadım. Onun yerine kolumu geriye çekip bir atış daha yaptım.

Kafamı tekrar hokeye vermeye ihtiyacım vardı ve bazen buzun üzerinde yalnız kaldığımda en iyi zaman bu oluyordu.

Koç buzda takılmayı sevdiğimi ve soyunma odasının kaosa dönmenden önce çocukların erken başlamalarına izin verdiğimi biliyordu, o yüzden artık bunu sorgulamıyordu bile. Geçmişte buzdan çıkan son kişi Aiden olurdu ama son zamanlarda bu değişmişti. *O artık acele ediyordu.*

Bugün Koç bile aceleyle buzdan çıkmıştı, çok rahatsız görünüyordu.

Bir ara bu sene kupayı kazandığımız için tembellik etmememizle ilgili bir şey söylemişti.

Hudson'ın eğlenerek ne kadar zaman geçirdiğini, Aiden'ı da nasıl kaybettiğimizi gördükten sonra, Koç'un büyük olasılıkla bir şey peşinde olduğunu düşünüyordum.

Ben de kendimi tamamen vermiyordum tabii.

Hatta tam tersi bugünlerde zar zor çalışıyordum.

Şu küçük cehennem ateşinin buradan gitmesine ihtiyacım vardı. Onun başını belaya sokmadan Koç'a onun gitmesi gerektiğini nasıl söyleyeceğimi bulamamıştım sadece.

Arada kalmıştım.

Onun gitmesi gerekiyordu ama bunun onun için kötü görünmesini de istemiyordum.

O yanlış bir şey yapmamıştı ama lanet olsun, çok baştan çıkarıcıydı ve onunla daha fazla zaman geçirdikçe onu neden kollarımın arasına alıp hiç durmadan öpemediğimi hatırlamam daha da zorlaşıyordu.

Pistin kenarına doğru gittim. Takım arkadaşlarım çıkıp duşları boşaltalı çok olmuştu. Ben kendi küçük dünyamda, paten kayıp Josie hakkında düşünürken zaman algımı tamamen kaybetmiştim.

Sol tarafımda bir hareket gördüğümde kim olduğuna bakmak için kayarak o tarafa gittim ve o görüş açım girdiğinde çenem kasıldı.

Bu kız saçmalamayı kesemiyor muydu? Benden kurtulmaya mı çalışıyordu?

Evet... Evet, kesinlikle öyleydi. Beni bilerek baştan çıkarıyordu.

“Ne yapıyorsun sen?”

Soru sert çıkmıştı ve yüzünü görebilecek kadar yaklaştığımda

bundan anında pişman oldum. Orada bir fesatlık yoktu. Beni ayartmak için kullandığı o tipik saçmalıktan eser yoktu.

Hayır. Aslında neredeyse üzgün görünüyordu.

“Daha önce hiç buz üstünde olmadım. Biraz yaklaşılabilmek için herkesin gitmesini bekliyordum o kadar.”

Ağzım açık kaldı. “Hiçbir hokey pistinde olmadım derken neyi kastediyorsun?”

“Daha önce hiç buz üstünde olmadım.” Ellerini kaldırıp etrafı gösterdi. “Hiçbir buzda.”

“Bu nasıl mümkün olabilir? Baban dünyadaki en iyi UHL koçlarından biri. Hiç şüphesiz buz üstünde büyümüşsündür.”

Kaskatı kesilerek bana yanıt vermedi ama lanet olasınca kafayı yiyecektim.

“Baban hiç...” diye başladım ama kupkuru bir kahkaha attı.

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Bu, babamı buraya çalışmaya gelmeden önce tanıdığım anlamına gelirdi.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sanki ayaklarımın altındaki zemin sarsıldı. Az önce düşündüğüm şeyi mi söylemişti? Küçük yapboz parçaları yerlerine oturmaya ve ortaya bir resim çıkarmaya başlamışlardı.

“Babanı tanımıyor muydun?”

“Hayır.”

Bu onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışmıştı ama ben gayet iyi biliyordum. Gözlerindeki kederi görebiliyordum. Bu bakışı fazlasıyla iyi tanırdım. Ne olduğunu bilecek kadar çok kez Molly’de görmüştüm bunu.

“Peki nasıl oldu da sonunda buradasın?”

“Bu hepimizin yanıtını bilmek istediği soru değil mi?” Sesi zor çıkıyordu ve onu anlıyordum. Onu gerçekten anlıyordum.

İki yanında duran elleri tayıtıyordu, yüz hatları da gergin ve sınıksıydı.

Şu anda bana bir şey anlatması mümkün değildi ve gerçeği söylemek gerekirse bildiğinden bile emin değildim.

Kalbi kırılmış görünüyordu ve geçmiş deneyimlerden bildiğim kadarıyla bu genellikle kafanda çok soru olup yeterince yanıtın olmadığı anlamına gelirdi.

“Gel hadi.” Elimi uzattım.

Kaşları havaya kalktı. “Ne?”

Parmaklarımı oynattım. “Bana elini ver.”

Kısılmış gözleri önce elime sonra yüzüme baktı. “Neden?”

İçimi çekerek gözlerimi devirdim. “Sen soru sormayı hiç keser misin Cehennem Ateşi?”

“Hayır. Ve bunu yaparsam benden bu kadar hoşlanacağını düşünmüyorum.”

“Senden hoşlandığımı mı düşünüyorsun?” Başımı öne eğdim ve sııttım.

“Öyle olmalı yoksa bana defolup gitmemi söylemiş olurdun.”

Başımı geriye yatırıp sallayarak kahkaha attım. “Gece daha uzun.”

“Bu doğru,” dedi.

“Beni bekletmeye devam edersen gençleşmeyeceğim de,” diye zorladım sözlerime olabildiğince rahatsızlık katmaya çalışarak ama işe yaramadı.

“Ne için bekletmek?”

Kolumu indirdim, sonra daha fazla etki yaratmak için tekrar kaldırdım. “Tekrarlıyorum... Bana elini ver.”

Aramızdaki bu anın keyfini çıkararak sııttı. Sonunda, birkaç saniye geçince uzandı, ben de iki elini de tuttum.

“Patenin yok ama bugün ona ihtiyacın olmayacak.”

“Bugün mü?”

Onu buzun üzerinde ileri ittim. Ayakları kaymaya başladı ama

bir elimle kolunun üst tarafından tutarken diğer elimi de beline sardım.

“Bir dahaki sefere hazırlıklı geleceğim ve sana ilk dersini vereceğim ama şimdilik bunu bu şekilde yapacağım.”

Onu yavaşça geri geri itmeye başladım ve gözlerinin irileşmesini izledim. Bu gördüğüm korku muydu?

Hemen dudaklarını kapatıp biraz gerildi ama bu ona dengesini kaybettirdi ve ayakları kaymaya başladı. Pistin sessizliği bana onunla yalnız olduğumuzu hatırlattı, böylece onu daha da yakınıma çekip gözlerimi onunkilere kilitledim.

Nefesi kesildi ve o anda ne gördüğünü merak ettim. Ne düşünüyordu?

Lanet olsun, o muhteşemdi. Buzun üzerinde çekingen ve sakın. Onu ilk kez bu kadar kırılgan görüyordum ve bunda çok dokunaklı bir şey vardı.

Koruma ihtiyacı çok güçlüydü ve bunu anlayamıyordum.

Onu bir saniye için bırakıp elimi uzatarak yüzüne düşen bir tutam saçı nazikçe kenara çektim. Diğer elimin altında titrediğini hissettim ama bunun soğuktan olmadığını biliyordum.

Daha yaklaşıp kademeye meydan okudum.

Öyle yakındı ki neredeyse yüzlerimiz birbirine değiyordu.

“Cehennem Ateşi, bana ne yapıyorsun sen?”

“Bilmiyorum,” diye yanıt verdi, soğuk nefesi dudaklarımı okşamıştı.

Tam öpüşmek üzereydik ki içeride yüksek bir ses yankılandı.

Büyük olasılıkla bir lütuftu bu. Kayarak bizi yeniden kenara götürdüm, belini bırakıp dışarı çıkmasına yardım ettim.

“Ah iyi, ben de sana bakıyordum.” Laurie buzun hemen dışında durmuş bana bakıyordu, o anki durumdan telaşlanmış gibi görünmüyordu hiç.

“Peki, işte buldun beni,” dedim iki elimi de kaldırarak. “Ben de Josephine’e buzu gösteriyordum çünkü daha önce hiç üstüne çıkmamış. Onu oraya kendi başına giderken yakaladım da.”

Laurie Josie’ye baktı. “Öyle boynunu kırarsın.”

“Ben de böyle söyledim ona.”

Laurie başını iki yana salladı. “Burada olman iyi olmuş Dane. Benim gözetimimdeyken başına bir şey gelseydi baban beni öldürdü.”

Babasından bahsedildiğinde Josephine gerildi ama bunu fazla düşünmem gerekmedi çünkü Laurie binanın diğer tarafında ofislerin olduğu yeri işaret etti. “Bir forma seçip imzalaman gerek.”

Soyunma odasına baktım, sonra da üstümdekileri gösterdim. “Ne? Şimdi mi?”

“Evet. Gelecek hafta Saints ve Starling yardım etkinliğinde açık artırmaya çıkıyor. İnsanlar teklif vermeye başlayabilsinler diye parçayı web sitesine yüklememiz gerek.”

Saints ve Starling etkinliği, bölgedeki en büyük para toplama etkinliğiydi. Toplanan meblağ hak ettikleri temsili elde edebilecek kaynaklara sahip olmayan insanlara avukat masraflarına yardım için gidiyordu.

Starling şirketi Saints’i temsil eden yerel hukuk firmasıydı ve bu etkinliği gerçekleştirmek için takımla işbirliği yapmıştı.

“Birkaç farklı seçenek var,” dedi.

“Neden açık artırmaya bir adetten fazla çıkarmıyoruz ki?” diye sordu Josephine ve Laurie’nin gözleri sanki bu daha önce hiç aklına gelmemiş gibi büyüdü.

Geçici kız tarafından alt edildiğini hızla maskeleyerek sanki sıkılmış gibi ellerini beline koydu. Laurie bu iş için yaratılmamıştı ama babası takımın sahibini tanıyordu, bu da her ne kadar biraz taze kan takımın işine yarayabilecek olsa da Laurie’nin konumunu

oldukça sağlamlaştırıyordu.

“Gitmem gereken bir toplantı var. Şu işi halledebilir miyiz lütfen?” dedi Laurie telefonunu kontrol ederek.

“Bunu ben yapabilirim,” dedi Josie. Laurie dudaklarını büzdü ama tekrar telefonuna bakıp iç çekti.

“İyi. Formalar soyunma odasında masanın üstünde. Onları imzala işte,” diye direktif verdi bana Laurie, sonra dikkatini Josie’ye çevirdi. “O işini bitirdiğinde her birinin fotoğrafını çek ve yüksek çözünürlüklü JPEG olarak bana e-postayla yolla. Bu gece onları açık artırma sitesine ekleyeceğim.”

Josephine başıyla onaylarken bana dönüp aslında *bu kadın gerçek mi* anlamına gelen bir bakış attı.

“Sonra görüşürüz.” Laurie aceleyle uzaklaştı.

O artık görünürde olmadığına Josephine’e döndüm. “Sence bu direktifleri yerine getirebilecek misin?”

Henüz gözlerini devirmemiş olmasına şaşırmıştım. Aha, sayı benim, şimdi devirdi.

“Sen az önce gözlerini mi devirdin bana?”

“Evet!” T’yi vurgulamıştı. “Tam bir pislik gibi davranıyorsun.”

“Bana bilmediğim bir şey söyle.”

“Hımm,” dedi parmağıyla çenesine hafifçe vurarak. “Bence soğan sadece sosta iyi oluyor.”

“Ne?”

“Soğanlar salataya ait değiller, burgerlere de ve tabii hiçbir koşulda, kesinlikle ama kesinlikle bir elma gibi yenmemeliler.”

“Senin etrafında kalamam,” diye takıldım ona başımı iki yana sallayıp ciddi görünmek için elimden geleni yaparak.

“Bu çok kötü. Kadını duydun çünkü. Yardım etkinliği için yapmamız gerekenler var,” diye şakıdı ve bu ses nasıl oluyorsa aynı anda hem güzel hem de can sıkıcı geldi.

Çünkü o beni yıpratıyordu.

“Bu önemli bir şey için olmasaydı, hayır derdim.” Soyunma odasına kadar tüm yolu ayağımda o hantal şeylerle gitmek istemediğimden patenlerimi çıkarmak için uğraştım. “Ama bu hayır işi, o yüzden iyi davranacağım.”

“Laurie paranın nereye gittiğini açıkladı ve bence bu gerçekten inanılmaz. Finansal durumlarına rağmen ihtiyaçları olan yardımı alacak birçok aile.”

“Bu bir şeyleri değiştirir. Herkes aynı kaynakları hak ediyor.”

“Evet.” Tüm dediği buydu ve durumum hakkında bir şey biliyor mu diye merak ettim.

Bilmek istemiyordum. Onun yerine konuyu değiştirdim ve aklıma gelen ilk şeyi yumurtladım.

“Herhangi bir spor yaptın mı?”

Yüzünü buruşturdu. “Hayır. Bunun ilk konuşmamızdan gayet açık olacağını düşünmüştüm.”

“Peki, neye ilgin vardı o zaman?”

Dudaklarını büzdü. “Yapacak bir işimiz var.” Ve öylece yürüyüp uzaklaştı.

Derin bir nefes verdim. Bu kız tam bir baş belasıydı. Belki de takma ismini bu şekilde değiştirmeliydim.

İçimden bir ses bunun pek etkili olmayacağını söylüyordu.

Soyunma odasına giderken onu takip ettim. İçeri girdiğimizde uzun sürecek forma çıkarma işlemine başladım.

Josephine bankta oturmaya karar verdi.

Canının sıkıldığı belliydi ama burada kalmasına izin verdiğim için bile kendini şanslı saymalıydı. Ellerimi kendime saklamamı daha da zorlaştırıyordu bu.

Boş bir soyunma odasında, tamamen yalnızdık. Teslim olsaydım kimsenin haberi olmazdı.

Bu olmayacak Dane. Kafanı kışından çıkar artık.

Dokunamayabilirdim ama bu onun oyununu oynayamayacağım anlamına gelmezdi.

Tepeden tırnağa soyduğumda ona bakmak için döndüm.

Beni fark ettiği anda gülümsememi tutmak zorunda kaldım.

Bu kıza taviz veremezdim. İlgileniyor olma ihtimalim olduğunu düşünürse hamle yapardı ve bu olabilecek bir şey değildi ama bu bana bakış şeklinin keyfini çıkaramayacağım anlamına da gelmiyordu.

Sanki kavruluyormuş ve ben de ihtiyacı olan bir bardak suyum gibi bakıyordu.

Bir kadın ilgimi çekmeyeli uzun zaman olmuştu ve bu kadının o olması çok yazıktı.

Çünkü ilgileniyordum.

Yapabilseydim ona hemen burada sahip olurdum.

Sarkık dudaklarının aralık duruşu. O dudakları ayırıp onu aletimle santim santim beslemekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

Kahretsın.

Şimdi bu düşünceyle aletim sertleşmişti.

İğrenç bir şey düşün.

Beni söndürecek bir şey.

Bir an için gözlerimi kapatıp uzun ve derin bir nefes aldım. Kafam çalışmıyordu. Beynimde onun resminin önüne hiçbir şey geçemiyordu, önümde diz çökmüş, aletimi emerken...

“Dane.”

Başımı iki yana salladım ve gözlerine baktım.

“Evet Cehennem Ateşi.” Sesim daha alçak ve boğuktu.

“Ah, yeniden Cehennem Ateşi mi oldum şimdi?”

“Yani, randevuma geç kalmama neden oluyorsun, o yüzden evet, sen bir cehennem ateşisin.”

“Ne randevusu?”

“Planlamak üzere olduğum,” dedim şimdilik bir randevu olmadığının kabul ederek.

“Ne için?” diye sordu ağzını yaya yaya. Devam etmemi söyler gibi elini sallıyordu.

“Bir masaja ihtiyacım var.”

Yutkundu. “Ne?”

“Bir masaj ayarlamam gerek. Omzumda bir düğüm var.”

Bana bir adım yaklaştığında burnunun kırıışmış, yanaklarının da kızarmış olduğunu fark ettim.

“Sen iyi misin?” diye sordum.

“Senin için endişeliyim sadece. Formayı giyebilir misin, böylece üstündeyken fotoğraflarını çekebilirim, imzalı olanları da sonra hallederim.”

“Endişen için minnettar olsam da sadece şunları imzalayıp günümeye devam etmek istiyorum. Ama fotoğraf için onu giymem gerekiyorsa, haydi halledelim şunu.”

İlkini bana doğru attı, ben de giymek için kolumu kaldırdım. Forma başımın üstünden geçmek üzereyken acıyla inledim.

Hareket etmeyi kestim, Josephine de.

“İyi misin?”

“Bu yüzden bir masaja ihtiyacım var işte. Bir kasım çekti.”

Josephine hızla bana doğru geldi, sabununun lavanta kokusunu alabileceğim kadar yakındık artık.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan elleri havaya kalkmış, ılık parmak uçları tenimin üzerindeydi.

“Ne yapıyorsun sen?” diye mırıldandım. Dokunuşuyla beynim kısa devre yapmıştı.

“Sana yardım etmeye çalışıyorum. Düşündüm ki...”

“Sorun da bu ya, sen düşünmeden...” Daha fazlasını söylemek

üzereydim ki bu sefer acıyla irkildim.

“İşte bu, bırak da bakayım.” Ellerini omuzlarıma koyarak yanıma oturdu.

Karşı çıkmam gerektiğini bilsem de bunu yapmadım. Gergin kaslara masaj yaparken dokunuşu çok iyi hissettiriyordu.

Soyunma odası verdiğim sesli nefesler haricinde sessizdi.

O ovdukça nefes alış verişim daha da zorlandı ama düğüm neredeyse açılmıştı ve Josie o tamamen yok olmadan durmayacak gibi görünüyordu.

Geçen her saniye acaba onu neden bu kadar uzaklaştırıyorum diye düşünmeden edemedim. Belki de bunu yapmamak daha kolay olurdu.

Sonra babasını hatırladım, önceki yıllarda nasıl yardım ettiğini ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu.

İyi olmak çekmiş bir kastan daha acı verici olabiliyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Dane

Nefret çok güçlü bir kelimeydi ama ne zaman bir para toplama etkinliğine katılmam gerekse göğsüm sıkışıyordu.

Kalbime dokunan bir neden için para toplamak üzere burada olsak da bu tarz görevlere pek düşkün değildim.

Bu katlanılması gereken bir şeydi ama bana fazlasıyla geçmişî hatırlatıyordu.

Özellikle de aynada kendi yansımaıa baktığıımda. Şu anda çenem kasılmış ve kaşlarım çatılmıştı, dağılmış tek bir saç telim bile yoktu ama beni neye bakacağınızı bilecek kadar iyi tanısaydınız mutlu olmadığımı anlardınız. Bu gece olduğum adam buraya uygun olduğumu ve daha da kötüsü burada olmak istediğimi haykırdığı için buraya uygun değildim. Sürpriz bozan uyarısı: Burada olmak istemiyordum.

Böyle geceler bana hep babamı hatırlatıyordu. Hayatımın değıştiğı o geceyi. Yanında annem, üzerinde smokiniyle merdivenlerden inişini ve bana nasıl sonra görüşeceğiz dediğini hatırlatıyordu.

Annemin nasıl beni öpüp iyi olmamı söylediğini. İyi değildim ve annem benim hatam yüzünden ölmüştü.

Yani arabayı ben kullanıyor ve annemi ben öldürmüş olmasam da ne zaman aynada kendime baksam babamı görüyordum.

Onun nefret ettiğim tüm parçalarını.

Elimi kravatıma götürdüm ve onu ortaya getirip smokinimin ceketini düzelttim. Her şey yerli yerinde olduğunda derin bir nefes aldım ve tuvaletten çıktım.

Gece şimdiden tüm hızıyla devam ediyordu. Devasa avizeler ve şarap rengi gösterişli masa örtüleriyle büyük balo salonu göz kamaştırıcıydı. Yüksekten dökülen kalın perdeler zamansız lükse katkıda bulunuyor, gözlerimi devirmeme neden oluyordu.

Bunların hiçbirine ihtiyaç yoktu. Çok fazlaydı.

Etrafa bakındım ve yumruklarımı sıktım. Redville elitlerinin en önemlilerinin hepsi buradaydı; havaya kalkmış kadehlerle etrafta geziniyorlar, önemli bir şey yapmışlar gibi kendileriyle övünüyorlardı. Tabii ki para toplanmasına yardım etmişlerdi ama bana göre hiç kimsenin iyiliklerinin karşılığını almaya ihtiyacı yoktu. Bunu yaptığınız anda iş özünü kaybediyordu.

Erkinliğe katılan kadınlar olabildiğince takıp takıştırmış, giyinip kuşanmışlardı; mücevherler içinde yüzüyorlar, ilgi dileniyorlardı. Takımdaki tüm çocuklar buradaydılar ve etrafta dolaşıp insanlardan destek alabilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Benim de ortama karışmam gerekiyordu ama bunun yerine sadece tek bir kişiyi arıyordum. Onu bulma şansım yoktu ama sanki kalabalık beni duymuş gibi açıldı ve onu gördüm.

Josephine her zaman muhteşemdi ama bugün tıpkı bir tanrıça gibi görünüyordu. Kıvrımlarının en doğru yerlerini sımsıkı saran fevkalâde, kırmızı bir elbise giymişti. Saçı yukarıdan toplanmış, boynunun zarif hattını ortaya çıkarmıştı.

O boynuna dokunmak için neler yapmazdım ki. Yumuşacık tenini okşamak için. Ama kaderde bu yoktu ve o, takım için çalış-

maya geldiğinden beri ondan uzak durmak için uğraşıyor, elimden geleni yapıyordum. Sorun şu ki nereye gidersem gideyim o da orada oluyordu.

Hiçbir düşüncemde, hiçbir rüyamda peşimi bırakmıyordu.

Bu gerçek bir sorundu.

Hayret bir şekilde, onu tanıdığımdan beri ilk kez bunu umursamıyordum bile.

Ona çekilen bir tek ben de değildim. Bakışlarım salonda dolaştı, bir sürü takım arkadaşım da büyük olasılıkla benim düşündüğüm şeyin aynısını düşünerek gözlerini ona dikmişlerdi.

Bir içki ona olan ihtiyacımı bastırmaya yardım ederdi.

Aklımda yeni bir hedefle en yakın bara yöneldim.

Oraya vardığımda elimi cilalı mermerin üzerine koyup barmenin dikkatini çekmek için öne eğildim.

“Viski, sek olsun,”

Yeni yerim daha da kötüydü. Şimdi küçük cehennem ateşini daha rahat görebiliyordum, hayranlar topluyor, onu bu gecelik eve atmaktan başka bir şey istemeyecek rastgele adamlarla gülüşüyordu.

Asla elde edemeyeceğin bir şeyin arzusu altında ezilmemek onlar için iyi olmalıydı. Biraz sonra, bara yaslanmış elimdeki içkiyi ağır ağır yudumluyor, onu seyretmemek için elimden geleni yapıyordum. Yine de Hudson, onun yatağında geçirilecek tek bir an için memnuniyetle bir canavarı öldürmeye gidecek peri masalı prensi edasıyla hızla ona doğru gittiğinde her şey yok oldu.

Adamı bu kadar çok sevmem çok kötüydü çünkü şu anda ona bu kadar yakın durduğu için onu öldürmeyi istememek için kendimi zor tutuyordum. Kıskanmaya hiç hakkım yoktu. O benim değildi ama bu onu istememi durdurmuyordu ve eğer Josie’yi ben alsaydım Koç’un bana söyleyeceklerinin suçluluğuyla ezilmeyen arkadaşına katlanamıyordum.

Hudson ile Robert'in arasında bizimki gibi bir ilişki yoktu. Robert, benim hayatımda Molly hariç değişmez tek kişi olmuştu.

Bu ilişkiyi tehlikeye atmamalıydım. *Değil mi?*

Hudson bir elini uzattı, o da tuttu ve ben daha gözümü bile kırpamadan dans pistine çıkmışlardı.

Kahretsin, onu öldüreceğim.

Tamam. Yapmayacaktım ama benim kadınımla dans etmesini izliyordum. *O senin kadının değil.*

Ama olmalıydı. O benim kollarımda olmalıydı, onunkilerde değil. *Nefes al.*

Onun kıcını tekmelemeyi haklı gösterecek hiçbir şey olmadı ama kahretsin. Eli neredeyse onun kalçasındaydı.

Arkadaşlığın canı cehenneme. Buna bir son verecektim. Bu kadar kıskanç olmaktan nefret ediyordum. İçimde püsküren bir yanardağ gibi köpürüyordu bu ve kendimi durduramadan hızlı adımlarla salonun diğer tarafına yürüyüp yanlarına varmıştım bile.

Hâlâ dans ediyorlardı ama ben şakacı bir tavırla dürtünce Hudson durdu.

Pislik herif bana sırtacak küstahlığa sahipti. "Sana nasıl yardım edebilirim Daney evlat?"

Ona daha önemsiz bir adamı korkutacak bir bakış attım ama Hudson bir gözdağını hissedemeyecek kadar delidoluydu. "Onu elinden alıyorum."

Şimdi sırtışı tüm yüzüne yayılan bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Alıyor musun?" Buna bayılıyordu, zayıflığıma bayılıyordu. Josephine'le hikâyemi hiç ifşa etmemiş olsam da Hudson geçen birkaç haftada imalarda bulunmuştu. Playboy kişiliğine rağmen dibine kadar gözlemci biriydi, aslında bu sizi hedef almıyorsa gerçekten iyi bir özellikti.

Derin bir nefes aldım. “Evet pislik, alıyorum. Josephine’le konuşmam gerek.”

“Josephine mi?” Ona bakmak için döndü ama bakmak doğru sözcük sayılmazdı. Onu gözleriyle yavaşça soydu. “Senin tam adın bu mu?” Sesi bir oktav düşmüştü, daha sonraki fetihlerinde kullanmak için sakladığı bir perde. *Bu pislik herif gerçek mi?* Kollarımı göğsümde kavuşturup en iyi dostumun boğazını sıkmamak için elimden geleni yaptım.

“Josie’nin neyin yerine kullanıldığını sanıyordun? Michelle mi?” diye homurdandım. Gerçekten de kendimi dizginlemeliydim. Akılımı kaçıırıyordum ki genelde yaşlı bir kayadan daha dayanıklıydım.

Josephine ise bu saçmalığı yutmuş gibi görünüyordu. “Evet, öyle.” Ona pırıl pırıl bir gülümsemeyle baktı, yanakları da kızarmıştı.

“Bu hoşuma gitti, gerçi Josie’yi daha çok seviyorum da.”

“Hudson,” dedim tam anlamıyla homurdanarak.

“Ah, sen hâlâ buradasın.” Derin bir nefes verdi. “Peki. Ama Josie, bana bir dans ayırsan iyi olur.”

Kulaklarımdan duman çıkması mümkün olsaydı çıkardı. Josie’ye dönerek yanıtını duymak için yüzüne baktım. Dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi ama hiçbir şey söylemedi. *Akıllı kız.*

Hudson ona doğru dönüp kahrolasınca başıyla selam verince Josephine kıkırdadı, sonra sadece ikimiz kaldık.

Bu kadar yakinken önümdeki manzara hayal edebileceğimden bile daha güzeldi.

Öyle nefes kesiciydi ki canımı acıtıyordu.

Yüz hatları daha yumuşak gibiydi ve mavi gözleri okyanus gibi ışıldıyordu.

Bu kız bana ne yapmıştı? Burada en iyi günündeki huysuz bir

pislik olan ben, onun yanında bir dakika geçirince neredeyse şair olmuştum.

Tüm bu düşünceler beni deli etmişti, zihnim dakikada milyon kilometre hızla çalışırken beynimi durdurmak için yapabileceğim tek şey onu kollarımın arasına çekmekti.

Kahretsin.

Bana yaslandığını hissettiğim anda sanki bir ton tuğlanın altında kalmıştım. *Mahvoldum ben.*

Onu uzaklaştırmaya devam edecek gücüm olduğunu sanmıyordum.

“Dans edecek miyiz, etmeyecek miyiz?” diye çıkıştı bana ve bu sözleri beni harekete geçirdi. Elim beline koydum, parmaklarım çıplak tenini okşarken bedenini yavaşça sallamaya başladım.

“Saçıma dikkat edebilir misin?” diye sordu. “Firketelerle dolu da.” Bir kaşımı kaldırdım. “Ne demek istiyorsun?”

“Bilirsin işte, beni mağarana doğru sürüklerken yani.” Sonra derin bir nefes alarak “O da neydi öyle?” diye sordu.

Bir bahane bulmaya çalıştım ama içimi çektim. Bu saçmalık için fazla yorgundum. “Onun sana dokunması hoşuma gitmedi,” diye itiraf ettim.

Josephine başını kaldırıp bana baktı. “Yani... Karar verdin ve... Ne? Sadece sen mi bana dokunabilirsin? Ne yani, vergi vermeyi sevmem ama vergi memurlarını öldürmeye de yokum öyle mi, Tanrım.”

Belinde duran elim kasıldı. “O kadar abartmadım. Ama sizi birlikte görmek beni...”

Ayakları hareket etmeyi kesti. “Seni ne?”

Etrafımızdaki müziğe rağmen hava sessizliğimizle ağırlaşmıştı.

Boğazımı temizledim. “Kızdırdı. Kışkandırdı. İstedğini seç.”

Josephine’in bakışları yumuşadı. “Herkesin içinde bir mağara

adamı gibi davranamazsın. Babam...”

Başımı salladım. Haklı olduğu inkâr edilemezdi. “Biliyorum.”

Josephine derin bir nefes vererek yeniden hareket etmeye başladı, parmaklarım sırtında ufak daireler çizerken bedenlerimizi birlikte sallamaya devam ettik.

Bir anda omuzlarımdaki düğüm çözüldü ve her şey mümkünmüş gibi göründü ama sonra şarkı bitti ve farklı bir şarkıya başladı.

Hareket etmeyi kestim, ayaklarım yere yapışmış gibiydi. “Bucans bitti.”

Aramızda bir sessizlik oldu, sonra başını iki yana salladı. Başımı eğip ona baktım, çenesi gergin, gözleri benimkilerin içinde alev alev gibiydi. “Vay canına.”

“Ne demek vay canına?”

Derin bir nefes verdi. “Hiç de uzun sürmedi.”

Neden bahsettiğı hakkında hiç fikrim yoktu. “Ne uzun sürmedi?”

“Senin yeniden bir pisliğe dönüşmen.” Benden bir adım uzaklaştı ve ben anında onun dokunuşunda bulduğum rahatlığı özledim. Josephine elbisesini düzeltti, sonra tek kelime etmeden arkasını dönüp çıkışa doğru yöneldi.

Peşinden gittim. “Nereye gidiyorsun?”

Yanıt vermedi, ben de arkasından gittim, yanlış koridordan ilerleyip Tanrı bilir nereye giderken bile.

Ya fazla içmekten ya da öfkeden yalpalıyordu, ben olsam paramı ikinci seçeneğe yatırırdım. Tökezledi ve bir an için düşeceğini düşündüm ama hızla öne atılıp kollarımı uzatarak düşmeden önce onu yakaladım.

Kollarımın arasındayken onu kendime çektim.

Kollarımdayken mükemmel hissettiriyordu. Başımı eğip ona baktığımda kendimi tekmelemek istedim. İri mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti ama alt dudağını ısırma şekli kalbimi hızlandır-

dı. Şu anda öyle dolgun ve öpülesi görünüyorlardı ki. O dudağını ısırarak, tenini emmek istiyordum.

Şimdi gitmesine izin vermem gerekirdi ama bedenlerimiz birbirine dolanmışken bunu yapmak istemedim. Kollarımın arasında olmasının verdiği his hoşuma gidiyordu. Birbirimize o kadar yakındık ki nefes verdiğinde neredeyse dudaklarındaki nane tadını alabiliyordum.

İstiyordum. Göz kapakları titreşerek kapandı ve onu daha da kendime çektim.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Lanet olsun, bilmiyorum.”

Cinsel gerilim havayı doldurmuştu. Düşünmedim, sadece harekete geçtim ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Çılgın bir öpüşmeydi, dilimin her darbesiyle bana daha sıkı sarılıyor, tırnaklarını enseme batırıyordu.

Onun içinde olmazsam ölebilirdim, hemen şimdi.

“Kahretsin,” diye homurdandım, boğazımda sanki az önce bir taş yutmuşum gibi pürüzlü bir his vardı.

Bu ana gelişimiz çok azap verici olmuştu ama sonunda burada olduğumuza göre artık durmak istemiyordum. Bir an için geri çekilip sonra yeniden uzandım.

Öpüşmemiz yoğunlaşmıştı. İkimiz de daha fazlasına ihtiyaç duyuyorduk. Parmaklarımı boynunun açıkta kalan teninden aşağı kaydırarak, yakasından içeri inerek göğsünün kabarıklığında ilerledim.

“Sana ihtiyacım var. Şimdi.” Ondan uzaklaşıp elini tuttum ve yürümeye başladım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama yalnız kalabileceğimiz bir yer bulmalıydım.

Sonunda bir kapı gördüm ve iterek açtım. Kilitli olmadığı için şanslıydım, hatta odanın ortasında bir masa gördüğümde daha da şanslı hissettim.

Josie'ye döndüm, onu kucakladım ve masaya koydum.

Ellerim elbisesinin eteklerini beline kadar kaldırdı. Kollarını boynuma doladığında aramızdaki azıcık mesafeyi de kapatıp onu öptüm, sonra öpücüğü derinleştirdim. Ağızlarımız coşkulu bir tutkuyla çarpıştı. Onu öpmeyi kesip tekrar “Kahretsin,” dedim.

“Sorun ne?” Parmakları saçlarımı daha da sıkı kavrayarak başımı ona bakmam için çevirdi.

“Prezervatifim yok.”

Bir eli çenemi okşamak için aşağı indi ve yumuşacık parmakları tenimde gezindi. “Hap kullanıyorum ve hiç prezervatifsiz seks yapmadım.”

“Ben de,” diye itiraf ettim bir kaşımı kaldırmadan önce. “Emin misin?”

“Evet, lütfen. Sana ihtiyacım var,” diye inledi ve serbest elimle pantolonumun fermuarını açıp kendimi dibinden ucuna kadar sıvazladım.

Partinin havada yayılan sesi bana ona tapınmaya zamanım olmadığını hatırlatıyordu.

Bu çok yazıktı çünkü onunla itina ile ilgilenmek, her saniyenin keyfini çıkarmak ve yapabildiğim kadar çok kez gelmesini sağlamak için her şeyimi verirdim.

Kendimi onun sıcaklığına bastırduğım da kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Şimdiden öyle ıslaktı ki içine dalmayı bekleyemiyordum.

Yakında ama daha değil.

Aletimin başını klitorisinde gezdirdim, sonra girişine kayıp ıslaklığını aldım.

“Daha fazla,” diye yalvardı ve sadece ucunu biraz ileri iterek ikimize de işkence ettim. “Becer artık beni Dane.”

Sertçe ve hızla içine daldım ve en dibine ulaştığımda nefesi kesildi.

Başımı öne uzatarak hayranlıkla önümdeki görüntüye baktım. Aletim dibine kadar gömülmüştü.

“Bize bak,” diye inlediğimde ne gördüğümü görmek için başını eğdi. Geri çekildiğimde kremimsi sıvıyla kaplı aletim parlıyordu ve boğazından bir inilti koptu.

Bedenimdeki her sinir ucu coşarak yeniden içeri daldığımda ağzı açıldı. Serbest elimle klitorisini buldum ve içine girişlerimle aynı ritimde okşadım. Çığlık attığında hareket etmeyi kestim.

“Cehennem Ateşi, sessiz olmana ihtiyacım olacak. Babanın bizi duymasını istemiyorsan tabii?”

Eli ağzını kapatmak için yukarı gitti ve ben de yeniden hareket ettim.

Yakalanma fikrinden mi yoksa sonunda yeniden onun içinde olmaktan mı emin değildim ama hayalarımın kasıldığını hissetmem çok sürmedi. Josie’nin gelmesine ihtiyacım vardı. Klitorisini daha sert ovdum ve onu daha da derinden becerdim.

“Evet,” diye mırıldandı yumruğunun arasından. “İşte böyle.”

Elini ağzından çektim ve dudaklarımı onunkilere mühürledim. Tadı şampanya ve çilek gibiydi. O en hoş yasak meyveydi ve ben ona doyamıyordum.

Ağzından bir inilti koptuğunda çıkan sesi yuttum, dillerimiz önce yumuşak darbelerden oluşan bir coşkuyla buluştu, sonra bunlar ısırlıklara dönüştü.

Josephine’in parmakları saçlarımı buldu ve acıtana kadar çekti.

Ama önemli değildi çünkü onun bu ihtiyacı beni besliyordu. Dilimi ağzının içinde dolaştırıp ona daha sıkı yapışarak tempomu düzenledim.

Beni saran duvarları kasıldı ve bunun karşılığında onun dolduran aletim sarsıldı. İkimiz de inledik ve bedenlerimiz birlikte titredi.

Bir an durup nefeslerimizi düzene soktuk ama sonra gerçekliğe döndük. Burada güvende değildik. Gitmemiz gerekiyordu.

Dışarı çekildim ve bunu yaptığımda içini çekti.

“Şimdi ne olacak?”

“Gerçekten bilmiyorum Cehennem Ateşi.”

Bilmiyordum da. Tüm bildiğim henüz gitmesine izin vermek istemediğimdi.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Dane

Hudson: @Dane, kazayla hokey sopanı kırdım... :(

Dane: Ne YAPTIN?!

Hudson: O şeylerin öyle bükülmediklerini kim bilirdi ki?

Hudson: Şaka yapıyorum.

Hudson: Ama bakın dün geceki flörtümü çaldıktan sonra kim tekrar ortaya çıkmış.

Dane: O senin flörtün değildi. İki saniye dans ettiniz ve ben onu senin beceriksiz ayaklarından kurtardım.

Hudson: Ah...:(Birileri amma huysuz. Bunu sevişmediniz diye anlıyorum?

Dane Sinclair sohbetten ayrıldı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tosie

Antrenman sahasına girerken bütün bedenimde gergin bir enerji dolaşıyordu.

Bugün nasıl geçecekti?

Sahip bile olmamam gereken düşünceler beynimde dolaşırken midem bulandı.

Bir pislik gibi mi davranacaktı? Beni görmezden mi gelecekti? Hepsinden kötüsü de bana bunun bir hata olduğunu mu söyleyecekti?

Bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Kendimi tanıyorsam büyük olasılıkla onunla savaşa girerdim, ilk hareketim de şampuanını çamaşır suyuyla değiştirmek olurdu.

Çok mu dramatikti?

Omuzlarımı geriye atıp toplayabildiğim kadar sahte özgüvenle piste doğru ilerledim. Buzun keskin kokusu burun deliklerimden içeri sızıp çenemin titremesine neden oldu.

Tamam, titreme sinirler yüzündendi, ısıdan değil. Soğuk olsa da burada çalışırken hep bir kazak ya da kapüşonlu bir üst giyiyordum.

Bugün üstüme tam oturan, uzun kollu ve V yakalı siyah bir gömleğim vardı, hayal gücüne neredeyse hiç yer bırakmıyordu. Sımsıkı siyah kotum da Dane'in ağzını sulandırmak için özellikle seçilmişti.

Beni reddetmesi olasılığına karşı hazırlıklı olmalıydım. Zafer için intikam kıyafeti.

Ben yaklaştıkça, alıştırmalarını yaparken patenleri buzu yaran adamların dalga geçen sesleri de o kadar yükseliyordu.

Onunla konuşmak zorunda kalacak olmam kaçınılmazdı, o yüzden bu şimdi de olabilirdi.

İşlerin yirmi dört saatte değişebilmesi nasıl da garipti. Dün, en büyük endişem smokininin üzerine uymasını sağlamak iken bugün dün yaptığımız şeyi kabul edecek mi diye endişeleniyordum.

Hangi senaryonun daha kötü olduğundan emin değildim.

Büyük olasılıkla sanki bu hiç olmamış gibi davrandığı ki diğer taraftan ben önceki gecenin her detayını zihnimde tekrar tekrar oynatmıştım.

Her an.

Her dokunuş.

Her nefes.

Hepsi kızgın demirle dağlanmış gibiydi ve bu hiç olmamış gibi yapmak istesem de bunu başaramazdım.

Hafızama kazınmış bir başka şey de onun hemen sonrasında nasıl davrandığıydı.

Masanın üstünde durduğum yerden yarı kapalı gözlerle yeniden pantolonuna yerleşmesini izledim.

Bir an için işlerin yolunda gideceğini düşündüm ama sonra sanki üzerine bir perde inmiş gibi, birkaç saniye önce bana doyamayan sahiplenici adamın yerini şu anda yanımda duran hiç tanımadığım bir adam aldı.

Orgazminin verdiği bulanıklık çoktan dağılmış, yerini kasılmış bir çeneye ve benimkilere bakmayan boş maviliklere bırakmıştı.

Harika.

Belli ki bir adım ileri, on dört adım geriydi.

Bu tam olarak da istemediğim durumdu. Kaygı tıpkı sıcak bir gündeki ter gibi çıplak tenime yapıştı. Derin bir nefes aldım ve reddedilme hissinin iliklerime kadar işlemesini bastırarak duvarlarımı güçlendirdim.

Sert ve artık hiçbir şeyden etkilenmez bir tavırla elbisemi indirip masadan kalktım, aynı zamanda omurgamı da çeliğe çevirmeye özen gösterdim.

“Zayıflığı görmelerine asla izin verme.” Bunlar annemin hep söylediği sözlerdi ve şimdi acaba bu, babamın onu terk etmesi üzerine vardıgı bir sonuç mu diye merak ettim. Benim kötü kaderim de onun gibi mi olacaktı?

Öfkeli bir haykırış buzun uzak tarafına bakmama neden oldu. Mevcut tüm sorunlarımın sebebi, babam, orada çocuklara emirler yağıdırıyordu.

Ben yürümeye devam ederken Dane yedeklerin oturduğu banka doğru hareketlendi ve diğer savunma oyuncusu Wolfe onun yerini almak için buza çıktı. Sonunda birkaç adım ötesindeyken Dane beni gördü.

Midem kasıldı ve dizlerim titredi.

Dane tabii ki her zamanki gibi huysuz görünüyordu ve ben bunun iyi bir şey mi yoksa kötü mü olduğunu söyleyemiyordum.

“Josephine,” dedi boğuk sesiyle. Bu adam bir sözlük okuyabiliyordu ve ben yine de dinlerdim. Kaskını çıkarmış, üzerinde formasıyla normalden çok daha nefis görünüyordu. Koyu saçları oynamaktan hafifçe nemliydi ve gözleri bana umut veren bir şekilde parlıyordu.

“Dane,” diye karşılık verdim sesimi ağırbaşlı tutmaya uğraşarak.

“Ben, ı, bugün sana yardım edebileceğim bir şey var mı yoksa Laurie’yi mi bulmalıyım?”

Tuhaf bir sessizlik oldu ve ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek kıpırdandım.

“Evet, bence en iyisi sen Laurie’yle konuş.”

Kalbim göğsümde öyle sert çarpıyordu ki patlayabileceğinden korktum.

“Dün hakkında...”

Konuşmasını engellemek için elimi kaldırdım. Reddedilmeyi kaldıramazdım, yine. Dün gece daha çok yakalanmamakla ilgiliydi ama bugün farklıydı. Büyük olasılıkla benim hakkımda her şeyi bilen ve benimle asla bir şey yapmak istememiş adamın, babamın sadece on metre ötemizde olması yeterince kötüydü, bu yetmezmiş gibi şimdi de bu. “Yok bir şey. Önemli değil. Olduğunu bile unut.”

Dane’in çenesi kasıldı ve bir an için bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü ama yapmadı. Aramızda yine gergin bir sessizlik oldu.

Bu kez sanki bu mümkün olabilirmiş gibi daha ağır ve daha rahatsız ediciydi.

Pistin sol tarafından belirgin kahkaha sesleri duyabiliyordum ve dönüp baktığımda Hudson’ın Mason’ın önünü kestiğini gördüm.

Bu adamları tanımayan biri için bir kavga başlamak üzereymiş gibi görünebilirdi ama ben onları biliyordum, bu yalnızca dostça bir itiş kakıştı.

“Gitmeliyim,” dedi Dane buza yaklaşarak.

“Bana ihtiyacın olursa haber ver.”

Arkamı dönüp yürüdüm, damarlarımdaki kan hâlâ hızla akıyordu. Sonunda ofislerin yakınındaki koridora vardığımda tuttuğum nefesi bıraktım.

Çok da kötü değildi... Ah, kimi kandırıyordum? Bu korkunçtu.

Neden bu kadar tuhaf olmak zorundaydım?

Duvara yaslanıp kendimi sakinleştirmek için derin nefesler aldım.

Biliyor musunuz? Kimin umurundaydı ki? Dane Sinclair beni istemiyordu. Büyük olay. Sorun değildi. Bu onun kaybıydı.

Benim önemli olana odaklanmam gerekiyordu. İşi yapmak, bir öz geçmiş oluşturmak ve bu lanet olasıca yerden defolup gitmek.

Hepsi buydu.

Yakışıklı bir savunma oyuncusu için zamanım yoktu. Buzda ya da dışarıda ne kadar yetenekli olursa olsun. Onun saçmalıkları için fazla meşguldüm. Saints için çalışmaya gelmekte çekincelerim olsa da bunun getirdiği fırsatı görüyordum ve bunu kullanacaktım.

Harika bir iş başaracak ve kendime bir hayat kuracaktım.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tosie

Dün korkunçtu.

Bugünün de daha iyi olacağından umutlu değildim.

Tanrım, geç kalmıştım.

Yapmamaya çalıştığım bir şeydi bu. Buraya kendi isteğimle gelmiş olmayabilirdim ama elimden gelenin en iyisini yapmaya niyetliydim. İyi bir referans almak ve buradan gitmek istiyordum, işler bozulmadan önce. Ki Dane’le dinamiklerimize bakıldığında bu çok yakında olabilirdi. Bir de sperm donörümle.

Soyunma odasına gitmek için köşeyi döndüm ve aniden durdum.

“E, beni özledin mi?” diye kıkırdadı yumuşak bir ses.

Sırtım kaskatı kesildi ve bedenimdeki her kas tıpkı kopmaya hazır bir lastik bant gibi gerildi.

Bu lanet olasıca kız da kimdi?

Hatta daha iyi bir soru: Neden kolları Dane’in boynuna dolanmıştı?

Nefes al.

Sinirden kudurmak pek iyi karşılanmazdı. Kızın kıcını tekmelemek de bana yıldızlı pekiyi kazandırmazdı. Ama bu onu Dane’den

söküp atmak, ellerimi göğsüme vurarak o benim demek istememi değiştirmiyordu.

Vay canına. Gerçekten acınası durumdayım.

İçime ne kaçmıştı benim?

Bir öpücük –tamam, bir öpücükten fazlasıydı– ve bu adama kapılmış gitmiştim.

Saklandığım gölgelerden dışarı bir adım attım ve varlığımı belli ettim.

Bu iyi bir şeydi.

Dün beni geri çevirmişti, şimdiyse hayatına devam ediyordu. Demek oluyor ki, bu haftanın sonunda cuma günü sezon başlayana kadar ben de onu geride bırakmış olacaktım.

İlk maç bir deplasman maçıydı, Saints, Chicago Warriors ile oynuyordu. Ben de takımla gidecektim ve bunun Dane’le benim için ne anlama geldiğini bilmediğimden tüm gün endişeli ve gergin olacaktım. Evet. Bu iyi bir şeydi. Şimdi nerede durduğumu biliyordum.

Şimdi de bu tuhaf anı acılı ama bir yara bandını çeker gibi de hızla sona erdirme zamanıydı. Öksürdüm ve kız dönüp bana baktı. Gözleri kısılmıştı.

Lanet olsun. O muhteşemdi. Dalgalı koyu kahverengi saçları ve güneşin dokunduğu teniyle sanki az önce plajdan gelmiş gibi görünüyordu. Ne kadar uzun boylu olduğuna bakılırsa oraya büyük olasılıkla bir dergiye poz vermek için gitmişti. Kaltak. Tamam da ne beklemiştim ki? Tabii ki Dane bir süper modelle çıkacaktı.

Mideme devasa bir yumru oturdu ve alnımda ter damlalarının oluştuğunu hissedebildiğime yemin ederdim. Yoksa bu karısı mıydı? Durun, onun bir karısı yoktu ki. Olsaydı bilirdim, *değil mi?* Hem kız onun için fazla gençti.

Aslında benim yaşımda görünüyordu. Bir daha lanet olsun. Ten-

cere dibin kara, seninki benden kara. O Dane için mükemmeldi.

“Sen Josie misin?”

“Josephine,” diye düzeltti Dane ve bakışlarımı kızdan ona çevirdim. Sudan çıkmış balık gibiydim. Nasıl karşılık vereceğimden emin değildim.

“Ta kendisi.” Sesime neşeli bir hava katmaya çalışmıştım.

Sonra kız Dane’den ayrıldı ve bana yaklaştı. Kollarını kaldırmıştı ve ben kendimi bir tokat için hazırlarken bunun yerine bana doğru atılıp sıkıca sarıldı.

“Josie, seninle tanışmak çok güzel. Ben uzaktayken ağabeyimle ilgilendiğin için çok teşekkür ederim.”

“Molly?”

“E yani. Bu koca huysuz herifi başka kim sevebilir ki?” Bir kahkaha attı.

Tamam, kalbim, artık kendini düzene sokma zamanı. Dane’in kız kardeşinin önünde bayılmak hoş olmaz.

Kendimi sakinleştirmek isteyerek derin bir nefes aldım, sonra öksürdüm ve konuşmaya başladım. “Orada haklısın işte. Perşembeye kadar döneceğini düşünmemiştim.” Dane’e göre o zamana kadar dönmeyecekti. Ne değiştiğini merak ettim.

“Ağabeyimin bana ihtiyacı vardı...”

Ona baktım ve başını iki yana salladı. “Sen yanlış bir şey yaptığın için değil. Sadece sezona bensiz başlayamaz da. Gelenekler falan işte.” Sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

“Anladım,” diye mırıldandım. Bahanesi anlamlı olsa da içimden bir ses bundan çok daha fazlası olduğunu söylüyordu. Neredeyse ağabeyi benden çok uzak durmak istiyor gibi bir his. Bu düşünce daha olası geliyordu. Aynı zamanda kusmak istememe de neden olmuştu.

“Hadi gidip kahve alalım ve sohbet edelim, sonra da Koç’a döndüğümü söylerim.”

Bunun benim için ne anlama geleceğini merak ettim. Tabii ki tüm takım için çalışıyordum ama zamanımın çoğu Dane'e yardım etmekle geçiyordu.

Molly'yi arka ofise doğru takip ettim ve oraya vardığımızda babam onu gördü. Yüzü aydınlandı, gözleri yumuşadı ve yüzüne şimdiye kadar onda gördüğüm en geniş gülümseme yayıldı. Bana hiç böyle bakmamıştı. Midem çekildi.

Ona kızı gibi bakıyordu. Sanki o etraftayken hayatı tamamlanıyormuş gibi.

Onun asıl biyolojik kızı bendim ve bana öyle bakmıyordu.

Bu gerçekten insanın ruhunu paramparça ederdi.

Göğsüme ağır bir yük oturdu ve nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Sanki bir el göğsüme uzanmış kalbimi sıkıyordu.

Buradan çıkmam gerekiyordu ama her nedense bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Ne kadar uzun kalırsam o kadar dağılacaktım yine de arkamı dönüp gidemiyordum. Damarlarımı dolduran acıyı durduramıyordum.

"Molly, erken dönmüşsün," dedi babam sarılmak için onu kendine çekerken.

"Aramızda kalsın ama evi özledim." Sözleri kulaklarımdaki gürültülü çınlama yüzünden alçak ve uzaktan gelmişti.

Ona baktım ve yumuşak yüz hatlarını gördüm. "Aileden bu kadar uzak kalmaya alışık değilim."

Son güç kırıntım da kayıp gitmişti.

"Bunu anlayabilirim." Babam başıyla onaylayarak arkaya bir adım attı. Kapalı dudaklarımdan kederli, acınası bir ses çıktı. Bana döndü ve beni gördüğü anda ağzı açık kaldı. Ne söylediğini ve beni nasıl etkileyeceğini bence o zaman fark etti ya da benim fazla iyimser düşüncem buydu. Kalbim gümbür gümbür çarpıyordu ve ikiye ayrılacağından korktum.

Bu olabilir mi ki?

Annem bir keresinde bana kırık bir kalp yüzünden ölebileceğinizi söylemişti. Belki de babamı kastediyordu. Belki de kendi eski hali onun reddedişi yüzünden can vermişti.

Gözlerim yaşlarla doldu. Kıskançlıktan, tüm bunların hiç adil olmamasından hüngür hüngür ağlamak istiyordum ama yapamazdım. Güçlü durmam gerekiyordu. Geçen her saniyede daha fazla yaş birikiyordu ve eğer buradan hemen o an çıkmazsam yere yığılıp hıçkırıklara boğulacağımdan hiç şüphem yoktu.

Molly'ye döndüm ama ona bakmadım. "Seninle birkaç dakikaya buluşuruz. Bir şey unuttum da."

Onun karşı çıkmasını beklemeden hızla geldiğimiz yöne doğru fırlayıp bir çıkış, gidebileceğim bir yer aradım.

Sonunda bir kapı gördüm ve itip açtım.

Bu bir dolaptı. Büyük bir tane ama yine de dolaptı işte. İçeride araç gereçler duruyordu.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz nefesim ağırlaştı. Panik atak gibi bir şey geçireceğimi sandım.

Ciğerlerim sıkışmış ve içlerine hava almak zorlaşmıştı. Öne eğilerek ellerimi dizlerime yasladım ve hava almaya çalıştım. Açılan kapının sesi kulağıma geldi ama zihnimde öyle kaybolmuştum ki içeri girenin kim olduğuna bakamadım. Sonra bir el sırtıma dokundu.

Bu çok rahatlatıcı.

"Şşş, iyisin." Dane.

Bana daha da yaklaştı ve varlığının verdiği belirgin his etrafıma daha çok yayıldı.

Dane beni kollarıyla sarıp kendine çekene kadar omuzlarım sarsılmaya devam etti. Sarılışının verdiği sıcaklık tüm bedenime yayılan titremeleri yatıştırdı.

“Derin bir nefes al, tamam mı?” Emirlerini uyguladım. Yavaşça nefes aldım. Sonra verdim.

“İyisin,” dedi fısıldar gibi ve ona inanmak istedim. Sözlerine beni koruyacak ve güvende tutacak bir can simidi gibi sıkıca tutunmak istedim.

Ama hayat oyunu hep böyle sürmezdi.

Onun kollarındayken dışarıdaki dünya bir an için dursa da kapıdan çıktığım anda beni mahvetmek için yine tüm gücüyle üstüme saldıracaktı.

Yine annemden yanıtlar alamamış olacaktım.

Yine hayatımın bir parçası olmak istememiş bir babayla yaşıyor olacaktım.

Ve yine benim için asla savaşmayacak olan bir adama umutsuzca tutkun olacaktım.

Dane baş parmağıyla yanağımdaki bir gözyaşını sildi.

Nasıl görüldüğümü hayal bile edemiyordum. Gözlerim batıyordu ve burnum da büyük olasılıkla kıpkırmızı ve şişti.

Kusursuzluğun gerçek resmi.

Onun nefes alış verişlerinin yönlendirmeleriyle birkaç dakika geçti, biraz sonra kalbim artık o kadar hızlı atmıyordu ve daha kendimde hissediyordum.

Eli uzandı ve parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırdı.

“Ne oldu?” Sesi haşin geliyordu.

Geri çekilmek istedim ama izin vermedi. “Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.” Başımı göğsüne yaslayarak kalbinin sabit ritmini dinledim. Ses beni yeniden dünyaya döndürüp o anda tutarak bir anlık bir teselli sundu, sonra onun iç çekişiyle gerçek yeniden üstüme çöktü.

“Konuş benimle. Bir şeyleri içinde tutmanın nasıl olduğunu çok iyi bilirim ama bazen bırakmanın yardımı olur.”

“Sen bunu nasıl biliyorsun peki? Bütün sorunların hakkında konuşuyor musun ki?”

Dane başını indirip gözlerimizin birbirine kilitlenmesini sağladı. “Cehennem Ateşi... Konuş benimle.”

“Şu anda bir cehennem ateşi değilim. Öyle miyim?”

“Sen her zaman bir cehennem ateşi olacaksın. Öyle düşünmesen bile.”

Gözlerini inceledim ama artık ne aradığımı bilmiyordum. “Her zaman bir baş belası olduğum için mi?”

“Hayır.”

“Öyleyse anlamıyorum.”

“Sen bir cehennem ateşisin. Sen güçlüsün. Kuvvetli. Bağımsız. Hiç kimseyi umursamıyorsun. Kendi kalbinin sesine göre ilerliyorsun. İp üstünde yürüyorsun.”

Başımı iki yana salladım. “Hayal bile edebileceğinden fazla umursuyorum.”

Geri çekilip parmaklarıyla çenemi tuttu ve ondan başka bir yere bakmama engel oldu. “Öyleyse neler olduğunu anlat bana.”

“Bu senin yüklenmen gereken bir şey değil. Biz hiçbir şey değiliz. Biz sadece yattık, iki kez.” Rahatsız edici tavrım büyük olasılıkla onu kızdırmıştı ama umurumda değildi. Şu anda huysuz bir çocuk gibi davranmaya hakkım vardı.

Gözlerini ovuşturdu. “Ne yapacağım ben seninle?”

“Beni tekrar becer,” diye omuz silktim.

Bu önerim karşısında başını iki yana salladı ama onunla bu kadar yakın olmak aklımı her açıdan karıştırıyordu. Varlığı beni sakinleştiriyordu ve onu istiyordum. Ona dokunmak ve onu hissetmek istiyordum. “Yapamam.”

“Lütfen.” Ellerimi göğsüne koydum ve bir elimi aşağı ilerletip eşofmanının içine soktum.

“Kahretsin. Bunu yaptığında düşünemiyorum.”

Diğer elimi artık sertleşmiş aletinin üzerinde gezdirdim. “Ne yaptığımda?”

“Bana dokunduğunda.”

“Ah, bu seni rahatsız mı ediyor?” Bir elimi belinden içeri uzattım, sonra iç çamaşırının altından sertleşmiş aletini avuçladım. Onu okşadım. Kalçasını öne kaldırdı.

“Durman gerek.”

“Durdur o zaman.” Önünde dizlerimin üstüne çöktüm.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Dane

Onun peşinden gittiğimde ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama bu kesinlikle önümde dizlerinin üzerine çöküp aletimi eline alması değildi.

Önümdeki görüntüyle beynim kısa devre yaptı. Küçük elleri aletimi kavramıştı, yumuşacık parmağı hafifçe ucunu okşuyordu. Eğer dili de bana dokunursa aklımı kaybederdim.

Sadece bununla bile gelebilirdim.

Topla kendini Sinclair.

Bir saniye sürdü ama sonunda kendime geldim.

Başımı eğip ona baktığımda daha önce hiç görmediğim bir Josephine gördüm. Bu görüntü göğsümün sıkışmasında neden oldu. Tanıdığım cehennem ateşi çoktan kaybolmuş, yerini kırık dökük bir kadın almıştı.

Tabii ki aynı görünüyordu, üstüne güçlüymüş gibi sahte bir özgüven geçirmişti ama şu anda beni istediğini düşündürmek için elinden geleni yaparak bana baktığında buna kanmadım.

Gözleri bomboştu. Dimdik durmasına rağmen kırılgan görünüyordu.

Bundan nefret ettim.

Josephine asla böyle görünmemeliydi.

Hareket etmeden önce düşünmedim bile. Onu kollarından tutup aniden ayağı kaldırdım ve ona sımsıkı sarılıp kendime bastırdım.

Yüzü göğsüme çarptığı anda yeniden hıçkırmaya başladı. “Tamam, bendesin.”

Bir kez daha hıçkırıklara boğuldu, sonra başını kaldırdı. Cam mavisi gözleri yaşlarla ıslanmıştı. Neredeyse gökkuşığı gibi görünüyorlardı. “Hayır. Değilim.”

Küçük eli göğsümden iterek bizi birbirimizden ayırdı. Onu durdurmak için ağzımı açtım ama çok geç kalmıştım.

Kapıdan çıkıp gitmişti bile.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Dane

Ne berbat bir gündü.

Onun yanında olmak tam bir işkenceydi. Ağlamasını izlemek çok korkunçtu.

Günün tek iyi kısmı Molly'nin dönmüş olmasıydı.

Hudson'm bara gitme davetine evet dememin tek sebebi de buydu. Molly ve takımın geri kalanı da oradaydı. Tek sorun, oradaki-lerin sadece onlar olmamasıydı.

Cehennem Ateşi de buradaydı.

Peki ben ne yapıyordum? Barın karşı tarafında tek başıma içiyordum.

Babamdan çok da iyi değilim, değil mi?

“Hiç yanımıza gelip selam vermeyi düşünüyor musun ağabeyciğim?” Omzumun üstünden baktığımda Molly'nin tam yanımda durduğunu gördüm.

Bir kaşımı kaldırıncı o da yüzünü buruşturdu. “Sanmıyorum.”

“Her zaman bu kadar antisosyal olamazsın Dane.”

“Affedersiniz, tanışıyor muyuz acaba?”

Molly'nin dudakları kıvrıldı sonra başını sallayarak bana bak-

tı. “Ben diğerleriyle takılmaya gidiyorum. Sen de kafanı kışından çıkardığında bana katılırsın.” Takımın geri kalanının olduğu yöne doğru gittiğinde içkimi kaldırıp bir yudum daha aldım.

Başka kimsenin beni onlara katılmam için ikna etmeye gelmesine şaşırdım ama benim için sorun değildi. Kendi başıma daha mutluydum.

Kadehim boşaldığında bar sandalyesinden kalktım ve o anda bir şey kafama dank etti. Oldukça sarhoştum. Ayakta duramayacak kadar değil ama iyi hissettiğim kesindi.

İyi haber şu ki yarın maçım yoktu.

Kötü haber, bu hafta bir maçım vardı ve birkaç gün önce bile olsa sarhoş olmak oyunumu mahvedebilirdi.

Üzücü haber ise hayatımı kurtarmak için bile olsa umurumda değildi. Sorun da buradaydı zaten.

O’nun Hudson ve takımdaki diğer çocuklarla birlikte oturduğu yere doğru baktım.

Dışarı çık, demişlerdi. Eğlenceli olacak demişlerdi.

Saçmalık. Ona dokunamamak eğlenceli değildi. Aksine sadece çok öfkeliydim.

Kendi başıma biraz zamana ihtiyaç duyarak mekânın arka kapısına doğru ilerledim. Hiçbiriyle konuşmak istemiyordum, onun ne kadar eğlendiğini görmeyi de kesinlikle istemiyordum o yüzden kapıdan çıkmayı seçtim.

Dışarıda canlandırıcı ekim havası yüzüme çarptı.

Bu benim ayılmama yardım etti. Belki barın puslu havası ya da beraberimdekiler benim bu kadar mahvolmuş hissetmeme neden olmuştu ama şimdi yüzüme çarpan rüzgârla birlikte gecenin karanlığında artık göğsümün üstüne koca bir ağırlık bırakılmış gibi hissetmiyordum.

Sonunda bara geri dönmem ve Hudson ile hesaplaşmam gere-

keceğini biliyordum. İçkilerimi ödemesine gerek yoktu ama şimdi kafamı toplayabilmek için biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Barın yanında küçük bir park görene kadar birkaç adım gittim. Sosyalleşmeyi arzulamadığım için burası mükemmeldi. Boştu. Işık yoktu, insan yoktu, sadece sakinlik vardı.

Bir yere oturdum ve gözlerimi kapatarak yavaşça nefes alıp verdim. O kızda beni böyle alt üst edecek ne vardı?

Onun varlığı.

Onu yanımda istiyordum ve ona sahip olamadığımda boğuluyor gibi hissediyordum.

İşte bu yüzden Koç onu asla bir asistan olarak bana önermiş olmamalıydı. Artık yanımda o varken hayatın tadını aldığımdan nasıl geri döneceğimi bilmiyordum.

Derin bir nefes daha aldım ve verirken yanımda bir ses duydum.

“Neden burada tek başınasın?” dedi hayalini kurduğum ses arkamdan. Başımı arkaya çevirip ona baktım.

“Daha iyi bir soru, sen neden buradasın? İçeride Hudson’ın esprilerine gülüyor olman gerekmez miydi?”

Ses tonumdaki kıskançlık gizli değildi. Bunu duyduysa bile belli etmeyecek kadar nazikti. Onun yerine bana hafifçe gülümsedi. “Çıktığını gördüm ve gelip sana...”

“Gelip bana ne?” diye bir kaşımı kaldırdım buraya kadar ne söylemeye geldiğini merak ederek.

“Gelip sana bugün için teşekkür etmek istedim.” Biraz rahatsız görünerek üst dudağını ısırdı.

Başımı iki yana salladım. “Bana teşekkür etmek zorunda değilsin. Bana ihtiyacın olursa buradayım. Biraz felaket olduğumuzu biliyorum ama...”

Bir kaşını kaldırdı. Sırıttım. “Tamam, gerçekten de bir felaket. Ama seni umursuyorum, biliyor musun?”

“Ben de seni Umursuyorum.” Uzandı ama bana değmeden kendini durdurdu. “Arkadaş ister misin?”

Omuz silktim, bu da onun bankta yanıma oturması için açık bir davet gibi göründü.

“Sana ne oluyor?” diye sordu.

Elimi kaldırıp yüzümü ovuşturdum. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Çok daha huysuzsun,” diye açıkladı.

“Vay canına. Normalden daha huysuz yani? Söylediğin bu mu?”

“Öyle. Neler oluyor?”

Ona bakmak için oturduğum yerde döndüm ama bu büyük ihtimalle kötü bir fikirdi. Ona bakmadığım zamanlarda bu onunla ilgili değilmiş gibi davranmak daha kolaydı ama onu ay ışığının altında gördüğümde üzerimdeki çekim gücünü inkâr edemezdim. Altın saçları etrafını bir ışık halkası gibi çevirirken tıpkı bir melek gibi görünüyordu.

Boğazımı temizledim. “Tekrar söylüyorum, seni anlayamıyorum. Şimdi ne yaptım?”

“Perişan görünüyorsun. Hiç gülümsemiyorsun.”

Başımı kaldırdım. “Gülümsüyorum.”

Gözlerini devirdi. “Ya? Ne zaman?”

Göğsüm kalkıp indi. “Sen etraftayken ve kendimi unuttuğumda.” Kendimi durduramadan sözler ağzımdan çıkıvermişti.

Dudağını ısırdı ve gözleri dipsiz, boş ve kederli göründü. “Aynı zamanda surat asmana da neden oluyorum.”

Başımı eğdim, küçük bir hareketti ama bir onaydı. “Öyle.”

“Neden?”

“Çünkü sana sahip olamam,” diye itiraf ettim. Karanlıktan mı alkolden mi emin değildim ama dilim sırlarımı tutmakta zayıf kalıyordu. Gözleri irileşti, ona bunu söylediğime çok şaşırdığı belliydi.

Sonra elini uzatıp bana dokundu. Ona izin vermemeliydim. Bu bana çok şey hissettiriyordu ama şimdi buna sahip olduğumuzda kendimde onu uzaklaştıracak gücü bulamadım.

“Bana neden sahip olamazsın?” Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Gülmek istedim ama yapamadım. Gerçek çok acıydı. “Neden olduğunu biliyorsun,” diye homurdandım, ağzım çöl kadar kuruydu.

Yüz hatları sert ama yine de yumuşaktı. “Babam.”

“Başka şeylerin yanı sıra.”

Josephine’in gözleri yanıt arar gibi yüzümde dolaştı. “Ne gibi?” diye sordu.

“Daha iyisini hak ediyorsun.”

Bana hafifçe gülümsedi. “Ben de burada durmuş, senin kusursuz olduğunu düşünüyorum.”

Ona bakamazdım o yüzden dönüp uzaktaki bir ağaca odaklandım. Yapraklar rüzgârda yavaşça sallanıyordu. Ses oldukça sakinleştiriciydi. “Beni tanıımıyorsun,” diye mırıldandım. “Ya da yaptığım şeyleri bilmiyorsun.”

“Öyleyse izin ver bana.”

Kaşlarımı çattım. “İstiyorum.”

“Ama?”

“Ama... Yapamam.” Sırlarımı ona yük etmek istemiyordum. “Ben berbat durumdayım.”

“Tencere kapak. Sen berbat durumdaysan ben neyim acaba?”

Ona bakmak için döndüm. “Mükemmel.”

Elini kaldırıp bir saç tutamıyla oynadı. “Ben hiç mükemmel değilim.”

“Bana göre öylesin. Karanlık bir günde kusursuz bir gün ışığı-sın sen.”

Yüzüne hoş bir gülümseme yayıldı. “Ben Cehennem Ateşi olduğumu sanıyordum.”

Bu beni güldürdü. “O da sensin.”

“Öyleyse neden yapamayız?” Göğsünü kabarttı, benim doğru düzgün düşünmemi engellemek için kasıtlı bir hareketti bu.

Neredeyse işe yarıyordu. “Sana söyledim zaten...”

“Babam...” Poğladı. “O kimin umurunda ki? Benim değil.”

“Benim umurumda,” dedim. Ona babasıyla olan ilişkiyi anlatmak istedim ama içimden bir ses bunun şimdi çok doğru olmayacağını söyledi ve doğruyu söylemek gerekirse onu uzaklaştırmaktan gerçekten çok yorulmuştum. Şimdi bunu yapmak istemiyordum.

Bana doğru eğildi. “Bilmesi gerekmiyor...”

Aklım yerinde değil miydi bilmiyordum. Belki içkidendi ya da belki sadece onun yüzünden... Belki de bana büyü yapmıştı ama ona karşı çıkamadım.

Bunu istemedim.

Onun gitmesine izin vermeye hazır değildim, o yüzden yapmayacaktım.

Ay ışığının altında güzelliğiyle bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyordu. Beni baştan çıkarmak için cennetten gönderilmiş bir tanrıçaydı ve kahretsin ki ben de ona izin verecektim.

Aramızdaki kısacık mesafeyi kapattım, dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim kalmıştı.

Nefes verdi, ben de onu içime çektim. Elim kaldırdım ve gözleri benimkilerle buluşana kadar baş parmağımı çenesinde gezdirdim. Tüm gördüğüm arzuydu.

Dudaklarını yaladığında gözlerim onu izledi. Dudakları dolgun ve şişkindi, öpülmeyi bekliyorlardı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve ikimize de istediğimizi vermeye karar verdim. Dudaklarımız ilk buluştuğunda yavaş ve yumuşaktı ama sonra öpücüğü derinleştirdim. Onu daha hızlı, daha sert ve daha haşın öptüm.

Onun için, yeniden onun içinde olmak için nasıl yanıp tutuştuğumu bilmesine ihtiyacım vardı.

Birlikte zamanımızın uçup gittiğini biliyordum. Bunun sürmesinin imkânı yoktu, bu da onunla olduğum her saniyenin zevkini çıkarmak istememe neden oluyordu.

Kendini benden uzaklaştırdı ve bakışlarımız buluştu. “Seni istiyorum.” Sözleri dudaklarımı gıdıklamıştı.

“Ben de seni istiyorum.”

Elleri pantolonuma gitti ve inen fermuarımın sesi havada yankılandı.

Etrafıma bakarak hâlâ yalnız olduğumuzdan emin oldum, sonra kalçamı kaldırarak beni pantolonumdan kurtarmasına izin verdim.

Uzaktan bir arabanın korna çaldığını duyabiliyordum. Bunun riskli olduğunu ve burada yapmamamız gerektiğini biliyordum. Ama eli aletimin üzerine kapandığında tüm itirazlarım yarım kaldı.

Tüm mantık yok olmuştu.

Ona olan ihtiyacım her şeye ağır basmıştı. “Üstüme çık.”

Hareketlenip ayağa kalktı ve külotunu yavaşça çıkarıp attı. Sonra kucağıma yerleşti, bizi örten tek şey eteğiydi. Öne eğilip dudaklarım ile boynundan aşağı inip köprücük kemiğine ulaştım.

Göğüslerinden birini üstünden dışarı çıkarıp ucunu emdim. Kıvrılarak bana yaslandı.

“Daha fazla.”

Göğsünden geri çekilirken hafif bir ses çıkardım. “Emin misin?”

“Evet.”

“Beni kadınlığına sür. Güzel ve ıslak olmamı sağla.”

Yükseldi ve nemli tenini aletimin hassas başında hissettiğimde kokusuyla beni kapladı. “Beni içine sok. Aletimi becer Cehennem Ateşi.”

Hafifçe hareket etti ve duvarları bana yol açarken içine girdim.

Çok sıkıydı. Yavaşça onu doldururken inlememek için dudağımı ısırdım.

Tamamen üstüme oturana kadar kalçalarımı kaldırdım.

“Eteğini geri çek. Aletimi içine aldığını görmek istiyorum.”

Elleriyle kumaşı geri çektiğinde aletim gözlerimin önünde belirdi.

Kadınlığı beni sımsıkı çevrelemişti.

Arkaya doğru sallandı ve bu çok iyi hissettirdi ama yeterli değildi.

Ellerimi kalçalarına koydum ve aletim ıslak tenine sürtünerek onu neredeyse benden çıkaracak kadar yukarı kaldırdım, sonra tekrar indirerek yeniden sonuna kadar içine ittim.

Görüntü harikaydı.

Sıvıyla kaplı aletimi izlemek ellerimi daha hızlı hareket ettirmemi sağladı. Onu üzerimden kaldırdığımda tatminle inliyordum, tekrar içine ittiğimde de o öyle yapıyordu.

“Kahretsin, çok iyi hissettiriyorsun,” dedim aletimin tekrar içine dalışını izleyerek.

Tüm gün bizi seyredebilirdim.

Etrafımda daha da kasıldı ve nefesi sıklaştı. Neredeyse geliyordu.

“Kendine dokun,” diye inledim. “Aletimin üzerine boşal.”

Emirlerimi mükemmel bir şekilde uygulayıp uzandı ve klitorisini ovdu.

O yaparken seyrettim. Hızla ovalıyordu.

Duvarları beni sımsıkı sararken tüm bedenim sızladı.

“İşte böyle Cehennem Ateşi.” Parmakları daha hızlı çalıştı ve sonra tüm bedeni etrafımda titreyerek kasıldı. Kendimi bir kez daha ittim ve ben de onunla birlikte kontrolümü kaybettim, aletim içinde sarsılırken duvarlarını benimle kapladım.

Tekrar kendime geldiğimde gerçekliğe döndüm. Az önce herkesin görebileceği bir parkta Josephine'i becermişim.

Kahretsin.

Onu kaldırdım ve aletim içinden çıkarken meni de beraberinde geldi.

Lanet olsun ben içine boşalmışken neden bu kadar seksi görünmesi gerekiyordu?

Şimdi bunu düşünemezdim.

Yakalanmış olabilirdik ve bu olmadığı için şanslıydık.

Ayağa kalktı ve eteğini düzeltti.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Gideceğiz.”

“Birlikte mi?” Sesi hafif ve kararsız çıkmıştı.

“Sen tamamen becerilmiş görünürken ve benim gibi koktuğunu bilerek seninle etrafta dolaşmayı ne kadar çok istesem de bunun sonuçlarına ikimizin de hazır olduğumuzu sanmıyorum.”

“Ama...”

Derin bir nefes aldım. “Ben de istemiyorum ama bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Yani bu kadar mı?” Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum.

Ayağa kalkıp aletimi yeniden pantolonuma soktum, sonra da onun yanına gittim. Başını yukarı kaldırdım. Öyle mahvolmuş görünüyordu ki bundan nefret ettim. Onu gülümsetmek için neler yapmazdım. Ona yaşadığını hissettirecek kişi olmak için. Bu nasıl görünüyordu acaba? O bana yaşadığımı hissettiriyordu ama ben bir başkası için bu olabilir miydim?

Ben onu hak etmiyordum.

Tüm yaşamım bir yalandı ve eğer benimle olursa... Midem suçlulukla alt üst oldu.

Gitmesine izin vermeliydim.

Ona bunun bittiğini söylemeliydim. Benim küçük kirli sırrım olmaktan daha iyisini hak ediyordu. Çünkü o benim için ancak bu olabilirdi.

Babası bunu öğrenirse tüm hokey kariyerim riske girerdi.

En kötüsü bu mu olur?

Evet. *Hokeyi seviyorsun.* Profesyonel olarak oynamak zorunda değildim.

Molly.

Molly için oynuyorsun.

Onun bu işe ihtiyacı var.

Sürekli onun başka bir şey yapmasını sağlamaya çalışıyordum ama reddediyordu, bu yüzden o tutkuyla yapacağı bir şey bulana kadar bunu onun elinden alamazdım. Bu da ben babası için oynamaya devam ettiğim sürece Josephine'le benim bir geleceğimiz yok demekti.

“Şimdilik.”

“Bu çok saçma bir yanıt.” Az önceki mahvolmuş kız gitmiş, yerini kararlı bir kıza bırakmıştı.

Elimi kaldırıp saçlarımda gezdirerek diplerinden çektim. “Şu anda sana verecek bir yanıtlım yok. Seni istiyorum ama...”

“Ama falan yok. Sen beni istiyorsun. Ben de seni istiyorum. İki-miz de yetişkiniz. Dikkatli olacağız o kadar.” Yürüyerek uzaklaştı, sonra dönüp bana baktı. “Şu andan itibaren başlıyoruz.”

Ve gitmişti.

Beni az önce ne olduğunu merak ederek öylece bırakmıştı.

Ona karşı çıkmayarak az önce koçun kızıyla gizli bir romantik ilişkiye başlamayı kabul etmiş olduğumdan oldukça emindim.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Tosie

Son aylarda sahip olduğum yatakta uyansam da bugün farklıydı. Heyecanlıydım. Redville'e geldiğimden beri hissetmediğim bir şeydi bu.

Onun yüzünden.

Öyle olduğunu biliyordum.

O beni gelecek için heyecanlandırıyordu.

Yarın maç olacağından Saints bugün buz üstünde değildi. Onun yerine buz dışında antrenmanları vardı, o yüzden benim de antrenman pistine gitmeme gerek olmamıştı.

Şanslıydım ve tüm günüm boştu, böylece her zamanki gibi saat yedi yerine öğlen uyanmıştım.

Tembellik çok güzel bir histi.

Kollarımı gererek başımın üzerine uzattım ve inledim. Onun bana dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordum.

Bu hafızama kazınmıştı ve umarım asla kaybolmazdı. Dün gece bir rüya gibiydi ama rüya değildi. Aslında gerçekleşmiş en şehvetli fanteziydi.

Belli ki halka açık yerlerde seks bizim işimizdi. Ağzımdan hafif

bir kahkaha yükseldi. Acaba onu bir daha ne zaman görecektim.

Şimdi.

Onu şimdi görmek istiyordum.

Yatağımın yanındaki sehpa uzandım ve telefonumu aldım.

Aramalı mıydım?

İnledim. *Yap şunu hadi. Ona mesaj at.*

Bende numarası var mıydı ki?

E yani, hiç aramamış olsam da onun için çalıştığım zaman kaydetmiştim.

Josie: Selam.

Kısa ve sevimli.

Telefonuma baktım ama hiçbir şey olmadı.

Yatağın diğer tarafına fırlattım.

Ona bakmayı kes.

Başında beklenen su kaynamazdı ya.

Tam yarım saat geçti ve telefonu yatağın diğer tarafına fırlatmış olsam da tekrar alıp yanıt gelmiş mi diye kontrol ettim. Yoktu.

Josie: Mesaj atmak uygun DEĞİL Mİ?

Kahretsin. Şimdi neden bunu yazmıştım ki?

Sil tuşunun üzerinde dolaştım ama silersen o sildiğimi bilecekti. Hangisi daha kötüydü, acınası görünmek mi? Yoksa tutarsız ve acınası biri gibi görünmek mi?

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki? Neden böyle lanet olasıca fevri olmak zorundaydım ben?

E-postalarımı, mesajlarımı ve cevapsız çağrılarımı kontrol ederek telefonumla vakit geçirdim ama ne aradığımdan da emin değildim.

Tamam, biliyordum. Annemin beni doğurduğunu hatırladığına dair bir kanıt. Bunu bulamayınca Instagram'da Dane'le ilgili her şeye çift tıklayarak devam ettim.

Neden hâlâ yanıt vermemişti?

Bir beş dakika daha geçtikten sonra yüzümü yastıkla kapatıp çığlık attım.

Telefon sonunda ötünce yastığı odanın öbür tarafına fırlattım ve telefonu kaptım.

Dane: Sanırım bu değişir.

Kalbim hızlandı ve telefonu tutan elim titrerken nasıl yanıt vereceğime karar vermeye çalıştım.

Josie: Neye göre değişir?

Dane: Neden mesaj attığına göre değişir...

Nefesim kesik kesik çıkmaya başlamıştı. Şimdi ne diyecektim? Mesaja bakakaldım. Masum bir şey söylememi mi istiyordu? Yoksa başka bir şeyin mi peşindeydi? Cüretkâr bir şeyin.

Ya da sadece burada kendimi paralayabilirdim.

Josie: Seni görmek istiyorum.

Elimdeki telefon zangırdadı. Kendimi böyle açık ettiğime inanmıyordum. Şimdi bekleyip beni reddedecek mi görmem gerekecekti.

Bu hayatımın en kötü fikriydi.

Neden kendime bunu yapmak zorundaydım ki?

Bu bekleyiş can çekişmek gibiydi.

Dane: Öyleyse yanıt her zaman evet.

Tüm bedenime bir enerji yayıldı. *Her zaman evet.* Nabzım öyle hızlanmıştı ki damarlarımdaki kan beni bayıltabilecek kadar hızlı akıyordu.

Dane: Ne zaman?

Bir dakika, ne? Sadece ne zaman diye sormuştu. O da beni görmek istiyordu.

Şey, aslında bunu hiç söylememişti ama ima edilen buydu... Öyle değil mi?

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Bu ne demekti? *Hiçbir şey demek değil*, aptal. Benimle tekrar yatmak istiyordu. Başka bir şey değil. Hemen gaza gelme. Bu asla hayatım boyunca hafızama kazınacak bir yasak aşk ilişkisinden fazla bir şey olmayacaktı.

Josie: Bugün.

Dane: Bu gece.

Josie: Tamam.

Dane: Sana adresi göndereceğim.

Ve yaptı da.

Bu kötü bir fikirdi. Büyük olasılıkla incinecektim ama içimde kötü bir şey olacağına dair bir his olmasına rağmen bunu umursamak bile istemiyordum.

Hiçbir şey hissetmemektense acıyı hissetmeyi tercih ederdim.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tosie

Saatler sonra arabayla bana verdiği adrese doğru gidiyordum. Gün oldukça hızlı geçmişti. Diğer spor takımlarının pazarlama için neler yaptıklarını görmek üzere sosyal medya hesaplarında araştırma yaparak oyalanmıştım. Kendimi sadece hokeyle sınırlamamış, tüm sporlara körlemesine dalmıştım. Futbol, Amerikan futbolu ve hatta hakkında hiçbir şey bilmesem de ragbiye bile bakmıştım.

İşim bittiğinde biraz okudum, en sevdiklerim fantezi aşk hikâyeleri, genellikle de içinde beklenmedik bir Antik Yunan gelişmesi olanlar.

İçimden bir kahkaha yükseldi, şimdi bunu düşünme zamanı değildi. Bu geceye odaklanmam gerekiyordu, okuduğum kitaba değil.

Üstümde kısa, çiçekli bir elbise vardı. Masum ama seksiydi, onun evindeki bir gece için mükemmel ikili.

Nedense gergindim.

Bu birlikte ilk yalnız kalışımız değildi ama ilk kez planlıydı.

Birlikte oluşumuz her seferinde kendiliğinden gelişmişti ama bu sefer öyle değildi. Bu heyecanı bozacak mıydı?

Yoksa kıyafetlerimi yırtıp çıkaracak mıydı?

Evi önümde belirdiğinde midem kasıldı.

Bu büyük, güzel ve modern, beyaz bir evdi, yerden tavana pencereleri vardı ama ruhsuzdu.

İçinde çocuklar büyütebileceğin bir ev olan babamınkinden çok farklıydı. Dilimin ucuna kadar gelen acı bir tat hissettim ama onu yok saydım. Bu gece babamla ilgili değildi.

Dane ve benimle ilgiliydi, o yüzden her ne kadar evinin soğuk doğasını merak etsem de bu düşünceleri bir kenara ittim.

Arabayı ön kapıya çektiğimde park ettim ve kapıya ilerledim.

Kapıyı çalmak için merdivenleri çıkarken topuklarım basamaklarda tıkırdadı. Elimi kaldırdım ama daha çalmadan kapı açıldı.

Dane önümde duruyordu, saçı hâlâ duştan dolayı nemliydi, üstünde bir tişört ve kot vardı. Hafif bir sabun kokusu alabiliyordum... Öyle güzel kokuyordu ki boynuna gömülmek istedim.

Kahretsin.

Çok iyi görünüyordu.

Uzun boylu ve yakışıklı.

Hafif bir kirli sakal yüzünü gölgeliyordu.

Kendi evinde olmasına rağmen yine de huysuz görünüyordu, yüzünde hiç gülümseme yoktu.

Arkaya doğru adım atarak içeri girmeme izin verdi ve bunu yaptığım anda nefesim kesildi. Burası devasaydı. Geniş ve açıktı.

Dane bana doğru geldiğinde ben geriledim.

Bu onun sırtmasına neden olunca bir kaşımı kaldırdım. “Ne?”

“Şimdi buradasın ve yine de bu oyunu oynayacak mısın?”

“Ne oyunuymuş o?”

“Aletimin üzerine boşalmak istemiyormuşsun gibi.”

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama daha tek kelime edemedim den beni kendine çekti ve dudakları benimkileri buldu.

Beni sanki çöldeymiş ve ben de suymuşum gibi öptü. Beni yiyip bitirdi. Diliyle ağzımı yağmaladı. Onun idareyi ele almasına ve beni yönlendirmesine izin vererek kendimi ona gömdüm.

Ellerinde bir oyuncak gibiydim ve başka türlüünü de istemiyordum.

Geriye doğru bir adım atarak çekildi. “Hadi bir içki içelim ve kuralların üstünden geçelim.”

Gözlerimi devirdim. “İşte yine geldi.”

“Kim?”

“Bay Huysuz Don.”

Başını arkaya atıp güldü, daha önce hiç duymadığım bir sest ve içimi ısıttı.

Öyle güzel bir sest ki onu hep güldürmeye çalışacağıma yemin ettim. “Yani, hepimiz de cehennem ateşi olamayız değil mi?”

“Hayır. O benim işim.” Bir ayağımı diğerinin önüne atarak yürümeye başladım ve ona göz kırptım. “Senin için Poseidon’u beğeniyorum.”

“Poseidon, ha. Öyle olduğundan emin değilim.” Bir elini bana doğru kaldırdı. “Üç dişli zıpkınımı kaybetmiş gibi görünüyorum.”

Omzumu kaldırdım, “Peki, ama huysuz olan o.”

“Eğer ben Poseidon isem, bu seni kim yapıyor? Afrodit mi?”

“Amfitrit mi demek istiyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Amfitrit Poseidon’dan kaçarak dağlara gitti. Afrodit ise her zaman ona doğru koştu. Hep onu takip etti.”

“Seni takip ettiğimi mi söylüyorsun?” Ellerimi yanaklarıma koyarak en iyi Evde Tek Başına Kevin’i suratımı takındım.

“Sana uyarsa.”

Bir kahkaha attım. “Aslında etkilendim. Yunan mitolojisini iyi biliyorsun.”

“Seni etkilemek için yapabileceğim birçok şey olduğunu göreceğine bahse girerim.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Ne gibi?”

Dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrıldı. “İçkilerden sonra sana gösteririm.”

Böylece beni bir oturma odasına götürdü. Viski karafını aldı ve bana göstermek için kaldırdı. “Viski?”

“İlginç bir seçim.” Zorla gülümsedim. “Hiç başka bir şey içermisin sen?”

“İyi de neden böyle aptalca bir şey yapayım ki?”

“Bilmem, belki yaşamak istediğin küçük bir...” *Ben istediğimi biliyorum.* “Peki neymiş bu temel kurallar?”

O içkilerimizi hazırlamaya gittiğinde kendime yapacak bir şey bulabilme ihtiyacıyla odada etrafıma bakındım.

İki kadehi de doldurmayı bitirdiğinde birini bana uzattı. Kadehi ağzıma götürdüm ve bir yudum aldım. İlk başta nefesim tıkanı, o zaman Dane bu gece ikinci kez güldü. Onu güldürebildiğimi bilerek oracıkta ölebilirdim. “Kahrolasınca, bu sertmiş.”

Omuz silkti. “Sanırım bu zamanla kazanılan bir zevk.”

“Evet. Bende olmayan bir zevk.” Gözlerimi devirip tekrar ciddileştim. “Ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Bu.” Elini ikimizin arasında ileri geri salladı. “Temel kurallar.”

Elimdeki kadehe baktım, sonra gözlerimi yeniden ona çevirdim. “Tamam.”

“Kimsenin haberi olamaz.”

Bu sohbetin büyük olasılıkla böyle gideceğini bilmeme rağmen bu yine de içimi acıttı. Yasak bir ilişkiye atılmamız benim fikrim olduğundan bu aptalcaydı aslında.

Sersem kız.

Yüzmeyi bilmiyorsan derin sulara balıklama atlama.

Göğsümü şişirip en iyi sahte özgüvenimi takındım. “Şüphesiz,” diye karşılık verdim gözlerimi devirerek.

Tamamen yalan.

Sözler ağzımdan çıkmış olsa da kalbimin daha hızlı çarpışından bunun yalan olduğunu hissedebiliyordum.

Çok acıklıydı. Aslında adamı bağlanma olmadan seks ile baştan çıkararak bendim, o da bunu kabul ediyordu. Öyleyse şimdi ne istiyordum?

Bağlanmak.

Hayır. *Sen sadece onun senin için savaşmasını istiyorsun.* Ama tabii ki o beni yatağa atmaktan fazlasını istemiyordu.

Beni kimse istemiyordu.

Annem de.

Babam da.

Kendime gelmek için yanağımın içini kemirdim.

“Bu kadar mı?” diye ekledim, kalbim göğsümde güm güm atsa da sesim duygusuz ve dümdüzdü.

“Evet, sanırım.”

“Harika, o zaman başlayalım.” Göz kırptım.

Onun küçük sırrı olacaksam rolümü iyi oynayacaktım.

Bana doğru yürüdü ve elimdeki kadehi aldı. İkimizin içkilerini de sehpaye bıraktıktan sonra yeniden bana döndü ve hızla kaldırıp kucağına aldı.

Beni odasına götürdü ve yatağının üzerine attı.

“Soyunmanı istiyorum. Tüm kıyafetler çıkacak.”

Bana söyleneni yaparak elbiseyi başımın üzerinden geçirdim. Çıplak kaldığımda kısık gözlerle ona baktım. Bu elbisenin içine sütyen giyilemiyordu ve hiç temiz iç çamaşırım da kalmamıştı çünkü bu Sherry ile iletişime geçmem gerektiği anlamına gelecekti.

“Çok iyi. Şimdi sırt üstü uzanmanı ve bacaklarını açmanı istiyoro-

rum Cehennem Ateşi.”

Söyleneni yaptım. Dirseklerimin üzerine yaslanarak ona baktım.

Avını yemeye hazırlanan bir aslan gibi bana baktı.

Bana yaklaşıırken dudaklarını yalıyordu. Sadece bu hareket bile ahlaksızdı. Kimse bu kadar seksi görünmemeliydi, yemin ederim sadece onu izlerken bile neredeyse boşalacaktım.

Bacaklarımın yataktan aşağı sarktığı yere gelip öne eğildi, ta ki ağzı tenimin hemen üstünde asılı kalana kadar.

Kalçamı oynatarak kenara biraz daha yaklaştım.

Erişimini kolaylaştırıyordum.

“İyi kız.” Bacaklarımın üst kısmını yavaşça öptü.

“Bana ne istediğini söylediğini duymak istiyorum,” dedi.

“Lütfen,” diye fısıldadım.

“Lütfen ne, Cehennem Ateşi?” diye sataştı.

“Ben yanıp tutuşmadan önce yap şunu.”

Çelik gibi mavi gözleri benimkilerle buluştu. “Nereye dokunmamı istiyorsun?”

Kalçamı kaldırdım.

“Yeterince iyi değil. Söylediklerini duymam gerek.”

Gözlerimi kapattım ve beni yalvarttığı için onu hem sevdim hem de ondan nefret ettim.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Dane

Bacağının üst kısmına bir öpücük kondurduğumda ağzından bir inilti koptu. Kıvrıldı, büküldü, kadınlığını yukarı kaldırarak onu tatmam için bana yalvardı.

Yapacaktım ama her şeyin bir zamanı vardı.

Onu çaresizlik noktasına getirme ihtiyacı hemen ödüllendirmekten daha güçlüydü.

Ona yavaş yavaş yaptığım işkence yasa dışı olmalıydı. Dudaklarım daldığında elleri saçıma yapıştı.

“Lütfen,” diye yalvardı tekrar ve teninden ayrılmadan gülümsedim.

Dilimle yeniden yukarı doğru ilerledim ve bir çizgi çizerek kadınlığına ulaştım. Ona değdiğimde tepeden tırnağa titredi.

“Lütfen ne?” diye sordum ıslak tenine doğru.

“Ne istediğimi biliyorsun.”

Dilim klitorisinin üzerinde kaydığında yeniden sarsıldı.

“Seni ağızımla mı aletimle mi becereyim?”

“İkisiyle de,” diye inledi. “Ama... Teker teker. Sakatlanmanı istemem.”

Kahkaha attım, bu kadına hissettiğim arzuyla sarhoş olmuşum.

“Güzel yanıt.”

Ağzımı klitorisinin üzerine kapatıp dilimle daireler çizdim. Josephine’den çıkan sesler kesinlikle hayatımda duyduğum en güzel sesler olabilirdi.

Daha sert emip, daha hızlı yalayarak onu tüketmeye devam ettim. Biraz sonra bedeninin kasıldığını hissettim. Çok yaklaşmıştı.

Dilimle klitorisine ani bir vuruş daha yaptığımda bu sefer kendini tamamen kaybetti, elleri saçlarımı sımsıkı kavrayıp neredeyse acıtana kadar çekti.

Coşkusu yavaş yavaş sönerken ben de ayağa kalkıp tişörtümü çıkardım, sonra da fermuarını açtığım pantolonumu odanın diğer tarafına fırlattım.

Tamamen soyunduğumda tekrar yatağa çıktım.

“Ellerinle dizlerinin üzerinde dur. Popo havaya,” dedim ona, bir yandan da aletimi dipten uca doğru sıvazlıyordum.

Memnuniyetle uydu buna, onu becermemi beklerken bedeni titriyordu.

Bu açıdan her şeyi görebilecektim. Aletimi onun içindeyken izlemek yeni takıntım olmuştu ve sabırsızlanıyordum. Kendimi hizladım ve içeri iterek onu aletimle tamamen doldurdum.

İçine tamamen yerleştiğimde hızla nefes verdi ve bedeninin etrafımı nasıl sımsıkı sardığını fark ettim. Hemen şu anda boşalmamak için elimden gelenin fazlasını yapmam gerekti. Bedenimin sakinleşmesini isteyerek derin bir nefes aldım ve sabit durdum.

“Daha çok. Hareket et,” diye inledi.

Başımı eğerek poposunu kavradım ve yanaklarını iki yana ayırdım. Sonra artık pırıl pırıl parlayan aletimi yavaş yavaş dışarı çektim.

O kıvrandı ve inledi, ben de hızla yeniden içine girdim.

“Çok güzel.”

Geri çekildim, yeniden ittim.

Onu daha sert becerip içine dalarken her şeyimi verdim ona. Şiddetle orgazma ulaşırken zevkten çılgılık attı. Beni çevrelemiş bedeni titrerken ben de sınıra ulaştığımı hissettim ve öne yığılırken Josephine'i de kendimle beraber götürdüm.

Orgazm sonrası uçuşumuzdan kendimize gelmemiz ikimizin de biraz zamanını aldı. Josephine yatağın sağ tarafına devrildiğinde sarı saçları yastığıma yayıldı. Bir dakika ona bakarak titreşen kapalı gözlerini seyrettim. Huzurlu görünüyordu.

Onu incelemeye devam ettim ve bunu sürdürdükçe yanıtlarını bilmeyi dilediğim birçok soru beynime akın etti.

Onunla ilgili her şeyi öğrenme ihtiyacı kafamı karıştırmıştı. Ne zamandan beri bir kadının geçmişini bilmeyi umursuyordum ki? Ama Josephine'leyken hiçbir şey yeterli gelmiyordu bana. Onun peşini bırakmayan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordum çünkü bir şeyler döndüğünü biliyordum. Babasıyla nasıl olduğunu izlemiştim ve bana güvenip açılmasını dilerdim. *Ben önce kendime mi baksaydım. Molly'ye bile açılmamıştım.* Hayır, sırlarım benimle mezara gideceklerdi ama ikiyüzlülük olmasına rağmen küçük Cehennem Ateşi'mle ilgili her şeyi bilmek istiyordum. Bir yanım Robert'a sormak istiyordu ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

Yatağımda Josephine'in yanındaki yer beni ona katılmaya çağırıyordu. Çarşafı çekerek bedenini örttüm ve ben de örtülerin altına kayarak alnına hafif bir öpücük kondurdum. Bunu yaptığım anda büyük ihtimalle sıcaklığımı paylaşmak için yanıma kıvrılıverdi.

Onun burada olması iyi hissettiriyordu.

Derin bir nefes alarak rahatlamak için kendimi bıraktım. Yarın sezonun ilk maçı vardı ve dinlenmem gerekiyordu.

Josephine'in yumuşak nefes alış verişleri beni de rahatlatarak uykuya sürükledi ve onun bana getirdiği sakinliği memnuniyetle karşıladım.

KIRKINCI BÖLÜM

Dane

İlk periyodun bitimine sekiz dakika kala, St. Louis Knights pakı orta çizgiye kadar getirdi ve ardından tam kadro oyuncu değişikliği yaparken bizim alana gönderdiler.

Bakışlarım pistte dolaştı, sonunda bizim kalenin arkasındaki pakın üzerinde durdu. Hızlı bir bakışma ve sessiz bir anlaşmayla Mason pakı durdurarak atağımızı başlatmam için bana hazırladı.

Sopam bir anda uzandı ve pakı alıp kalemizin arkasından dolaştırdım. Keskin bir dönüşle onu sağ taraftan mavi çizgimize kadar ilerlemiş olan Hudson'a pasladım.

Artık atağı başlatmak onun işiydi.

Hudson orta çizgiyi kayarak geçti ve pakı Knights bölgesine göndermeye karar verdi.

Aiden pakı bölgenin derinlerine kadar kovalarken Wolfe ve ben mavi çizgiye kadar kaydık. Ciğerlerim yanıyordu, ama şimdi bunu düşünemezdim. Bu bizim şansımızdı.

Aiden pakı alınca, dairenin sağındaki Wolfe'a pas verdi, o da tek zamanlı vuruş için bana yolladı.

Kahretsin.

Knights'ın kalecisi bacak yastığıyla kurtarış yaptı.

Sonra *Hudson*'ı gördüm. Orada, ribaund için hamle yapıyordu.

Kolunu geriye alıp şut çekti ve pakı ağlara gönderdi.

Tribünlerdeki ses kulakları sağır edecek kadar yüksekti. İzleyiciler tezahürat yapıyor, bağırıyorlardı çünkü Hudson az önce maçın ilk golünü atmıştı.

Kahretsin evet.

Bunun üstüne bir şey yok.

Heyecan. Adrenalin. Takım.

Bazen buz hokeyi oynamak buruk bir his bırakıyordu, ama buzun üzerinde olduğumda asla.

Buzun üzerindeyken kendimi eve dönmüş gibi hissediyordum.

Kalabalıkta onu aradım. Gözlerimi kısarak yığınla surata baktım.

Tribündeki bölümlere teker teker baktım.

Ama hiç tanıdık yüz görmedim. Molly'yi bile.

O neredeydi ki? Bütün ayrıntılar karıştı ve gözlerimi kırptırdım.

Sonra, sanki aramıza bir ip çekilmiş gibi bakışlarım onunkilerle buluştu. Onu seyrederken taraftarların bağırıışları sönüp gitti.

Yüzünde pırıl pırıl bir gülümseme vardı. Öyle yoğun bir gülümsemeydi ki gözlerine ulaşıyordu. Orada tek gördüğüm gururdu ve bu da içimi şu tuhaf duyguyla doldurdu.

Mutluluk.

Bu çok güzeldi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Tosie

Dane Sinclair'i okumak zordu.

Adam buzdan bile daha soğuktu.

Takım arkadaşlarına göre o tam bir granitti, içinden geçilemez bir güç. Onları koruması için, ona güvenebilmeleri için de öyle olmasına ihtiyaçları vardı.

Ama kapalı kapılar ardında o kendi şeytanlarıyla savaşmak için elinden geleni yapan bir adamdı.

Bunu bir kaleydoskop gibi ufak tefek parçalarda görebiliyordum.

Bir meydan okumadan geri çekilmeyi reddeden hevesli yanım onun kabuğunun altına sızan kişi olmayı seviyordu.

İlk periyodda, Hudson'ın sayı yapmasından hemen sonra bakışları benimkilerle buluştuğunda bir an yaşamıştık ama maçtan sonra ondan haber alamadım. Bununla mücadele edeceğini ve yeniden soğuk davranacağını biliyordum. Geri çekilmeden edemiyordu ama sonra onunla bir brunch'ta buluşmam için beklenmedik bir mesaj aldım.

Şu anda da oraya gidiyordum.

Mekân yakındaki bir şehirdeydi. Yakın çevremizden kimsenin

bizi göremeyeceği kadar uzaktı ama yine de tanınırsak bir sorun olacak kadar da uzak değildi.

Takım için çalışıyor olmam iyi bir şeydi sanırım çünkü bu sadece işmiş gibi davranabilirdik. En azından restorana doğru yürürken kendime böyle söylüyordum.

Koçun kızı olmaktan nefret ediyordum.

Onun babam için bir oğul gibi olmasından nefret ediyordum.

Elini tutamamaktan ve tüm dünyaya o benim diye haykırmamaktan nefret ediyordum.

Olması gereken buydu.

İçimde bir yerde, babam bizi öğrenirse Dane'in takımdaki yerinin tehlikeye gireceğini biliyordum.

Ama daha derinlerde bir yerde, Dane'in görmesini istemediğim bir yanımda, onun buna sahip çıkmasını isterdim. Benim için savaşmasını dilerdim. Çıkıp benimle olduğunu söylemesini ama ne bekleyebilirdim ki?

Tabii ki kariyerini her şeyin önüne koyacaktı.

Sadece birinin, herhangi birinin, benim için savaşmasını istemek yanlış mı?

Birlikte restoranın iç tarafına doğru yürüdük. Bedenlerimiz birbirine yakındı, parmaklarımız dokunmadan birbirimizin üzerinde dolaşıyordu ama ikimiz de aramızdaki mesafeyi aşmıyorduk. *Yapamazdık.* Birden durdum.

“Cehennem Ateşi?” Bakışları bana kilitlenmiş, bir şey söylememi veya yapmamı bekliyordu.

Yüzüne baktım, gülümsüyor olmaması üzücüydü. Onun yerine alnında küçük çizgiler oluşmuştu.

Keşke birlikte gülebilsaydık. Onda bazen bir an için gördüğüm küçük mutluluklara belli ki sadece evinin etrafa kapalı alanında izin vardı.

Belki bir gün.

“Buraya oturalım.” Arkadaki boş bir masayı gösterip oraya geçtim ve Dane de karşıma oturdu.

Bir saniye sonra arkasına yaslandı ve menüyü okumak için yüzüne doğru kaldırdı. Ben de aynısını yaptım ve ne yiyeceğime karar verdiğim anda garson yanımıza yaklaştı.

“Merhaba, Barlow’un Yeri’ne hoş geldiniz. Ben Maryanne ve bugün garsonunuz ben olacağım. Siparişinizi almadan önce içecek bir şey ister miydiniz?”

Dane menüyü indirdi ve başını kaldırarak Maryanne’e baktı. “Sanırım sipariş vermeye hazırız. Josephine, sen hazır mısın?”

“Evet.”

Dane bana devam etmemi işaret etti. “Ben tereyağlı pankek ve kahve alayım.”

“Kahvenizin yanında ne isterdiniz? Süt, krema?”

“Krema ve iki şeker lütfen.”

Garson başıyla onayladı ve dikkatini Dane’e çevirdi, o da üç yumurta ve sebze sipariş etti. Kadın gittiğinde Dane öne eğilip dirseklerini masaya yasladı.

Bana bakış şeklinden bir şey sormak istediğini söyleyebilirdim ama bunu yapmasını istediğimden tam olarak emin değildim.

“Sonunda nasıl buraya geldin?” diye sordu nihayet ve kafam karışarak bir kaşımı kaldırdım.

“Benden seninle buluşmamı istedin.”

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Tam bir gülümseme değildi ama bunu istediğini söyleyebilirdim. “Burası değil, yani burası ama Redville.”

Kahretsin. Bu anın eninde sonunda geleceğini biliyordum ama bunu ona anlatmak istediğimden bile emin değildim. Eğer bu ciddi bir şey olmayacaksa neden zahmet edecektim ki?

Çenesi yumuşadı, gözleri de şefkatle parlıyordu. Sanırım ona

biraz anlatabilirdim. Doğrusu babamla neredeyse hiç konuşmuyordum, o yüzden zaten hiçbir şey bilmediğimden çok şey anlatabilmek de söz konusu değildi.

Kucağıma koyduğum parmaklarımı kavuşturdum. “Beni annem gönderdi.” Sesimdeki rahatsızlığı gizlemek için elimden geleni yapmıştım ama pek iyi iş çıkaramamıştım ve Dane’in kaşlarının kalkmasından anlaşılan o da bunu kaçırmamıştı.

“Yani, bu uzun ve karmaşık bir hikâye gibi geliyor.”

Evet, tam düşündüğüm gibi. Ne de olsa yüz hatlarımı eğitmekte iyi değilim.

Güldüm. “Ah, öyle ve bizim pek de zamanımız yok.”

Dane oturduğu yerde öne eğildi. “Ve zaten sen de bana anlatmak istemiyorsun.”

“Tencere kapak.”

Sahte bir teslimiyetle ellerini kaldırdı. “Beni yakaladın.”

“Evet. Ve ben de sana aynı soruyu sorabilirim.”

“Sonunda buraya nasıl geldim diye mi? Yani, uzun lafın kısası buradan hiç ayrılmadım.” Dane ellerini ovuşturduktan sonra birini masaya koydu.

“İşte bu. Neden? Redville’de doğdun ve büyüdün. Hiç ayrılmadın. Şimdi de Redville Saints için oynuyorsun. Böyle acayip büyük bir kariyerin var. Hiç başka bir yere taşınmayı düşünmedin mi? Teklifler gelmiş olmalı.”

“Pek sayılmaz.” Parmakları belli bir ritimle masaya vurmaya başlamıştı. Sorudan kaçıyordu ve ben de bunun için ona meydan okuyacaktım. Bu oyun iki kişilikti.

“Bana hiçbir şey vermeyecek misin?”

“Gidemezdim.”

Bir kırıntı. Bu bir gelişmeydi.

Bir kaşımı kaldırdım. “Neden?”

“Bazen seni o kadar da uzun zamandır tanımadığımı unutuyorum. Sanki seni hep tanıyordum gibi bir his bu.” Bu sözleriyle bedenime bir sıcaklık yayıldı. Benim için de öyleydi ama aynı zamanda sanki sadece yüzeyi kazıyormuşuz gibi de hissettiriyordu. “Molly. Molly yüzünden gidemedim. Bu dünyada sadece ikimiziz ve onun bana ihtiyacı vardı.”

Bir insanın acısını sanki kendi acınmış gibi hissedebilmek garip bir duyguydu. Bu ruhunun her katmanına yayılıyor ve tek istediğin uzanıp onları yatıştırmak oluyordu. Burada kalmak istemediğini anlamak için hikâyeyi bilmeme gerek yoktu. Bunu Molly için yapmıştı. Hâlâ onun için yapıyordu.

Onun adına kalbim kırıldı.

Benim bir yuvam yokken o Molly’nin bildiği tek yuvaydı.

“Bunun hakkında konuşmaya hazır olduğunda ben buradayım.” Başıyla onayladı ama gözlerime bakmadı. Eğer bir tahmin yapabilseydim onun düşüncelerinde kaybolduğunu söyledim.

“Teşekkürler Cehennem Ateşi.”

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Josie

“Josie, benimle ofisimde buluşabilir misin?” Ben herhangi bir şekilde baş başa zaman geçirmekten kaçınmak için uğraşırken babam bir parmağını havaya kaldırdı. “Potansiyel marka işbirlikleri için bir liste var elimde.”

Kaşlarımı çattım. “E-posta ile gönderebilir misin?”

“El yazısıyla.”

“Onu sen mi hazırladın?”

Şüphemin tıpkı açık bir kitap gibi yüzümden aktığının farkındaydım, ama hadi ya. Adam büyük olasılıkla ‘yiyebildiğin kadar ye pizza’nın reklamcılığın zirvesi olduğunu sanıyordu.

“Evet.” Tek kaşını kaldırdı. “Buna inanmak o kadar zor mu?”

“Yani...” İçten içe ezilip büzülerek saatimi kontrol ediyor gibi yaptım. “Ofisine hemen gitmeliyiz ama. Birazdan bir toplantım var.”

Aslında birazdan toplantım falan yoktu. Birazdan toplantım olacak kadar önemli biri olmadığımdan oldukça emindim. Ne de olsa maaşsız stajyer lafındaki “maaşsız” ben oluyordum.

Babam beni ofisine götürdü ve sandalyeyi işaret etti. Ucuna ilişerek etrafa bakındım. Masasında savaşçı yığınlar halinde düzi-

nelerce taktik tahtası duruyordu. Arkasında asılı bir rafta ödüller sıralanmıştı, yanlarında da bir fotoğraf vardı... Gözlerimi kısarak altın yaldızlı çerçevenin içindekileri anlamaya çalıştım. O... ben miydim? Yok artık.

Sonunda dikkatimi yeniden babama verdiğimde yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

Bacak bacak üstüne atarak umursamaz görünmeye çalıştım. “Liste?”

“Öyle bir şey yok.” Mahcup görünme nezaketi gösteriyordu. İçini çekerek beyzbol şapkasını çıkarıp masasının yanındaki tel sepete attı. “Seninle konuşmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Benden kaçıp duruyorsun.”

“Kaçmıyorum.”

“Kaçıyorsun.”

“Hayır, ben...”

“Yirmi iki yaşındaki kaç gençte böbrek taşı olur ki?”

“Yumruğum kadar büyüklerdi,” diye ısrar ettim.

“Josie...”

Ama cümlesini bitiremedi.

Hudson ofise daldı, iki eli de havadaydı. “Yemin ederim ben yapmadım.”

Ne yapmadığını bilmiyordum ama kesinlikle yapmış olmasını diliyordum, böylece o ve babam bunun hakkında uzun ve güzel bir konuşma yapabilirlerdi. Bensiz tabii.

“Ah, çok yazık.” Alt dudağımı büzerek sandalyeden fırladım. “Bu önemli gibi görünüyor. Ben ikinizi baş başa bırakayım da konuşun.”

Böylece ikisi de gözlerini bile kırpamadan oradan çıkıverdim. Koridorun yarısına geldiğimde Dane’i gördüm.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

Sesimi duyduğunda yürümeyi bıraktı. “Aiden’la buluşmaya gidiyorum.”

“Gerçekten mi? Siz beyler dışarı mı çıkıyorsunuz?”

“Hayır. Aslında o bir gençlik grubunu çalıştırıyor, ben de orada gönüllü olmayı kabul ettim.”

“Ciddi misin?”

“Evet. Çocuklara yardım etmeyi sevdiğimi fark ettim. Sadece bağış toplama etkinliklerinden nefret ediyorum, yani bu içinde olmayı seveceğim bir şey gibi geldi.” Omuz silkti.

“Ah, demek bağış etkinliklerinden nefret ediyorsun. Öyle mi?” Tek kaşımı kaldırdım. “Sonuncusu da o kadar korkunç muydu?”

Kahkaha attı. “Hayır, Cehennem Ateşi.” Yaklaştı ve ağzını kulağıma getirene kadar eğildi. Onun yakınlığıyla tüm bedenime bir ürperti yayıldı. Bir an ne yaptığını merak ettim, sonra tenime çarpan hafif nefesini hissettim. “Değildi.”

Gözlerim kapandı ve hafifçe inledim.

“Dikkat.” Sanki bugünkü kışkırtıcı o değilmiş gibi davranarak uzaklaştı. Pislik. Kahrolasınca seksi bir pislik ama yine de pislik.

Dane kapıyı açmak için hareketlenmişti ki beynim olanları ancak algıladı. “Bekle, şimdi mi gidiyorsun?”

Arkasını döndü ve omzunun üzerinden bana baktı. “Evet, neden ki?”

“Seninle gelsem tuhaf olur mu?”

Bir an durdu, sonra yanaklarına doğru küçük bir gülümseme yayıldı. “Pazarlama amaçlı.”

“Tabii ki. Duymadın mı? Ben yeni Nick Taylor’ım.”

“Nick Taylor çocuklara sigara sattı.”

“Ne kadar da uygun. Sizin gençler liginde de bir sürü çocuk olacak.”

“Neden puro olmasın? Yatırım getirisi daha yüksek.”

“Elektronik sigaralardaki getiriği görmedin mi sen?”

Başını arkaya atıp yüksek sesli bir kahkaha attı, sonra yeniden ciddileşti. “Yine de, ciddiğim, geldiğin zaman fotoğraf çekiyormuş gibi göster. Ve sadece kışımı değil.”

“Ne?!”

“Arkamı döndüğümde baktığını biliyorum.”

“Bunu nasıl bilebilirsin ki?”

“Çünkü bir buz pistinde çalışıyoruz biz. Her yerde yansıtıcı yüzeyler var.”

“Önümde yaklaşık bir metre doksan santimetrelilik ve doksan kiloluk kış olduğunu göz önünde bulundurunca kışının fotoğrafını çekmemek epey zor olurdu.”

Kaşlarını çattı. “Sadece bir doksan olduğumu mu sanıyorsun?”

Yirmi dakika sonra genç takımların oynadığı piste adım atıyordum. Buza yaklaştıkça soğuk hava yüzüme çarptı.

Çoktan sahaya çıkmış, hokey sopaları ellerinde, patenlerinin üzerinde yalpalayan çocukların çevresinde kahkahalar ve haykırışlar yankılanıyordu.

Aiden beni görmüş olmalıydı çünkü pistin karşı tarafından el salladı. Dane ise çoktan tam bir koç havasına girmişti.

Yaklaşmadan önce ben de el salladım ve samimi fotoğraflar ve videolar çekmek için telefonumu çıkardım.

Dane çocuklarla çok doğal görünüyordu. Hem yaş hem de kızlar ve erkekler olarak çok çeşitli gibiydiler. Hepsinde ortak olan tek şey ise belirgin heyecanlarıydı.

Hepsi gülüşüyor, kıkırdıyorlardı ve bunun bulaşıcılığıyla ben de gülümsedim.

Onun çocuklara nasıl kayacaklarını göstermesini ve çocukların da onu taklit etmelerini gözlerimden kalpler çıkarak izledim.

Onların yanında kayıyor, onlara rehberlik ediyordu ve antren-

man ilerledikçe sopalarını nasıl tutacaklarını öğretti. Sonra da farklı teknikler ve pakı kontrol etmenin en iyi yollarını gösterdi.

O inanılmazdı. Bundan kurtulamıyordum.

Duygularımı kontrol edebilmek için bir dakikaya ihtiyaç duyarak telefonuma baktım ama şamatacı bağırışlar ve kıkırdamalar yeniden başımı kaldırmama neden oldu.

Şimdi de onların kendisine karşı sayı yapmayı denemelerine izin vermişti.

Harikaydı.

Bütün gün bunu seyredebilirdim. Dane'in çocuklarla etkileşimi, ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi.

Bu muhteşemdi.

O muhteşemdi.

Bugün onu görmek... her şeydi.

"Teşekkürler Koç," diye bağırdı çocuklardan biri Dane buzdan çıkıp Aiden'a yaklaşırken. Uzakta olmama rağmen ne konuştuklarını duyabiliyordum. İzin isteyip uzaklaşmalıyım ama merak ediyordum o yüzden bunu yapmadım.

"Bana hokeye en başta neden gönlümü kaptırdığımı hatırlattı bu. Beni davet ettiğin için teşekkürler adamım."

"Sorun yok Sin. Yeniden gelsen iyi olur."

"Söz." Yürümeye devam etti, ben de ona yetiştim. Birlikte pistten çıktık.

"Sen doğuştan yeteneklisin Dane. Sana bayıldılar."

Dane omuz silkti ama yüzüne hafifçe yayılan gülümseme gözümden kaçmadı.

Böyleyken çok yakışıklı görünüyordu.

Huzurlu bir adam.

Eğer dikkatli olmazsam tam da kalbimi kırabilecek adam tipi-ydi, çünkü bu âşık olabileceğim adamdı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tosie

Başka bir gün, başka bir şehir. Saints bugün Seattle’da oynuyordu ve biz stada gelmiştik bile. Takım için çalıştığımdan, Dane’in soyunma odasından çıktığını gördüğümde tam kapının önündeydim. Nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama sinirli sinirli yürüyüşü beni endişelendirmişti.

Arka taraftaki bir koridorda onu izledim ama bu yolun nereye gittiğini bilmiyordum. Bu iyi bir fikir miydi acaba?

İçimden bir ses babamın yapabileceği şeyler için Dane’e fazladan hareket özgürlüğü tanıdığını söylüyordu ve bir maçtan önce kendine kısa bir zaman ayırmak da bu şeylerden biri olabilirdi. Maçın başlamasına daha bir saat vardı, o yüzden nereye gittiğini aklım almıyordu.

Bir kapıyı açmasını izledim, sonra peşinden gittim ama kapı henüz kapanmamışken aniden döndü ve bir adım atıp beni duvara sıkıştırdı.

Sırtım tuğla duvara yaslanırken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Beni mi takip ediyorsun Cehennem Ateşi?”

“Evet.” Yalan söylemek için neden yoktu. Başımı yukarı kaldır-

dım. Kabulleniyordum.

Arkadaşsız, ebeveysiz ve herşeysiz idim. Hayatımdaki tek eğlence kaynağı oydu. O da gönüllü bir kurbandı.

“Neden?” diye sordu.

“Çünkü ben *Afrodite*’im. Benim yaptığım şey bu.” Şakacı bir tavırla omuz silktikten sonra ciddileştim. “Ve çünkü, dürüst olmak gerekirse, üzgün görünüyordun.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “İyi bir gözlemcisin, değil mi?”

“Sadece bir şey dikkatimi çektiği zaman.”

Öne eğildi, artık öyle yakındı ki dudakları benimkilerin hemen üstündeydi.

“Bana bu kadar yakın olmanın akıllıca bir şey olduğundan emin misin? Biri *görebilir*,” diye dalga geçtim.

“Arkadaki merdiven boşluğunda mı? Hiç sanmam.”

“Burada ne yapıyorsun?”

“Avımı yakalıyorum.” Sırıttı.

“Anlamadım?”

“Ah, plan buydu. Yem, Cehennem Ateşi. Buraya yem olarak geldim. Ve işe yaradı da çünkü işte buradasın.”

Bu bir ton tuğla gibi yüzüme çarptı.

Maçtan önce benimle yalnız olabilmek için beni tuzağa düşürmüştü. Yanaklarım alev alırken karnımda kelekler uçuşmaya başladı.

“Beni burada tuzağa düşürecek kadar önemli olan ne peki?”

“Seni herkesin içinde öpemem, bu çok özel.” Elleri duvarı bırakıp kalçamı kavradı.

Bana daha da yakınlaştı ve ağzını benimkine sadece bir santim kalana kadar indirdi. Nefes verdiğinde bu tenimi gıdıklıyordu.

“Öyleyse yap şunu.”

Dane bileklik takılı olan bileğimi havaya kaldırdı. “Bu nedir?”

“Hoşuna gitti mi?”

“Birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlatsın diye mi üç dişli zıpkın tılsımı aldın?”

“Ne tatlı. Bu bilekliğin senin için olduğunu düşünüyorsun. Oysa ben daha iyi bir takıma tezahürat yapıyordum. Seattle Tridents.”³

“Çok hoş.”

“Ben de böyle düşünmeyi seviyorum. Şimdi beni öpecek misin öpmeyecek misin?”

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve dudaklarımız bastırılmış bir tutkunun aşırılığıyla çarpıştı. Ağızlarımız açık, dillerimiz hâkimiyet için savaşırken ellerim onun boynuna dolandığında öpücüğü derinleştirip sonra geri çekildi. “Sana doyamıyorum,” dedi dudaklarına.

“Bu senin problemin gibi görünüyor.”

“Şu akıllı ağzına dikkat etsen iyi olur.”

“Bunun için ne yapacaksın ki?”

Dane başımı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. “Bunun için herhangi bir şey yapacak olan ben değilim.”

“Ah, öyle mi?”

“Evet, Cehennem Ateşi. Şimdi dizlerinin üzerine çök de bana ne kadar iyi bir kız olduğunu göster.”

Söylediğini yaparak yere indim. Elimi uzatarak pantolonunun düğmesini açtım.

Neyse ki henüz hokey formasını giymemişti çünkü onu nasıl çıkarabileceğimden emin değildim.

Kendini küçümseme. İstenirse mutlaka bir yol bulunur.

Fermuarın sesi küçük alanda yankılandı ve sonunda onu aşağı indirdiğimde aleti dışarı fırladı, uzun, sert ve oynanmaya hazırды.

3- Seattle Mariners adlı beyzbol takımının logosunda bulunan üç dişli zıpkına göndermeyle yazar, İngilizcede “üç dişli zıpkın” anlamına gelen Trident ile kelime oyunu yapıyor. (ç. n.)

Dudaklarımı yaladım, Dane inledi.

“Kahretsin Cehennem Ateşi. Şu anda aletime bakış şeklin.”

Öne eğilerek dilimi ucunda gezdirdim, sonra dudaklarımı etrafına kapatarak aletin yarısını ağzıma alıp emdim.

Elleri saçlarıma dolanıp sıktı, sonra kendini ağzıma itmeye başladı.

“İşte böyle.”

Aletin uzunluğu boyunca gidip gelmeye devam ettim.

“Beni daha derine alabilir misin? Boğazına kadar becermek istiyorum.” Yanıt veremediğimden başımla onayladım ve elleri başımı kasıklarına iterken gevşedim. “Ne iyi bir kız.”

Sözleri beni çılgına çeviriyor, ısıtıyor ve yakıyordu. Hafifçe kıvrandığımda sessizce güldü. “Ah, bunu sevdin mi?”

“Mmm.” O aletini ağzımdan çıkarmadan önce tek söyleyebildiğim bu olmuştu.

“Arkanı dön ve duvara yaslan.”

Beni sokmak istediği pozisyonu aldığımda ihtiyaçtan başım dönüyordu.

Gözlerim kapalıydı ama her hareketin, her sesin tamamen bilincindeydim. Arkama geçtiğinde kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarptı.

Aletin başını yavaşça kadınlığımın girişinde yukarı aşağı sürüttü. Islak tenime sürünerek kendini güzel ve nemli hale getirdi. Sonra tek bir keskin hamleyle beni tamamen doldurdu. Öyle derindeydi ki zar zor nefes alıyordum.

Olağanüstü bir histi. Dünyada kalan son insanlar bizmişiz ve bundan başka hiçbir şeyin önemi yok gibiydi.

Bir saniyeliğine anın keyfini çıkardım, ikimiz de çıkardık, sonra o hamle yapmaya başladı; aleti içime girip çıkıyordu.

Başım geriye düştü, beni daha sıkı tutarak yerimde kalmamı sağladı.

“İşte bu. Al aletimi.”

Yaptım. Daha derine inmesine izin vermek için göğsümü öne eğerek her santimetresini içime aldım. O da bacaklarım titreyene ve tüm bedenim sarsılana kadar beni tam anlamıyla becerdi.

Zaman tüm anlamını yitirdi ve bizden ve yaptığımız şeyden başka hiçbir şey düşünemez oldum.

Sonsuza kadar bu anı yaşayabilseydim bunu yapardım.

“Harika,” diye inledi ve tüm bedenim ani elektrik dalgalarıyla vurulurken artık dayanamadım.

Kendimi kaybediyordum. “Geliyorum.”

Sözlerim onu tetiklemiş olmalıydı ki zonkladığını ve aletinin içimde dikildiğini hissettim.

Bir saniye için ikimiz de kıpırdamadık, sonra Dane içimden çıkarak enseme bir öpücük kondurdu. “Beni takip ettiğin için teşekkürler Cehennem Ateşi.”

“Her zaman.”

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tosie

Bir haftadır gevşeyecek tek bir dakikam bile olmamıştı. Yatağıma girip uyumak için sabırsızlanıyordum. Bugünkü maçtan sonra artık yorgunluktan ölmek üzereydim.

İster inanın ister inanmayın seksi hokey oyuncularının ısınırken fotoğraflarını çekmek zor bir işti.

Buzun üzerinde birisi tam önünüzde kendi etrafında fırıl fırıl dönerken fotoğrafını çekmek için düğmeye basmayı hatırlamak ne kadar zor biliyor muydunuz?

Bir zammı hak ediyorum.

Eve geldiğimde her zamanki yerime park ettim ve eve hiç uğramadan misafir evine yöneldim.

Arkaya dolanıp verandaya doğru yürüdüğümde Dane'le babamın orada oturduklarını görünce şaşırdım.

Bir yanım onların orada olduklarını bile düşünmeden yanlarından geçip gitmek istedi ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Varlıklarını görmezden gelmek bir seçenek değilse o zaman ben de tam tersini yapardım.

Dane'i terletme zamanıydı.

Omuzlarım geride, kusursuz duruşu takınarak onlara doğru yürüdüm.

Olduğum yerden onu elinde kadehiyle sandalyesinde otururken açıkça görebiliyordum.

Babam onun arkasındaydı ve tam başını bana doğru çevirdiğinde ben de Dane'e sallamak için elimi kaldırmıştım. Babam bunun onun için olduğunu sanmış olmalıydı ki o da el salladı.

“Josie, gel de bize katıl.”

Bu eğlenceli olacaktı.

“Ah, güven bana Robert, geliyorum.” Yüzümde büyük bir gülümsemeyle onlara doğru yürüdüm ve yaklaştıkça bunun kötü bir fikir olduğunu daha da iyi anladım.

Güneş bulutların ardına dalıp geceye hazırlanırken pırıl pırıl ışınları mükemmel bir açıyla Dane'e vurdu ve onun ne kadar yakışıklı olduğunu daha da vurguladı.

“Ne yapıyorsunuz beyler?” diye sordum, aklımı onu ne kadar öpmek istediğimden uzaklaştırmaya çalışarak.

Dane yanıt olarak kadehini kaldırdı. “Bir içki içiyoruz.”

“Bugünkü kolay zaferden sonra Dane'i buraya davet ettim,” diye açıkladı babam.

“Diğer çocuklar senin böyle ayrımcılık yaptığını biliyorlar mı?” diye karşılık verdim kendimi tutamadan. Bu yorumumla babamın nefesi kesildi, Dane de gözleri yuvalarından fırlayacak gibi görünüyordu. Buraya ilk geldiğimden beri hep dezavantajlı bir durumdaydım. Şimdi Dane'i yatak dışında da terletmek hoşuma gidiyor gibiydi. Peki ya Robert? Onun nasıl hissettiği kimin umurundaydı ki?

“Buz üzerinde ayrımcılık yapmam,” diye karşılık verdi bu sanki durumu daha iyi yaparmış gibi. “Neden bir sandalye çekip bize yeni işini nasıl sevdiğinden bahsetmiyorsun?”

Dane yerinden fırladı. “Ben sana getiririm,” diyerek hızla bir

sandalyeye doğru gitti ve onu alıp geri geldi.

Yanaklarım ısındı ve onun koca gövdesine bakıp gülümsedim. “Yani, sen mükemmel bir beyefendi değilsen nesin.”

Tam yanına koyduğu sandalyeye oturdum. Bu yakınlıktan Adem elmasının inip kalktığını görebiliyordum, oraya dokunmayı, onun her yerini öpmeyi öyle çok istiyordum ki.

Ama bu olmayacaktı.

İkimizin de elleri sandalyenin kolçağında olduğundan aslında birbirimize dokunuyorduk ama dokunmuyorduk da. Bu işkence gibi bir şeydi.

Eğer bir santim kayarsam...

Hayır. Yapamam.

Dane öksürdü ve bunu yaptığında serçe parmağının benimkine değdiğine yemin edebilirdim.

Bu senin beyninde. Sana dokunmadı. Yakalanmayı göze alamaz.

Sanki aklımı okuyormuş gibi eli tam sandalyesinin yanındaki elime sürtündü.

Ben elimi çekmeyince yeniden tenime dokundu. Babam oturduğu yerden bizi göremezdi ve Dane de bunu biliyordu.

Kirli oynuyordu ve bundan pek nefret ettiğimi söyleyemezdim. Etmiyordum, hatta seviyordum.

Her dokunuşla kalbim patlayacak gibi oluyordu. İçimdeki gerilim neredeyse beni titretecek kadar yüksekti.

“E, Josie,” dedi babam ve sorunun ne olduğunu hatırlamak için başımı iki yana sallamam gerekti.

“Seviyorum. Yani fotoğraf çekmeyi seviyorum. Oyuncular...” Dane’e bakıp sııttım. “Biraz abartılar.”

“Hey,” diye karşı çıktı, ben de daha fazla gülümsedim.

“Ne? Öylesin.”

“O nasılmış?” diye sordu babam.

“Huysuz. Dane huysuz.”

“Evet öyle ama...”

“Sorun değil,” diye araya girdi Dane. Gözlerimi kısıp önce ona sonra babama baktım.

Babam ne söyleyecekti? Bu adam hakkında benim bilmediğim ama Robert’ın bildiği şey neydi?

“Siz ikiniz birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?” diye sordum sonunda. Onun hikâyesiyle ilgili ufak tefek şeyler öğrenmiştim ama bu tüm resmi çizmeye yetecek kadar değildi.

“Kariyerimin başından beri.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, aslında daha da önceden. Saints’teki işimden önce Redville Üniversitesi’nin takımına koçluk yapıyordum.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Dane gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Düşüncelerini çözemiyordum tabii ama kafasının karıştığı gün gibi ortadaydı. Babam hakkında hiçbir şey bilmediğimin farkına varıyordu.

Onun hayatında bir kahraman gibi gördüğü adam benim hayatımda neredeyse bir isim bile değildi.

“Dane’in üniversite hokeyi oynadığını fark etmemiştim,” dedim başkasından çok kendime.

“Evet ama çok uzun süre değil. Üniversiteye başladıktan kısa süre sonra profesyonel olmaya karar verdim.”

“Yeterince iyiydin,” dedi babam gururla.

Birisi için gerçekten gurur duyduğunda babam böyle mi görünüyordu? Sanki biri göğsümü bıçakla deşiyormuş gibi hissettim. Ağlamamak için kendimi tutarak bir hıçkırığı bastırdım.

“Üniversiteyi bitirmedin mi?”

“Bitirmedim.”

“Hiç bilmiyordum. Bir diploma istemedin mi? Ben kendimin-
kini kullandığımdan değil de, ama yani, belki bir gün kullanırım.”

“Üniversite benim kaderimde yokmuş. Başka sorumluluklarım
ve harcamalarım vardı. Sadece profesyonel olunca kazanabileceğim
o paraya ihtiyacım vardı.” Yapbozun küçük bir parçası daha yerine
oturmuştu, yine de ne kadar uğraşırsam uğraşayım büyük resmi
göremiyordum. Dane Sinclair kimdi ve onu harekete geçiren şey
neydi?

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Dane

Aiden: Çayım var.

Hudson: Doğurganlık için yılan şarabının daha iyi olduğunu duydum.

Mason: Aiden Cassidy'yi hamile bırakmaya mı çalışıyor?

Dane: Mantıklı. Cassidy onu aşar. Aiden onu elinde tutmak için endişeleniyor olmalı.

Aiden: Biz zaten nişanlıyız sersem.

Mason: Bu günlerde bunun hiçbir anlamı yok.

Aiden: Beyler, siz çay istiyor musunuz, istemiyor musunuz?

Dane: Çay içerken senin Cassidy'yi hamile bırakmayı denemeni konuşacağız sanmıştım?

Hudson sohbetin adını Redville Dadıları olarak değiştirdi.

Aiden sohbetten ayrıldı.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Dane

Josephine'i görmeye başlayalı birkaç hafta olmuştu. Gittikçe kolaylaştığı falan yoktu ama onu bırakabilecek gibi de görünmüyordum. Bunu ne kadar istesem de ona olan ihtiyacım azalacak gibi değildi ve bu gerçek bir sorundu.

İlk başta onun bir kaşıntı gibi olduğunu düşünmüştüm, iyice kaşıyıp rahatladıktan sonra yürüyüp gidebilecektim ama kendimi tam tersi bir durumda buldum.

Onunla daha çok vakit geçirdikçe onu daha çok istedim. O ne zaman etrafta olsa kendime bu son, gittikçe daha tehlikeli sularda yüzüyoruz diyordum ama yine de onu aramaktan kendimi alıkoymıyordum. Şimdi bile, evime gelmesini beklerken telefonuma bakıp randevumuzu iptal etmek için bir mesaj yazıyor ama yollamıyordum. Bu kız beni mahvetmişti.

Üstelik sadece seks de değildi. Hayır, bunu sonlandırmak kolay olurdu. Konu beni nasıl üzerimde hiç ağırlık yokmuş gibi hissettirdiğiydi. Üstümdeki tüm endişelere rağmen hiçbir şey bana zarar veremezdi.

Kendimi çok daha hafif hissediyordum.

Kendimi ebeveynlerimin ölümlerinden önce olduğum çocuk gibi hissediyordum, sonrasında Molly'ye bakabilmek için dönüş-tüğüm, kaygılı falan olan o adam gibi değil.

Geçmişi değiştirmek mümkün değildi, Molly'yi kaybetmek de istemezdim ama hayatımın tüm gidişatını değiştiren bir karar vermek zorunda kalmadan önce olduğum o adamı özlüyordum.

Kapı hafifçe çalındı.

Telefonumu sehpaye bırakıp bu geceyi iptal edecek mesaja boş verdim.

Oraya doğru gittim, kapıyı açtım ve düşüncelerimi meşgul etmeyi bırakmayı reddeden kadına baktım.

Senin takıntılı olman onun suçu değil.

O daha konuşmadan bir kolumu beline dolayıp onu kendime çektim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Bu işi bitirmek için tüm iyi niyetim buraya kadardı.

İncecik kolları boynuma dolanırken parmakları saçlarıma daldı. Kendimizden geçerek öpüştük. Sanki dünyadaki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi ki doğrusu, şu anda ve burada, bize karşı olan tüm engellere rağmen gerçek buydu. En azından bizim gerçeğimiz buydu. Dudağını hafifçe ısırp ağzından ufak bir inilti kopardığımda kıkırdadı.

“Aç mısın?” Sorusu tenimi gıdıklamıştı.

“Kurt gibi.”

Geri çekildiğimde Josephine sızlanarak karşı çıktı, ben de kahkahamı tutamadım.

“Bu sesi seviyorum.” Bir adım geri gidip başını kaldırarak gözlerime baktı.

Başımı hafifçe yana eğdim. “Hangi ses?”

“Güldüğün zamanki.” Parmak uçlarına yükseldi ve çeneme küçük bir öpücük kondurdu. “Bunu pek sık yapmıyorsun ve yaptır-

ğında da yüzünde şu şirin küçük çizgiler oluşuyor.”

“Yaşlı olduğumu mu söylüyorsun?” Dudaklarım seğirdi.

“Ah, hadi yap şunu gitsin.”

“Ne yapayım?” Anlamamış gibi göründüm.

“Gülümsemek. Yapmak istediğini biliyorsun.”

“İstemiyorum.” Yine bir seğirme. Arkamı dönmeye çalıştım ama daha yapamadan Josephine antremin duvarına bitişik bankın üstüne sıçramıştı bile.

“Emin misin?” Yürümeye başladığında soytarılığı karşısında başımı iki yana salladım. Kendimi tutabilseydim bile şu anda bunu yapmazdım. İp cambazlığı yapmaya çalışırken hep çok komik göründüğünden içimden bir kahkaha koptu.

“Ah Dane, bir şey unutmuyor musun?” Sorusu karşısında bir kaşımı kaldırdım. “Yardıma ihtiyacım var.” Göz kırparak sendeledi, bu onun şu anda seçmiş olduğu kariyer olsaydı anında kovulurdu.

Bu işte korkunçtu.

Hemen hamle yapıp kollarımı ona dolarken kucağıma düştü.

Artık ait olduğu yerde, kollarımda olduğundan onu oturma odasına taşıyıp geniş kanepeye bırakarak aksi yöne doğru hareketlendim.

Oflayarak “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Patlamış mısır almaya.”

“Hım, tamam ama neden?”

“Çünkü film seyredeceğiz.”

“Şimdi mi?”

“Evet.” Mutfağa yöneldim, bir paket patlamış mısır alıp mikrodalgaya koydum. Gösterişli bir şey değildi ama şu anda gösteriş istemiyordum. Sadece onunla biraz zaman geçirmek istiyordum. Mısırların patlamasını beklerken bir kase aldım, hazır olunca da kaseyi doldurdum.

Eğer açık açık birlikte olsaydık bu şimdi olduğu gibi mi olacaktı? Sade ve basit, iki kişi bir kanepeye uzanmış, patlamış mısır yiyerek film izliyorlar, hepsi bu. İçeriye geri döndüm ve onu bacaklarını divana uzatmış yayılarak otururken buldum. Oraya öylesine konulmuş bir battaniyeyi alıp dizlerine örtmüştü. Televizyon çoktan açılmıştı bile ve bir film seçmiş gibi görünüyordu.

“Ne seçtin?” diye sordum yanma oturup kaseyi kucağına bırakarak.

“İkimizin de seveceği bir şey.”

Çok belirsiz değil miydi? Televizyondan gelen ses başımı oraya çevirmeme neden oldu. Baştaki yazılar geçerken bu lanet gezegendeki en acıklı filmi seçtiğini anlamam çok zamanımı almadı.

“İlginç bir seçim.”

“*Titanik*’i kim sevmez ki?”

“Bilmem, Jack belki.” Ellerim sanki kendiliğinden hareket ediyormuş gibi, bacaklarını divandan kaldırıp ovmaya başladım. “Sence bunu yeterince seyredersek Rose kapısını onunla paylaşır mı?”

“Hiç yer yoktu.”

“Kendime not: Seninle asla gemiye binmeyeyim.”

Yüzünü buruşturdu. “Maaşsız bir stajyer olduğum göze alınırsa bu parayla olmaz zaten.” Esnedi.

Film başlarken onu kendime çekerek başını omzuma yasladım. Bu filmi bitirebilmem imkânsızdı.

Cehennem Ateşi beni rahatlatıyordu.

O kollarımın arasındayken uyuyakaldım.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Tosie

Bugün boş gün olduğundan bazı işleri halletmek için antrenman sahasına gittim. Çocuklar antrenman yapıyorlardı, benim de onların bazı fotoğraflarını çekmem gerekiyordu. Çılgınca bir şey değildi, sadece kalabalığı gaza getirmek için, maç öncesi antrenman yapan hokey oyuncularını işte. Çalışmaya başladığımda, Laurie ile babamın şüphelerine rağmen bir TikTok sayfası açmıştım ve o zamandan beri viral olmuştu. Size ilginç bilgi: Viral videolar eşittir daha fazla satış.

Bugün, Bulldogs'a karşı maça hazırlanan çocukların eğlenceli videolarını çekecektim. Görünüşe göre geçen sene playoff'lar sırasında onlarla oynamışlardı. Bazı eğlenceli antrenman montajları yapıp onlara Rocky filmlerinde yaptıkları gibi müzik ekleyebilirim diye düşünüyordum.

Buza yaklaştığımda telefonumu kaldırıp onları kaydetmeye başladım. Takımın alıştırma yaparken birkaç videosu iş görürdü. Fazla çılgınca şeyler değil ama doğru açıyı yakalayabilirsem işe yarardı.

Hudson tabii ki şov yapıyordu.

Şu anda diğer çocuklar esneme hareketleri yaparken o benim

önümde kaslarını şişiriyordu.

“Kes şu saçmalığı Wilde,” diye söylendi Dane.

“O bunu seviyor ama. Değil mi Josie?” Hudson’ın yüzündeki sırıtış çok komikti. Kuş tutmuş kedi gibi. Diğer yandan Dane ise daha çok çalkalanmış bir kutu kola gibiydi... Patlamaya hazır.

“Wilde! Sin! Yeter!” diye bağırdı babam onlara. “Şimdi üç gruba ayrılın.”

Çocukların pakı üç grup arasında hızla dolaştırmalarını izledim, sırayla geliyorlar ve sonunda her biri bir vuruş yapıyordu.

Videolar ihtiyacım olandan uzundu o yüzden düzenlemem gerekecekti ama gerçekten çok eğlenceli bir klip olacağını düşünüyordum. Ve evet, bitirişi Hudson’ın kaslarıyla yapacaktım. Dane sevmese de hayranlar bundan çok keyif alacaklardı.

“Josie?” Babam not panosunu yanına indirerek kalemini yerleştirdi. “İki kelime edelim mi lütfen?”

“Acil mi? Bir randevum var da?”

Kaşları çatıldı ve birden, gözlerimin önünde tam on yıl yaşlandı. “Her şey yolunda mı?”

Bu aklıma gelebilen ilk bahaneyi yapıştırmak için işime yaradı.

“Aiyi. Sadece, bilirsin işte, kız meseleleri.”

Bununla birlikte pistten fırladım ve arkadaki ofislere doğru yöneldim.

Babamı başımdan savmak? En iyi anım değildi. Tabii ki, evren bunun için beni bir sürü işle cezalandıracaktı.

Günün geri kalanını görüntüleri tekrar seyrederek ve değerli olabilecek klipleri işaretlemek için zamanlamaları belirleyerek geçirdim. Artık daha fazla erteleyemeyeceğimde de bilgisayarında düzenlemeleri yapmak için babamın ofisine yöneldim.

Kapıyı arkamdan kapatarak masasına doğru yürüdüm. Aylardır burada çalışmama rağmen hiç gerçekten etrafıma bakmamıştım.

Ah, kimi kandırıyordum ki? Bunun etrafa bakmakla hiç ilgisi yoktu, tamamen hafiyelik yapmakla ilgiliydi. Babam hakkında hiçbir şey bilmemeyi istemeyi ne kadar denersem deneyeyim merak ediyordum işte, o yüzden şimdi kendimi onun eşyalarını karıştırırken bulmuştum. Ahşap yüzeye rastgele yayılmış eşyaları başparmağım-la kenara itmeye ve belgelerin sayfalarını çevirmeye başladım.

Ne bulacağımı düşündüğümde emin değildim ama önümdeki kâğıdı gördüğümde keşke hiç karıştırmasaydım diye düşündüm. DNA babalık belgeleri. Yaşlar gözlerimi doldururken sözcükler bulanıklaştı. Bunun söz konusu olduğunu bile bilmiyordum. Annem Robert'ın babam olduğu kesinmiş gibi konuşmuştu ama Robert bundan yüzde yüz emin olamamış olmalıydı.

Kapının dışından gelen konuşma sesleri sessizliği bozdu ve mektubu düşürdüm. Bu beni bu kadar etkilemiş olmamalıydı. Neden öyleydi ki? Zaten bildiğim bir şeyi teyit ediyordu sadece: O benim babamdı.

Ben annemden hiç şüphe etmemiştim. Sadece babam etmişti. Ama tüm bu süre boyunca üzgün olmamın sebebi bu değildi. Üzgündüm çünkü beni hep bildiğini ama hayatıma hiç dahil olmadığını düşünüyordum.

Bekleyin.

Kenara attığım kâğıdı aldım ve sağ üst köşeye baktım. Onunla yaşamaya başlamamdan bir hafta sonrası. Testi ben çoktan evindeyken yaptırmıştı.

Kızı olduğumu kesin olarak bilmiyorsa onunla yaşamama neden izin verecekti ki? Onun da olayların gidişatına benim gibi hazırlıksız yakalanmış olması anlamına mı geliyordu bu? Nefes almaya çalışırken sanki göğsüm oyuluyormuş gibi hissettim. Sanki bir el boğazımı sıkıyordu, her nefes alış bir öncekinden daha acılıydı. Bu neden bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki?

Konuş onunla.

Tek yanıt sormak istemediğim acı verici soruları sormaktı ve bunu yapmazsam asla öğrenemeyecektim. Belki bir ailem olması ihtimali olabilir miydi? Annem vardı ama yalanları beni için için yiyor, tamamen yalnız bırakıyordu. *Bu doğru değil; ona da sahipsin.* Dane. Benim huysuz, yasak aşkım. Gerçi o geçiciydi sadece, acıyı yalnızca sınırlı bir süre için uzaklaştırabilirdi.

Kapı pat diye açıldı. Mektup hâlâ elimdeyken beni kimin suçüstü yakaladığını görmek için döndüm. İşte oradaydı, kanlı canlı, daha az önce düşünmekte olduğum adam. Kapanan kapının sesi ofisin içinde yankılandı. Sonra odanın içinde ilerleyerek aramızdaki kısa mesafeyi de kapattı.

“Burada ne yapıyorsun?” Kâğıdı göğsüme bastırdım. Yavaşça bana yaklaşıırken gözleri ellerime indi. “Seni takip ettim.” Kısa bir sessizlik oldu. “Ve sen bana bununla ilgili söylenmeden önce, *bizim* yaptığımız şey bu. Birbirimizi takip ederiz.”

Haklıydı. Birbirimizle ilgili durumlarda sınırlar konusunda çok kötüydük.

“Senin antrenmanda olman gerekmiyor muydu?”

“Evet,” dedi aramızda kalan mesafeyi de hızla aşp sadece bir nefes uzağımda olana dek yaklaşarak. Buradan gitmeliydi. Ona gitmesini söylemeliydim. Ama yapmadım.

Bir an için hiç konuşmadık ama sonra uzanıp elimdeki kâğıdı aldı. Gözlerimi kapattım, göz kapaklarımın arkasında yaşlar birikmeye başlamıştı. Onu okuduğunu biliyordum ve kendimi onun önünde çırılçıplak kalmış gibi hissediyordum, gözlerinde nasıl bir bakış olacağını görmeyi kaldıramazdım. Parmaklarının kaba dokunuşu çenemi yukarı kaldırdı. “Lütfen bana bak.”

Başımı iki yana salladım.

“Cehennem Ateşi.”

“Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.” Dökülmeyen yaşlar göz kapaklarıma ağırlık yapıyordu.

“Tamam. Mecbur değiliz.”

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım. Dane’in kâğıdı yeniden masaya koymasını izlerken yanağımdan tek bir yaş süzüldü. “Buraya gel.”

“Hayır.”

“Lütfen.”

Yüzümü buruşturdum ve tekrar başımı salladım. Kaşını kaldırdı ama benim hareket etmemi beklemedi. Onun yerine ilerledi ve bana sarıldı. Kollarının etrafımda olması çok güzel bir histi. Verdiği rahatlık gerçek hissettiriyordu; bizi gerçek hissettiriyordu.

Kendime bunları düşünme izni vermemeliydim ama içimdeki bastırılmış duyguyu dışarı çıkardığımda kollarında dağıldım. Boğazımdan perişan bir hıçkırık koptu ve taze gözyaşları düşmeye başladı ama o beni hiç bırakmadı. Dünyam yıkılırken ve gerçek olduğunu düşündüğüm her şey yükselen bir sisin içinde yok olurken bana sarıldı.

Hıçkırıkları kesildiğinde geri çekildi ve bana baktı. Bir an birbirimize baktık ve o anda onun bana sarılmasından başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tosie

DNA testini bulduğumdan beri uzun ve bunaltıcı bir hafta olmuştu. Bugün buraya gelmeye evet dediğimde kendimi iyi hissediyordum. Şimdiyse, kapısının önünde dururken ölüyor gibiydim.

Çok yorgundum ve işleri daha da kötüleştirircesine ayın o dönemindeydim.

Eğlenceli ve rahat olmalıydık ama ben şimdi kendimi bok gibi hissederek buraya gelmiştim. Karnıma kramplar giriyordu ve perişandım. Bir soğuk algınlığına ya da gribe yakalanıyormuş gibiydim.

İptal etmeliydim.

Şimdi arkamı dönüp tekrar arabama gitsem belki ona arabadan mesaj yollayıp haber verebilirdim.

Tam yeniden arabama doğru koşturacakken ön kapı açıldı.

“Kapıyı çalmayı planlıyor muydun? Yoksa tüm gün burada mı duracaktın?”

“Yani, burası iyi.” Etrafıma bakınıp ön kapısını inceliyor gibi yaptım. “Güzel renk. Geniş mekân. Biraz durup düşüncelere dalınca beni rahatsız eden kimse de yok.”

Gülümsemesini bastırdı. “İçerisi daha da iyi. Gel hadi, sana sıcak çikolata bile yapacağım.”

Dane uzanıp beni kollarına çekti, sonra da kucağına aldı.

“Ne yapıyorsun?”

“Senin adına seçim yapıyorum.” Beni evin içine taşıdı. İkimizin birleşmiş ağırlığıyla adımları ağır bir ses çıkarıyordu ve bu ses karşısında yüzümü buruşturdum.

Şimdi de başım ağrıyordu.

Hafifçe inledim.

Aniden durdu. “Sorun ne?”

“Hiçbir şey.” Bok gibi göründüğüm için bu yalanımı yutması mümkün değildi.

Kucağındayken kokusunu içime çektim. Nefis kokuyordu. Bir yaz günündeki orman gibi. Canlandırıcı ama odunsu.

Bizi yatağına götürürken göz kapaklarım titreşti. Sonra beni yere indirdi. Beni öpmesini bekliyordum ama o, kabarık yatak örtüsünü açtı.

“Gir içine.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Ne yapıyorsun sen?”

“Kendini iyi hissetmiyorsun, o yüzden seni yatırıyorum.” Gardıroba doğru gidip açtı ve bir tişört çıkarana kadar çekmeceyi karıştırdı. “Ama önce bunu giy ve rahat et.”

Uzanıp yumuşak pamukluyu aldım, sonra taytımı ve kazağımı çıkardım.

Tişörtünü giydiğimde örtülerin altına kaydım, Dane de beni yatağının içinde sarıp sarmaladı ve üstümün tamamen örtülmüş olmasından ve rahat ettiğimden emin olmaya büyük özen gösterdi.

Her yanıma bir rahatlık hissi kapladı ve karnım ağrıyor olsa da kendimi mutlu ve huzurlu hissettim.

“Sana ne getirebilirim?”

“Âdet dönemimdeyim.”

“Tamam, peki, bu konuda oldukça fazla tecrübem var. O yüzden bırak da ben halledeyim.”

“Hmm...”

“Molly,” dedi bana.

“Ah, anladım.”

“Evet, âdetleri hep kötü geçirdi, o yüzden uzman sayılırım. Hemen döneceğim. Sen gözlerini kapat ve dinlen sadece.”

Söylediğini yapmaya çalıştım ama beynim dakikada bir milyon kilometre hızla çalışıyordu.

Bunlar gerçekten de oluyor muydu?

İşte buradaydım, tam bir enkaz halindeydim ve öylesine bir şeyler yaşamam gereken adam beni daha rahat ettirmek için yatağında sarıp sarmalıyordu.

Bana buradan gitmemi söylemesi gerekmez miydi?

Erkeklerin yaptığı bu değil miydi?

Bilmiyordum ki. Daha önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı. Dane ile tanıştığымda bakire değildim tabii. Ama üniversitedeki bir sevgiliden daha ciddi bir şey yaşamamıştım hiç, o da beni hastayken yatağında rahat ettirmekle uğraşmazdı asla.

Gözlerimi yeniden kapattım, iliklerine kadar yorgun bedenim daha fazla uyanık kalamazdı.

Ne kadar uyuduğымdan emin değildim ama ayak sesleri ve poşetlerin hışırtısı beni uyandırdı.

Bulanıklığı dağıtmak için gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve Dane’in uyuduğum yerin yanında durduğunu gördüm.

“Sana bazı ihtiyaç malzemeleri getirdim.” Uzanıp örtüyü çekti ve karnıma bir sıcak su torbası koydu. Çoktan ısıtılmıştı ve harika hissettiriyordu.

“Bazı şeyler ve ilaçlar da getirdim.”

“Şeyler mi?” diye gülümsedim.

Ağzı seğirdi ve torbayı bana uzattı. İçine baktım. “Pede ihtiyacın var mı bilmiyordum veya neyi seversin ya da sevmezsin, o yüzden ben de...”

“Tüm dükkânı mı satın aldın?”

“Hey, ojelerden ve makyaj malzemelerinden uzak durdum. O, Molly gerçekten umutsuz değilse girmeye asla cesaret edemeyeceğim büyük bir kara delik.” Sırıttı. “Sana kapıda da duyurduğum gibi marshmallow’lu sıcak çikolata da yaptım. Gizli tarif.”

Komodinin üzerinde devasa, şapşal bir uğur böcekli kupa duruyordu, içinde de dumanı tüten sıcak çikolata ve marshmallow’lar vardı. Adam hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı. Bir yudum aldım ve gözlerimi kapattım. Cennet gibiydi. Ve Dane haklıydı. Tadı sıradan bir sıcak çikolata gibi değildi.

Gizli malzemeyi anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Tarçın mı? Hayır. Hayır. Bunun tadı...

“Erimiş karamelli şeker,” diye yardımcı oldu bana. Sesi yanımdan geliyordu ve bağımlılık yapabilecek erkeksi kokusu kakao kokusuyla karışıyordu. “Hiç kimseye söyleme. Dediğim gibi, gizli tarif.”

“Artık beni öldürmen gerekecek,” dedim gözlerimi açıp gülümseyerek.

Gözlerinde gördüğüm sahip olma açlığı beni bir anda durdurdu. “Seni öldürmek mi? Yok. Seni tutmayı düşünüyorum.”

“Seni seviyorum, yani...” *Kahretsin*. “Sevmek değil, yani, ne demek istediğimi biliyorsun.”

Dane güldü. “Evet, biliyorum. Benim üstün sıcak çikolatamı seviyorsun.”

“Evet, ben de sıcak çikolatayla konuşuyordum zaten.”

Marketten şekerleme de getirmişti. Torbadan bir paket çıkardım ve yemeye başladım. Lanet olsun, çok iyiydi. Her ısırıkta çıtır çıtır pralin ve fındık kreması vardı.

Bu resmen uğruna ölünecek bir şeydi.

Yemeyi bitirdiğimde paketi tekrar torbaya koydum ama Dane başını iki yana salladı. “Çöpü ben alırım.”

“Dane, bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Evet, öyleyim.”

“Hayır, gerçekten, bu çok fazla.”

“Yeterli bile değil. Her kız kendini bok gibi hissederken şımarılmayı hak eder.”

İçimi çekerek tekrar gözlerimi kapattım. “Buna alışabilirdim.”
Ama bunu yapmamalısın.

Dane Sinclair uyuşturucu gibiydi.

Bir doz aldınız mı hayat boyu takılıp kalıyordunuz.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Josie

Uçuşumuz için erken gelmiştim ve Dane ile kız kardeşi geldiklerinde ben çoktan uçaktaydım.

Molly bir yer bulmak için koridorda yürürken beni gördü ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Midemde kelebekler uçuştı. Çok heyecanlı görünüyordu. *Belki de Dane ona benden bahsetmişti.*

O yaklaşırken bütün bedenimi bir heyecan kapladı.

“Yanına oturmamın sakıncası var mı?” diye sordu.

Pencere kenarındaki koltuğu işaret ettim. “Rahatına bak.”

“Harika, teşekkürler.” Ağabeyine bakmak için arkasını döndü.

“Ben Josie’yle oturacağım. Bana ihtiyacın olursa haber ver.”

Molly beni geçtiğinde Dane’i daha rahat görebildim ve yanaklarıma ateş bastığını hissettim. Bu sabah ayrıldığımda bu yolculuktan hiç bahsetmemiştik ama geçen son birkaç günden sonra beni yatağında isteyeceğini farz ediyordum...

Belki bizim hakkımızda konuşmak bile isteyecekti.

Bir şey söylemek için ağzımı açacak oldum ama bana hiç bakmadı bile. Sadece uçağın arka tarafındaki uzak bir koltuğa doğru yürümeye devam etti.

Kalbim patlayıp göğsümden çıkacak gibi hissediyordum.

Biraz önceki şey gerçekten de olmuş muydu?

Belki de buna fazla anlam yüklüyordum. Bir yer bulmakla meşguldü belki de. Bir uçağın içindeyken işler hep biraz çıldırabiliyordu.

Evet, hepsi buydu. Her şey iyiydi. *Biz iyiyiz.*

“Yüzmeye gideceğim için çok heyecanlıyım.”

Molly’nin gerçekten de koltuğunda zıpladığı yere baktım.

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Hava Arizona’da hâlâ iyi ya. Ohio’da soğuk olduğu zaman bundan nefret ediyorum, bütün havuzlar kapanıyor.”

“Oh.” Evet, hepsi buydu. Bense hâlâ onun lanet olasıca ağabeyini ve davranışının, yani beni hiçe saymasının ne anlama geldiğini düşünüyordum.

“Otelin çatısında bir havuz var.”

“Ah, çatıdaki havuzda hafif bir margarita için cinayet işleyebilirdim.”

“Bana katılmalısın.” Teklif samimi görünüyordu ve bir yanımda bunu istedi ama Dane’in ne planladığından da emin değildim.

Sezonun geçen birkaç haftası, şehir dışında olduğumuzda gizlice kaçıyor ve onunla buluşuyordum ama kim bilirdi ki. Kalktığımızda onunla konuşup nabzını yoklamanın bir yolunu bulacaktım.

“Ah, çok isterim. Patlama yapan yeni Redville TikTok ile epey dağılmış durumdayım ama izin ver de biraz kaçabilecek miyim bir bakayım,” diye karşılık verdim yumuşak deri koltuğu arkaya yatırırken.

Yirmi dakika sonra aradığım fırsatı ele geçirdim. Uçak yükselmişti ve arkamı döndüğümde Dane’in içeri girmek için tuvaletin kapısında beklediğini gördüm. Ben de bekliyormuş gibi yaparsam belki onunla hızlıca konuşabilirdim.

Yerimden kalkarak Dane’in olduğu yere doğru öylece yürü-

düm, onunla konuşmak için orada olduğumu belli etmemeye çalışıyordum.

Bana bakmak için arkasını dönmeyince elimi kaldırıp koluna dokundum. Başını çevirdi ve gözlerimiz buluştu.

Şu anda buz mavisi görünüyorlardı.

Tüylerim diken diken oldu ama midemi alt üst eden bana bakış şekli değildi. Az önce dokunuşumdan kaçınıp gerilemiş olmasıydı.

Tutacak bir şey kalmayınca kolum yanıma düştü.

Ağzım açılıp kapandı. Gerçekten de az önce ona dokunmamdan mı kaçmıştı?

“Dane?”

“Hey, dostum. Kişisel alana saygı ha?” Hafifçe gülmeye çalıştı ama ben bunun altında başka şeyler olduğunu hissedebiliyordum. Beni burada istemiyordu. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Bu soğuk tavır da neyin nesiydi?

Bir şeyler söylemek için ağzımı tekrar açtım ama tam kelimeleri bulduğum anda tuvalet kapısı açıldı. Babam dışarı çıkarken Dane içeri girdi.

Koltuğuma geri döndüm. Artık numara yapmanın anlamı yoktu. Koltuğumdaki çağrı düğmesine bastım.

Bir içkinin zamanı gelmişti.

ELLİNCİ BÖLÜM

Dane

Ana asansörün kapısı kapanmak üzereyken dar aralıktan bir el göründü. Kapı anında yeniden açıldı ve işte küçük Cehennem Ateşi'm karşımda duruyordu.

Normalde sadece çatı dairesinde ve havuz kısmında duran özel asansörü kullanırdım ama lanet şey nedense çalışmıyordu. Şimdi bunun için mutluydum çünkü uçakta olanlar hakkında onunla konuşmak istiyordum.

“Yukarı mı?” Dudaklarının kenarı hafif bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

“Evet.”

Josephine asansöre girerken öne doğru sendeledi. Harika, küçük Cehennem Ateşi'm sarhoştı. İçeri girebilsin diye kenara kaydım ama bir yandan da düşerse tutmak için kolumu öne uzatmıştım. Ne zaman içkili olsa düşmeye meyilli oluyordu. Ve onu tanıdığım kadarıyla her şey mümkündü.

“Ah bak sen, herkesin içinde bana dokunuyorsun,” diye alay etti. İşte endişelendiğim şey de buydu.

Uçaktaki davranışım yakışıksızdı ama Robert'ın az önce tuvalete girdiğini gördüğümünden, ne zaman çıkacağından ya da içerideyken ne duyacağından emin olamamıştım.

Pişman olmaktansa emin olmak daha iyiydi, o yüzden onu uzaklaştırmıştım ama bunu yaptığım an hatamı fark etmiştim.

Onu kırmıştım ve bundan nefret ediyordum, bu yüzden de şu anki öfkesini anlayabiliyordum. Bana kızmakta çok haklıydı.

Onun anlamadığı şey şuydu ki açık açık sevgi gösterememek benim için de onun için olduğundan daha kolay değildi ama sezon devam ederken takım hiçbir kargaşayı göze alamazdı.

Ve eğer koç kızıyla bir ilişkiye girdiğimi öğrenirse kesinlikle kargaşa çıkardı. Anladığım kadarıyla aralarındaki ilişki yeniydi ve hâlâ bunu çözmeye çalışıyorlardı. Koç Robert daha istekli, Josephine ise daha gönülsüz görünüyordu ama üstlerinde fazladan gerilim yaratmaya hakkım yoktu.

“Kaçınıcı kat Cehennem Ateşi?”

“Çatı,” diye yanıt verdi ve anında kaskatı kesildim. Çatı katı havuzun olduğu yerdi. Josephine'in şu anki halinde bir havuzun yakınından bile geçmesine izin verilmemeliydi.

Midem düğümlendi ve sarhoş Josephine tek başına yüzerse kötü gidebilecek olan şeylerle ilgili tüm varsayımların bir çırpıda aklımdan geçmelerine engel olamadım.

“Bunun o kadar da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Kimsin ki sen, babam mı?” Ellerimi üzerinden itip asansörün diğer köşesine gitti. Sonra kollarını göğsünde kavuşturarak başını kaldırıp bana baktı. “Gerçi olabilirdin de. Seni de ancak o kadar zamandır tanıyorum.” Josephine ilk kez babasıyla sorunları hakkında bu kadar açık konuşuyordu. Her ne kadar yatağa yatırılması gerektiği için onu susturmam gerektiğini bilsem de onu durdurmaya kıyamadım.

Kavuşturduğu kollarını açıp düğmeye uzandı ve çatı katına bastı. Her şeye rağmen gidip uyuyacağımı sanmıyordum. Onun yukarı tek başına çıkmasına izin vermem mümkün değildi. Yalnız fiziksel olarak değil duygusal olarak da iyi olduğundan emin olmak için yanında olmam gerekiyordu.

Ondan gelen birkaç sıkıntılı iç çekişin duyulması dışında yukarı çıkış nispeten sessiz oldu. Sonunda durduğumuzda kapının diğer tarafında birisi var mı diye beklemeden küçük alandan dışarı fırladı.

Havuz boştu. Duvardaki bir yazı iki saat önce kapandığını belirtiyordu.

Acaba güvenlik yukarı gelecek mi diye merak ettim.

Bunu bilemezsiniz. Takımın tuhaflıklarına bazen göz yumabiliyorlardı. Aslında Hudson'ın burada jakuzide olmamasına şaşır-mıştım. Ama son duyduğuma göre lobide tanıştığı buralı bir kızla meşguldü. Gece ağzını tatlandırarak bir şey bulmak fazla vaktini almamıştı.

Küçük cehennem ateşi ben daha onu durduramadan elbisesini başının üzerinden çıkarıp attı ve havuza doğru koştu.

Kahretsin.

Tam ihtiyacım olan şey.

Bu bir felaketti.

Bir yanımda onun bu davranış şekline, yani sarhoş olmasına ya da burada yakalanabilecek olmamıza kızmam gerektiğini biliyordu; sonrasında gelecek drama bu manzaraya değmezdi. Ama kızmıyordum çünkü onun iyiliği birinin bizi burada bulmasını bile umursamayacak kadar çok endişelendiriyordu beni.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "Josephine."

Karşılık vermedi. Onun yerine tekrar suya dalmayı tercih etti.

Sol elimi kaldırıp saçlarımın arasından geçirdim. Bu kızla ne yapacaktım ben?

Bir an için suyun üstüne çıktı.

“Lütfen seni çıkartmak için oraya getirtme beni.”

“Evet, tabii. Bunu yapacağından eminim,” dedi sözcükleri yaya yaya.

“Yapacağım.” Onu korumak için her şeyi yapardım. Bunu nasıl görmezdi? Çünkü çoğu zaman pisliğin tekisin, işte bu yüzden.

“Şu havalı gömleğini mahvetmen mümkün değil.”

Yalan. Eğer onu gülümsetecekse bu gömleği yakardım bile.

“Seyret beni.”

Bir saniye daha beklemeden onun bulunduğu sığ tarafın kenarına yürüdüm ve kendimi suya bıraktım.

Giysilerimin kumaşlarına sızan sıvıyla ağırlaştığımı hissettim ama ona doğru zar zor yürümeye devam ettim.

“Cehennem Ateşi.”

“Huysuz,” diye karşılık verdi.

“Buraya gel,” diye homurdandım. Bu kadın sabrımı sınıyordu. Sağlığımı da. Bu lanet olasıca havuzun içinde bulunduğum her saniye onun boğulma ihtimalini o kadar artırıyordu.

Bunun artık sona ermesi gerekiyordu. Onu buradan çıkarmam ve kendine zarar vermediğinden emin olmam gerekiyordu. Ama Cehennem Ateşi sığ kısmın diğer tarafında çok eğleniyor, sular sıçratıp su altı perendeleri gibi görünen bir şeyler yapıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yeniden yüzeye çıktı. “Gel de yakala beni.”

Sonunda yanma ulaşabildiğimde nemli kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı, sonra da üzerime atlayıp tıpkı bir ahtapot gibi kollarını ve bacaklarını bana doladı.

Ondan kurtulmaya çalıştım ama izin vermedi. Neden her şeyi daha da zorlaştırmak ve bunu yaparken neden bir de bu kadar çekici olmak zorundaydı ki?

Belli ki kafasına göre hareket eden erkekliğim de ben izin vermem de oyuna katılmıştı.

“Sen kızgın olabilirsin ama o değil.” Eli ıslak pantolonumun içinde sertleşmiş aletimi buldu ve sıvazlamaya başladı.

Harika, bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Aletim sanki yeterince sert değilmiş gibi artık gerçekten belime doğru çıkmış, becermek için yalvarıyordu.

“Josephi...” Adının tamamını söyleyemedim bile çünkü yarısında beni öpmeye başlamıştı, bir yandan da aletimi okşuyordu.

Aklıma bir fikir geldi ve bu fırsatı kaçırmadım. Ağzını neredeyse yağmalayarak öptüm onu. Kendini öpücüğe kaptırdı, öyle ki hareket ettiğimizi fark etmedi bile.

Ancak soğuk hava bizi çarptığında artık havuzda olmadığımızı anladı.

“Hey!” Ağzını benimkinden uzaklaştırdı.

“Şşş!” Dudaklarıyla tekrar buluştum ve onu susturdum.

Sonra doğruca asansöre yöneldim. Kendi katımın düğmesine bastım çünkü onun güvenliğini sağlayabilmemin tek yolu bütün gece benimle olmasıydı.

Sonuçların canı cehennemeydi.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Tosie

Sabahın erken saatlerinin ışığı odaya sızıyordu.

Çok parlaktı. Ve çok da erken.

Saat kaçtı ki?

İnledim ve bunu yaptığımda bir şey kafama dank etti. Başım çatlıyordu. Sanki nabzım kafamın içinde atıyor gibiydi.

Tanrım, dün gece ne kadar içmiştim ben?

Kırıştıtararak gözlerimi açtım, sonra ışık karşısında kıstım. Odaya odaklanabildiğim anda etrafımı inceledim.

Neredeydim? Burası benim odam değildi.

Otel.

Evden uzaktaydım.

Saints'in bugün maçı vardı, o yüzden otelde kalmıştım.

Tamam... Bir nefes verdim ama o anda başka bir şey daha fark ettim.

Burası benim otel odam değildi.

Yerimden fırladım ama bu hareketten anında pişman oldum çünkü oda dönmeye başlamış ve bu da midemin bulanmasına neden olmuştu.

Nefes al. İyisin.

Bulantı geçtiğinde gözlerimle odayı taradım. Benimkinden çok daha büyüktü. Bir süitti. Ama kimin?

Önceki gecenin hatıraları hızla aklıma üşüştü.

Dane bana ilgi göstermeyince bozulmam. İçmem.

Babam benimle konuşmaya çalışınca bozulmam. İçmem.

Hiç sebep olmadan içmem.

Peki, tamam, şimdi başımın beni neden öldürdüğünü açıklıyor-
du bu.

Başka ne vardı?

Dün gece görünüşe göre su gibi akan içki dışında bir şeyler daha olmalıydı.

Bir asansör.

Dane de asansörde.

Ah Tanrım.

Bir havuz.

Ellerimi kaldırdım ve kafamı aralarına gömdüm.

Bir inilti kopardım. “Dün gece gerçekten de yüzmeye mi gittim?”

“Evet.”

Lütfen hemen şimdi yer yarıp beni de içine alabilir miydi?

Açılan kapıya doğru döndüm. Gürültülü gıcırta kara tahtaya sürtünen tırnağınki gibi bir ses çıkarmıştı ama gözlerimin utançla kapanmasına neden olan yavaşça bana doğru gelen adamdı.

“Gözlerini aç. O kadar da kötü değil.”

Dediğini yaptım ve elinde bir yiyecek tepsi olduğunu gördüm.

Bakışlarımız buluştuğunda gülümsedi. “Günaydın Cehennem Ateşi. Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Kamyon çarpmış gibi,” diye mırıldandım örtüleri çeneme kadar çekerek. “Neler oldu?”

“Çok açık olduğunu sanıyordum. Kör kütük sarhoş oldun.”

Dane tepsiyi yatağın yanındaki sehpanın üstüne bıraktı.

“Ama neden buradayım?”

“Seni odana giden normal asansör yerine süitlerin özel asansörüyle indirmek daha kolaydı. Yakalanma ihtimali daha az.”

Yanaklarım alev almış gibiydi. “Gerçekten de yüzmeye gittim mi?”

“Evet.”

“Şimdi öldür beni,” diye inledim.

Dane güldü. “Hayır. Öyle düşünmüyorum. Hem o zaman senin için sipariş ettiğim kahvaltıyı da yiyemezsin.”

“Bana kahvaltı mı söyledin?”

“Evet. Kahve de. Krema, iki şeker.”

“Hatırlamışsın.”

“Seninle ilgili konulara dikkatimi verdiğimi yakında anlayacaksın.”

Kalbimin göğsümden dışarı fırlayıp patlaması mümkün olsaydı yapardı. Ya da eriyene kadar kendimden geçecektim.

Yatakta yanıma oturduktan sonra kahve fincanına uzanıp onu bana verdi. Bir yudum aldım. “Çok güzel.”

Birkaç yudum daha aldıktan sonra fincanı indirdim ve tepsiye baktım. Bir sandviç. Bu adamı öpebilirdim. Dün gece böyle bir sersem olduktan sonra bu nezaketini hak etmiyordum.

“Gerçekten üzgünüm, Dane. Dün gece... O kadar sarhoş olmamalıydım.”

“Neden yaptın? Ne oldu?”

İçimi çektim ve bu hareket küçük bir saç tutamının yüzüme düşmesine neden oldu.

Dane uzanıp onu kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Josephine,” dedi nazıkçe, “benimle konuşabilirsin.”

Hafifçe gülümsedim. “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

“Bazen en baştan başlamak en iyisidir bence.”

“Uzun bir hikâye.”

“Zamanım var.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, aslında bir maçın var.”

“Saat altı.”

“Haklısın.” Birkaç lokmadan sonra –çünkü enerjiye ihtiyacım vardı– ona anlatma zamanının geldiğine karar verdim.

Başımı eğip çarşafı burup duran parmaklarıma bakarak derin bir nefes aldım.

“Ben... Dün gece, sen beni görmezden geliyordun. Sana dokunmayı denediğimde de...”

“Amacım bu değildi. Ben...”

“Dur. Haklıydın. Babamın tuvalette olduğunu biliyordun, anlıyorum ama sonra babamı düşünmeye başladım, onun hakkında ne kadar çok şey bilmediğimi ve onun nasıl senin ailen olduğunu falan ve kendimi kaybettim işte.”

Dane sanki söylemek istediği şey beni üzecek mi diye endişelerek hafifçe alt dudağını ısırdı.

“Bilmediğin çok şey var ve benim bilmediğim daha da çok şey. Şöyle ki babamla seninle tanıştığım günden sonra tanıştım. Yani o ilk gece,” diye açıklığa kavuşturdum.

“Anlamıyorum.”

“Hayatım boyunca bir babam olmadı hiç. Sonra bir gün annem beni evden yolladı. Bıkmıştı. Yani, hep sadece ikimizdik. Eşek gibi çalıştı. Bekâr anne. Az ücretli iş.” Elimi başıma götürdüm. “Benim için her şeyi yaptı ama ben yapmam gerekeni yapmıyordum işte, o da bıktı usandı.” Ve bunda haklıydı da. *Bunu şimdi görebiliyordum.* Darmadağındım. “Bana gideceğimi söylediği gün babamdan bahsetti.”

“Robert’in senden haberi olup hayatında olmak istemeyeceğini düşünemiyorum.”

“Konu da bu. Oradan hışımla çıkıp gittim ve ertesi gün de ayrıldım. Onunla tanışmak için arabayla buraya geldim. Onunla partide tanışmam gerekiyordu ama korktum. Gerisini biliyorsun.”

Başıyla onayladı. “Sonra da onunla çalışmaya geldin.”

“Evet. Onunla konuşmayı reddettim. Neden bilmiyorum. Hâlâ da reddediyorum. Ama o gün ofisinde babalık testini buldum. Üzerindeki tarih. Onun da benden haberi olduğunu sanmıyorum.”

“Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.”

“Biliyorum. Ama buna hazır değilim.”

“Bunu anlıyorum. Neler yaşadığını anlayamayabilirim ama ebeveynin olmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

“Senin de tüm sahip olduğun Molly.”

“Evet.”

“Onunla konuşmak istemediğim için bir pislik olduğumu düşünüyor olmalısın.”

“Öyle düşünmüyorum Cehennem Ateşi. Bunun için asla yargılamam. İlişkiler kendilerine özgüdür. Yargılamak bana düşmez.”

Bir an birbirimize baktık, sonra öne eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum.

“Teşekkür ederim.”

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Josie

Odaya girmeden önce eteğimi düzelttim. Buzun yakınında olduğum için muhtemelen en akıllıca giysi tercihi bu değildi ama bugün hoş görünmek istemiştim.

Ve onu delirtmek.

“Hey Josie.” Döndüğümde Molly’yi gördüm. Onu gerçekten seviyordum. Ne zaman etrafımda olsa çok nazikti ve hep gülümsüyor gibiydi. Hudson ortalarda değilse böyleydi yani.

Gerçekten de bir nedenle ondan hiç hoşlanmıyor gibi görünüyordu.

“Molly,” dedim ben de gülümseyerek. “Nasıl gidiyor?”

Onun iyi olduğunu bilsem de ne zaman etrafta olsa kendimi biraz garip hissediyordum. Bir yanımda acaba benim iç yüzümü görebiliyor ve ağabeyini çılgınca istediğimi biliyor mu, diye merak ediyordu.

Yine de, öyleyse bile bununla ilgili bir şey yapmıyordu ve ben de Dane etraftayken ilgisiz gibi davranmaya devam ediyordum.

“Bugün ne yapıyorsun?” diye sorduğunda bir kaşımı kaldırdım.

Ağabeyine “tesadüfen rastlamak” ve onu baştan çıkarmaya çalışmak dışında hiçbir fikrim yok.

“Bir sürü şey. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum,” diyerek güldüm. “Bu haftanın içerik takvimini hazırlamam gerek. Sonra grafikler yapacağım ve gönderileri planlayacağım.”

“Ben de öğle yemeği yemeliyiz diye düşünüyordum, ben ısmarlıyorum. Ama sen meşgul görünüyorsun.” Yüzünü buruşturdu.

Bir an için tereddüt ederek acaba yoğun günümü yönetebilir miyim diye düşündüm. Herkes öğle yemeği için ara verirdi. Bunu her zaman yapmıyor olmam hakkım olmadığı anlamına gelmezdi. Eğlenceli olabilirdi. Ayrıca Molly’yi gerçekten seviyordum.

“Tabii, harika olur.” Elimle eteğimi düzelttim.

“Harika. Saat on ikide bistroda diyelim. Birlikte yürüyebiliriz ya da orada buluşabiliriz.”

“Birlikte gidecekmiş gibi plan yapalım. Yani, oyuncuların günlük paten kayışlarının sevimli Canva montajını bitirmiş olursam böyle yaparız.”

Molly kahkaha attı. “Dane’in bu videolarda olmaktan mutlu olduğunu düşünemiyorum. Hudson? Evet. Ama Dane? Pek değil.”

“Gerçekten başka bir seçeneği yok. Üstelik, onları çektiğim zamanların yarısında bundan haberi bile yoktu. Kameramla çok sinsi hareket ederim,” diye göz kırptım.

“Güzel. Tamam, peki, gidip o adamı bulmalıyım. Elimde yapması gereken bir milyon şeyin listesi var ve bunların hepsine karşı çıkacak. Onunla çalışmayı özlemediğine bahse girerim.”

Ah, özlüyordum. Günün her dakikası hem de. “Hayır. Sana o listeyle iyi eğlenceler,” diye karşılık verdim sorusunun gerçek yanıtını yutarak.

Molly odadan ayrıldıktan sonra ben de Laurie’yi bulmaya gittim.

***

Birkaç saat sonra Molly ile antrenman sahasının çıkışında buluştuk. Birlikte birkaç blok uzaktaki bistroya yürüdük. Molly neşeyle seyahatinden bahsediyordu. Bunun nasıl hayatının en iyi yazı olduğundan falan.

Sormadığım ama dilimin ucundaki soru neden erken döndün idi.

Restorana yürümemiz sadece birkaç dakikamızı aldı ve vardığımızda hemen boş bir masa bulduk.

Redville'in bu bölgesi takımın maçlarını yaptığı şehir merkezinden daha az kalabalıktı. Üstelik ortam çok hoştu. Sanki Fransa'ya aitmiş gibi, filmlerde göreceğiniz bir bistroyu hatırlatmıştı bana.

"Bu mekâna bayılıyorum." Molly küçük, kareli örtülü masaya yaklaşırken ışıltıyla gülümsedi. Taze pişmiş ekmek kokusu her yere yayılmıştı.

"Burası bana o kadar Fransa'yı hatırlatıyor ki."

Değerlendirmem doğrudu. "Bilemem. Ben Orta Batı'dan hiç çıkmadım. Takım için çalışmaya başlamamdan sonrasını saymıyorum yani."

Molly yürümeyi bıraktı ve dönüp kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Kısılmış gözlerine bakınca tonlarca sorusu olduğunu söyleyebirdim.

Sıraya gir. Benim de öyle.

Mesela neden annem bana babamdan hiç söz etmemişti? Ya da daha iyisi, neden belli ki babama da benden hiç bahsetmemişti?

Bunu henüz teyit etmiş olmasam da bu babalık testinden oldukça açıktı.

Ah peki. Bir gün bunu ona sormak için cesaretimi toplayacaktım. Ama şimdi değil.

Ya da yakında herhangi bir zamanda da.

Annemin beni reddetmiş olması yeterince kötüydü. Başka bir reddedilişi kaldırabileceğimi sanmıyordum.

“Aslında ben de Redville’den hiç ayrılmadım. Yaşamak için demek istiyorum. Tabii ki seyahatler ya da geziler için ayrıldım. Ama burada büyüdüm.”

Sandalyeye oturdum, o da karşımdakine geçti.

“Gerçekten mi?”

“Evet, yani ben burada değilken Dane ile çalışmandan ötürü zaten biliyor olabilirsin ama ebeveynlerimiz öldü ve işte, beni o büyüttü.”

Onu Dane’in büyüttüğünü biliyordum ama bunun neler gerektirdiğini hiç sormamıştım.

“Bundan bahsetmişti.”

“Evet. Ben on bir yaşındayken yasal vasim oldu.”

Ağzımı kapattım ve alt dudağımı ısırdım. “Çok gençmiş. Yani Dane, on sekiz falan mıydı?”

“Öyle.”

“Bunun ikiniz için de kolay olduğunu düşünemiyorum.”

“Değildi. Özellikle de onun için ama bundan bahsetmeyi hiç sevmez. Ya da bu konudaki herhangi bir şeyden.” Güldü.

Başımı hafifçe eğip onu inceledim. Ağabeyine benzeyen yüz hatlarıyla çok güzel bir kızdı. On bir yaşındayken çok sevimli, harika bir kişiliğe sahip ve yumuşak yaratılışı sayesinde anlaşılması kolay olduğunu hayal edebiliyordum. Yine de on sekiz yaşında biri için bu zor olmalıydı.

“O üniversitede miydi?”

“Hayır. Aslında lise son sınıftaydı. O yüzden burada kalıp bir sene üniversitede hokey oynadı. Koç Saints’in baş koçu olduğunda onu profesyonel olarak alana kadar.”

Babamın Dane'e üniversitede koçluk yaptığını biliyordum ama onun bu kadar genç profesyonel olmasının nedeninin o olduğunu fark etmemiştim.

Babam hakkında hiçbir şey bilmemem yeterince kötüydü zaten, şimdi bu kalbimi daha da kırmıştı.

Orada uzun bir hikâye olduğunu bir bakışta söyleyebilirdim, babamın ona oğlu gibi davrandığını, onun da babama tabii. Görünüşe göre Dane olması gerekenden çok daha erken büyümeye zorlanmıştı ve babam da ona yardım eden kişi olmuştu.

İlginç.

Belki de her şeye rağmen babam hakkında yanıliyordum.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tosie

Öğle yemeğimizden birkaç gün sonra Molly'nin beni o gece içki içmek için ona katılmaya davet etmesini hoş bir şaşkınlıkla karşılamıştım.

Barda etrafıma bakınırken damarlarımda gergin bir enerji dolaşıyordu. Kalbim dakikada yüz kilometre hızla atıyordu ve nedenini bilmiyordum.

Tamam, bu yalandı. Nedenini biliyordum.

Sadece bunu kendime itiraf etmek istemiyordum.

Dane.

Yakında burada olacaktı.

Buraya geldiğinde benimle tek kelime bile etmeyecek olduğundan bu pek önemli değildi ama sadece yakınımda olması bile beni geriyordu.

Belki onu ayartıp oradan uzaklaştırabilir, gizlice tuvalete sızabilir ve onunla ahlaksız şeyler yapabilirdim.

Barda çevreme bakındığımda takımı gördüm. Hudson döndü ve beni gördüğü anda el salladı.

Kalabalıkta kendime yol açarak ilerledim ve her adımımda Da-

ne'i aradım. Sonunda insanlar kenara çekildiğinde, işte oradaydı.

Önce beni görmedi ama sonra başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu.

Yüz hatları sert, bakışları da tedirgin ediciydi ama sonra yüzünde küçük bir gülümsemeye benzer bir şey oluştu.

Damarlarıma bir ılıklik yayıldı, yanaklarımin kıpkırmızı olduğundan emindim.

Bu adam bana bunu nasıl yapıyordu?

Tek bir bakışla eriyip bitiyordum.

Masaya vardığımda Dane Hudson'a döndü, kendimi sanki kalbime tırtıklı bir bıçak sokulmuş gibi hissettim.

"En sevdiğim stajyer nasıl?" diye takıldı Hudson ve küçük, zayıf bir el hafifçe omzuna vurdu.

"Ona kur yapma. Koçun öğrenmesini istemiyorsan tabii, yoksa yedek kulübesine çekilirsin ya da daha kötüsü, takas edilirsin..." dedi Molly. Yüzünü göremiyordum ama son zamanlarda onunla zaman geçirdiğimden bu sesi her yerde tanırdım. "Aslında dur, sen kur yapmaya devam etsene ya." Görünene kadar öne eğildi. "Üzgünüm Josie ama takım için bunu bir değerlendirebilir misin? Hudson bir tehdit de."

"Elbette," diye omuz silktim. "Kur yap sen."

"Hiç hoş değil prenses. Çok kırıldım." Hudson sahte bir yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı.

"Onun adı Josephine." Bu huysuz ve boğuk sesi tanımamak mümkün değildi. Dane mutlu değildi, zaten hiç olmuyordu da.

"Tanrım. Bu akşam her zamankinden daha pisliksin. Derdin ne senin?"

"Hiç. Bu gece senin saçmalıklarına uygun havada değilim o kadar."

"Alındım ama. En azından Molly..."

"Molly mi?" diye çıkıştı Molly. Oturduğu yerden kalktı ve bana

doğru yönelerek sandalyeyi doğrudan yanıma çekti.

“Havada bu kadar testosteron varken biz kızlar birlikte takılmamız diye düşünüyorum.”

“Bana uyar.”

“Tanrı’ya şükür, çünkü ya sen ya Laurie olacaktı.”

“Laurie o kadar da kötü değil.”

“Ama iyi de değil.”

Güldüm çünkü bu değerlendirmesi hedefi tam on ikiden vurmuştu.

Sohbete dahil olmam bir dakikamı aldı. Geç geldiğim için konudan biraz uzak kalmıştım ama çok belli etmeden elimden geldiğince katılmaya çalıştım.

Mason sonunda elinde bir sürahi birayla masaya döndü ve kendime bir bardak bira koydum. Bunu yaparken ne yazık ki sürahi-den biraz bira aktı ve masaya ve elime döküldü. Bir yığın peçete görüp uzandım ve o anda bunu yapan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim.

Dane’in parmakları benimkilere değdi. Bunun kazara olduğunu bilsem de Dane orada kaldı. O an zaman durdu, sesler uzaklaştı ve bu odada bir tek o kaldı; tenlerimiz birbirine değdiğinde her yanıma bir enerji yayılmış gibi oldu.

“Üzgünüm.” Dane geri çekildi ve ben gitmemesi için ona yalvarmak istedim ama gerçekten bir seçeneğim yoktu.

“Sorun değil,” diye karşılık verdim içim sızlayarak.

Dokunuş kısıydı ama etkisi sürüyordu. Yüzüm sıcak ve kıpkırmızıydı.

Bu adam bana çılgınca şeyler yapıyordu.

Dane benden ayrılmak için hareketlendi ve bunu yaptığında Molly’yi net olarak gördüm.

Dosdoğru bize bakıyordu. Gözleri kısılmış, çenesi kasılmıştı.
Kahretsin. Ne görmüştü?
Biliyor muydu?
Ve biliyorsa elindeki bu bilgiyle ne yapacaktı?

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dane

Yine bir maç. Yeni bir şehir.

Uzaklık ve yarınki maçın saati yüzünden yine geceyi orada geçiriyorduk.

Plan yemeğe gitmek, sonra da Josie'yi gizlice odama sokmaktı.

İdeal bir durum değildi ama geceyi onsuz geçirmeyi düşünemiyordum bile.

Varlığı beni sakinleştiriyordu ve yarın Empires ile oynadığımız düşünülürse şu anda buna her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Onlar hafife alınmaması gereken bir takımdı ve geçen yıl kupa için onlarla karşılaştığımızdan şimdi durum çok daha ciddiydi.

Herkes kazananın biz olacağımıza kesin gözüyle bakıyordu. Yani, büyük olasılıkla bize karşı bahis oynayan sersemeler hariç herkes.

New York'un tamamı gibi.

Otel odamın içinde dolaşmaya başladım, sabit durmakta zorlanıyordum. Küçük Cehennem Ateşi'ne ihtiyaç duymamın bir nedeni daha. Eğer burada olsaydı enerjimi yatıştırabilirdim.

Kahretsin.

Şimdi gerçekten de yemeğe gitmek istemiyordum.

Kolumu kaldırarak saatimi kontrol ettim. Daha yediydi ve yemek yedi buçuktan önce başlamıyordu.

Tam hâlâ Molly'yle mi birlikte diye sormak için Josephine'e mesaj atmak üzereydim ki oda telefonum çaldı.

Garipti. Beni kimse oradan aramazdı. Yanına gittim ve telefonu açtım.

“Merhaba.” Kafamın karıştığı büyük olasılıkla sesimden belli oluyordu. Ya öyleydi ya da Josephine'in bana söylemekten hoşlandığı gibi tam bir huysuz gibi çıkmıştı.

“İyi akşamlar Bay Sinclair. Resepsiyonda sizin için bir paket var.”

Kaşlarımı çattım. Kim bana bir paket gönderirdi ki? Özellikle de New York'tayken. Ama sonra Molly'yi düşündüm. Belki de oydu. Bazen ihtiyacım olan eşyaları bırakırdı, belki Cehennem Ateşi'yle takılırken meşguldü ve onları otel görevlisine vermişti.

Oysa sadece Josephine'e de verebilirdi, böylece hayatımı kolaylaştırır, hatta biraz daha iyileştirebilirdi.

Bu planda tek bir sorun vardı, Molly benimle Cehennem Ateşi'ni bilmiyordu. İkinci sorun da Josephine'le yollamasını isteseydim işaretleri görecektim kadar iyi gözlemci olmasıydı.

Evet, yok. Kötü fikir.

“Birisiyle yukarı gönderebilir misiniz lütfen?”

“Sorun değil efendim. Birazdan yukarıda olur.”

Telefonu kapattım ve süitimin oturma odasının diğer ucuna yürüdüm. Viski sürahisini alıp kendime bir kadeh koydum ve bekledim.

Kapı çalındığında içkimin yarısına gelmiştim. Kadehimi bırakmakla uğraşmadım bile. Kapıya kadar onunla gittim ve boştaki elimle kapıyı açtım.

Otelin bir çalışanı elinde küçük, sıradan bir zarf tutuyordu. İlginç. Belki de Molly'den değildi.

Boş elimle cebime uzandım, bir tomar para çıkarıp zarfı almadan önce ona bahşiş verdim ve kapıyı kapattım.

Beyaz zarfa bakıp üzerindeki tek yazının ismim olduğunu gördüğümde durum daha da tuhaflaştı. Düzgün, büyük harflerle yazılmıştı.

Kaşlarımı çattım. El yazısı tanıdık görünüyordu ama tam çıkarılamamıştı.

Kadehimi bıraktım ve zarfı yırtarak açtım. İçinde tek bir fotoğraf vardı. Çok uzun zaman önceden bir fotoğraf.

Kartın arkasını çevirdim ve nefesim boğazımda tıkanıp kaldı. O gecenin istenmeyen ama capcanlı anıları yeniden üzerime akın etti.

El yazısı. El yazısını tanıyordum ama tüylerimi diken diken eden karalanmış nottu. *Geçmiş peşimizi bırakmamak için hep bir yol bulur.*

Sanki parmaklarımı yakmış gibi fotoğrafı düşürdüm. Beynim hızla çalışıyordu.

Bunu kim göndermişti? Biliyorlar mıydı?

Belki de sadece bir tesadüftü.

Öfke ve korku içimde yükselerek her yanıma yayılmakla tehdit etti beni.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Kusacak gibiydim.

Kendimi kanepeye bıraktım. Üzerimdeki ağırlık beni eziyor, suçluluk ve pişmanlık beni yiyip bitiriyordu.

“Sen ne bok yediğini sanıyorsun?” diye parladı öfkeli bir ses şimdi açık olan ev kapısından. Baktığımda amcam Jim’in hızla bana doğru geldiğini gördüm. Bu adam aşağılık orospu çocuğunun tekiydi.

Oturduğum yerde dikleştim. “Biraz daha açık konuşman gerekecek. Bir sürü bok yiyorum ya,” diye karşılık verdim korkumu görmemesi için elimden geleni yaparak. Amcam sudaki kanı fark ederse köpek balığı gibi saldırırdı.

“Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun seni küçük pislik.”

Odanın köşesinde, bodruma inen açık kapının aralığında kız kardeşimin küçük suratı belirdi. Aşağıda oyun oynuyordu ve kargaşayı duymuş olmalıydı. Gözlerine baktım ve başımı hafifçe salladım, Jim amcanın fark edeceği kadar uzun değildi ama ona ne söylediğimi anlaması için yeterliydi. Git buradan.

Amcam onu yakalarsa kötü olurdu.

“Sen bir çocuksun. Gerçekten kazanacağını düşünüyor olamazsın.”

“Kazanacağım.”

“Hangi parayla? Hiç gelirin yok ki.” Küçümseyerek gülümsedi bana. “Benimle uğraşma Dane.”

Kanepeden kalkıp amcamın durduğu yere doğru gittim. “Defol buradan.”

“Sert koca çocuk. Ebeveynlerinin parasının tek bir kuruşunu bile almamanı sağladığımda ne kadar sert olduğunu göreceğiz.” Güldü ve arkasını dönüp evden çıktı.

“Amcan tam bir pislik.” Döndüğümde arkadaşım Nick’in orada oturduğunu gördüm.

Kahretsin. Onun burada olduğunu unutmuştum.

“Peki, şimdi ne yapacaksın?”

Başımı ellerimin arasına gömdüm. “Hiçbir fikrim yok.”

Molly’nin velayeti için amcamla savaştığım parayı nereden bulacaktım?

“Aklıma tüm sorunlarını çözecek bir fikir gelmiş olabilir...”

Şimdi ne yapacaktım?

Tüm hayatım bir yalan üzerine kuruluydu ve şimdi de...

Hayır. Bu sadece bir tesadüftü. Başımı ileri geri salladım, peki ya değilse?

Telefonum çaldı ve bir mesaj geldiğini gördüm.

Cehennem Ateşi’ydi.

Onu göremezdim.

Şimdi olmazdı, hatta bu tehdidin gerçek olmasına bağlı olarak bir daha asla.

Eğer sırrım ortaya çıkarsa... Bildiğim hayat bir daha asla aynı olmazdı.

Ya Koç öğrenirse? Beni bırakın kızını, takımının yanına bile yaklaştırmazdı.

Ne kadar düşünürsem o kadar emin oluyordum, onu korumak için Cehennem Ateşi'nden ayrılmam gerekiyordu.

Bu da dört sorunu beraberinde getiriyordu.

Birincisi: Ondan ayrılmak istemiyordum.

İkincisi: Duygularını incitmeyi reddediyordum.

Üçüncüsü: Duygularını incitmeden birinden ayrılmak kahrolasıcı şekilde imkânsızdı.

Ve dördüncüsü: **ONDAN AYRILMAK İSTEMİYORDUM.**

Sonuçta, kararlı olmam gerektiğini biliyordum yoksa inatçı Cehennem Ateşi'm zayıflığımı hemen hissederci. Her zaman hissederci.

Ellerim titreyerek telefonuma baktım.

Yap şunu.

Dane: Bir işim çıktı. Seni göremeyeceğim.

Cehennem Ateşi: Sen iyi misin?

Dane: Evet.

Yüzümü ellerime gömdüm. Doğru şeyi yapmıştım.

Başka seçenek yoktu.

En iyisi buydu.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Tosie

Bugün New York'taydık. Saints bu gece Empires ile oynuyordu ama maça daha birkaç saat olduğundan ve Dane dün beni görmeyi iptal ettiğinden Molly'nin birlikte etrafı dolaşma teklifini kabul etmeye karar vermiştim.

“Peki, önce nereye?” diye sordum takımın dün gece New York'ta kaldığı otelden çıkarken.

“Sen daha önce buraya hiç gelmemiştin değil mi?”

Başımı salladım. “Hayır.”

“Öyleyse bugün turistiz.” Bana göz kırptı.

“Peki turist olarak nereye gitmeliyiz?”

“Hımm, Times Meydanı?”

“Dün gece buraya gelirken gördüm orayı. Kalabalık gibi görünüyordu,” diye neşeyle yüzümü buruşturdum.

Molly kahkaha attı. “Öyle ama zaten şehrin tamamı öyle değil mi?” dedi ciddiyetini takınarak.

Haklıydı. Şimdi bile, sabahın bu erken saatinde, tam bir delilik. Önümdeki caddeye baktım, tüm görebildiğim yanımızdan geçen sonsuz bir araba ve kamyonet seli, korna çalan taksiler ve

hepsi bir şeye geç kalmış, koşuşturan yığınla insan... Daha sabahın yedisinde nasıl şimdiden bir yerlere geç kaldıklarını aklım almıyordu. Daha hiçbir yer açılmamıştı bile.

Bu yüzden biz de dolaşmaya çıkmadan önce kahvaltı için buluşmuştuk. Ancak görünüşe göre bu şehir hiç uyumuyordu.

“Dün gece geldiğimizde birkaç blok ötede gördüğüm restoranda kahvaltı edelim, oradan da şehir merkezine yürüyebiliriz.”

“Bu güzel bir plana benziyor. Ben her zaman bir şeyler yiyebilirim.”

Birlikte yürümeye başladık, Molly yolu gösteriyordu. “Takımla çalışmak hoşuna gidiyor mu?” diye sordu, bu tuzak bir soru mu, diye merak ettim. Molly gözlemci birine benziyordu. Birkaç kez bana ve ağabeyine baktığını fark etmiştim ve o sanki biliyormuş gibi hissetmeme engel olamıyordum.

Bir şey söyleyecek kişi ben olmayacaktım. Bu bana düşmezdi, yine de sözlerimi dikkatle seçmeme neden oluyordu. “Aslında seviyorum. Sevecek miyim bilmiyordum ama seviyorum.”

“Sosyal medya pazarlama? Hep yapmak istediğin şey bu muydu?”

“Bizim neslimizde herkesin yapmak istediği şey bu değil mi?” diye takıldım.

Trafik ışığı yeşile döndüğünde ezilmemek için yürümeyi kesmemiz gerekti.

Molly dönüp bana baktı. “Evet. Yani, benim değil.”

Gözlerimi kısarak ona baktım, daha çok şey öğrenmek istiyordum. “Sen hep ağabeyinle çalışmak mı istiyordun?”

“Hey,” diyerek güldü. “Önce ben sordum.”

Neşeyle gözlerimi devirdim. “Doğru ama yanıt vermekten kurtulabilmeyi ummuştum ben de.”

“Ah, orada bir hikâye var.”

“Oh, bir hikâye var,” diye güldüm. “Aslında ben buraya gönderildim çünkü hayatımda ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Redville Saints benim cezamdı, ister inan ister inanma.”

“Peki şimdi de ceza mı?”

Geçen birkaç ayı düşünürken başımı iki yana salladım. “Hayır. Değil. Dürüst olmak gerekirse bu büyük olasılıkla hayatta başıma gelen en iyi şey. Takım için çalışmanın enerjisine bayılıyorum, pazarlama taraflarını da seviyorum tabii.”

“Bu ceza kimin fikriydi? Robert’ın bunu yaptığını düşünemiyorum.”

“Annemin.”

“Belki de bir bildiği vardı.”

Kendi kendime başımla onayladım, belki de öyle miydi, diye merak ettim. Belki de beni cezalandırmak için göndermemiştii. Belki yönümü kaybettiğimi bildiği için göndermişti. Demek istediğim, bunu gerçekten seviyordum. İçerik üretmeyi. İnsanları mutlu etmeyi. Bu yeni, orijinal ve eğlenceli içerikten, açılara ve müzik seçimine kadar bir sanat biçimiydi. Çekici videolar yapmak güzeldi, hem de ilgimi bile çekmeyen bir şey için. Hokey yani.

“Geldik.” Molly beni şimdiki zamana döndürdü ve annemle ilgili tüm düşünceleri bunun hakkında düşünebileceğim başka bir zamana bırakmaya karar verdim. Şu anda şehirdeydim ve yeni bir arkadaşla etrafı görmeye hazırdım.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Tosie

New York'tan döndüğümünden beri çılgınca üç gün geçmişti. Neredeyse düşünecek zamanım bile olmamıştı. Yeni bir TikTok kampanyası yaratıyordum, o yüzden de tüm şehri dolaşıp taraftarlarla röportaj yaparak hokey hakkında en çok neyi sevdiklerini soruyordum. Tek olumsuz yanı Dane'i arayamayacak kadar meşgul olmamdı.

O da kendi işleriyle deliye dönmüş olmalı, diye düşünüyordum çünkü o da bana ulaşmamıştı, o yüzden eve gitmeden önce bir merhaba demek için evine uğramaya karar vermiştim.

Elimi kaldırıp kapıya vurdum, sonra da zili çaldım.

Belki önce aramalıydım?

Büyük olasılıkla en akıllıca hareket bu olurdu ama ben fevri biriydim.

Onun kapıyı açmasını beklerken tırnaklarımla ahşabın üzerinde ritim tutuyordum.

Belki burada olmayabilir bile.

Aramamış veya mesaj göndermemiştim, yine de burada olmasını mı bekliyordum? Uğrayacağım ile ilgili herhangi bir işaret verme-

miş olmama rağmen beni evinde beklemesini?

Bu en iyi olduğum zaman değil.

Elimi indiriyorum.

Tap. Tap. Tap. Bu kez parmaklarım bacağıma vuruyordu. Artık arkamı dönmek üzereyken kapı açıldı.

“Josephine? Ne yapıyorsun sen?” Sesi garipti. Geveliyor gibi. Sarhoş mu o?

“Merhaba.” Gülümsedim.

Bana yaklaşıp tam önümde durdu. “Burada ne yapıyorsun?”

“Aramadın, ben de gelip bir bakayım dedim.”

Biraz yalpaladı, bu sefer ayık olmadığından emin oldum. “Yani sen de öylece çıkıp gelmeye mi karar verdin?”

Ellerimi kalçalarımın sürterek bir tozu silkeledim. Bakışına karşılık vermemek için herhangi bir şey yani.

“Bizim yaptığımız şey bu,” diye hatırlattım ona. “Kötü bir gün mü?” diye sordum. Ona dokunmak için elimi uzattım ama geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturarak ona dokunmamı istemediğini açıkça belli etti.

Yüzüne bakarak onu inceledim. Gözleri boş bakıyor gibi, dudakları da ince bir çizgi halindeydi.

Umursamaya başladığım oyuncu hali çoktan kaybolmuş, yerini tanıdığımı bile söyleyemeyeceğim bir Dane Sinclair almıştı.

“Yalnız kalmak istedim.”

Sesi öyle yabancıydı ki sözlerini algılamam bir dakikamı aldı. Sonunda anladığımda yıkılmamak için kendimi zorlamam gerekti. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Elini göğsüme uzatmış ve kalbimi söküp çıkarmıştı. Ayakta durmak bile doğaya karşı savaş vermek gibiydi.

Nefes al Josie.

“Sen... Sen iyi misin?”

Göğsü kesik hareketlerle kalkıp indi. Belki çok acınasıydı ama iyice bakıp umutsuzca tutunacak bir şey aradım. Bana şaka yaptığını anlatacak bir zayıflık. Biri onu buna zorlamıştı.

“Hava almaya ihtiyacım var,” dedi pat diye ve içimde bir umut yeşerdi.

“Zaten dışarıdayız,” dedim bir kaşımı kaldırarak. “Ve bu bir şaka kaysa ben hiç gülmüyorum.”

“Kahretsin.” Dane amacı bunu duymam değilmiş gibi irkildi. Elini saçlarının arasında öyle güçlü gezdirdi ki takımın stilisti bunu görse hüngür hüngür ağlardı. “Bu bir şaka değil. Ben ciddiym. Bu iş yürümüyor Cehennem... Josephine. Bu iş yürümüyor Josephine.”

“Dane...”

“Git buradan.” İkimizi işaret etti. “Bu olmayacak.”

Tartışmak için ağzımı açtım. Belli ki ters bir şey vardı. Benden bir şey sakladığı çok açıktı ve onu tanıdığım kadarıyla bu her zaman hayatını mahveden kendini feda etme saçmalığıyla ilgiliydi.

Yapmak istemediğini ikimizin de bildiği bir seçim yapmasına izin vermeyi reddediyordum.

Ama sonra yüzü sertleşti. Başını hafifçe sallayarak onayladı, sanki az önce kendine bir moral konuşması yapmıştı. Sonra umutlarımı paramparça etmeyi başaran bir şey söyledi.

“Git Josie. Sen savaşmaya değmezsın.”

İrkildiğini neredeyse fark etmedim bile.

Bana doğru attığı küçücük adımı veya ellerinin bana ulaşmak için nasıl hafifçe kalktığını bile fark etmedim.

Hissettiğim tek şey saf öfkeydi.

“Ne var biliyor musun? Siktir git Dane. Bu sefer *elveda*. Ve bir daha aletini ıslatmak istediğinde sakın *peşimden gelme*.”

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Tosie

Orospu çocuğu.

Sen savaşımaya değmezsin.

Sözleri kulaklarımın arasında durmaksızın gidip geliyordu, tekrar tekrar, sonunda radyoyu son sesine kadar açtım.

Bilmeliydim. Önce ben ayrılmalıydım.

O beni seçmemişti.

Babamı seçmişti.

Hayatın bu kadar zalim oluşu karşısında gülmeden edemedim, bana sevgiyi sırf geri almak için veriyordu. Babam, annem, Dane. Hiç kimse benim için savaşıyordu hiç. Güldüm, güldüm, o kadar çok güldüm ki sonunda aniden ağlamaya başladım.

Yanaklarımdan aşağı kocaman yaşlar akıyordu. Bu çirkin ve ıslaktı, arabanın camından herkes kafayı yediğimi görebilirdi. Ama bunu umursayamıyordum bile.

Onunla nasıl çalışacaktım? Onu görüp de kaybımızı hissetmeden nasıl duracaktım?

Kalbim bomboştı.

Yasak bölge olan birine âşık olduğunda olan şey buydu işte.

Âşık olmak mı?

Kahretsin.

Ona âşık mı olmuşum?

Olmuşum.

Bunun olduğu anı anımsarken direksiyonu tutan parmakları-
mın boğumları bembeyaz kesildi. O sabah, sonunda ona açılıp
ebeveynlerimden bahsetmiştim. Bana sarılmıştı ve ben de bir salak
gibi âşık olmuşum.

Oh, kimi kandırıyordum ki? Onun gülümsediğini gördüğüm
ilk an olmuştu bu. Daha ilk gülüşte.

Ben hep Dane Sinclair'e aittim ama o hiç benim olmamıştı.

Ağlamam şiddetlendi. İçimdeki tüm duygular dışarı taşıyordu.

Yaşlar hızla aşağı akarak dudaklarımı geçiyor, bedenim zangır
zangır titrerken dişlerim birbirine çarpıyordu.

Sanki bir baraj yıkılmıştı ve bastırdığım her duygu bedenimden
dışarı taşıyordu.

Arabadaki tek ses hıçkırıklarımdı.

Elimi kaldırıp yüzümdeki gözyaşlarını sildim. Parmak uçlarım
sanki bir yaradan sızan kanla ıslanmış gibiydi.

Babamın evine giden yol uzun ve işkence dolu gelmişti. Sadece
on beş dakikalık bir yol olsa da şişmiş göz kapaklarıyla bulanıkla-
şan görüş yüzünden çok daha uzun sürdü ya da bana hissettirdiği
buydu.

Sonunda arabayı evinin önüne yanaştırdım ve geri geri giderek
garajın dışındaki yerime park ettim.

Arabadan çıktım ve yavaşça arka bahçeye doğru yürüdüm. Gece
göğü üstümü bir battaniye gibi örterken tek ışık parlayan yıldızla-
rındı.

Elimi cebime sokmuş tam telefonumu çıkaracakken evin yan
tarafındaki ışıklar yandı.

“Josie? Sen misin?”

Kahretsin. Babam.

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Konuşursam sesimdeki üzüntüyü duyacaktı. Konuşmazsam büyük ihtimalle beni kontrol etmeye gelecekti. Kızarmış yanaklarım ve şişmiş gözlerimle beni görürse ağladığımı saklamam mümkün olmayacaktı.

Babam arka patikadan hızlı adımlarla gelip tam önümde durduğunda ne yazık ki bu karar elimden alınmıştı bile.

“Josie.” Biraz daha yaklaşıp omzuma dokunmak için elini kaldırdı ama temas etmeden hemen önce durdu. “Sen iyi misin?”

Bir damla gözyaşı daha yanağımdan aşağı kayıp gitti. Artık numara yapma umudum kalmamıştı.

“Hayır. Ama olacağım.”

“Birbirimizi pek tanıyamadığımızı biliyorum...” İçini çekti. “İşler çok karmaşık biliyorum Josie ama ben senin babanı. Baban olmak istiyorum. Bana ihtiyacın varsa...”

Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı ve sonra bildiğim tek şey babamın kollarının beni sardığıydı.

Bedenim sarsılırken yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

Babam bana sımsıkı sarılırken kulağıma yatıştırıcı sözler mırıldandı.

Bu çok fazlaydı.

Başım dönüyordu.

Boğuluyor gibi hissediyordum ve şu anda babama beni suyun üstünde tutan bir cankurtaran botuymuş gibi tutunuyordum.

Hayatımda ilk kez bir babam vardı, güvenli bir sığınağım vardı ve yalnız değildim.

Yalnız değildim.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tosie

Uzun garaj yolunu geçerken günün son ışıkları arabamın üzerine yumuşak bir pembelik saçıyordu.

Dane birkaç gün önce aramızdakilere son verdiğinden beri dikkat çekmemeye çalışıyordum. Olaydan hemen sonra Laurie'ye kendimi pek iyi hissetmediğimi söylemiştim, o da bu sabahki depasman maçı için dün gece takımla birlikte seyahat etmeme isteğimi onaylamıştı.

Geri döndüler mi acaba?

Babam şu maç sonrası buluşmalarından biri için Dane'i bu akşam yemeğe davet ettiyse ne korkunç olurdu.

Tüylerim diken diken oldu. Hayır. Bu olmayacaktı. Dane bana bunu yapmazdı.

Dün uçakta olmadığımndan ondan uzak durduğumu anladığından emindim. Tüm bu karmaşada durumu kurtaran tek şey artık ana pazarlama ofisinden çalışmak zorunda olmamdı ki bu da eğlenceliydi.

Pazarlamada sosyal medyadan çok daha fazla şey vardı. Bugünlerde herkes her şeyin görülme ve beğenilmeden ibaret olduğu-

nu düşünüyordu ama sağlam bir marka kurmak en önemlisiydi. Pazarlama ekibinin tribünlere daha fazla taraftar çekebilmek için sadece ısınan adamların şehvetli fotoğraflarını değil bir strateji geliştirmesini izlemem mümkün olmuştu.

Evin arkasındaki normal yerime park ettim ve misafir evine doğru yürüdüm.

Tanıdık manzara omuzlarımdaki tüm gerginliği alıp götürdü. Bir hapishane gibi başlamış olabilirdi ama burada daha uzun süre kaldıkça ikinci bir ev gibi hissediyordum.

Göz ucuyla baktığımda mutfakta ışıkların yandığını görebiliyordum ve sanki içeride biri var gibiydi.

Gözlerimi kısarak baktım. Bu Sherry'ydi ve eviyede sebzeleri doğramasına bakılırsa akşam yemeğini hazırladığını düşündüm.

Babam evde olmalı.

Yürümeyi bıraktım ve evi izlemeye devam ettim. Tam o sırada babam mutfağa girdi ve dolaptan bir fincan aldı.

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Masayı kurmaya yardım mı ediyordu? Daha önceki davranış şeklime ve her şeye rağmen bana sarılmış ve rahatlatmıştı. Bunu düşünmeyi bırakamıyordum.

Ağlamıştım ve babam yanımda olmuştu. Benim için endişelendiği bana nazıkçe sarılışından ve iyi olduğumdan emin olmak istemesinden belliydi. Bu kesinlikle onun daha önce hiç görmediğim bir tarafıydı ama dürüst olmak gerekirse artık görmüş olduğumdan bir yanımda bunun için can atıyordu.

Bir an için bedenim donup kaldı. Misafir evine doğru gitmek istiyor gibi görünmüyordum. Olduğum yerde çakılıp kalmış, geniş cumba penceresinden onlara bakıyordum.

Onlara dahil olmak nasıl olurdu?

Sen zaten onlara dahilsin.

Ellerine geçen her fırsatta beni davet etmişlerdi. Onlardan uzak duran ve hayır diyen sersem bendim. Belki de korkmayı kesmenin zamanı gelmişti artık.

Derin bir nefes alarak kararımı verdim ve ayaklarımın beni gitmek istediğim yöne doğru götürmelerine izin verdim.

Denemenin zamanı gelmişti.

Arka kapıya yaklaşırken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. İçeri dalmak istemedim o yüzden elimi kaldırıp kapıyı çaldım.

Yalnız olmadıklarını fark ettiklerini görebiliyordum. Bakışlarımız buluştuğunda babamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve hızla kapıyı açmaya geldi.

“Çalmana gerek yok.” Bana yol vermek için kenara çekildi. “Burada her zaman memnuniyetle karşılanırsın.”

Redville’e geldiğimden beri ilk kez ona inandım.

Bana sarıldığı gün sanki bir ışık yanmıştı. Artık etrafım karanlıkla çevrili değildi, yolumu bulmaya çalışmıyordum. Bir ışık görebiliyordum ve yeterince ironik bir şekilde, yolu gösteren de var olduğundan haberim bile olmayan babaydı.

“Yemekte bize katılıyor musun?”

Ona bakmak için başımı çevirdim ve gözlerindeki yumuşaklık ve umut içimi alt üst etti.

“Bu hoşuma gider,” diye itiraf ettim, gerçekten öyle olduğunu fark ederek. Bu yalan değildi.

“Harika. Sherry’yle yemek odasında masayı henüz kurmuştuk.” Sanki beş yaşındaymışım gibi saçlarımı karıştırdı ve boğazımdaki düğüm çözülmeye başladı. “Sherry her şeyi yiyip bitirmeden hadi gir içeri. O kadınla bir meyveli turta arasına sakın girme.”

Girişin arka tarafından birinin bağırdığını fark ettim. “Bunu duydum. Sana servis yapılacağı sırada şansımıza tavuk bitmiş olursa sakın şaşırma.”

O anda, o yemek odasında babamla yemek yemek yerine olmak isteyeceğim başka hiçbir yer yoktu.

Bedenimde bir gerginlik dolaşırken parmaklarımı birbirine doladım. “Sorun olmayacağına...”

“Evet, eminim,” diye başıyla onayladı babam tartışmaya hiç yer bırakmadan. “Burada olmanı istiyoruz. Şimdi yiyelim hadi.”

Beni hızla Sherry’nin çoktan içinde olduğu yemek odasına götürdü.

“Josie. Bizimle mi yiyorsun?” Babamla aynı soruyu sorarken sesi heyecanla yükselmişti.

Babam öne doğru bir adım atarak elini omzuma koydu. “Evet.”

Sherry ona sıcak bir gülümsemeyle baktı, sonra eliyle hafifçe yanındaki sandalyeye vurdu. “Yanıma otur, böylece babanı daha iyi görebilirsin.” Yavaşça sandalyeye yerleştim ama kulağıma bir şey fısıldamak için eğildiğinde kaskatı kesildim. “Onu tabağından yemek çalarken yakalamak için uygun bir gözetleme noktasına ihtiyacın olacak.”

Gevşememi sağlamak için bilerek şaka yaptığından şüphelendim ama işe yarıyordu. Ta ki zaten önümde hazırlanmış bir yer olduğunu fark edene kadar. Sherry bakışlarımı takip etti.

Aniden fazlasıyla etkilenerek servis altlığıyla oynadım. “Burası hazırlanmış mıydı?”

“Evet.”

“Neden?”

“Senin için tabii. Bizimle yaşamaya geldiğin ilk günden beri hazır.” Sözleri gözlerimi yaşartmıştı.

Başımı sallama arzusuna karşı koydum. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Aile kan bağıyla olmazdı. Bu taahhüttü. Basit anlarda orada bulunmaktı, böylece sevdiklerin önemli anlarda sana dönmek için kendilerini rahat hissedерlerdi.

Bir an sonra babam da sandalyesine oturdu ve Sherry yemeği servis etmeye başladı. Yemekler basit –Milano usulü tavuk ile limonlu, parmesan peynirli roka salatası– ama yine de mükemmeldi.

“Bugün pazarlama ekibiyle çalışırken iyi zaman geçirdin mi?”

“Aslında çok sevdim. Beni yanlış anlamayın, influencer pazarlamayı seviyorum ama marka toplantılarını da çok sevdim. Her şeyin belirli bir nedenle yapılmasına bayılıyorum.”

“Belki seni birkaç haftalığına alabilirler mi diye bakabilirim. Bu öz geçmişine olağanüstü katkı sağlar.”

“Bunu yapar mısın?”

“Senin için mi? Evet.”

Dökülmeyen yaşlar gözlerimi yaktı. “Teşekkür ederim.”

“Ne demek.” Su bardağını kaldırıp bir yudum aldı sonra biraz daha ciddi bir tavırla bana döndü. “Sen iyi misin?”

Odadaki kocaman fili kastediyordu: Ona hıçkırı hıçkırı ağlamam.

Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim.

Bir yanım ona anlatabilmeyi ve bana öğüt veren kişi olmasını istedi ama iki işin tehlikede olduğunu biliyordum ve kendim hakkında o kadar endişelenmesem de Dane için kaygılanıyordum. Onu zaten yiyip bitiren bir şey vardı, yükünü daha da artırmak hiç hoşuma gitmezdi.

“Ben iyiyim. Gerçekten,” diye yanıt verdim sessizce.

Babam bir saniye beni inceledi. Yüzündeki çizgiler keskinleşmiş ve bana endişeli olduğunu gösteriyorlardı ama herkesin iyiliği için neyse ki daha fazla zorlamadı çünkü sorsaydı yalan söyleyebileceğimden emin değildim. Bunu yapmak istemezdim de.

“Peki, hangi bölümü bitirdiğini söylesene bana,” diye sordu Sherry. Bilmediği için şaşırmıştım ama yine de, ona ya da babama gerçekten de pek açılmamıştım.

Gerçekten her şeyin özüne inmem gerekiyordu çünkü belirsizlik içindeymişim gibi hissediyordum.

“Halk bilimi ve mitoloji bölümünden mezun oldum, yan dal olarak da iletişim okudum, o yüzden de tüm bu fırsat öyle mükemmel ki. Sanırım, yaşıttım tüm kızlar gibi umudum bir influencer olmaktı,” diyerek güldüm.

“Ya şimdi?”

“Şimdi pazarlamanın sadece viral olmanın çok ötesinde olduğunu anladım ve tüm bunlar beni büyülüyor.”

“Senin gerçekten de ana pazarlama ofisine geçmeni sağlayacağım.”

“Bu muhteşem olur.”

“Kötü kokulu stadı özlemeyeceğine bahse girerim.”

“Özlemeyeceğim.” *Huysuz bir oyuncuyu özleyeceğim.*

Kes şunu.

Onu daha fazla düşünmek ya da ondan bahsetmek yok artık. Bitti. Devam etme ve kendine bir hayat kurma zamanı.

Bir saat sonra, midem dolu, kalbim daha da dolu olarak masadan kalktım.

Ellerim önümdeydi, parmaklarım gergin bir şekilde birbirlerine dolanıyorlardı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum, o zaman bu neden bu kadar zor görünüyordu?

“Josie? Her şey yolunda mı?”

“Merak ediyordum da şey, seninle bir dakika yalnız konuşabilir miyim?”

“Tabii. Sherry, senin için sakıncası var mı?”

“Siz gidin çocuklar. Ben buraları temizlerim.” Masadan bir tabak aldı. “Josie?”

“Evet.”

“Bu gece bize katılman harikaydı.”

Sözleriyle burnum sızladı ve hiç şüphesiz biliyordum ki eğer kendimi bıraksaydım gözlerimden yaşlar boşanırdı. Yine de buna izin vermedim. Şu anda gücümü korumaya ihtiyacım vardı.

“Teşekkürler,” dedim, sonra babamın nereye gittiğine bakmak için arkamı döndüm. Uzun bir koridordan yürüyerek sonunda bir çift hoş maun Fransız kapıya ulaştık. Babam elini uzatıp kapıyı açtı ve bana içeri girmemi işaret etti.

Kapı kapandığında önce hareketsiz durdum, sonra odayı adım-lamaya başladım.

Bu garipti.

Çok tuhaftı.

Pat diye söylese miydin? Belki önce lafı yavaş yavaş...

Kahretsin. Tüm varlığımı fazlasıyla düşünmekten bıkmıştım.

“Benden ne zaman haberin oldu?”

Robert ensesini kaşdı. O da benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu.

Kanepeyi işaret etti. “Otur.”

Sonra o da deri berjere oturdu. “Kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin, bu sene finallere ulaşmamıza kadar haberim yoktu ama senin gerçekten kızım olduğunu ne zaman mı öğrendim? Sen buraya taşındıktan sonra.”

Kalbim daha hızlı atmaya başlayıp neredeyse göğsümden fırlayacak gibi olduğunda nabzım da hızlandı.

Annem miydi?

Hayatımda asla bir babam olmamasının sebebi o muydu? Onu benden uzak mı tutmuştu? Yüzümü ateş bastı.

Kucağımda duran ellerimi yumruk yapıp o kadar sıktım ki sonunda tırnaklarım avuçlarıma battı. Acı her yerime yayıldı ama bu, kalbimdeki acının karşısında hiçbir şeydi.

Eğer bunu yaptıysa annemi asla affedemezdin.

Bekle, babam ne demişti?

Resmen onun olduğumu bilmeden önce buraya taşınmama izin mi vermişti?

“Tam olarak ne oldu?”

“Sanırım play off’ların tüm o tantanasıyla fotoğrafım televizyonlarda gösterildi ve daha yaşlı görünsem de yirmi iki yılda çok fazla değişmemiştim. Annen bana ulaştı. Nasıl temas kurduğundan hâlâ emin değilim ama yaptı işte. Birbirimizi gerçekten pek tanımıyorduk.” Dudağını ısırды, ima ettiği şey oldukça açıktı. Ben tek gecelik bir ilişkinin ürünüydüm. “Şöyle ki, başta onu tanımadım, sonra tanıdığımdaysa...”

“Ona inanmadın mı?”

Başıyla onayladı.

“Bunu anlayabilirim. Zamanlama oldukça şüpheliydi.”

“Evet, biraz. Annenden sana bir DNA testi yaptırmasını istedim.”

Anneme inanmamış olması ne kadar canımı yaksa da onun yerinde olsaydım nasıl hissedeceğimi hayal edemiyordum. Özellikle de profesyonel bir hokey takımına koçluk ettiği için. Bildiği kadarıyla annem büyük ikramiye arayan bir altın avcısıydı.

“Mantıklı.”

“Sanırım mantıklı yanını benden almışsın.”

“Fazla hızlı gitme. Bu yanımla pek sık ortaya çıkmaz.” Güldüm, babam da aynısını yaptı.

“Sana yalan söylemeyeceğim Josie. Şoktaydım.”

“Ben de öyle.”

“Hayal bile edemem. Bunun doğru olabileceğiyle uğraşırken ne kaçırmış olduğum hissiyle yıkılmıştım. Hep kendi ailem olsun istemişim ama kaderimde yoktu. Elbette küçük bir kız olduğum zamanlardan beri Molly hayatımdaydı ve onu kızım gibi seviyordum ama sana da sahip olabilirdim.” Sesi çatallandı. “Öyle çok şey kaçırdım ki...”

Gözlerim yaşlarla doldu. Tüm bunların onun için ne kadar zor olduğunu hayal edemiyordum. Ağır ağır ve güçlükle nefes alabiliyordum. Harcadığım onca zaman. Keşke bu soruları geldiğimde soracak kadar güçlü olabilseydim. Ama hayır, kırılmıştım, yaralı ve korkmuştum.

“Annemin seni aradığına ve senin de benim buraya gelmeme izin vermene inanamıyorum. Senin olduğumdan kesin olarak emin değildin bile. Peki neden?”

Yanaklarını büzdü. “Anneni çok iyi hatırlamıyor olabilirim ama yardıma ihtiyacı olduğunu sesinden anlayabiliyordum. Senin kalacak bir yere ve bir işe ihtiyacın olduğunu da. Tereddüt etmedim. Seni hemen buraya göndermesini söyledim ona. Benim kızım olduğunu henüz kesin olarak bilmiyordum belki ama kalbimde biliyordum.” Koltuğunda öne doğru eğildi. “Bilseydim bensiz büyümene asla izin vermiş olmazdım.”

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. “Sana inanıyorum. Ve üzgünüm.”

“Neden üzgünsün.”

“Sana davranış şeklim için. Senden uzak durduğum için. Bu kadar...” Başımı ellerimin arasına gömüp sakinleşmek için derin derin nefes aldım. Damarlarımdaki zonklama geçince kollarımı indirdim. “Ben korkunçtum ve bunun için bahanem de yok. Annem benimle konuşmuyordu ve beynim senin ne tarz bir insan olduğuna dair kendi kararını vermişti. Annemle büyümek... Hiç kolay değildi ve... Hayır. Davranışım için bir özrüm yok.”

Babam elimi tuttu. “Özür dileyecek bir şey yok. Artık hayatımdasın ve sen de bana sahipsin. Önemli olan tek şey de bu.”

Ve öylece, o artık Sperm Donörü, Koç Robert ya da baba değildi. O sadece... *Babamdı.*

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Tosie

Bir ayrılmanın olayı eninde sonunda eski sevginizle karşılaşmanızdır, bu yüzden de arkada bıraktığım birkaç şeyi almak için bugün antrenman stadına gitmeye hiç hevesli değildim. Takım her zaman orada olmuyordu ama bugün maç olmadığına bakılırsa Dane'le karşılaşmam büyük bir olasılıktı.

Yara bandını çek at.

Onunla karşılaşmak kaçınılmazdı.

Artık pazarlama bölümünde çalıştığım için her zamanki günlük kıyafetlerimi giymemiştim. Bugün üzerimde diz boyu bir etek, topuklu ayakkabılar ve incecik bir kazak vardı ve giysilerim tüm üst düzey halkla ilişkiler uzmanlarıyla mükemmel bir şekilde uyumlu olsa da pist yakınlarına pek uymuyordum.

Topuklarım beton yerlere sertçe çarparken havaya tanıdık buz kokusu yayılıyordu. İçeri doğru ilerledikçe anılar peş peşe üstüme saldırdı. Şanslıysam fark edilmeden girip çıkabilirdim ama içimden bir ses o kadar şanslı olmayacağımı söylüyordu. Uzaktan gelen konuşma seslerini duyabiliyordum ve kimin konuştuğunu anlamak için elimden geleni yaptım ama yapamadım. Büyük olasılıkla

Dane değildi. O genellikle az ve öz konuşmaların adamıydı.

Sorun değildi. Bu çok da tuhaf olmayacaktı.

Başımdan geçen diğer bazı utanç verici şeylerden daha kötü olamazdı. Altıncı sınıftayken tüm sınıfın önünde ayağım kayıp büyük bir kar kütesinin içine düştüğüm zamanki gibi. Onu atlatmıştım, öyleyse bunu da atlatabilirdim.

Bu daha hızlı ve çok daha acısız olacaktı ve sonunda miras olarak bir takma isim de bırakmayacaktı. Karlarla kaplı bir halde ayağa kalktıktan sonra çocukların bana buzlu demeyi bırakmaları biraz zaman almıştı.

Sanırım topuklularla hiç bu kadar hızlı yürümemiştim. Ayaklarım bu gece beni mahvedecekti. Ama görülmeden buradan çıkabilirsem buna değerdi. Tabii kaderin başka planları vardı ve Hudson'm bana el salladığını gördüm.

Harika iş Hudson. Beni ele vermenin tam zamanıydı.

Derin bir nefes aldım ve bunun sadece bir el sallamayla bitmesini umdum ama şans yine benden yana değildi.

Ve Moirai kader tanrıçaları bana takmış gibi göründüklerinden Dane tam pistten çıkarken yanından geçtim.

Tahminimce soyunma odasına gidiyordu, ben de soyunma odasının yanındaki ofise gidiyordum.

Harika.

“Josephine.”

“Sinclair.”

Soyadının kullanılması karşısında gözleri irileşti ama benimle tartışacaksa bile bunu yapmadı. Onun yerine uzun bir an boyunca bana baktı, sanki beni hafızasına kazıyor gibiydi.

“Bir fotoğraf çeksene. Daha uzun dayanır.”

“Hiç beklemiyordum.”

“Beni tekrar görmeyi mi? Evet, onu anladım.”

“Bak, batırdım. İkimiz de kaptırdık ve ben bunun olmasına izin verdim. Tüm sorumluluğu üstleniyorum. Buradaki lanet olasıca yetişkin benim.”

Ben değil miyim yani? Bunu öğrendiğim iyi oldu.

“Ne olursa olsun,” diye devam etti, “artık aramızdaki mesafeyi korumamız gerek. Yakalanmamıza çok az kalmıştı ve ikimizin de kaybedecek çok şeyimiz var. Arkanı dön ve uzaklaş Cehennem Ateşi. Burada sana göre bir şey yok.”

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Dane

Hudson Molly'yi sohbeta ekledi.

Hudson: Ağabeyin nerede?

Molly: Onun bakıcısı gibi mi görünüyorum, pislik?

Hudson: Aslında, evet.

Hudson sohbetin adını Dane Sinclair'in Bakıcıları olarak değiştirdi.

Molly sohbetten ayrıldı.

Hudson: Ne dedim ki ben?

Mason: ...

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Dane

Bu adamların beni onlarla buluşmaya ikna ettiklerine inanamıyordum.

Burası açık ara olmak istediğim son yerdi. Loş bir şekilde aydınlatılmış barda güçlkle yürüyerek arkadaşlarımı aradım. Bu gecenin sonra onları yeniden sadece takım arkadaşlarım seviyesine indirebilirdim.

Müzik iğrençti ve bas yüzünden duvarlar kelimenin tam anlamıyla titriyordu.

Köşede, her zamanki yerde, Mason, fazlasıyla mutlu bir Hudson ve oldukça şaşırtıcı şekilde Aiden'i buldum. Onu her gün görsem de biri zorlamadıkça ya da Cassidy onu bunun onun için iyi olacağına ikna etmedikçe nadiren dışarı çıkardı. Yaklaşırken gözlerimi kısıtım, Aiden'in çenesinin nasıl kasıldığına bakılırsa bir şeyler döndüğünü söyleyebilirdim. Sonra Hudson'a baktım. Salak gibi sırtıyordu ama tavrı neler olduğunu anlamama yardımcı olmayacaktı. O adam her zaman bir çocuktü zaten.

"İşte geldi!" Hudson oturduğu yerde arkasına yaslandı, suratına pis bir sırtıış yayılmıştı.

“Sen neden bu kadar mutlusun?”

Hudson omuz silkti. “Ben hep mutluyum. Etrafa bir Golden Retriever havası yayıyorum.”

“Yok ya. Golden’mış, azgın köpeğin tekisin sadece. Ya sen,” şüpheli bir tavırla Aiden’a döndüm, “senin burada ne işin var ki?”

Hudson heyecanlı bir ilkokul çocuğu gibi ellerini yüzüne çarptı, Aiden da inledi.

“Onu neden davet ettin?” diye sordu Aiden, Mason’a Hudson’ı göstererek.

“Hey! Bir içki içmek benim fikrimdi.”

“Haklı,” dedi Mason omuz silkerek.

“Üstelik ikimiz de Dane’in kışındaki derdi öğrenmek istiyorduk. Ah, kahretsin. Bunu henüz söylememem gerekiyordu.”

“*Henüz mü?*” Kaşlarımı kaldırdım. Ne haltın içine düşmüştüm ben böyle?

“Evet, üzgünüm adamım. Tamam, bırak da baştan başlayayım.” Hudson yerinden kalktı ve Mason, Aiden ve kendini işaret etti. “Biz artık müdahale ediyoruz.”

“*Bana* müdahale?”

“Ah evlat. Yakışıklı çocuk biraz yavaş ama yetişiyor bize.”

“*Neye karşı* müdahale?” Çok az içki içerdim. Uyuşturucu kullanmazdım ve hiçbir Cehennem Ateşi’yle ilişkimden haberdar değildi.

“Senin normalden daha büyük bir pislik olmana.”

“Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

“İşte tipik bir örnek.” Hudson öne eğilip sürahiyi aldı ve bana bir bira koydu. “Dinle adamım, seni seviyoruz ama senin neyin var Tanrı aşkına?”

Bardağı ondan alıp ağzıma götürdüm. “Ben iyiyim.”

“Sen iyi değilsin.”

“Tamam, yorgunum.”

Hudson önündeki peçeteyi çevirdi. “Yorgun mu? Elindeki en iyi şey bu mu?”

“Hudson resmi takım kaptanı mı oldu?” Dönüp Aiden’a baktım. “Ben de kaptan sensin sanıyordum.”

“Ben sadece bira için buradayım. Bence bu korkunç bir fikirdi. Konuşmaya hazır olduğunda konuşursun.” Omuz silkti.

“Hiç yardımcı olmuyorsun Slate.” Hudson yanındaki Mason’a döndü. “Canım, sen de beni satacak mısın?”

“Her zamankinden biraz daha asabiydin.”

Hudson gözlerini devirdi. “Gerçekten mi canım, hepsi bu mu? Adam dün malzeme müdürünü tam anlamıyla haşat etti. Ya şu lanet su şişesine ne diyorsun?”

Tamam, bu konuda haklı olabilirdi. Şişem çok dolu olduğundan yandan akıtmaya başladığı için gerçek anlamda çılgına dönmüştüm ama nedeni tanımadığım birinden özetle hayatımın bittiğine dair bir mektup almış olmamdı. Onlar bunu bilmiyorlardı tabii, o yüzden onların tarafından bakıldığında tam bir pislik olmuştum.

“Tamam. Biraz stresli olabilirim ama bundan bahsetmek istemiyorum. Her şey yolunda ve endişelenmenizi takdir etsem de söz veriyorum, bu iş bende.”

Aiden başıyla onaylarken yüz ifadesi yumuşamıştı. “Hudson işe dahil olduğundan pek kolay anlaşılır bir şekilde olmasa da sanırım söylemeye çalıştığımız şey şu ki işler zorlaşabilir ve bunu hepimiz biliyoruz ama bu işte yalnız olmadığını hatırlatmak istedik.”

Sırlarını içinde tutmakla ilgili bir şey bilen biri varsa o Aiden’dı. Cassie’yi bulabildiği ve artık hiçbir şey saklamak zorunda olmadığı için ne kadar mutlu olsam da benim durumum o kadar basit değildi. Hayatımda istediğim kıza asla sahip olamazdım, bildiğim kadarıyla sırrım ortaya çıkarsa bu değişebilirdi ama bunların herhangi

birini söylemek yerine içkimi kaldırıp bir yudum aldım.

“Teşekkürler çocuklar. Farkındayım. Buna minnettarım. Ama yemin ederim ki iyiyim.”

“Peki, işimiz bitti. Artık içelim hadi,” dedi Hudson sırtarak.

“Zaten içiyoruz ya.”

“Sanırım söylemeye çalıştığı şey hadi sarhoş olalım,” diye açıkladı Mason.

“Evet, öyle!” diye onayladı Hudson.

“Ben pas geçeceğim,” dedik Aiden ile aynı anda.

“Onu anlıyorum, ama sen, sen bekârsın. Eğlence anlayışın nerede?”

Bir Cehennem Ateşi’nde kaybolup gitti.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Dane

Bu tam bir saçmalıktı.

Ceza kulübesinde, süremin dolmasını bekliyordum. Tek istediğim buradan kalkıp gitmekti.

Diğer takımdaki heriflerin bizim cezalandırıldığımız şeyleri yapıp paçayı sıyırmalarını izlerken salladığım bacağım banka çarpıyordu.

İzledikçe daha da sinirleniyordum.

Saçmalıktı bu. O pislik herif son oyun yüzünden bir ceza yemeliydi ama hayır...

Bakışlarımı oyundan uzaklaştırdım. Kendimi sakinleştirmeye ihtiyacım vardı ve yapabildiğim tek şeyi yaptım. Tribünlerde onu aradım.

Aptalca, evet, ama işe yarayan tek şey bu gibi görünüyordu.

Beni mutlu eden tek şey oydu.

Onunla birlikte olmamak beni öldürüyordu.

Yine de güçlü kalmalıydım.

Mektup bir tehditti. Öyle olduğunu biliyordum. Ve bunun kimden geldiğini ve niyetlerinin ne olduğunu tam olarak öğrenene

kadar Josephine'i korumam gerekiyordu.

Her zamanki yerinde değildi ama burada olmadığı anlamına gelmiyordu bu. Yerinden bir anlığına kalkmış olabilirdi ama gözle-
rimle kalabalığı taradığımda yıllardır görmediğim birini fark ettim.

Kahretsin.

Oradaki tribünlerde, sanki planlanmış gibi apaçık görülebilir şe-
kilde duran kişi amcamdı.

On sekiz yaşımdan beri kaçındığım alçak herif. Şimdi buradan
bile onun hâlâ alçağın teki olduğunu görebiliyordum.

Eldivenlerin içindeki ellerimi sıktım. Bu pisliğin burada ne işi
vardı? Bunun bir tesadüf olması mümkün değildi. Benim için bu-
radaydı. Ama neden?

Onu son gördüğümde bir mahkeme salonunda zıt taraflarda
oturuyorduk. Hâkim Molly'nin velayetini bana verdiğinde o şeref-
siz herif tıpkı bir çakal gibi fırlayıp gitmişti.

Sonunda kulübedeki sürem doldu. Buzu yarararak fırladım ve
omzumu delice bir güçle karşı takımın savunma oyuncusuna ge-
çirdim. Sopasını düşürüp döndüğünde ben de kendi sopamı atıp
bastırdığım her şeyin acısını bu pislikten çıkardım. Biz yumruklar
atarak kafa kafaya giderken kalabalık da kükrüyordu.

Hakemler tabii ki hızla gelip bizi ayırdılar ve beni onun üstün-
den çekerek doğruca tekrar ceza kulübesine gönderdiler.

Kıçım metal banka değer değmez amcamı aradım ama orada
değildi.

Yoksa onu hayal mi etmiştim?

Gözlerimi kapatarak maçın bitmesini diledim.

Göz kapaklarımın ardından onun alaycı yüzünü görüyordum.

Molly'nin peşinden gidişini.

Molly'nin sonunda asla onun eline düşmeyeceğinden emin ol-
mak için gereken her şeyi yapmıştım.

O adam bir canavardı.

Son düdük maçın bittiğini haber verdiğinde kor gibi bir öfke damarlarımda dolaşıyordu.

Kaybetmiştik ve bunun kısmen benim hatam olduğunun gayet farkındaydım. Bok gibi oynamıştım ve adamımı düzgünce savunmak için savaşılamayacak kadar meşguldüm.

Ama aklım maçta değildi ve şimdi de üzerimi değiştirip adamı bulmam gerekiyordu. Az önce tüm bunlarım hayalimde olduğuna dair değerlendirme yapmış olsam da içimden onun burada olduğunu biliyordum.

Burada olmalıydı.

Birincisi: O canavar beni kullanmak için eline geçen hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

İkincisi: Onca insan arasında hayal edeceğim kişi o olmazdı.

Giyinip soyunma odasından çıkarken bir güvenlik görevlisi yanıma yaklaştı.

“Bay Sinclair, amcanız olduğunu iddia eden biri sizi görmeye çalışıyor.”

Sanırım çok aramam gerekmeyecekti.

“Nerede o?”

“Girişin orada. Onu size getirmemi ister misiniz?”

İster miydim? Yoksa halka açık boktan bir gösteriyi önlemek için dışarı çıkmak mı isterdim?

İki seçenek de berbattı.

Onunla uluorta görünmek istemiyordum. Neden burada olduğunu kim bilirdi ki? O adam hep para peşindeydi. Yıllar önce de Molly’nin onun büyük ikramiyesi olacağını düşünmüştü. Onu evlat edinmek isterken asla iyi niyetli olmamıştı.

Bana söyleyecek neyi varsa bu özel olarak söylense daha iyi olurdu.

“Antrenör ofisinin yanındaki odayı gösterin ona. Orası boş olmalı.”

“Tamam.”

O yöne doğru gidip kapıyı açtım ve bekledim.

Daha iki dakika bile geçmemişti ki kapı hızla açıldı. Onu son gördüğüm zamanki kadar sinir bozucu görünüyordu.

Babamın kardeşi.

Ciğeri beş para etmez herifin tekiydi gerçekten.

O da babam kadar kötüydü ama bu adamın hiç babam gibi parası olmamıştı. Onun yerine, bu yüzden bizden nefret etmişti.

Ebeveynlerim öldüklerinde arkada bıraktıkları mirası istemiş ve Molly’nin velayeti için benimle göze göz diş diş savaşmıştı.

Molly onun oyunundaki masum bir piyondur sadece.

Bunun olmayacağından emin olmuştum ve onu o zamandan beri hiç görmemiştim.

Odaya girdiğinde, bu kadar zamandan sonra bile hâlâ aynı zavallı pislik olduğundan hiç şüphe yoktu.

Yıllar ona nazik davranmamıştı.

Koyu saçlarını gri çizgiler gölgelemişti. Yıpranmış cildinin üzerindeki saç telleri yağlı görünüyordu.

“En sevdiğim erkek yeğenim.”

“Tek erkek yeğenin.”

“Bu en sevdiğim olmadığın anlamına gelmez.”

“Kes zırvalamayı.” Henüz yıkanmış saçlarımı sallayınca yanaklarına su damlacıkları sıçrattım. “Ne istediğini söyle bana.”

Üzerindeki suyu silkeledi. “Ah, bunun çok açık olacağını düşünmüştüm.”

“Ben de sigaranın seni şimdiye kadar öldürmüştü olacağını düşünmüştüm. Ne yazık ki her zaman haklı çıkamıyoruz işte.”

Önce kaşlarını çatı ama sonra bu bir sırıtışa dönüşerek rüylerimi diken diken etti. “Mektubumun şimdiye kadar eline ulaştığından eminim.”

Orospu çocuğu.

Bana fotoğrafı o göndermişti.

İleri doğru hareketlendim, onunla hep istediğim gibi baş etmeye hazırdım. Düzgün düşünemiyordum. Hiç sektirmeden otokontrolümün her bir zerresini alt üst etmeyi hep başarıyordu.

Tıslayarak parmağını sallayıp tepemizdeki stat kamerasını işaret etti. “Güzel bir pozu hep sevmişimdir ama içimden bir ses bu açının senin en hoş halini yansıtmayacağını söylüyor.”

“Ben hayatta kalmak için her bir kuruşun peşinde koşan o on sekiz yaşındaki çocuk değilim artık.” Öne adım atıp okunamaları diye dudaklarımı büzdüm. “Hayatını cehenneme çevirmek için kaynaklarım var ve bunu yapmaktan yana da hiç sorunum olmaz. Bana yine sıkıntı çıkar da ben de senin beş katın adamların benim geldiğimi gördüklerinde neden kaçtıklarını sana hatırlatayım.”

Bunun nasıl bir kabadayılık ve vaat olduğunu bilmiyordum. Ona bir şey yapabilir miydim? Kesinlikle. Ama bunu sonuçlarıyla yüzleşmeden yapabilir miydim? Bu şüpheliydi. Çok fazla hata yapmıştım. Arkamda bıraktığım çok kirli çamaşır vardı. Karanlık sırlarımın şimdiye kadar ortaya çıkmamış olması bir mucizeydi zaten.

Amcam artık tütün lekeli dişlerini göstererek gülümsüyordu. “Dostun Nick’le konuştum.”

İçimde büyük bir bomba patladı.

Amcam öylesine etrafında dolanıp durmuyordu.

Biliyordu.

“Nick mi? İyi çocuk. Büyük bir hayal gücü vardır.” Sesimi tüm duygulardan arındırılmış tutmuştum.

“Ne bulduğumu bilmiyormuş gibi yapabilirsin. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.” Bir kahkaha attı. “Bilirsin işte, daha iyi bir arkadaş olsaydın onu rehabilitasyona göndermiş olurdun. Tek gereken fazladan birkaç içkiydi ve tüm sırlarını döküldü, hatta daha iyisi

seninkileri de. O çocuk tam bir bilgi kaynağı.”

Bir insanın kendi ailesine nasıl zarar verebildiğini asla anlayamayacaktım.

Tüm bağların kırılmaz olmadığının istenmeyen bir anımsatıcısı gibiydi bu adam.

Sakin görünerek başımı kaldırdım. “Ne istiyorsun?”

“Ne istediğimi biliyorsun.”

“Söz konusu sen olunca bu hep paradır.”

“Kalbimi kırıyorsun.” Elini göğsüne götürerek yere yığılacakmış gibi yaptı. “Ya parasını ödemem gereken bir kanser tedavisi görüyorsam.”

“Görmüyorsun.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü o kadar şanslı değilim.”

“Ah çok duygusal. Neyse. Para dünyadaki en önemli şeydir.” Bir kaşını kaldırdı. “Senin bunu başka herkesten daha iyi bildiğini düşünüyordum.”

Bunun anlamı gün gibi ortadaydı.

Bunun için ne yapacağımı biliyordu.

Ruhumu satmak.

“Peki sessizliğini satın almak için ne kadar para gerekir?”

Koyu gözleri ışıldadı. “Buna henüz karar vermedim.”

“Peki ya hayır dersem?”

“Demeyeceksin.” Öne doğru yaklaştı ve burnuma içki kokusu doldu. “Çünkü korumak için çok uğraştığın tek şeyi elinden alacağım.”

“Molly’nin saçının teline dokun, hayatının sonuna dek göreceğin tek yeşillik ben seni gömmeden hemen önce mezarlığındaki olur.”

“Peki, bunu neden yapayım? Ne de olsa tüm dertlerinin nedeni o.”

Bunu yanıtlayarak ona daha fazla paye vermedim.

“Peki.” Bir elini salladı. “Molly’yi rahat bırakacağım. Ne de olsa senin şu diğer kıza kıyasla o hiçbir şey. Pencerelerin temiz olduğunu sana kimse söylemedi mi?” Dudaklarından tiz bir ıslık çıktı. “Koçun kızının o kadar esnek olduğunu kim bilebilirdi ki?” Delinin teki gibi sırıttı. Zaten neden olmasındı ki? Beni yakaladığını biliyordu. “O kızın görüldüğü kadar lezzetli olduğuna bahse girerim.”

Bu kadardı. Otokontrolümün son zerresinin de tükendiğini hissetmedim bile. Bir anda onu duvara yapıştırmıştım.

Ben onu tutarken debeleniyor, bacakları komik bir biçimde sallanıyordu. “Dikkatli ol yeğen. Kimsenin duymasını istemezsin. Koça her şeyi anlatırsam ne hisseder? Geçmiş. Şimdiki zaman. Elimde bunun da fotoğrafları var.”

Onu bırakana kadar kıvrandı, sonuçta ona dokunmaktan iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum.

Yüzünde bir sırıtışla ellerimi göğsünden çekti ve onu sıkıştırdığım yerden çıktı. “İrtibatta olacağım.”

Şerefsiz herif ona yanıt vermemi bile beklemedi.

Geldiği yoldan öylece çıktı gitti.

Cildim öfkeden yanıyordu. Boğazıma dolanmış kızgın ipler nefes almamı engelliyorlardı. Onun peşinden gitmek, onu duvara yapıştırmak ve canını çıkarana kadar yumruklamak istiyordum.

Kahretsin.

Yumruğum havaya kalktı ve duvara vurdu.

Parmak boğumlarımdaki deriler yarıldı ve ince, kırmızı derecikler yüzeye çıktı.

Buna alışkın değildim. İnsanları korumak DNA’mda kayıtlıydı. Ayağıma patenleri geçirdiğimden beri babam bana bunu aşılamıştı.

Koru. Koru. Koru.

Ama bu sefer... Sevdiğim insanların korunması gereken kişi bendim.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tosie

Maça geç kalmıştım ama Dane'in nasıl oynadığını kaçırmadım. Ruhunu şeytan ele geçirmiş gibiydi. Onu tanıdığım tüm bu zamanda hiç böyle görmemiştim. Bambaşka bir hali vardı.

Her zaman huysuzdu tabii ama bu farklıydı. Sanki içi paramparça oluyor gibiydi ve diğer takımla yumruk yumruğa kavga ettiğinde, buza kanlar sıçradığında...

Evet, bir sorun vardı.

Koridorun yarısındayken babam kolunu kaldırıp bana el salladı. Ona doğru yürüdüm. "Hey. Neler oluyor?"

"Dane anahtarlarını düşürmüş ama benim biriyle buluşmam gerek. Bunları ona vermek sorun olur mu?"

"Tabii, sorun değil."

Aslında büyük sorun ama tabii, neden olmasın.

Eğlenceli olmalı. Ruh hali neredeyse dişine kanal tedavisi yaptıran biriyle aynı olan Dane'e yaklaşmak.

Stadın arka kapısına giden koridora döndüm. Bu işi çabucak halletmek istediğimden hızlı bir yürüyüşle hafif koşu arasında ilerledim.

Ben kapıya varıp iterek açtığımda o çoktan dışarı çıkmıştı bile. Serin sonbahar havası yüzüme çarptı. Ürperdim ve biraz sıcaklığı koruyabilmek için kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Dane!” diye bağırdım dikkatini çekebilmek için. Dönüp omzunun üzerinden bana baktı ama durmadı. Ne sorunu vardı onun? Hızımı artırıp yavaşça ona doğru koştum. Yanına vardığım zaman sonunda durdu.

Elimi kaldırdığımda bir adım geriledi. “Anahtarlarını düşürmüşsün.”

Dışarısı karanlık olabilirdi ama siyah gök kubbenin altında bile yüzünü görebiliyordum. Duygudan mahrum bir yüz.

Mavi gözleri boş bakıyordu ama çenesi parçalanacak kadar sıkılmıştı. Orada başka şeyler –üzüntü, öfke– de aradım ama hiçbir şey yoktu. Tüylerim ürperdi. Bu mümkün olabilir miydi? Ama kanıt gün gibi ortadaydı. O sadece bir beden, bir kılıf, ruhsuz bir ilahtı.

Eli uzandı, ben de yarı yolda onu karşılayarak anahtarlığı avucuna bıraktım.

Bundan hoşlanmamıştım. Ters bir şey olduğu apaçık belliydi.

Temkinli ve kararsız bir şekilde ona yaklaştım, her şeye rağmen iyi olduğundan emin olmam gerektiğini biliyordum. “Senin için endişe ediyorum.”

“Etmemelisin.”

Yeniden elimi kaldırıp bu sefer koluna dokundum ama elimi itti. Dokunuşuyla sanki elim yanmış gibi hissettim.

“Senin neyin var anlamıyorum.”

“Bunun için zamanım yok.”

Kuvvetli bir rüzgâr esti. Keskin ve hızlıydı. Bir fırtına geliyordu.

Saçımın serbest duran tutamları yüzüme çarpıp ben onları kenara çekene kadar görüşümü engelledi. “Çünkü şu anda bunun için fazla mı meşgulsün?”

“Aslında evet,” diye homurdandı.

Arabasına doğru yürümeye devam etti.

Kısa adımlı yürüyüş tarzımın dayanabileceğinden daha hızlı yürüyerek onunla aynı hızı tutturdum çünkü arabasına binip uzaklaşmasına izin vermeyi kabul etmiyordum.

Yaklaştıkça ortalık daha aydınlık oldu. Arabasının yanında bir sokak lambası vardı. Ampul sanki patlamak üzereymiş gibi ışık yanıp sönüyordu.

O kısa bir anlığına her söndüğünde ben de gözlerimi kırptıyordum.

Birinin onu tamir etmesi gerekiyordu.

Bunu babama söylemem gereken bir şey olarak aklıma kazıdım ama şu anda daha büyük bir sorunum vardı.

Dane’i nasıl durduracağım ve benimle konuşmasını sağlayacağım gibi. Adam tam bir saatli bombaydı ve bu kadar karanlık bir yerde onu düşünmek beni korkutuyordu.

Göz ucuyla park yerinin yan tarafı boyunca ilerleyen beton çıkıntıyı fark ettim. O kadar yüksek değildi, sadece bir basamak kadar ama işe yarardı.

Üzerine zıplayınca bileğime kadar gelen çizmelerimin topukları çekiç gibi bir ses çıkardı.

Dane yüzünü bana döndüğünde kirpiklerimi kırptırarak ona baktım, maskaralıklarımın onu geçmişteki gibi gülümseteceğini umuyordum.

Adam doğuştan bir koruyucuydu. Bunu her gün görüyordum; hokey oynayış şeklinde, Molly’yle nasıl ilgilendiğinde ve bir çıkıntı üzerinde desteksiz yürümeme nasıl asla izin vermeyeceğinde.

Bunun işe yaraması gerekirdi.

“Josephine, hiç havamda değilim.”

Cehennem Ateşi değil. Ben artık Cehennem Ateşi değildim.

“Hayır, olmadığın belli. Ama biriyle konuşman gerek. Herhangi biri. Benimle konuşabilirsin. Herkesin bazen yardıma ihtiyacı olur.” Maksudımı daha açık göstermek için denge kurmak üzere ellerimi iki yanıma doğru açtım. “Herkesin desteğe ihtiyacı var. Birbirimize destek olabiliriz Dane. İzin ver bana. İpte yürümene yardım etmeme izin ver.”

Bir ayağımı diğerinin önüne attım ve onun da gelip yanımda durmasını bekledim. Bana elini uzatmasını.

Yapmadı. Kıpırdamadı bile.

“Benimle iptte yürü Dane.” Bir adım daha attım. Gözleri hâlâ bomboştu, koyu obsidyen çukurlar.⁴ “İzin ver bana.”

Bir adım daha.

Hiç hareket etmeden duruyordu.

Bir heykel gibi.

İçeri sızamadığım bir kale.

Bir adım daha, sonra bir tane daha.

Dengemi kurmaya çalışırken üst bedenim yalpaladı.

Bana doğru uzanacaktı.

Hep yapardı.

Ona zaman ver. Onu yere sabitleyen acıyı yarıp geçmesine yardım et.

Bir adım daha attım ve topuğum takılarak üst bedenimi öne doğru düşmeye zorladı.

Bana doğru uzanacaktı.

Beni yakalayacaktı.

Ama yapmadı.

4- Genellikle jeolojik veya arkeolojik bağlamda, volkanik bir cam türü olan obsidyen taşının yoğun olarak bulundu-ğu, çıkarıldığı veya biriktiği doğal çukurlukları, yatakları veya arkeolojik kazı alanlarını ifade eder. (e. n.)

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dane

Bir çığlık havayı delip geçti.

Zaman durdu. Her şey tıpkı filmlerde olduğunu söyledikleri gibi oldu. Çarpma anını görüyordunuz ama bu durdurulamıyordu.

Josephine'in yanlamasına yere devrilmesini izlerken aynı böyle hissettim. Dengesini tekrar kazanmaya çalışırken kolları havada sallandı.

Beton kaldırımın bir tarafında yerden sadece yarım metre yükseklikte olan çıkıntı aslında diğer tarafta daha yüksekti ve Josephine'in bedeninin düşmekte olduğu taraf da orasıydı.

Karanlıkta, stadın otoparkının orada arkaya doğru eğimli olduğunu görememişti. Kolumu uzatıp düşüşünü umutsuzca durdurmaya çalıştım ama çok uzaktaydım. İnatçı kığım bir santim öne gidememişti.

Yerçekimi her zaman kazanır.

Ne kadar salakça davranmıştım? Onu nasıl koruyamamıştım?

Çünkü ben önce kendini düşünen bencil pisliğin tekiydim.

Kendi zihnimde öyle kaybolmuştum ki ileri uzanmamıştım.

Ama şimdi bunu düşünemezdim. Onu hayal kırıklığına uğrat-

tığım için kendimden daha sonra nefret edebilirdim. Şu anda ona ulaşmam gerekiyordu.

Korkunç bir gümbürtü kulaklarımda yankılandı.

Onu tutmaya çalışan elimden kayıp gitmişti. Çok geç kalmıştım.

Hızla çıkıntının diğer tarafında yattığı yere fırladım. Dikkatlice çıkıntının üzerinden geçip Josephine'in olduğu yere gittim.

Midem ağzıma geldi.

Diğer tarafta altın sarısı saçlar koyu renkli yere yelpaze gibi yayılmıştı. Aşağı kayarak yanına indim. Bu yakınlıktan saç parçalarının renklerinin koyulaştığını görebiliyordum.

Kan.

“Josephine!” Sesim telaşlıydı.

Başının arka tarafında küçük bir kan gölü fark ettiğimde kalbim ağzıma geldi. Dışarısı karanlık olsa da sokak lambası geceyi, soluk teni karşısında koyu renkli bir tezatlık görebilecek kadar aydınlatıyordu.

“Josephine, uyan.” Bir parmağımı boynuna dayadım.

Şükürler olsun. Nabız vardı.

“Lütfen, gözlerini aç.” Sesim titriyordu. “Cehennem Ateşi.”

Ellerim titreyerek telefonumu çıkardım ve 911'i tuşlamak için uğraştım.

Nefesim kesik kesikti.

“Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?”

“Benim... Benim...” Sesim kesiliyordu.

“Beyefendi?”

“Benim arkadaşım, o düştü ve başını çarptı. Ambulansa ihtiyacım var. Ben... Ben Lancaster Stadı'ndayım.”

“Stattaki yeriniz neresi?”

“Otopark. Oyuncu otoparkı,” dedim hızla gözlerimi Josephine'den ayırmadan.

“Hemen bir ambulans gönderiyorum. Efendim, bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?”

“Başını betona vurdu.”

“Bilinci yerinde mi?”

“O bilinçsiz ve çok kan var.”

“Yaranın üzerine temiz bir şey koyabilir misiniz?”

“Evet.” Ceketimin fermuarını açıp üstümden çıkardım, sonra kanın nereden geldiğine baktım. Onu hareket ettirmeden ceket kanamanın olduğu yere yerleştirdim ve onu durdurmayı umarak baskı yaptığımdan emin oldum.

“Tanrım, Cehennem Ateşi. Çok üzgünüm. Uyanmana ihtiyacım var. Uyanmak zorundasın. Seni kaybedemem.”

Geçen her saniyede kalbim daha da hızlı atıyordu. Sanki patlayacak gibiydi.

Sonunda uzaktan sirenlerin tiz seslerini duydum. Sonra da ışıkları gördüm.

Az sonra iki sağlıkçı hızla yanımıza geldiler.

İlki, genç bir adam, durumunu değerlendirdi.

“Kadın, yirmilerinin ortasında, travma var, bilinçsiz,” diye selendi ortağına.

Aynı yaşlarda bir kadın olan ortağı başıyla onayladı ve Josephine’i nakletmek için hazırladı.

Sözler havada uçuşuyordu ama hepsini yakalamak zordu. Düşük kan basıncı. Kan kaybı. Muhtemel beyin sarsıntısı.

Boynunu sabitledikten sonra ikisi birlikte onu bir sedyeye aldılar.

“O...”

“Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.”

Onu ambulansa koydular. Kapılar kapandı ve hızla uzaklaştılar.

Ben hâlâ yerdeydim, soluk alış verişim dengesizdi ve ambulans artık görünmüyordu. Yanıp sönen kırmızı ışıklar artık uzak bir anıydı.

Başım öne düştüğünde gözüme bir pırıltı ilişti.

O da neydi?

Elimi uzatıp onu aldım.

Josephine'in bilekliği.

Kalbim sıkıştı.

İyi olması gerekiyordu. Olmazsa ne yapacağımı bilmiyordum.

Telefonumu alıp tuşlara bastım.

“N’aber Sinclair? Bana neden böyle oynadığından bahsetmeye...”

“Robert.” Sesim soğuk ve gerçekçiydi.

“Sorun ne Dane?”

“Josephine...”

“Ne olmuş kıızıma?”

“Otoparkta bir kaza geçirdi. Başını arptı.”

“O iyi mi?”

“Bilmiyorum. Bir ambulans çağırdım. Onu hastaneye götürdüler. Ben... Ben bilmen gerektiğini düşündüm sadece.”

Bir an sessizlik oldu. “Hangi hastane?”

“Redville Sağlık.”

“Teşekkür ederim evlat.”

Sözleri sanki kafama sıkılmış bir kurşun gibiydi. Telefonu kapattım ama ona bana evlat dememesi gerektiğini söylemek istedim.

Onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Daha da önemlisi hayatımda birlikte gerçekten huzur bulduğum tek insanı hayal kırıklığına uğratmıştım.

Cehennem Ateşi'm.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Dane

Hudson: Josephine'e ne oldu?

Hudson: Koçun hiç böyle aniden çıkıp gittiğini görmemiştim.

Hudson: Merhaba?

Hudson: Kimse yok mu?

Hudson: Buradaki tek kişi ben miyim?

Aiden: Öğreneceğim.

Hudson: Ah kahretsin, teşekkürler, beni terk ettiğinizi sandım.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Dane

Bekleme salonunun titrek floresan ışıkları tepemde haşin bir parlaklığı yayıyordu.

Gözlerimi kıstım, arka taraflarımdan bir baş ağrısı gelmekteydi.

Kim bilir ne zamandır burada oturuyordum ama hâlâ bir şey öğrenememiştim. Robert bize Josephine'den haber verecek birini bulabilir mi diye bakmaya gitmişti.

Kapılar açıldığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama yaşlı bir adam çıkışa doğru yürüyünce yeniden sakinleşti.

Robert değildi.

Birinin buraya gelmesi için daha ne kadar zaman geçeceğini merak ettim. Sırtım öne eğildi ve boynumdaki gerilmiş kasları açmak için kolumu kaldırdım.

Bu sandalye en rahat olanlarından biri sayılmazdı.

Onun düştüğüne inanamıyordum.

Onu hayal kırıklığına uğrattığıma inanamıyordum.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım çılgılığı sürekli zihnimde çınlıyordu.

Tekrar ve tekrar sesi duyuyordum.

Tekrar ve tekrar düştüğünü görüyordum.

Bunu zihnimde yeniden her izlediğimde sonunda elimi ona uzattığımda kolu parmaklarımın ucundan kayıp giderken tenini hissedebiliyordum.

Benden ilk istediğinde ona elimi uzatmış olsaydım bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Gözlerimi kapattım ve işte yine oradaydı.

Çarpmanın sesi.

Kan.

Tüm o kan.

Soluk alış verişim dengesizleşti ve içime derin derin hava çektim.

“Sen iyi misin adamım?” dedi birisi yanımdan. “Sin?”

Gözlerimi açtım. Mason oradaydı, Hudson da bana doğru geliyordu.

Onun arkasında Aiden vardı, o da Cassidy’yi çekiyordu.

Hudson’ın yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. “Bizim kıza ne oldu?”

“Düştü.”

“Lanet olasıca bir otoparkta nasıl düştü Sin?” diye kelimenin tam anlamıyla hırladı.

“Dengesini kaybetti. Çıkıntının üzerinde yürüyordu. O kadar yüksek değildi, sadece yarım metre kadar ama başını gevşek bir beton parçasına çarptı.” Suçluluğun ağırlığıyla dilim tutulmuş gibiydi ama başka ne söyleyebilirdim ki. Gerçek buydu, dengesini kaybetmişti. Aptalca bir şey yapmış ve dengesini kaybetmişti.

Sen onun düşmesine izin verdin. Hepsi senin suçun.

Her zaman senin suçundur.

Odaya bir sonraki giren Molly oldu. Gözleri kızarmış görünüyordu, sanki ağlamış gibiydi. Beni gördüğünde kollarını boynuma sardı. “O iyi mi?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Henüz haber almadım.”

Cehennem Ateşî'nin sahip olduğı arkadaşına en yakın şey Molly'ydi. *O sana sahipti.*

Seçeneğim yoktu. Amcam bana şantaj yaparken onunla birlikte olamazdım. Benden istediğı zaman ona elimi uzatmış olsaydım bizim için umut olduğunu düşünecekti ama amcam ve babası arasında biz başlamadan bitmiştik bile.

“Hiç haber yok mu?” diye sordu Hudson.

Başımı iki yana salladım. “Hiç.”

Tekrar soğuk metal sandalyeye oturdum. Arkadaşlarımla burada olmalarına seviniyordum ama onunla ilişkimin yarısından bile haberleri yoktu.

“Sen neden Josie'yleydin?” diye sordu Hudson sonunda. “Otoparkta yalnız?”

Gözlerini beni rahatsız hissettiren bir şekilde bana dikti. Hudson genelde grubun şakacısıydı ama şu anda tavrı şakacılıktan çok uzaktı.

Josephine'e zarar verdiğimi düşünüyordu.

Ve bir anlamda kesinlikle haksız da sayılmazdı.

“Sen ne ima ediyorsun?” Molly ilerleyerek onun alanına girdi. Gözleri buzdan bile soğuktu.

“Sen kendi işine bak baş belası.”

Sandalyeden kalktım, Molly'yi aradan çektim ve Hudson'ın burnunun dibine girdim. “Kız kardeşimle böyle konuşma.”

“Yeter!” Sol tarafıma baktığımda Robert'ın bize yaklaştığını gördüm.

“Kavgaya gerek yok. Biz bir takımız,” dedi Koç Robert bize.

“O benim kız kardeşimle öyle konuştuğı zaman değiliz,” diye homurdandım.

Molly'nin küçük eli bana bir an dokunarak hafifçe sıkı. “Ağabeyliğini takdir etsem de kendim halledebilirim.”

Yapabilirdi ama ben tüm hayatımı onu koruyarak geçirmiştım. Şimdi de bunu bırakacak değildim.

Sonunda başımla onayladım ve tekrar yerime oturdum.

Aiden Koç'a döndü. "Hiç haber var mı?"

"Henüz hiçbir şey yok."

"Yani, eğer ne olduğunu bilseydik," diye başladı Hudson yine ve Molly ona gerçekten hırladı.

"O düştü. Neden olduğunu bilmek mi istiyorsun? Çünkü tartışıyorduk. Ama onu ben itmedim. O çıkıntının üzerindeydi, yürüyordu ve düştü." Ellerimi kaldırdım ve yüzümü aralarına gömdüm. "Ona zamanında ulaşamadım."

"Bu senin hatan değildi." Robert elini omzuma koydu ve neden tartıştığımızı sormamasına şaşırdım. Hiçbirinin bunu sormamasına şaşırmıştım. Yine de kişisel alanıma hep saygı duymuşlardı. "Kazalar olur."

Ama benim hatamdı.

Onun orada olmasının nedeni bendim.

Düşmesinin nedeni bendim.

Ve eğer daha iyi bir adam olsaydım bunların hiçbiri olmayacaktı. Eğer hayatından uzak durmuş olsaydım o iyi olacaktı.

Ben onun için iyi değildim.

Tam o anda acil servis kapıları açıldı ve bir doktor dışarı çıktı.

"Josephine Moreau'nun babası?"

Robert hızla ona doğru gitti. "Josie'nin babası benim."

Duymak için yaklaştım ama kalbimin göğsümde güm güm atışıyla söylediklerini anlayabileceğimden emin değildim.

Doktor konuşmaya başlamadan önce Robert'ı başıyla selamladı. "Kızınız bir beyin sarsıntısı geçirmiş. Saç çizgisinde de oldukça kötü bir kesik var. Kanamanın olduğu yer de orası. Beyinde herhangi bir iç kanama veya şişliğe karşı tomografi de çektik ve çok

şükür her şey normal görünüyor.”

“O iyi olacak mı?” Robert’ın tüm bedeni titriyordu.

“Evet, bileğini burkmuş ve kan kaybı ile beyin sarsıntısına bağlı olarak gözlem için onu burada tutmak istiyoruz ama tamamen iyileşmesini umuyoruz.”

Önce her yanıma bir rahatlama yayıldı ama hemen sonra yerini beni içten içe boğan yoğun bir suçluluğa bıraktı.

“Onu görebilir miyim?”

“Elbette. 505 numaralı odada.”

“Teşekkür ederim,” dedi dönüp bize de başını eğerek teşekkür etmeden önce ve sonra doktorun peşinden kızının yanma gitti.

Artık onun iyi olacağını bildiğim için burada kalamazdım.

“Gitmem gerek.” Kapıya yöneldim.

“Dane, bekle.” Molly hızla bana doğru geldi.

“Yapamam.”

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Tosie

Gözlerimi kırpiştirarak açmaya çalıştım ama göz kapaklarım birbirine yapışmış, kıpırdamak istemiyorlardı.

Ne sorunu vardı bunların?

Elimi kaldırıp şiddetle ovuşturdum ama bunu yaptığım anda tüm bedenime keskin bir acı yayıldı. Ağzımdan kolayca duyulur bir inilti kaçtı. Bu ses sanki ölmüşüm gibiydi.

Lanet olsun. Sesimde, bedenimde ve gözlerimde ne sorun vardı böyle?

“Kıpırdama. Başından yaralandın.” Biri bana bunu daha önce de söylemişti gibi geldi ama hatırlayamadım. Ayrıca beynim bedenimin üzerinde bir balon gibi süzülüyormuş gibi de hissediyordum ama bu başka bir konuydu.

“Bir beyin sarsıntısı geçirdin.”

Ses tanıdık geliyordu ama düşünmek acı vericiydi.

Kafam karışık ve başım zonkluyordu. Beyin sarsıntısı mantıklıydı, başıma sanki balyozla vurulmuş gibi hissediyordum.

Tekrar gözlerimi kırpiştırdım ve bu sefer görüşüm odaklandı.

Floresan ışıklar anında gözlerimi iğneledi ve korkuyla sinip geri

kaçarak bir yastığın altına saklanmak istedim.

“Işık.”

Babam odadaydı ve ben konuştuğum anda tepedeki ışığı kapattı.

Bu çok daha iyiydi. Oda hâlâ gongların ve ısıkların olmadığı beyaz duvarlı steril bir hastane odası olsa da en azından birazcık görebiliyordum.

Odadaki tek ışık koridordan gelendi ama bu onun yüzünü görmek için yeterliydi.

Yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı koyu renk halkalarla boyanmıştı.

Bir hastanede olduğum açıktı ama neden?

Düşünmeye çalıştım ama bunu yaptığında beynim daha da ağrıdı.

“Ne oldu?” diye sordum. Biraz rehberlik anılara yardım ederdi belki.

“Son hatırladığın şey ne?”

“Maç.”

Hayır, bekleyin, bu doğru değildi. Maçı hatırlıyordum. Dane’in diğer takımın birkaç oyuncusuna bulaşmasını izlediğimi hatırlıyordum ve maç bittikten sonra da... Ne? Ne yapmıştım?

Babam benden ona anahtarlarını vermemi istemişti.

“İyi misin?” Babamın sesi ona doğru dönmeme neden oldu.

“Evet, hatırlamaya çalışıyordum sadece.”

“Zorlama. Beyin karmaşık bir şeydir. Bir beyin sarsıntısından sonra fazla düşünmek gibi basit görevler bile kafa karışıklığı yaratabilir.”

“Harika.”

“İyi olacaksın Josie.”

“Buraya nasıl geldim?”

“Otoparktaydın. Sanırım sen ve Dane kavga ediyordunuz ve sen düştün. O da bir ambulans çağırdı.”

Zihnim hızla çalışıyordu. Parçalar tıpkı bir yapboz gibi yerlerine yerleşiyorlardı.

Kavga etmemiştik. Kavga etmek için onun benimle konuşmuş olması gerekirdi. Ama babama anlattığı hikâye bu olmalıydı.

Ona başka ne anlatmıştı?

Onu gülümsetmek istediğimi anlatmış mıydı? Ama bana izin vermek için fazla inatçıydı, kendinden nefret etmeye fazlasıyla kurulmuştu.

Hayır dediğini söylemiş miydi?

Büyük olasılıkla yalan söylemişti, düşmemin onun suçu olduğu yalanını.

Değildi.

Tehlikeli olduğunu biliyordum ve onun beni tutmak için orada olacağına inandığım için bu benim hatamdı.

Bu onun yüzünden değildi, benim yüzümdendi.

O hayır demişti.

Ve artık nerede durduğumu biliyordum.

Kalbim eziliyordu ve dökülmeyen gözyaşlarıyla titriyordum. Ağlamak istiyordum. Kalbimin paramparça olmak istediğini hissedebiliyordum. Sadece babamın karşısında parçalanmak istemiyordum.

Güçlü olmak istiyordum.

Ama gözyaşları kazandı ve yanaklarıma aktı.

Babam hızla yanıma gelip elimi tuttu. “Sen iyisin. Daha iyi olacaksın,” dedi. “Doktorlar iyi olacağını söylediler. Yarın eve gidebilirsin ve sonra sadece dinlenmen gerek. Küçük bir dinlenme izni.”

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissedebiliyordum.

Babam bir sandalye çekip yanıma oturdu. Ona anlatmak istediğim çok şey vardı.

Ama yapabilir miydim?

Ağzımı açıp üstümdeki yükten kurtulmak üzereyken havada bir ses çınladı.

Bir telefon. *Benimki değil.*

Babam cebini karıştırıp telefonunu çıkararak kulağına götürdü. “Merhaba Vivian.”

Annem.

Onu neden arıyordu?

Ben.

Onu benim için arıyordu.

Babamın bunu söylemesine gerek yoktu, doğru olduğunu biliyordum.

“Evet. O burada. Evet, tabii.” Telefonu kulağından çekti.

O daha sormadan bir elimi uzatmış, başımla onaylıyordum. Telefonu kulağıma götürür götürmez annemin hafif feryatlarıyla karşılandım.

“Anne.”

Kendimi durduramadan ağzımdan çıkmıştı.

Katı olmak istemiştım, kendimi korumak ve beni bu kadar kırdığı için ondan bir özür istemek. Ama kendime engel olamıyordum. Yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü.

“Josie. Ah Tanrım. Baban bana anlattı. Hemen şimdi yola çıkıyorum...”

Sen bundan daha iyisin Josie. Kimsenin seni ezip geçmesine izin verme. Annenin bile. Özellikle de annenin.

Kendimi duygusuzlaşmaya zorlayarak bir nefes aldım. “Anne. Dur.”

“Sen iyi değilsin. Sen bir beyin...” Boğazından bir hıçkırık koptu, o yüzden cümlesini onun yerine ben bitirdim.

“Beyin sarsıntısı geçirdim. Ah, biliyorum. İnsanlar her gün sarsıntılar geçiriyorlar. Gerçekten endişelenmene gerek yok.”

“Ama sen hastanededin.”

“Tamam, yarın taburcu oluyorum.”

“Şimdi arabama biniyorum...”

“Saat gecenin bir yarısı. Şimdi buraya gelmiyorsun.”

“Ama bana ihtiyacın var.”

Bu ondan geldiğinde komikti. Beni kovduğunda ona ihtiyacım vardı. Babamın kim olduğunu söylemesi için ona ihtiyacım vardı ama bunu da yapmamıştı.

“Aslında... Yok. Sana aylar önce ihtiyacım vardı. Kahretsin, sana yıllar önce ihtiyacım vardı. Ama sana şimdi ihtiyacım yok. Hoşça kal anne.”

O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım.

Daha çok gözyaşı dökülmekle tehdit ediyordu. Eğer akmalarına izin verirsem asla durmayacaklarından korkuyordum. O yüzden derin bir nefes aldım ve pencereden dışarı baktım.

Güçlü ol Josie.

Sırf birileri sana hayat verdi diye senin hayatında olmak zorunda değiller.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dane

Çok uzaklaşamadım. Arabama bile ulaşamadım.

Onun yerine hastanenin çevresinde dolaşmaya karar verdim. Kimseyle konuşmak ya da kimseyi görmek istemiyordum ama buradan ayrılmak da istemiyordum. İleri geri yürüdüm ve sonunda, yaklaşık bir saat sonra, tekrar hastaneye girdim. Zaten kaç numaralı odada olduğunu biliyordum o yüzden doğruca oraya yöneldim.

Vardığımda kapı kapalıydı. Bir kez çaldım ve yüksek ayak sesleri duydum. Kapı açıldı, Robert orada duruyordu. Bana bakıp tek kaşını kaldırdı. “Josephine’i görebilir miyim, diye bakmak istedim.”

“Ziyaretçi kabul ediyor mu, bir bakayım.”

Bir an sonra kapı kapandı ve ayak sesleri uzaklaştı. Hiçbir şey duyamıyordum, o yüzden yatağının yanında olmalıydı ama bir saniye daha geçti. Bu kez kapıyı açtığında yüzü çökmüş gibiydi. O daha konuşmadan ben yanıtı biliyordum. Başım ile onaylayarak anladığımı belirttim.

“Dane.” Tekrar başımı salladım.

“Sorun değil. Benim hatam olduğunu biliyorum.” Onun karşı çıkmasına fırsat vermeden arkamı dönüp oradan ayrıldım.

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Dane

Yaklaşık bir saattir evdeydim. Elimde bir kadeh viskiyle kanepede oturuyordum. Josephine'e herhangi bir şey olursa takım arkadaşlarımdan birinin beni arayacağını biliyordum ama onu düşünmekten kendimi alamıyordum.

Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı? Önce koçun onun babası olması, şimdi de Jim Amca'nın bana şantaj yapması.

Neden kendimi toparlayıp her şeye boş ver diyemiyordum ki?

Kapım çalındığında ses yerimden doğrulmama neden oldu. Önce kımıldamadım ama sonra bir daha çalındığını ve tanıdık bir sesin "Kapını açmazsan anahtarımı kullanacağım," dediğini duydum.

Bu Molly'ydi ve onu kullanacağını biliyordum, o yüzden yerimden kalkmadım. Öylece oturdum ve içkimden bir yudum daha aldım. Bundan kısa süre sonra, onun binaya girdiğini ve bana doğru yöneldiğini haber veren işaretleri duydum.

Ayak sesleri odada yankılandı, biraz sonra bir eli belinde tam önümde dikiliyordu.

Beni fena haşlayacaktı.

Josephine'e yaptığım şey için birinin bana bağırması an meselesiydi. Birinin tüm bunların benim hatam olduğunu söylemesi ve ne boktan bir pislik olduğumu onaylaması da an meselesiydi.

Koç bunu yapmazdı ama Molly yapacaktı. "Kafanı ne zaman kışından çıkaracaksın sen?" İşte geliyordu. "Ve bana ve kendine Josephine'e nasıl delice ve aptalca âşık olduğumu itiraf et gitsin, ne dersin?"

Bir an için bana az önce Josie'ye âşık olduğumu düşündüğünü söylediğini sandım ama bu gerçek olamazdı. Ağzımı açtım, sonra yeniden kapattım. Düşündüğümünden daha sarhoş olmalıydım çünkü bunu söylemiş olamazdı, değil mi?

"Dünya'dan Dane'e".

Ben yine konuşmayınca derin ve bitkin bir nefes verdi.

"Ağabeyim olsan da tam bir aptalsın." Bu gerçekten de dikkatimi çekmişti.

"Ne?"

"Beni duydun. Ağabeyim olabilirsin ama salağın tekisin."

"Tanrım. Teşekkürler kardeşim. Ben de seni seviyorum."

"Tamam, işte benim gördüğüm. Bana yalan söylüyordun. Sen ve Josie birbirinize delicesine âşıksınız. Bir âşık kavgasına giriştiniz ve o öfkeyle çekip giderken düştü mü?"

"Hayır, aslında olan bu değildi."

"Demek düşündüğümünden de kötü. Bakalım bu sefer bilebilecek miyim? Sen ona âşıksın. Tam bir aptal gibi davrandın, büyük olasılıkla onun kalbini kırdın ve ona onunla birlikte olamayacağını söyledin, babasıyla ilgili bir şeyden dolayı... Ve o bugün sana yaklaştı çünkü berbat bir maç çıkardın ve perişan görünüyordun. Sonra bir kavgaya tutuştunuz ve o düştü."

Şimdi şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kalmıştı çünkü gerçek-

ten de tam üstüne basmıştı. Tamam, anahtarlardan bahsetmemişti ama yine de oldukça yaklaşmıştı.

Yüzümdeki bakışı görmüş ve anlamış olmalıydı çünkü tekrar ama o benim kardeşimdi ve görünüşe bakılırsa dünyadaki en zeki insandı.

“Tam üstüne bastım, değil mi?”

“Aslında evet.”

“Şu var ki sevgili ağabeyim böyle şeyler her gün olmaz. Gerçekten değer verdiğin birini bulmak çok sık olan bir şey değil. Kahretsin, annemle babama baksana.” Derin bir nefes verdim. “Hayır, annemle babamdan bahsetmeyeceğim çünkü onlardan bahsetmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum, yine de nasıl olduklarını hatırlamadığımı düşünme sakın. Ne kadar mutsuz olduklarını. Onlardan öğrendiğim şey şu ki eğer o seni gülümsetebiliyor ve güldürebiliyorsa, o zaman Robert kimin umurunda?”

“Benim.”

“Robert bizim için bir baba gibi. Dane, onun senin için mutlu olacağını düşünemiyor musun?” Molly bana baktı. “O, o seni oğlu gibi seviyor.” Sözler ağzından çıkarken titriyordu ve gözlerinde toplandıklarını gördüğüm yaşlar bir an sonra yüzüne dökülmeye başladı. “Hepimiz seni çok seviyoruz Dane. Beni öne koyarak, bana bakarak, ebeveynlerim olmadığı için ihtiyacım olan baba olarak çok zaman harcadın ama yapmadığın şey şu, sen yaşamadın. O gün barda ona dokunduğun zaman seni gördüm ve ilk kez...”

Durdu ve yaşlar yanaklarından aşağı dökülürken burnunu çekti. “İlk kez seni mutlu gördüm. Seni en son ne zaman mutlu gördüğümü hatırlamıyorum. Lütfen pes etme. Onun için savaş. Hak ettiğin insan için savaş. Olman gereken adam olmak için savaş. Bu adam sadece bir kabuktan ibaret. Bu sen değilsin ve senin için asla bunu istemezdim. Bana bakmak için hayatından vazgeçmene asla

izin vermezdim. Eğer olacağın kişinin bu olduğunu bilseydim...”
Bedeni titreyerek yere yıkıldı ve koltuğumdan kalkıp kadehimi masaya bırakarak ona sarıldım.

“Lütfen ağlama Molly.”

“Ağlıyorum çünkü seni seviyorum Dane ve sadece senin mutlu olmanı istiyorum.”

“Mutlu olacağım.”

“Ona gideceğine söz ver bana. Mutluluğun için savaşıcağına bana söz ver.”

Yaşından daha bilge olan kız kardeşime baktım. “Tamam Molly. Onun için savaşıcağım.”

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

Tosie

“Baba.”

Alçak sesim bir fısıltıdan halliceydi.

Babam başını kaldırıp bana baktı, bunu yaptığında şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Sana baba demem sorun olur mu?” Bu soruyu sorarken dökülmeyen yaşlar gözlerimi doldurmuş, sesim çatlak çıkmıştı.

“Tabii sorun olmaz canım. Bana istediğini diyebilirsin. Haya-tımda ol da.” Gözlerimde biriken ıslaklık yanaklarımdan aşağı bo-şaldı.

“Tamam, baba. Bunu isterim.” Yeni gözyaşlarını bastırmaya ça-lışarak burnumu çektim.

“O zaman yapacağın şey işte bu.” Sıcak bir gülümsemeye bana baktı, ben de yeniden yatağa uzanıp gözlerimi kapattım. Uyumu-yordum ama dinleniyordum.

Birkaç saniye sonra gözlerimi açtım, bir süre önce kapının çalın-dığını ve babamın tuhaf davrandığını hatırlamıştım. Doktor her-hangi bir şey mi söyledi diye merak ettim. Belki kötü bir şey vardı. “Hiç ziyaretçim oldu mu?”

Gözlerini kıstı, derin düşüncelere dalmış gibi görüldüğü için aklından ne geçtiğini merak ettim. “Baba?”

“Benden bir itiraf alabilmek için mi bana baba diyorsun?”

“E, hayır ama e, itiraf edecek bir şey var mı... *Baba?*” Adını alaycı bir ses tonuyla söylemiştim.

“Tamam. Bir ziyaretçin oldu. Aslında tüm takım bekleme odasını doldurmuştu ama birisi seni görmek istediğinde daha ısrarcıydı.”

“Peki ziyaretçi kimdi?” Gerilerek öne eğildim.

“Dane.”

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki patlayacak sandım. “Bana neden söylemedin?”

Dane’e kızgın mıydı? Biliyor muydu? Hayır, öyle olsaydı bana bahsetmiş olurdu ve Dane’i de suçlamıyordu, öyleyse neden bana söylememişti?

Başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum. Bana neden söylemedin?”

“Dürüst olmak gerekirse seninle hiç ilgisi yoktu. Onu gördüm canım. Doğru yerde değildi. Duygusal olarak kendini yiyip bitiriyordu. Ve sakinleşmesi gerekliydi.”

“Bu kararın bana düşmesi gerektiğini düşünmedin mi?”

“Evet ve lütfen beni affet ama sen benim kızımsın, o da oğlum gibi. Acı çekiyor, kendinden nefret ediyordu. Pişman olacağı bir şey yapmasını ya da söylemesini istemedim.”

“Sen de onu eve mi gönderdin?”

“Evet ve hayır.”

“Anlayamıyorum.”

“Onu eve gönderdim, sonra da şu anda ona ulaşabilecek tek insanı ona gönderdim.”

“Molly,” diye bitirdim onun yerine. “Bu mantıklı. Keşke bana söylemiş olsaydın.”

“Sana yemin ederim söyleyecektim. Seni korumak istedim çünkü onu gördüğümde, lisedeyken üniversite takımının seçmelerine katıldığında tanıştığım kendine zarar veren o çocuğu gördüm. Gözlerinde aynı bakışı gördüm, kendine zarar vereceğini ve ona yardım etmem gerektiğini biliyordum.”

“Anlıyorum.”

Hiç bilemeyeceği kadar iyi anlamıştım. Düşmemin nedeni de aynıydı, o çıkıntının üzerinde durmamın da. Dengemi sağlayamazsam da yürümeye devam etmem de aynı nedenleydi. Onun içinde beni korkutan bir şey görmüştüm ve yeniden odaklanmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ve yardım edebileceğimi düşünmüştüm.

“Umarım Molly ona ihtiyacı olan şeyi verir.”

“Ben de vermesini umarım.” Yeniden yatağa yerleştim ve Molly’nin ona ne söyleyeceğini merak ettim. Dane’in ona izin verip vermeyeceğini merak ettim. Gözlerim kapandı ve yatakta ağırlaştığımı hissettim.

Birkaç saat geçmiş olmalıydı ama babam yanımda kalmıştı. Kapı çalındığında ikimiz de oraya döndük. Saat kaçtı? Şimdi kim burada olurdu ki? Saate baktım ve sabahın dördü olduğunu gördüm. Babam kalktı ve kapıya bakmaya gitti.

Ayak seslerini duyduğumda babamın gittiği yere doğru baktım ama bir gölge ışığa doğru çıktığında orada duran babam değildi. Bu Dane’di ve yalnızdı.

“Babam nerede?”

“Bize bir dakika vermek istedi... Ben, e, çok kibar olacağıma söz verdim.”

“Neden buradasın?” Kendi sesim bana yabancı gelmişti, sert ve boğuktu.

“Sana ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim.”

“Benim hakkımda ne hissettiğini gayet açık gösterdin. Yardım

edebileceğini düşünen salak bendim.”

“Ve edebilirdin, ettin de.”

“Tabii, pek etmiş gibi görünmüyorum.” Yatağı ve hastane odasını gösterdim.

“Şey, belki planladığın şekilde olmadı ama aklımı başıma getirdi. Her şeyi daha açık görmemi sağladı.”

“Ah, öyle mi? Peki ne gördün?”

“Aptalın teki olduğumu fark ettim. Senin hayatımda başıma gelen en iyi şey olduğunu fark ettim. Beni güldürdüğünü ve gülümsettiğini. Bana huzur veriyorsun ve bu da en önemli şeyi anlamamı sağladı.”

“Neymiş o?”

“Seni sevdiğimi.” Yatağa doğru yürüdü ve elimi tuttu. “Sen beni konfor alanımdan çıkmaya zorlamakla kalmadın. Beni çarpıp geçtin, dünyamın altını üstüne çevirdin.” Elimi dudaklarına götürüp bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum Cehennem Ateşi. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Ve kalan günlerimi senin bir sır olmadığını kanıtlayarak geçireceğim. Sonradan akla gelen bir düşünce değilsin sen. Sen düşüncenin ta kendisisin, önemli olan tek düşüncenin. Sen her şeyisin.”

Ağzımın kırıldığını falan sandım çünkü kendimi bildim bileli sanki ilk kez çalışmıyor gibiydi. Beynimle ağzımın birlikte çalışmalarını sağlamam bir saniyemi aldı ve bunun suçunu beyin sarsıntısı geçirmeme yükledim.

“Peki ya babam?”

“Ona söyleyeceğiz.”

“Ne zaman?”

Bana gülümsedi. “Şimdi.” Başımı iki yana salladım. “Hayır mı?”

“Bak, ben bıktım. Herkesin listesinde en sona konulmaktan bıktım. Anneme de aynı şeyi söyledim. Şu andan itibaren güvenimi

kazanman gerek. Aşkımı. Sevgimi. Ve sen düşmemle ilgili herhangi bir şey söylemeden önce, ben düşüşten bahsetmiyorum. Kalbimle nasıl oynadığından ve beni sanki hiçbir anlamım yokmuş gibi nasıl bu kadar çabuk başından attığından bahsediyorum. Eğer babama söyleyeceksem, bu birbirimiz için yaratıldığımızdan olacak.”

“Birbirimiz için yaratıldık.”

“Buna ben karar vereceğim. Ve buna beyin sarsıntısıyla bir hastane odasında yatıyor olmadığım zaman karar vereceğim.”

“Anladım. Ayaklarına kapanmam gerek.”

“Söylediğim şey bu değil.”

“Hayır. Ama hak ettiğin şey bu. Her şeyimle bu işte olduğumu bilmeye ihtiyacın var ve ben de sana bunu vereceğim.”

Parmaklarıma son bir öpücük kondurdu ve geri çekildi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Baban dönmeden önce gideceğim. Ama korkma, çok uzakta olmayacağım. İhtiyacın olan adamın ben olduğuma ve aşkına lâayık olduğuma ikna edeceğim seni.”

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Tosie

Yuvaya dönmek ve ana evde kalmak güzeldi. Sherry'nin benim için hazırladığı muhteşem bir süütteydin ki bu daha da iyiydi.

Odamın kayarak açılan kapısının sesi o tarafa dönmeme neden oldu.

“Burada ne işin var senin?”

Dane içeri bir adım attı.

“Buna Ayaklara Kapanma Operasyonu diyorum.” Doğrudan gözlerime baktı ve bakışındaki samimiyet hiç istemiyor olsam da karnıma delice şeyler yaptı. Ne diyebilirdim ki? Ben de sadece bir insandım ama bu kendimi ilk sıraya koymam gerektiğini de değiştirmiyordu.

Bir kaşımı havaya kaldırdım. “Peki böyle müthiş bir ismi nereden buldun?”

Ağzı ufak bir sırıtışla kıvrıldı. “Google’da arattım.”

“Vay canına. Bunu itiraf etmene şaşırdım.”

Dudakları düz bir çizgi haline döndü.

Kendini hızla topladı, başını bir kez sallayıp ileri doğru birkaç adım attı ve bacakları yatağa değince durdu. “Senin için yapacağım

şeylerin çokluğuna şaşıracaksın.”

“Ne gibi?” Yatakta doğrularak arkama yaslandım.

Dane’in gözleri yumuşadı. “Şey, bugün seninle ilgilenmek için buradayım.”

Gergin bir tavırla etrafıma bakındım. “İçeri girdiğini gören kimse oldu mu?”

“Yani, ana evde kaldığın düşünülürse.” Kaşlarını kaldırdı.

“Aptalca bir soru.” Eve girebilmesi için birinin onu içeri almış olması gerekirdi. *Yani*. Bu hatamı onun fazla hoş olmasına bağladım. Yanında olmak beynimi pelteye çeviriyordu.

“Söylediğin hiçbir şey asla aptalca olamaz.”

Gözlerimi devirerek, etki sağlamak için derin bir iç çektim. “Aksine bahse girerim ama neyse.” Alaycılığım gizli değildi, zaten bunu yapmaya çalışmıyordum da. Birçok aptalca şey söyledim. Yani, tüm ilişkimiz benim aptalca davrandığım bir geceden geliyordu.

Sessizce güldükten sonra yatağın kenarını işaret etti. “Oturabilir miyim?”

Başımı hızlıca sallayınca teklifimi kabul etti. “Peki şu ayaklara kapanma. Bu neyi içeriyor?”

Buz mavisi gözleri parıldadı. “Sen ne istersen yapmayı.”

Bu adama cinsel cazibesi için puan verilebilseydi A artı alacağı kesindi.

Aklımda sonsuz olasılık dönüyordu. Bu eğlenceli olabilirdi. “Ne istersem mi?” diye bir kaşımı kaldırdım.

“Mantık çerçevesinde. Kimseyi öldürmem.”

Ah, vay canına. O konulara girdi.

“Yazık,” diye omuz silktim sırtıtmamı saklamaya çalışarak dudaklarımı ısırırken.

“Ama onun dışında her şey tartışmaya açık.”

“Evi tuvalet kâğıdıyla kaplar mıydın?” Bu sefer, yüzüme yayılan

haylaz gülümsemeye engel olamadım.

“Eğer yapmamı gerçekten istersen...”

Uzandım ve avucumu alnına dayadım. “Hayır. Ateşin yok.”

Elimi kaldırıp ağzına götürdü ve nazikçe öptükten sonra tekrar kucağıma bıraktı. “Senin için her şeyi yaparım.”

“Kafasını çarpan ben miyim yoksa sen misin? Çünkü çok tuhaf davranıyorsun.”

“Öldüğünü düşündüğünde ölesiye korkan ve senin olmadığın bir dünyada yaşayamayacağını fark eden bir adam gibi davranıyorum.”

Kalbim gümbürdedi ve gözlerimi yaşlar kaplamaya başladı ama onları geri yolladım. “Şu ayaklara kapanmaya geri dönersek. Yani. Peki, onlara ne dedin?” Boğazımı temizledim.

“Kime?”

“Babam. Sherry.”

“Onlara başına gelenlerden kendimi sorumlu hissettiğimi ve bir şeye ihtiyacın var mı diye seni görmek istediğimi söyledim. Babanın artık benden nefret ettiğinden oldukça eminim.” Dane aşağı bakarak yatakta hafifçe kıpırdandı.

Bunu aklına bile getirebildiği için kalbimin bir yanı paramparça oldu. Ne kadar özel olduğunu bilmiyor muydu? Babam onu seviyordu.

Derinlerde bir yerde, bildiğini biliyordum. Bunu, zihni kazamın suçluluğunun sisi altında kaldığı için söylüyordu sadece.

“O senden nefret etmiyor.” Yatıştırıcı elimi koluna koydum. “O seni seviyor. Şimdi bunu göremiyor olabilirsin ama aylarca öyle kıskandım ki. Sana ve kız kardeşine bana bakmasını istediğim gibi bakıyordu.”

Yeniden başını kaldırıp baktığında gözleri hâlâ kuşku doluydu ama orada başka bir şey daha vardı: Umut. “Sen öyle diyorsan.”

“Diyorum.” Kolunu hafifçe sıktım.

Bir an için ikimiz de sessiz kaldık. Odaya hüznünlü bir his ağırlığını koymuştu ama sonra Dane eğilerek bana yaklaştı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Başım hâlâ ağrıyor.” Yüzümü buruşturarak şakaklarımı ovdum. “Doktor birkaç gün baş ağrılarım olacağını söyledi ama hâlâ berbat.”

Yüzünde bir endişe belirdi. “Sana yardım etmek için ne yapabilirim?”

Parmaklarım yorganın kenarıyla oynadı. “Hiçbir şey.” Önce sate, sonra tekrar Dane’e baktım.

Dudakları ince bir çizgi oluşturmuştu. “Dur, Cehennem Ateşi, bırak da sana yardım edeyim.”

“Belki de ayaklarıma kapanmanı istemiyorumdur.” Güçlü kalmaya çalışarak kollarımı kavuşturdum. Bir yanım, tıpkı Afrodite gibi hep ona gideceğimi biliyordu. Aramızda yerçekimi gibi bir çekim olduğu inkâr edilemezdi ama diğer yanım güçlü olmak ve biraz daha dayanmak istiyordu.

“Ayaklarına kapanılmasını hak ediyorsun.” Yüzüme düşmüş bir saç kenara çektiğinde dokunuşuna doğru yaslandım.

“Sadece yorgunum. Ve her şey acıtıyor.”

“Öyleyse seni şımartmama izin ver.” Umutlu bir gülümseme Dane’in dudaklarını yukarı kaldırırken gözlerinin kenarlarında ince çizgiler oluştu.

“Peki. Bir ağrı kesici iyi olurdu. Ve süper gizli sıcak çikolata tarifi?”

“Her ne istersen. Sana hizmet etmek için buradayım.”

Halsizliğime rağmen ilgilenilmek şu anda kulağa çok güzel geliyordu. En son ne zaman birinin benimle ilgilendiğini hatırlayamıyordum. Annem fazla etrafta olmazdı ve olduğunda da düşkünlük, onun davranışını tanımlamak için kullanacağım bir kelime değildi pek. Belki de biraz da şımartılacağım ufak bir dinlenme iznini hak

ediyordum. “Sen kazandın. Bu şımartma neyi içeriyor?”

Kaşlarını havaya kaldırdı. “Ayak masajı.”

“Bu neredeyse hiç şımartma sayılmaz,” diye neşeyle gözlerimi devirdim.

“Tüm bir ben günün olsaydı ne yapardın?”

Omuz silktim. “Bir masaj, yüz maskesi ve en sevdiğim korku filmini bir oturuşta izleme ayrıcalığı.” Dane yataktan zıplayarak hızla harekete geçti.

“Yapıldı. Yapıldı ve yapıldı. Bana beş dakika ver.” Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve sanki düşünüyormuş gibi yüzü ciddileşti. “Yüz masken var mı?”

“Gidip banyoya baksana. Sherry’nin misafir odasına getirmiş olacağı bir şey gibi görünüyor, o bu konuda çok esaslı.”

Banyoya doğru gitti, sonra etrafı karıştıran bir adamı işaret eden sesleri duydum. Bu neye benziyordu? En sevdiği oyuncakçı arayan küçük bir çocuk sesi gibiydi, açılan bir dolabın menteşesinden gelen yüksek ses, bahsedilen dolabın kapatılışından gelen pat sesi, Tanrı bilir neyin gümbürtüsü ve sonunda bir sızlanma.

“Buldum işte!” diye haykırdı ve kıkırdamamı bastıramadım. Bir saniye sonra elinde birkaç plastik paketle odaya geri döndü. Kendisiyle öyle gururlu gözüküyordu ki. Amacına bağlı adımlar, bir kral edası.

Paketleri bana verirken gözlerindeki ışıltı eriyip bitmeme neden oldu. “Bunu yalnız yapamam. Sen de benimle yap.”

Birini ona uzattım ve tek kaşını havaya kaldırdı. “Bir yüz maskesi yapmamı mı istiyorsun?”

“Bu harika ötesi bir ayaklara kapanma olur,” dedim dudağımı ısırarak.

Evet demesi mümkün değildi.

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Ne kadar cazip olursa olsun lüt-

fen fotoğraf çekip takıma yollama sakın. Hudson bunu bana asla unutturmaz.”

Ağzım bir karış açık kaldı. Gerçekten de az önce benimle evde bir spa gününü kabul mü etmişti? “Buna mecbur değilsin.”

“Aslında öyleyim.” Maskeyi aldı.

Birkaç dakika sonra ikimiz de maskelerimizi yapmıştık, yüzlerimiz yapış yapış bir tabakayla kaplıydı.

“Onunla çok seksi görünüyorsun,” dedim ona kıkırdayarak.

“Beni böyle mi beğeniyorsun?” Ciddi görünmeye çalıştı ama sonunda kahkahayı bastı.

“Tabii. Yapış yapış.”

Bir saat sonra kabarık kocaman yeni yatağıma sokulmuşken kapım tekrar çalındı.

Dane’i tanıdığım kadarıyla büyük olasılıkla burada bir şeyini unutmuştu.

Az önce komaya girecek kadar kaçak yemek yemiş gibi görünmediğimi umarak yüzüme düşen bir tutam saç kenara çektim ve dışarıdan söylediğim yemeklerin kutularını koridordaki çöpe attım.

“Girin.”

Kapı itilerek açılırken gıcırdadı.

“Oh, Josie.”

Bu Dane’in sesi değildi.

Hayır.

Bu gelmemesini söylediğim tek kişiydi ama hayatımdaki her şey gibi yine beni dinlememeyi seçmiş gibi görünüyordu.

Annem odaya girdi ve görünüşü karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bok gibi görünüyordu, darmadağın ve bitik. Sanki tüm gece araba sürmüş gibi. Hiç uyumuş muydu? İş yok muydu?

“Neden buradasın? Olman gereken bir yer yok mu? Bana hatırlatıp durmaya bayıldığın şu faturalarla ilgileniyor olmalıydın belki

de. Hepsi *benim* suçum olan şu faturalar.”

İrkildiğinde bakışlarımı gözlerinin altındaki derin ve koyu renkli halkalara çekti. “Bunu hak ediyorum. Her şeyin acısını senden çıkardım ki bunu yapmamalıydım. Bunun için üzgünüm. Seni bir yük gibi hissettirdiğim için üzgünüm.”

“Senden uzakta olduğum zamanda ne öğrendiğimi bilmek ister misin?”

Büyük olasılıkla sesimdeki açık seçik öfkeyle afallayarak geriye doğru sendeledi. “Jos...”

Onu umursamadan devam ettim. Bunu içimden atmak zorundaydım.

“İnsanların seni yalnızca sen izin verirken incitebileceklerini öğrendim.” Dane ile Molly’yi, babamla Sherry’yi, beni çevrelerine memnuniyetle kabul eden ve istendiğimi hissettiren herkesi düşündüm, “Bu benim sana veda edişim anne. Artık sana beni incitme izni vermiyorum.”

“Hayır.”

Bu biraz kesilen bir nefes, biraz da çılgıktı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve kollarıyla kendini sardı.

“Bu nasıl bu hale dönüştü? Böyle olmamalıydı.”

Kelimeler sanki kendi kendine sayıklıyormuş gibi bir fısıltı halinde dökülmüştü ağzından.

Yine de ona yanıt verdim çünkü beni ne kadar incittiğini bilmesine ihtiyacım vardı. “Bana tekrar tekrar bir yük olduğumu hatırlattıktan, herhangi bir şey olabileceğime hiç inanmadıktan, babamı tamamen benden sakladıktan ve beni evinden kovduktan sonra nasıl olacağını düşünüyordun ki? Beni hiç sevdin mi sen?”

Konuşmayı bitirir bitirmez üstümdeki ağırlığın uçup gittiğini hissettim. Bu sözleri on yıllardır içimde kilitli tutuyordum.

Pazar Gecesi Buluşması’na gelmeyeceğinden ve onu görmek için

bir hafta daha bekleyeceğimden çok korktuğum için annem notlarım karşısında hayal kırıklığıyla başını iki yana sallarken sessiz kalmıştım.

O, elektrik, su ve gaz faturalarını kâğıt öğütücüye atıp iki kişilik bir evi geçindirmenin ne kadara mal olduğundan yakınırken tek kelime etmemiştim.

Bir kez bile beni gerçekten istediğini hissetmemiştim.

Aslında Dane'den önce arada bir bağ olmadan sevilmenin nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum.

“Tabii ki seni sevdim.” Annem ayağa fırlarken yüzünün her santiminde kararlılık okunuyordu. “Seni *seviyorum*. Dünyaya geldiğin, ağlamayı reddettiğin ilk an sevdim seni. Doktorların seni ağlatmasının dakikalar aldığını biliyor muydun? İyi olman için dua ederek avazım çıktığı kadar bağırdım senin için. O gün evrene bir yemin ettim, seni hayatım pahasına koruyacaktım. Sana istediğin her şeyi ve çok daha fazlasını vereceğime yemin ettim.”

Aklımın kaymaması için yutkundum.

İstiyordum.

Yıllardır duymak istediğim sözlerdi bunlar.

Ama iş işten geçmişti.

“Nasıl bilebilirdim ki?” dedim arkamı dönerek. “Bana asla hiçbir şey anlatmazsın.”

“Sana yalan söyleyip bekâr bir anne olmanın kolay olduğunu söylemeyeceğim. Hayatımda yaptığım en zor şeydi ama bundan asla pişman olmadım. Ben kendim de bir çocuktum ve o hastanede kucağıma bir çocuk verilmişti. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yalnızca nefes alman için bile dünyaları vereceğime yemin ettim sana ve ne zaman ödeyemediğim bir fatura gelse bunun için kendimden nefret ettim. Sen asla bir yük değildin Josie. Ben sadece sana daha fazlasını vermek istedim ama yapamadım.”

“Ben hiç daha fazlasını istemedim ki.” O iki –bazen de üç– vardiya çalışırken yatağa kıvrıldığım tüm o geceleri düşündüm. “Ben sadece senin yanımda olmanı istiyordum.”

“Biliyorum ve ben batırdım. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir noktada kendi başarısızlıklarımın başına hiçbir şey göremez oldum. Bir an durup düşünerek önceliklerimi yeniden değerlendirmek yerine daha da inat ettim. Daha fazla vardiya almaya, senden uzakta daha çok zaman geçirmeye ve sana söz verdiğim her şeyi verebilirimsem dönüşebileceğim daha iyi bir versiyonumun peşinden koşmaya başladım.”

“Sana söyledim zaten...” diye konuşmaya başladım ama beni durdurmak için elini kaldırdı.

“Lütfen Josie. Lütfen hepsini içimden atmama izin ver.”

“Durma o zaman.” Elimle devam etmesini işaret ettim. “Açıkla.”

“Adını öğrendiğim anda sana babandan bahsetmiş olmalıydım.”

“Hadi ya.” Gözlerimi devirdim ve bu hareket Dane’in beni ziyaret sırasında verdiği ilaca rağmen başımın zonklamasına neden oldu.

Sonra birden sözleri kafama dank etti.

Öğrenmek mi?

Yani... Bilmiyor muydu?

Göğsüme dolan aptal, inatçı bir umut kalbimin etrafına kök saldı.

Bana yalan söylememiştii. Tam olarak değil.

Sakinleş Josie.

“Babanla tanıştığımda tam bir enkazdım. Sana o geceden bahsetmek istemedim çünkü benden utanacağından korkuyordum.” Başı bir hıçkırıkla öne düştü. “Yakın bir zamana kadar onun kim olduğunu bile bilmiyordum Josie.”

“Ne?” Nefesimi tutmuştum.

“Onunla tanıştığım gece, soyadını hiç öğrenmedim.” Gözyaşlarını sildi. “On sekiz yaşındaydım. Üniversiteye bile gitmiyordum

ama bir arkadaşımın şu kardeşlik partilerinden birine gitmiştim. Sarhoş oldum. Gerçekten, *gerçekten* sarhoş.” Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldıktan sonra inleyerek yeniden açtı. “Bu çok utanç verici.”

Tereddüt ettim, sormak üzere olduğum sorunun yanıtını almak istediğimden emin değildim. “O senden...”

“Yararlandı mı? Tanrım, hayır. *İkimiz de* kör kütük sarhoştuk. Tek hatırladığım kendini Robert olarak tanıttığı, o delice ilişkiyi yaşadık ve ben tıpkı bir direk gibi üstüne tırmandım.”

“Anne.”

“Affedersin.” Pembeleşiyor gibiydi. “Sabah ikimiz de kendi yolumuza gittik. Hamile olduğumu anladığımda üç ay geçmişti bile, yaz gelmişti ve onu nerede bulacağımı bilemedim. Kardeşlik evine gittim ve onu sordum. Oradaki çocuklar bana güldüler Josie. *Güldüler*. Bir çocuk olarak yaptığım her hata o anda hızla gözlerimin önünden geçti. İçki, seks, uyuşturucular...”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Uyuşturucular mı?”

Benim bildiğim annem hep çok bağınazdı. Onun bir yudum şarap içtiğini bile görmemiştim hiç. Makarna sosu olarak bile.

İnledi ve ayağa kalkıp boş ziyaretçi sandalyesine oturdu. “Çok fazla uyuşturucu. Zulani bulduğumda o yüzden çok korktum zaten.”

“Bekle. Dur.” Başımı iki yana salladım, onu takip edemiyordum. “*Zulamı* mı? Ben uyuşturucu kullanmıyorum ki. Hiç kullanmadım, asla kullanmam da.”

“Zulan. Kitap zulan.”

“Taslaklarım mı demek istiyorsun?” Başım ağrıdan ortadan ikiye ayrılma tehditleri savururken bile kahkahamı tutamadım. “Ah Tanrım. İnsanlar zula dediklerinde yasa dışı şeylerden bahsederler anne.”

Küçük bir gülümseme dudaklarından yanaklarına kadar yayıldı. Bunu ne kadar az gördüğümü fark etmemiştim.

“Bana anne dedin.”

Buna nasıl yanıt vereceğimi bilemeden bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

Ciddileşerek ensesini kaşıdı. “O gece eve dönmediğinde gizlice odana girdim ve taslaklarından birini okudum. Yaratıcı Yazarlık dersi için üzerinde çalıştıkların.”

“Ee, yani?” Anlayamıyordum.

“*Şeytan Kristali.*”

“Oh. Oh.”

Yaratıcı Yazarlık finalim için bağımlılık üzerine bir kısa öykü yazmıştım ve bu, bir sonraki yaz, yazarlıkta bir kariyer sürdürmeyi düşündüğümünden kısa bir romana dönüşmüştü. Sonunda bunun bana göre olmadığını fark etmiştim ama yazdığım herhangi bir şeyi atma cesaretini de bulamamıştım kendimde.

Başımı iki yana salladım. “Bağımlılık hakkında bir kitap yazmış olmam hiç uyuşturucu kullandığım anlamına gelmez.”

“Okurken sanki bir günlük gibiydi.”

“Yazı tarzı o. *Bridget Jones* ile *Tıkanma*⁵ buluşması. Profesörüm bunu çok havalı bulmuştu.”

“Öyle gerçekçiydi ki. Her sayfada kendimi gördüm Josie. Nasıl *met* yapılacağını bile biliyordun.”

“Evet, bir Google araştırması sayesinde. Bunu bana daha önce, ne bileyim, beni evden kovmadan önce soramaz mıydın?”

“Her şeyi mahvettim, değil mi?” Alt dudağını kemiriyordu. “Ben sadece... Geçmişimden çok utanıyordum ve sen de kendini aynı yolda buldun diye çok korktum. Bu benim hatam olmalı diye

---

5- Helen Fielding tarafından yazılan *Bridget Jones* serisinin ilk kitabı 1996'da yayımlanmıştır. *Tıkanma* ise 2001'de yayınlanan bir Chuck Palahniuk romanıdır. (ç. n.)

düşündüm ve seni kurtarmanın tek yolu seni benden uzağa göndermekti.”

“Sen de beni buraya yolladın.”

“Sen mezun olmadan birkaç ay önce televizyonda bir röportaj gördüm. Basın toplantısı gibi bir şey ve işte o oradaydı. Baban. O olmalıydı. İsim, her şey aynıydı. Aynı gün telefonunu araştırdım ama onu arayacak cesareti toplayamadım.”

“Neden?”

“Hamile olduğumu öğrendiğimde o hayattaki herkesle ilişkiyi kesmiştim. Eski beni tanıyan biriyle karşılaşmaktan çok korkuyordum. Sana nasıl anlatacağımı da bilmiyordum. Orada durmuş, sana hep iyi kız olmanı söyleyen ben. İyi notlar al, önüne gelenle yatma, geleceğine odaklan. Ve en büyük ikiyüzlü bendim, hâlâ da öyleyim. Onu aramaya cesaretim yoktu.”

“Beni evden kovduğun o sabaha kadar.”

“Onunla birkaç hafta önce temas kurmuştum ama ondan seni yanına almasını o gün istedim. Batırdım. Senin benim gibi olmanı engellemeye öyle odaklanmıştım ki seni uzaklaştırdım.” Yere baktıktan sonra gözlerini yeniden bana çevirdi. “Bana en çok ihtiyacın olduğunda seni yüz üstü bıraktım. Çok üzgünüm Josie. Tanrım, üzgünüm.”

Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Dilimi ısırarak kendimi tutmaya çalıştım. Ama sonra annem hıçkırınca daha fazla dayanamadım. Benim de gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Sözleri gençlik anılarımı canlandırmıştı.

Bu sahneler tonlarca tuğla gibi göğsüme çarpıyordu. Bana bakmak için uzun saatler boyunca çalıştığı zamanlar. Kendim de dahil beni herkesten korumaya çalışması.

Önemli olan bu anlardı.

Evet, benimle konuşmuş olmalıydı. Beni uzaklaştırmamalıydı.

Öğrendiğim anda bana babamdan bahsetmeliydi. Çocukken benimle daha fazla zaman geçirip kendimi hiç yük gibi hissetmediğimden emin olmalıydı. Ama beni sevmiştir.

Beni seviyordu.

Çok fazla yanlış seçim yapmıştı ama önemli olduğunda doğru şeyi yapmıştı: Beni buraya göndermişti.

Babamla çalışmak hayatta başıma gelen en iyi şeydi.

Annem beni kollarının arasına alıp gözyaşlarımı sildi. “Bunu istemem belki çok fazla ama beni hiç affedebilecek misin?”

“Beni incittin. Babamı incittin.”

“Keşke hepsini geri alabilsem.”

“Ama yapamazsın.” Ondan uzaklaşarak gözlerinin içine baktım. “Asla doğmamış olmamı diliyormuşsun gibi hissettiğim tüm o yılları silemem. Hayatımın çoğunu bir yük gibi hissederek, tavsiye alabileceğim hiç kimsem olmadan ve kelimenin tam anlamıyla yetersiz hissederek geçirdim. Ama...”

“Ama?”

“Ama şimdi gerçeği biliyorum. Seni affetmek istiyorum ama bu zaman alacak.”

“Yani, deneyecek misin?” Sesi umutlu çıkıyordu.

“Tabii ki deneyeceğim.”

Onu asla affedemem diye düşünürdüm. Ama şimdi, burada, bu yatakta ve yeni evimde, bunu eninde sonunda yapabileceğimi anlamıştım.

Beni uzağa gönderdiğinde her şeyi kaybettiğimi düşünmüştüm. Onun yerine en önemli şeyi bulmuştum: *Kendimi*.

“Anne?”

“Evet aşkım?”

“Senin gibi olmakta yanlış bir şey yok.” Şimdi onun gözyaşlarını silme sırası bendeydi. “Ben sana hep hayrandım.”

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Dane

Bu akşam bir maçımız vardı ama bu beni Koç'un evine uğramaktan alıkoymuyordu. Arabayı park ettikten sonra gidip kapıyı çaldım.

Sherry yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapıyı açtı. "Dane? Robert seni bekliyor muydu? O burada değil de."

"Aslında buraya Robert'ı görmeye gelmedim."

"Yine Josie'yi mi kontrol ediyorsun?"

Başımınla onayladım. "Evet."

"Odasında dinleniyor ama yukarı çıkmak istersen..."

"Öyle yapacağım."

Kenara çekildi, ben de eve girerek Josephine'in odasına çıkan merdivenlere gittim. Parmaklarımla hafifçe kapıyı tıklattım.

"Girin."

İçeri girdim ve Josephine'in yatakta oturduğunu gördüm. Geniş yatak ve kocaman kabarık yastıkların arasında öyle küçük görünüyordu ki. Onu kollarımın arasına almak ve onu bir daha ben de dahil hiçbir şeyin incitmesine izin vermeyeceğimi söylemek istememe neden oldu bu.

“Geri döndün.” Heyecanını saklamaya çalıştı ama gözleri onu ele veriyordu. Her zamankinden daha çok parlıyorlardı.

Kapı pervazına yaslandım. “Öyle.”

Burnu hafifçe kırıştı. Hakkını vermeliydim, gülümsememek için gerçekten çok uğraşıyordu ama saklayacak bir şey yoktu. Burada olduğum için mutluydu. *Çok şükür.*

“Bırak da tahmin edeyim... Biraz daha ayaklarıma kapanmaya mı?” diye sordu toplayabildiği en ciddi yüz ifadesiyle.

“Bana beni sevdiğini söyleyene kadar durmayacağım,” diye omuz silktim. En azından plan buydu. “Neden biliyor musun? Çünkü seni seviyorum Cehennem Ateşi ve sen bana inanana kadar bunu söylemeye devam edeceğim.”

“İlginç bir bakış açısı.”

“Sahip olduğum tek açı. Bugün burada olacağım, yarın da. Sen bana gülümseyip hayatımda başıma gelen en iyi şeyi mahvetmediğimi söyleyene kadar her gün.”

“Bunu istiyorum ama zor zamanlar geçirdim...”

“Biliyorum. Henüz bana güvenemezsin, buradaki en önemli kelime henüz. Ama güveneceksin. Senin güvenine layık olacağım.”

“Senin oynaman gereken bir maç yok mu?”

“Var ama önce uğrayıp seni bir kontrol etmek istedim.”

Yatağının yanında durana kadar aradaki mesafeyi kapatarak ilerledim, sonra yatağı işaret ettim. Dün oraya oturmama izin vermiş olsa da hâlâ bana devam et demesine ihtiyacım vardı. “Oturabilir miyim?”

Kenara kayarak yer açtı.

Oturdum ve başımı ona doğru eğdim. “Bugünkü ayaklara kapanma seansında ne var?”

Elini uzattı ve örtülerin arasını karıştırdı. “Peki, madem sordun, bugün Pinterest panoları yapıyorum.”

“Ne yapıyorsun?”

Elini dışarı çektiğinde artık telefonunu tutuyordu. Parmağı aradığı uygulamayı bulana kadar ekranda gezindi, sonra telefonu bana doğru çevirdi.

“Panolar yapıyorum. Çevrimiçi yani, beni etkileyen kıyafetlerin, sevdiğim yemek tariflerinin, bunun gibi şeylerin olduğu panolarım var işte.”

“İlginç.”

Pek değildi ama bunu asla itiraf etmeyecektim. Eğer bu kızımı mutlu ediyorsa o zaman dünyadaki en güzel şeydi.

Omuz silkti. “Bence de.”

Başımı telefonuna doğru eğdim. “Yardım edebilir miyim?”

“Bunun senin yardım edebileceğin bir şey olduğundan pek emin değilim.”

“Dene bir.”

“Peki.” Kenara kaydı ve o uygulamadaki resimlere bakarken ben de izleyebileyim diye yatakta hemen yanında bana da yer açtı.

Ekranı birkaç dakika daha kaydırırdıktan sonra durdu. Baktığı şey yabani brokolili makarna tarifiydi. “Güzel görünüyor, öyle değil mi?”

“Öyle.”

“Harika, bu onu tarif panoma ekleyeceğim demek oluyor.”

Kayıtlı panoya bastı ve bunu oraya ekledi.

“Şuna görebilir miyim?” diye elimi uzattım.

“Tabii.”

Telefonunu elime aldım ve ekranı kaydırarak kaydettiği dosyadaki resimlere bakıp en sevdikleri olarak gördüğü tarif ve yemekleri aklıma not ettim. Mükemmel.

Aklımda ona bugün daha sonra ne göndereceğimle ilgili bir plan şekillenmişti. Maça gelemezdi ama buradan beni izleyeceğini bi-

liyordum, o yüzden ona en sevdiği atıştırmalığı yollayacaktım ki görünüşe bakılırsa bu donut'tı.

“Sen neden gülümsüyorsun?”

“Hiç,” diye sııttım.

Sonraki bir saatte telefonuyla oynadık, sonra yanağına hızlı bir öpücük kondurup kalktım ve kapıya yöneldim.

“Bu gece kışlarını tekmele.”

“Planım bu.”

Odasından çıktım ve veda etmeden evden ayrıldım. Artık sesi-
min duyulabileceği mesafede olmadığımda telefonumu alıp Molly'yi aradım.

“Hey,” diye karşılık verdi.

Kontağa bastım ve arabam gürleyerek çalışmaya başladı. “Neredesin?”

“Yine mi! Merhaba Dane. Nasılsın? Ben iyiyim, teşekkür ederim.”

“Hiç sana ne kadar sinir bozucu olduğunu söyleyen oldu mu?” Arabayı garaj yolundan çıkarıp bugünkü maç için hazırlanmak üzere eve doğru gitmeye başladım.

“Hiç sana görgüsüz olduğunu söyleyen oldu mu?” diye kıs kıs güldü telefona. Kardeşimi sevmemek mümkün değildi. Lafını hiç sakınmazdı.

“Evet, birkaç kez,” diye itiraf ettim ve büyük olasılıkla kız kardeşimi çok şaşırttım.

Güldü. “Neye ihtiyacın var?”

“Bana şehirdeki en iyi donut'ları bulmana.”

“Sen donut yemezsin ki.”

“Benim için değil.”

“Ah şuna bak, benden tavsiye alıyor ve sevdiğin kadını yeniden kazanmaya çalışıyorsun.”

“Molly,” diye neşeyle azarladım onu.

“Ne var? Çok tatlısın.”

“Bana yardım edecek misin? Gitmem gereken bir maç var da,” dedim ciddileşerek.

“Ben olmasam ne yapardın?”

“Yaşayamazdım.”

“Kendine çok yükleniyorsun. Eminim yarım saniye kadar devam edebilirdin ve eğer üzgün kışını affetmesi için Josie’yi ikna edersen o seninle ilgilenebilirdi.”

“Benden ayrılıyor musun Molly?”

“Asla. Beni kovman gerekir,” diye dalga geçti.

“Bu asla olmayacak.”

“Tamam, madem bunu hallettik, neden işe koyulmuyorum? Ne de olsa tüm gün boş değilim. Şu hokey maçına gitmem gerek.”

“Teşekkürler Molly,” dedim.

“Benim için bir zevk. Ve naçizane fikrim, Josie’yi sana yakıştıyorum.”

“Ben de onu kendime yakıştıyorum.”

Kendi kendime gülümseyerek telefonu kapattım. Cehennem Ateşi’ni mutlu etmek beni mutlu ediyordu. Paketini alması için sabırsızlanıyordum.

***

Bundan saatler sonra ve hâlâ terliyken Molly’yle stadın otoparkında buluştum.

“Malzemeleri getirdin mi?”

Hafifçe gözlerini kısarak bana baktı. “Amatör gibi mi görünüyorum?”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Üzgünüm, sadece sormam gerekiyordu.”

Dudakları kıvrıldı. “Hayır. Gerekmliyordu,” diye azarladı kolunu uzatıp bana kutuyu vererek. Bunları maçtan önce teslim ettirmek yerine sonrasında bizzat kendim götürmeye karar vermiştim.

Cehennem Ateşi’nin yüzünü görmek istiyordum.

“Teşekkürler Mol.”

“Rica ederim Dane.”

Sonra elimde kutuyla arabaya yürüdüm ve binip uzaklaştım.

Maçtan sonra duş almadığım için avuçlarım direksiyona yapışıyor gibiydi ama saat geç oluyordu ve Cehennem Ateşi’ni kaçırmak istemiyordum.

Gecenin bu saatinde trafik neredeyse yok gibiydi, o yüzden evine rekor sürede vardım ki bu iyi bir şeydi çünkü geçen her dakika uyuyor olabileceği anlamına gelirdi.

Ev karanlıktı ve yolu yalnızca birkaç küçük lamba aydınlatıyordu.

Arabayı park edip çıktım ve kapıya doğru gittim. Oraya ulaştığımda tereddüt ettim. Koç evde olabilirdi. Ona bunu nasıl açıklayacaktım? Kahretsin.

Bilse de umurumda bile değildi.

Cehennem Ateş umursardı.

Hızlı düşünmem iyi bir şeydi. Söyleyecek mantıklı bir şey bulurdum.

Parmaklarımla kapıyı tıklattım ve birkaç saniye sonra kapı açıldı.

“Cehennem Ateşi, neden yatağında değilsin sen?” diye resmen azarladım onu.

“Çünkü kapıyı çaldın.” Gözlerini devirdi. “Başka kimin açacağını düşünüyordun ki? Evde sadece ben varım.”

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim.

“Burada ne arıyorsun Dane?” Beni tepeden turnağa süzdü. “Maçtan doğruca buraya mı geldin?”

“Evet.”

“Neden?”

İşte o zaman elimdeki donut kutusunu hatırladım. Ellerimi öne uzattım. “Sana bunları getirmek için.”

“Bana yemek mi getirdin?”

“Sadece öylesine bir yemek değil,” diye gülümsedim. “Redville’deki en iyi donutlar.”

Küçük bir kahkaha attı. “Buna mecbur değildin.”

“İşte orada yanıyorsun Josephine. Mecburdum.”

Ve bunu yapmaya devam edecektim. Ne kadar sürerse sürsün, o da beni sevdiğini itiraf edene kadar.

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tosie

Yalnızca bir gün önce görmüş olsanız da birini çok özleyebilmeniz garipti ve iyileşme sürecimin yeni bir gününde daha yatağımda otururken Dane'i düşünmeden edemiyordum.

Bugün bir deplasman maçına gitmişti.

Bu gece döndüğünde buraya uğrayabilmesi için fazla geç olacaktı ve bu düşüncenin beni mutsuz etmediğini söylersem yalan olurdu.

Gerçi bu yakında sona ermeliydi. Bileğim çok daha iyiydi ve baş ağrılarım da geçmişti.

Umarım gelecek hafta işe dönmem onaylanacaktı.

Takımın geri gelmeye izin verip vermeyeceği ayrı bir konuydu ama olumlu düşünecektim.

Televizyonu açıp maçı buldum. Saints'in biraz kış tekmelemesi için belli ki hazırdım. Dane'in zahmetsizce paka doğru kaymasını ve vuruş için sopasını geriye çekmesini izledim. Öyle hızlı hareket ediyordu ki görmek zordu. Nefesimi tutarak pakın buzda gidişini seyrettim. O sırada kamera zum yaptı ve bir şey dikkatimi çekti. Kaskının üzerinde bir şey vardı. Gözlerimi kısıp kaşlarımı çatı-

rak bunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Sonra kelimenin tam anlamıyla bir kahkaha patlatıp gülmeye başladım. Bu bir etiketti. Kaskına bir etiket yapıştırmıştı. Ve üzerindeki şey nefesimi kesti.

I ♥ Cehennem Ateşi

O anda kapım açımca gözlerimi televizyondan ayırdım.

“Josie, benim. Girebilir miyim? Elimde hediyeler var.”

Hediyeler mi? Sherry’nin nasıl hediyeleri olabilirdi? Belki de bir milkshake’ti. Şu anda onlardan birinden gerçekten mest olabilirdim.

Dane bana donut yollamıştı, yani her şey mümkündü.

“Evet,” diye seslendim.

Tuhaf bir sürüklenme sesi başımı sallamama neden oldu. Sherry ne getiriyordu öyle? Ama elinde ne tuttuğunu gördüğümde bunun onunla hiçbir ilgisi olmadığını çok iyi anladım çünkü bu hediye tek bir kişiden olabilirdi.

Dane... *Çünkü başka kim bana iki metre boyunda bir üç dişli zıpkın gönderirdi ki?*

“Bunu kimin gönderdiğiyle ilgili herhangi bir fikrin var mı acaba?” Sherry onu duvara dayadı.

“Oldukça iyi bir fikrim var.” Bir kahkaha attım. Bu adam çok komikti.

“Beni de aydınlatmak ister misin?”

“Anlatsam da inanmazsın.” *Ve bana bunu neden gönderdiğini açıklamak zorunda kalmadan sana gerçekten bunu anlatamam.*

“Tamam, boş ver. Sana bununla iyi eğlenceler... Ne bu, üç dişli zıpkın mı?”

“Öyle.”

Bu kez kahkaha atma sırası Sherry’deydi. “Üç dişli zıpkınınla iyi eğlenceler sana.”

“Teşekkürler,” diye yanıt verdim o kapıdan çıkarken.

Bu adam çok komikti ve bunu seviyordum.

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tosie

Dane'in beni sürpriz bir gezi için götüreceği tüm o yerler arasında bunu hiç beklemezdim.

Ama şimdi bağın girişinde dururken gülümsemeden edemiyordum.

Elimdeki küçük kâğıt parçasını inceledim, ona hakkını vermiydim. Bu ayaklarına kapanma işinde bir üst seviyeydi.

Dane Sinclair benim için bir hazine avı hazırlamıştı ve buna bayılmıştım.

Sabahın erken saatlerinin ışığında burası hiç de o günkü gibi görünmüyordu. Oteli, ziyafet salonunu ve bağı geniş bir açıyla gören manzara ile öyle hoştu ki.

Kesinlikle çok güzeldi.

Elimi belime koyarak ilk ipucunun yerine baktım.

İnsanların eğlendiği ve bağrııştığı,

Kupaların sergilendiği ve senin kesinlikle olmaz dediğin yere git.

Çok mutlu görünen Dane yanımda duruyordu ama tabii ki bana yardım etmeyecekti. Bu tüm eğlenceyi bozardı. Onun söyleyiydi bunlar, benim değil.

“Peki?” Ellerini ceplerine soktu, gözleri keyifle dans ediyordu. Gerçekten çok eğleniyordu. Bu iyiydi, çünkü bunu hak ediyordu. Bu hafta benimle olmak için her fırsatı kullanmıştı. İyi olduğundan emin olmak için elinden gelenin fazlasını yapmıştı.

“Sana hiç çok sıkıcı olduğunu söyleyen oldu mu?” Dilimi çıkardım. Dane başını eğerek güldü. “Evet, sen. Ama beni bunun için seviyorsun.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Öyle mi?”

“Evet. Ve ne var biliyor musun?”

“Hayır. Ama içimden bir ses senin bana söyleyeceğini söylüyor,” diye söylendim.

“Seni seviyorum.” Hastanedeki o günden beri her gün söylemişti bunu ve her duyduğumda çok hoşuma gidiyordu. Kelimeler yavaşça kalbime giden yolu bulmuş, içimi umutla doldurmuşlardı.

Yanıtı kalbimde bilsem de zorla uzaklaştırdım. Henüz hazır değildim. Bu bağlılık sözünü vermeden önce hâlâ bazı şeyleri konuşmamız gerekiyordu. O kelimeleri söyledikten sonra tüm kalbimi ona verip, onu sevecek ve koruyacaktım. Benden hâlâ bir şey saklıyordu ve iyileşmeye odaklanmam gerektiğinden bu şimdilik sorun olmasa da bir gün bana yeterince güvenmesi gerekecekti. İlerleyebilmemizin tek yolu buydu ama şimdi birlikte bu zamanımızın keyfini çıkaracaktım.

“İpucuna dönersek,” dedim, diğer şeyleri çok fazla düşünmem gerekiyordu. Şimdiki sloganım iyileşene kadar hiçbir şeyi fazla ciddiye almamaktı.

“Hiç fikrin var mı?”

“İki seçenek var. Biri bar. Diğeri de benim hiç gitmediğim ziyafet salonu. Benim tahminim ikincisi çünkü Kupa kelimesi özellikle kullanılmış ve o gece Kupa oradaydı, yani bu olduğundan eminim.”

“Öyleyse yolu göster.” Dane kolunu ziyafet salonunun olduğu yöne doğru uzattı.

Çakıllı patikadan yürürken o yöne gitmemeyi seçmem sanki dünmüş gibi geldi.

Yolda bir çatal vardı.

Çatal mı? Yoksa üç dişli zıpkın mı?

Kıkırdadım.

“Ne var?” diye sordu Dane yanımdan.

Başımı iki yana salladım. “Hiç.”

Birkaç adım sonra büyük maun kapıların dışında duruyorduk. Dane birini iterek açtı, ben de içeri girdim.

Etrafıma bakındığımda ipucunun yerini hemen anladım. Onu saklamaya çalışmamıştı bile ki bu da tüm bunları daha da eğlenceli yapıyordu. Odanın ortasındaki büyük bir masanın üzerinde Ku-pa'nın büyük ve çok sahte bir kopyası duruyordu.

Oraya gidip ipucunu alana kadar gülmekten karnıma ağrılar girmişti.

Randevunun başladığı ve misafirlerin geldiği yer.

Yorgun bir kalp, bir anahtar bulacaklar.

“Hadi otele.” Hızla çıkışa ve gitmem gereken yöne doğru koşturdum. Dane peşimden geliyor, yolu göstermeme izin veriyor ama ona ihtiyacım olursa diye de yakınımda duruyordu.

Bu adam büyük olasılıkla gün bitmeden beni eritip bitirecekti.

“Tamam, dökül. Bu ipuçlarını nasıl hazırladın? Pek de sana göre gibi görünmüyorlar.”

“Yardım almış olabilir miyim?”

“Molly. O olmadan gerçekten hayatta kalamazdın.”

“Kalabilirdim eğer...” Söylemediği kelimelerin söylenmesi gerekmiyordu çünkü gün gibi ortadaydılar. Eğer ben olsaydım o iyi olurdu.

Evet. İşte eriyip biten ben.

Otele geldiğimizde tüm personelin bugünkü olaylara dahil olduğu çok belliydi çünkü resepsiyona gittiğim anda bir kadın bana büyük metal bir anahtar verdi, üzerinde de ipucu asılıydı.

Beni yoldaki çatalda bulabilirsin.

İpucunu havaya kaldırdım. “Bunun için biraz olsun uğraştın mı Dane?”

“Ee, evet, Molly’nin telefonu kapatması gerekti, o yüzden hayır Cehennem Ateşi, uğraşmadım.”

Bu sözler üzerine başımı geriye atıp güldüm. “O zaman bağa gidiyoruz.”

Bu kez yürürken yan yanaydık ve kolum her sallandığında parmaklarım onunkilere sürtünüyordu. Teninin temasıyla bedenim sadece birkaç adım sonra her şeyin başladığı yerde olacağımızın daha da farkında oluyordu. Bir yabancıyla masum bir içkinin çok daha fazlasına dönüştüğü yer.

Sonunda bağlara giden patikaya ulaştık. Yere küçük çakıl taşlarıyla bir düzenleme yapılmıştı. Bu taşlar o gece baktıklarımızdı.

“Komik, gün ışığında hiç de çatala ya da üç dişli zıpkına benzemiyor.”

“Emin misin?” Dane uzandı ve taşların yanında duran bir şeyi aldı.

Onu nasıl görmemiştim ben?

Gözlerimi kıstım ama o kadar hızlı almıştı ki ne olduğunu göremedim. Ta ki parmaklarının arasından sarkana kadar.

Bilekliğim.

Ama bu sefer üzerinde sallanan iki tılsım vardı.

Dane uzattığında onu elime alıp ne eklediğine bakmak için havaya kaldırdım.

Bu küçük bir halkaydı ve üzerinde metale kazınmış küçük harfler ya da belki simgeler var gibi görünüyordu.

“Ne yazıyor?”

Başını iki yana salladı. “Doğru zaman geldiğinde sana söyleyeceğim.”

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Tosie

Sen istemediğinde zaman hızlı akardı.

Düşmemin üzerinden iki hafta geçmişti. Bileğim iyileşmişti ve beyin sarsıntım da artık konu edilecek bir şey değildi. Mutlu olmam gerekirken ve tabii ki öyleyken Dane'in artık beni bu kadar ziyaret etmesi gerekmeyeceği için de üzgündüm.

Artık resmi olarak *iyileştikten* yeniden misafir evine taşınabilirdim ve Dane'in yine beni görmek isteyeceğini bilsem de gelip kendini "ayaklarıma kapanmaya" mecbur hissetmeyecekti.

Kendimi yüzde yüz daha iyi hissettiğimden nereye gittiğimi biliyordum ve bu da Saints maçıydı.

Bu kendi sahamızdaki bir maçı ve Molly'ye mesaj yazıp Sherry'yle geleceğimi söylemiştim.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedim o bizi arabayla stada götürürken yolcu koltuğundan.

"Dalga mı geçiyorsun? Bana sorduğuna çok sevindim. Robert bir maça gitmem için başımın etini yer hep ve ben de her zaman hayır derim."

"Öyle mi?"

“Evet, onların kendilerini tamamen maça vermelerini sağlamak gerek. Benim ilkem bu,” dedi Sherry sağa dönüp stada doğru giderken.

“Bu değişikmiş. Siz ne zamandır birliktesiniz?”

“On yedi yıl.”

“Vay canına, bu gerçekten uzun bir zaman.” Birlikte olan bir çift fikri bana umut vermişti. Annemin hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Evimize asla hiçbir erkek getirmemişti. Bunun hep benim yüzümden olduğunu varsaymıştım ama şimdi bu kadar olup bitenden sonra, bunun beni korumak için olduğunu anlıyordum. Bir ebeveyn olmak zor olmalıydı. Dönüp arabayı süren Sherry’ye baktım, beynim son sürat çalışıyordu ve sonunda bir süredir aklımda olan soruyu sordum.

“Siz hiç çocuk sahibi olmayı düşünmediniz mi?”

Başını iki yana salladı. “Denedik ama hiç olmadı.”

“Üzgünüm,” diye mırıldandım sessizce. *Pot kırmıştım*. Bir kadına asla çocuklar hakkında soru sormamak gerektiğini çok iyi biliyordum ama belli ki merakım ağır basmıştı.

“Sorun değil. İhtiyacım olan her şeye sahibim... Ayrıca buna sen de dahilsin Josie. Bir aile olmamızı istiyorum. Sen, ben, baban, hatta annen bile. Sence bunu ister miydin?”

Boğazım düğümlenmiş, dilim tutulmuştu.

Bunlar hep duymak istediğim sözlerdi ve şimdi hayal ettiğimden bile fazla insandan duyuyordum. Arabanın içi bulanıklaştı. Gösterge panelinden camlara kadar her şey dökülmeyen gözyaşlarımın ardında hayal meyalı artık.

“Çok isterdim.” Biriken yaşları uzaklaştırmak için gözlerimi kırptığımda yanaklarım ıslandı.

Hep istediğin her şeye kavuşmak böyle bir şey miydi?

Sanırım öyle.

Biraz gecikmiştim ama sorun değildi. Hızla yerime gittim ama buzda Dane'in numarasını bulamadım. Ceza kulübesine baktığımda onu gördüm. Tabelaya hızlıca göz attığımda cezasının bitmesine otuz saniye kaldığını anladım. Bakışlarımı ona çevirerek kolumu havaya kaldırıp dikkatini çekmeye çalıştım. Sanki orada olduğumu biliyor gibiydi çünkü başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Tavrı anında değişti ve dudakları bir sırtışıyla yukarı kıvrıldı.

Gülümsemeden edemedim.

Düdük çaldı ve birkaç saniye sonra, olduğum tarafa doğru hafif bir baş sallamasıyla buza geri dönmüştü. Enerji dolduğu bence çok belliydi çünkü boştaki bir paka doğru fırladı ve onu kontrolü altına alarak şiddetle kaydı. Onunla kale arasında diğer takımdan sadece bir kişi vardı. Kaleye yaklaşırken kalabalık da heyecanla uğulduyordu. Bunu seyretmek çok heyecan vericiydi. Ben de ayağa fırlayıp onu alkışlayarak destekledim.

Sopasını geriye aldı ve ağlara bir şut çekti. Dane sayı yapıp korna bangır bangır uğuldayarak müzik çaldığında tüm stat alev aldı.

Birkaç saat sonra Saints kış tekmelerken maçın kalanını tribünden izlemeye devam ettim. Dane ortalığı kasıp kavuruyordu. Bu çok heyecanlıydı. Kendimi oyunun bir parçası gibi hissediyordum. Saints sonunda kazandığında sesim kısılmıştı.

Molly'yle birlikte soyunma odasına doğru gittik ama oraya varmadan Molly yolda Dane'in bir adamla konuştuğunu görüp durdu. Gözleri kısıldı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu adam her kimse onu çok kızdırmıştı.

"Gitmem gerek," dedi hızla zıt yöne fırlayarak, onu durduramamıştım bile.

Bir an sonra Dane ile konuşan adam gitti. Pis yüzünde kendi-

ni beğenmiş bir ifade vardı. Adi şerefsizin teki gibi görünüyordu. O gittiğinde onun geldiği tarafa doğru yürüdüm. Dane'in yanına vardığımda çenesinin kasılmış hali bana düştüğüm günü hatırlattı. Birden tüylerim diken diken oldu. Onu böyle görmekten hiç hoşlanmıyordum. Onu rahatsız eden bir şey vardı ve içimden bir ses bunun o adam olduğunu söylüyordu.

“Hey,” dedim.

Başını kaldırdı ve bana hafifçe gülümsedi. Uğraşıyordu. Bunu anlayabiliyordum. Ama az önce konuştukları her neyse hâlâ aklındaymış gibiydi.

“Hadi çıkalım buradan.”

Çıkışa doğru yürümeye başladık. Kazadan beri buraya gelmemiştim ve dışarı adım atar atmaz o geceye döndüm. O benimle konuşmadığında, bana izin vermediğinde hissettiğim umutsuzluğa. Canlandırıcı havaya çıktığımızda derin bir nefes aldım. Yanan yapraklar gibi kokuyordu. Bunu seviyordum.

“Neden gülümsüyorsun?” diye sordu Dane.

“Kışı düşünüyordum da.”

“Neredeyse geldi.”

“Evet ve ben bunu çok seviyorum.” Yüzüme ılık ılık bir gülümseme yayıldı.

Birlikte arabasına doğru yürüdük. İkimiz de eve onunla gidip gitmediğim hakkında konuşmamıştık. Arabam burada değildi. Sherry ile gelmiştim ama ona eve Molly ile döneceğimi söylemiştim. Tabii ki bu bir yalandı. Hep Dane'e sormayı planlamıştım ama şimdi bunun harika bir fikir olduğundan emin değildim. Onun kötü olmasından değil ama hiddetli ve endişeliydi.

Arabasının yanında durduğumuzda çıkıntıya doğru yürüdüm. Düştüğüm o çıkıntıya.

“Dane.”

“Cehennem Ateşi. Sakın.”

Yukarı bir adım attım. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Bunu tekrar yapmamam gerekirdi ama ona güvendiğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Olabileceğini bildiğim adam olmasına ihtiyacım vardı. Beni içeri almasına ihtiyacım vardı.

“İpte yürümeme yardım et.”

Gözleri irileşti. Beni daha önce görmemiş gibi, sanki bir aydınlanma yaşıyormuş gibi baktı bana. Aramızdaki mesafeyi aştı. Hiç soru sormadan. Tereddüt etmeden. Uzandı ve bana sarıldı, böylece kayıp gitme ihtimalim kalmadı.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye mırıldandı.

“İpte yürümek mi?”

“Evet, neden?”

“Senin için. Her şeyin ne kadar kolay olabileceğini göstermek için. Tek yapman gereken bir ayağını diğerinin önüne koymak.”

“Ve her şeyden sonra yine de bana güveniyor musun?”

“Güveniyorum. Ve neden biliyor musun?” Yürümeyi bıraktım ve ona bakmak için döndüm. Çıkıntı onun durduğu tarafta o kadar da yüksek değildi o yüzden hâlâ benden uzundu.

“Neden?”

Elimi uzatıp çenesini tuttum. “Çünkü seni seviyorum Dane Sinclair.”

Beni kendine çekip havaya kaldırdı, artık ayaklarım çıkıntıda ya da yerde değildi. Sonra arabaya doğru götürdü ve kaportanın üzerine bıraktı.

“Tekrar söyle.”

“Seni seviyorum Dane Sinclair.”

“Ben de seni seviyorum Cehennem Ateşi. Ama bana bir söz verebilir misin?”

“Ne olduğuna bağlı.” Ona meydan okudum çünkü bunu yapmazsam ben ben olmazdım.

“Bir daha ipte yürümek yok, tamam mı? Gerekirse ben senin yerçekimin olurum.” Öne eğildi ve dudaklarıma bir öpücük konurdu. Ben kollarımı boynuna sarınca da öpüşü derinleştirdi.

“Beni eve götür,” dedim ağzına doğru.

“Sen ne istersen Cehennem Ateşi. Ne istersen.”

“Seni istiyorum.”

“Bu iyi, çünkü artık bana takılmış durumdasın.”

“Sen de bana.”

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Dane

Onu evime getirmekte tereddüt etmemiştim. Buraya vardığımızda başım hâlâ dönüyordu. Onunla aramızdakinin yürümesini istiyordum ve bunun için de dürüst olmam gerekiyordu.

Arabadan çıktığımızda oturma odasına gittik ve ben içeride dolaşmaya başladım.

Josephine kanepede oturmuş beni izliyordu. Büyük olasılıkla kafası karışmıştı. Kahretsin, ben öyleydim, o yüzden onun da öyle olduğundan şüphem yoktu.

Bana güvenmişti.

Aramızda olan onca şeyden sonra bana güveniyordu. O lanet olasıca çıkıntıya tekrar çıkmıştı ve onu güvende tutacağımı biliyordu. Şimdi benim de ona güvendiğimi göstermemin zamanı gelmişti.

Odada yürümeye devam edip daha önce hiç kimseye anlatmadığım tek şeyi ona söyleme cesaretini topluyordum. Tam önüne geldiğimde durdum.

Odadaki hava her zamankinden daha ağır gibiydi, bu da nefes almayı zorlaştırıyordu.

Yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayacak mıydı?

Başımı öne eğdiğimde bakışlarımız buluştu.

İri mavi gözleri sadece aşk ve şefkatle doluydu. Anlayacaktı. Anlayacağını biliyordum.

“Sana bir şey söylemem gerek.” Bütün bedenimi bir gerginlik kaplamıştı. Hakkımda nasıl hissettiğini bilsem de ona söylemek üzere olduğum şeyi daha önce hiç kimseye söylememiştim.

Josephine kucağındaki elleriyle oynadı. “Tamam. Dinliyorum.”

Boğazımı temizledim. Sanki ağzımın içinde kayalar döndürüyor gibiydim. “Kahretsin, bunu nasıl anlatacağımı bile bilmiyorum ki.”

Elleriyle oynamayı bıraktı ve birini uzatıp benimkini sıktı. “Sorun yok. Bana istemediğin hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin.”

“İstemediğimden değil,” diye içimi çektim.

Kaşlarını kaldırarak başını yana eğdi. “Öyleyse ne?”

“Korkuyorum,” diye itiraf ettim.

Josephine kanepede oturduğu yerde öne doğru geldi ama beni bırakmadı. “Neden korkuyorsun?”

“Sana söylediğimde bana bir daha asla aynı gözle bakmamandan korkuyorum.”

Tekrar elimi sıktı. “Bu asla olmaz.”

“Bunu bilemezsin.”

“Öyleyse dene.” Boşta duran bir tutam saç kulağının arkasına itti. “Ama söyleyeceğin hiçbir şeyin senin hakkında nasıl hissettiğimi değiştirmeyeceğine yemin ederim.”

Omuz silktim. “Sen öyle diyorsan.”

“Öyle.” Kanepede hafifçe yanına vurdu.

“Neden gelip oturmuyorsun?”

Başımı iki yana sallayarak geriye doğru bir adım attım. “Önce bunu içimden atmama izin ver.” Kısa bir an için gözlerimi kapatıp içimde ona anlatacak gücü toplamaya çalıştım. “Sanırım en baştan başlamam gerek.”

“En iyisi bu sanki,” diye karşılık verdi.

“Ben çocukken babam bana gerçekten çok sert davranırdı. Benim bir hokey yıldızı olmamı istiyordu. Mesele şu ki o da denemişti ama bir sakatlık onun profesyonel olarak oynama hayallerini yıkmıştı. Sonra çok içmeye başladı.” Derin bir nefes aldım. “İçmek ailesinde var.” Gözlerine baktım. “Pisliğin teki olmak da.” Kendimi işaret ettim.

“Yapma,” dedi.

“Bunu sırf komiklik olsun diye söylemiyorum. Gerçek bu. Babamın kardeşi tam bir soysuzdu ve babam da dışarıdan daha iyi gibi görünse de öyle değildi. Bunu daha iyi saklıyordu o kadar. İyi bir işi vardı. Parası. Ama bu hiçbir zaman yeterli değildi çünkü tüm istediği kupaydı. Böylece hayallerini yaşamayı bana yıktı,” dedim ona. “Başkasının hayalleriyle yaşamamanın sorunu ne biliyor musun?”

“Hayır.”

Ellerimi ceplerime soktum. “Asla senin olmuyorlar.”

“Ne oldu peki?” Dikkatle bana bakıyordu ama gözlerindeki endişeyi görebiliyordum.

Derin bir nefes alarak çok uzun zamandır içimde tuttuğum kelimeleri buldum ve tek bir nefeste kendimi sırlarımdan arındırmaya başladım. “Lise son sınıfta ve on sekiz yaşındaydım. Bir partiye gitmiştim ve o partide bir kavgaya karıştım ama burası Redville olduğundan ve şehirdeki herkesi tanıdığımdan polisler beni tutuklamadılar. Onun yerine babamı çağırdılar.”

Josephine konuşmak için ağzını açtı ama sonra kapattı, ben de devam ettim. “Sorun şu ki annemle babam o gece dışarı çıkmışlardı. Telefon geldiğinde evden sadece bir blok uzaktaydılar. Sanırım bakıcı eve gitmişti, o yüzden kız kardeşimi de alıp beni almaya geldiler.”

“Ne oldu?” Sesi alçaktı, neredeyse o gece olanları duymaktan korkar gibiydi. Bildiğinden emindim, ona anlattığım ufak tefek şeyler büyük olasılıkla o gece olanları açık ediyordu ama varsaymak ve bilmek farklı şeylerdi.

“Beni almaya gelirlerken bir kaza geçirdiler ve annemle babam öldüler.”

Josephine bir an nefesini tuttu ama ben devam ettim.

“Hayatta kalan tek kişi Molly’ydi. Onların son nefeslerini aldıklarını gördü ve hepsi benim suçumdu. Kardeşim benim yüzünden bunu görmek zorunda kalmıştı. Annesiz büyümesinin nedeni bendim.”

Durduğum yerden yanaklarından aşağı yaşlar süzüldüğünü görebiliyordum.

“Senin suçun değildi Dane.”

Başımı iki yana salladım. “Öyleydi.”

“Bu şekilde hissetmenden nefret ediyorum ve bilseydi Molly’nin de edeceğinden eminim. Sen sadece bir çocuktun.”

“Bir çocuk olabilirdim ama on sekiz yaşında olduğumdan kız kardeşimle ilgilenmek zorundaydım. Molly’nin vasisi olmak istedim ama kolay değildi ve amcam işe karıştı. İşler tehlikeli bir hal aldı. Ebeveynlerimden kalan paraya el konmuştu ve buna hemen ulaşamadım. Bir an için amcam Molly’yi alacak sandım. Onu istemediğini biliyordum. Onunla gelecek parayı istiyordu sadece. Molly’yi bildiği tek yuvada tutmak için dişimle turnağımla savaştım. Ama erişimim olan azıcık para da yeni bir gelir olmadığından hızla tükendi ve Molly’nin velayetini almak için bir avukat tutmak karşılayamayacağım bir masraftı,” dedim. “Ama bu parayı bulmam gerekiyordu ve buldum da.”

“Ne yaptın?” diye sordu.

“Oynadığım bir hokey maçında şike yaptım. Sonra da karanlık

bir arkadaş aracılığıyla bahis oynadım.”

Dudağını ısırdı ve ağır bir nefes verdiğini duydum. “Sen yapman gerekeni yapmışsın,” dedi bana.

Sözleri beni biraz rahatlattı. Yaptığım şey affedilir değildi ve kesinlikle çok yasadışıydı. Eğer gerçek ortaya çıkarsa kariyerim biterdi. Belki hapse girmeyebilirdim, zaman aşımından emin değildim çünkü ama bir daha kimse benimle çalışmazdı. Yine de Molly için hiçbir şeyi değiştirmezdim. Onun iyi olduğundan emin olmak için hapse bile girerdim.

“Benden nefret etmiyor musun?”

Kaşlarını çattı. “Nasıl edebilirim ki? Senin durumunda olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Peki ya amcan?”

Ellerimi cebimden çıkararak birini saçlarımın arasından geçirdim. “Bir süre ortadan kayboldu, ta ki...”

“Ta ki?” diye sordu.

Çenem kasıldı. “Ta ki bir mektup alana kadar. New York’ta, seninle buluşmamızı iptal ettiğim geceydi. Bu yüzden yapmıştım. Seninle her şeyi bu yüzden bitirdim. İstemiyordum Cehennem Ateşi ama başka seçeneğim olmadığını düşündüm. Seni korumak istedim. Sonra... O, maça geldi. Onu gördüm. Ne yaptığımı bildiğini iddia etti.”

Bir an gözlerini sımsıkı kapattıktan sonra tekrar açtı. “Sence biliyor mu?”

Başımınla onayladım. “Evet.” Bugün bana o kendini beğenmiş ifadeyle bakışından bildiği belliydi. Bunu kanıtlayabilir miydi, soru buydu ama sesindeki umutsuz tınıdan yapabileceğini sanmıyordum. Bunun almak isteyeceğim bir risk olduğundan emin değildim tabii.

“Sence kanıtı var mı?”

“Hayır,” diye yanıt verdim dürüstçe. “Önemli olan bu değil. Böyle bir skandalın kendisi bile kariyerimi mahvedebilir.”

“Senin sözüne karşı onunki. Yalnız değilsin Dane.” Josephine ayağı kalktı. “Bir plan yapacağız.” Elimi tuttu. “Molly biliyor mu?”

“Kahretsin hayır,” diye hızla yanıt verdim. Kız kardeşimin hiçbir şekilde o adamın yakınında olmasını istememiştim.

Elime hafif bir öpücük kondurdu. “O zaman ona söylemenin zamanı geldi. O artık korunmaya ihtiyacı olan küçük bir çocuk değil.”

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Tosie

Dane'in dönmesini beklerken ellerimi gergin bir şekilde kalçalarım vuruyordum. Molly'yi aramaya gitmişti. Ona söylemesi gerekiyordu.

Bana bugünkü güvenini asla hafife almayacaktım. Bu işin sonu ne olursa olsun onun yanında duracaktım.

Yine de umarım bunun sonu oraya varmayacaktı.

İçimden bir ses bana bu adamın elinde hiç kanıt olmadığını ve ciddiye alınmayacağını söylüyordu. Yine de eğer bu ortaya çıkarsa, onu doğrulayacak kanıt olmasa bile durumun herkes için zor olacağını da anlıyordum.

Bu sadece Dane için değil, takım ve Molly açısından da kötü görünecekti.

Önemli olan herkesin Dane'in tarafını tutacağına dair hiç şüphe yoktu. O sırada hiç seçeneği bulunmuyordu. Kız kardeşini koruması gerekiyordu ve yapması gerekeni yapmıştı.

Bir dakika sonra Dane hızla odaya daldı. Başını öne eğikti ve parmaklarını birbirine kenetlemişti.

Bu adam tanıdığım o adama hiç benzemiyordu.

Suçluluğun ağırlığıyla ezilmiş gibiydi.

Anında ayağa fırladım ve aramızdaki mesafeyi kapatarak kollarımı etrafına dolayıp ona sımsıkı sarıldım. Uzun bir süre, sadece birbirimize sarılarak öylece durduk. Sonra Dane beni kanepeye götürdü ve başımı omzuna yasladım. O telefonunu kurcalarken düzenli nefes alış verişini beni sakinleştirdi.

Zaman çok yavaş geçiyor gibiydi, beynim milyonlarca yöne hareket ediyordu ve sonunda huzursuzlandım. Başımı kaldırdığımda Dane'in kaşlarını çatarak telefonuna baktığını gördüm.

“Ne yapıyorsun?”

“Onu aramamın üzerinden ne kadar zaman geçtiğine bakıyordum.” Endişeliydi. Bunu anlayabiliyordum. Bu kadar yıl sonra Molly'ye o zaman ne yaptığını anlatmak kolay olamazdı.

Elimi kaldırıp çenesine dokunarak hafifçe okşadım. “Her şey yoluna girecek.”

“Umarım.” Bana zayıf bir gülümsemeyle baktı. Bana inanmıyordu.

Elimi yüzünden indirip önünde diz çöktüm. “Molly anlayacak.”

Başını eğdi ve gözlerimiz buluştu. Bakışları donuk ve yorgundu. “Bunu nasıl bilebilirsin?”

“O seni seviyor. Onun inanılmaz akıllı bir kadın olduğunu biliyorsun. Dünyadaki her işi yapabilirdi ama o seninle çalışmayı, sana yardım etmeyi seçiyor ve bunu da seni sevdiği için yapıyor.”

“Bunu yapıyor çünkü kendini bana borçlu hissediyor ki bu delice.”

Ellerimi kaldırıp bacaklarına koydum. “Dane...”

“Şimdi, burada neler oluyormuş bakalım?” Molly'nin sorusu konuşmamı böldü. Eve ne zaman girmişti o?

Kahretsin.

Geri çekilerek kollarımı indirdim. Dane ile ben ona ne söyleyeceğimizi hiç konuşmamıştık. Ağabeyinin önünde neden diz çök-

müş olduğumu açıklayacak kelimeleri bulmak isterken ağzım açılıp kapandı ama Dane benden önce davrandı ve soruyu yanıtladı. “Josephine ve ben birlikteyiz,” dedi ona ben ayağa kalkıp yeniden kanepede onun yanına otururken.

“Bu kahrolasica bir zaman sorunuydu zaten. Kafanı kışından çıkardığın için mutluyum.” Güldü, başımı kaldırıp ona baktım. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve bu kalbimi hafifletti. O bundan mutlu olduysa belki babam da olacaktı. Bu bana umut verdi. “Bu yüzden mi gelmem gerekti? Robert’a söylemek için yardıma ihtiyacınız var.”

Dane başını iki yana sallayınca bedenim bu hareketle titredi. “Ne yazık ki hayır. Aslında başka bir şey için yardımına ihtiyacım var ve bu kötü.”

“Vay canına, bu hiç de felaket habercisi değil.”

“Bence belki de oturmalısın.” Dane sandalyeyi işaret etti.

“Belki hepimiz öyle yapmalıyız,” dedim.

Dane içini çekerek bana sarılmayı bıraktı ama birlikte kanepeye oturmaya giderken elimi tuttu.

Beni hiç bırakmadı. İçimden bir ses bunu halletmek için benim ek gücüme ihtiyacı olduğundan böyle yaptığını söylüyordu.

On beş dakika sonra Dane Molly’ye her şeyi anlatmayı bitirmişti. Molly’nin yüzünden yaşlar akıyordu.

“Bu senin hatan değil. Seni suçlamıyorum.”

“Nasıl suçlamaz...”

“Kes şunu. Neden bir kavgaya karışmıştın Dane?”

“Bir kızı korumak için. Çılgılığı duydum ve yani, tepki verdim işte. O çocuğu kızın üzerinden çekmem gerekiyordu.”

“İşte bu.”

Dane başını iki yana salladı. “Anlamıyorum.”

“Hep yaptığın şeyi yapıyordun. Sen *korursun*. Sen bir koruyucusun ve seni bu yüzden seviyoruz. Şimdi beni iyi dinle... Ebeveynlerimizin ölümü için suçlanacak tek kişi babam. Benim fazla genç olduğumu düşündüğünü biliyorum ama hatırlıyorum. O gece onunla o arabada ben vardım. Araba kullanmamalıydı. Annem kullanmak istemişti. Bunu biliyor muydun?”

“Hayır.”

“İşte, istedi ve babam her zamanki hor tavrıyla onu azarladı ve sonunda da arabayı o kullandı. Ölmelerinin nedeni bu. Sen değilsin. Ve maç konusunda da buna mecburdun. Amcamızın nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. O kötü bir adamdı. Babamdan nefret ediyordu. Senden nefret ediyordu. Peki ya benim hakkımda hissettikleri? Sen benim hayatımı kurtardın ve yaptığın şey için seni asla suçlamam.”

“Hayatımı kurtardın derken ne demek istiyorsun?”

“İçtiğinde, ki her zaman içiyordu, tacizci biriydi. Gözü kararır-
dı. Onunla yaşasaydım bana zarar vereceğinden hiç şüphe yok.”

“Sana zarar verdi mi Molly?” diye tısladı Dane sıkıdığı dişlerinin arasından.

Molly bakışlarını ondan uzağa çevirip yere bakmayı tercih etti.
“Evet.”

Oturduğum yerden Dane’in yumruğunu sıkıdığını gördüm.
“Onu öldüreceğim.”

“Bana sadece bir kez fiziksel olarak zarar verdi ve aptal değilim Dane, fotoğraf çektim.”

“Sorunun yanıtı bu değil. Bir insana zarar vermenin birden çok yolu vardır.”

“Peki. Bana zarar verdi.”

“Ben bunu nasıl bilmiyorum?”

“Çünkü Dane, bana karşı ne kadar korumacı olduğunu biliyordum. Ve onunla asla yaşayamayacağımı da biliyordum, o yüzden bana ellerini sürdüğünde kanıtım olduğundan emin oldum.”

“Molly.”

Molly omuz silkti.

“Ne kadar güçlü olduğuna inanamıyorum.”

“Sen benim için kendi hayatından vazgeçtin.”

“Senin için her şeyi yaparım.”

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dane

Son birkaç saati kız kardeşimle geçirdikten sonra o nihayet gitti. Yarın her şeyle nasıl baş edeceğimiz hakkında bir planımız vardı ama şimdilik küçük Cehennem Ateşi'mle zamanımın keyfini çıkaracaktım. Onu taparcasına sevecektim çünkü bundan daha azını hak etmiyordu. Sersemin teki olsam da yanımda durmuştu. Ben onu bırakıp gittikten sonra bile oradaydı...

Ve onu hayal kırıklığına uğrattığımda da hâlâ oradaydı. Şimdi işler boka sararken de yanımdan ayrılmamıştı. Banyodan gelen su sesi neyin peşinde olduğunu görmek için oraya gitmeme neden oldu.

İçeri girdiğimde onu dişlerini fırçalarken buldum. Tezgâhın üzerinde boş bir diş fırçası kutusu duruyordu. Yaklaştığımı duymuş olmalıydı çünkü ağzındaki suyu boşalttıktan sonra bana döndü.

“Umarım sorun etmezsin. Bir diş fırçası buldum.”

“Benim olan *senindir* Cehennem Ateşi.”

Suyu kapattı. “Bana böyle demeyi hiç bırakacak mısın?”

Ona yaklaştım. “Bunu yapmamı istiyor musun?”

“Hayır.”

“İyi, çünkü bırakmayacaktım.” Ellerimi uzattım ve kalçalarına koydum. “Burada olman hoşuma gidiyor.”

“Burada olmak hoşuma gidiyor.”

“Öyleyse hiç gitme.”

Güldü. “Adım adım Sinclair.”

Soyadımı kullanması karşısında kaşlarımı kaldırdım. “Sinclair, öyle mi?”

“Evet.” V’yi üzerine basa basa söylemişti ama onu kaldırıp duşa götürdüğümde ufak bir çığlık attı. “Ne yapıyorsun?”

“Sen kirli bir kızsın ve bir duşa ihtiyacın var.”

“Yalnız mı?” Neşeyle surat astı.

“Kahretsin hayır.”

Hızlı bir iş çıkararak üstündekilerden kurtuldu, ben de suyu açıp soyundum.

İkimiz de duşa girdiğimizde saçını ve bedenini köpürttüm. Tapılırcasına seilmeyi hak ediyordu ve yapmayı planladığım da buydu. Onun her santimini yıkadım ve bunu bitirdiğimde dizlerimin üzerine inip bacaklarını iki yana açtım.

“Ne yapıyorsun?”

“Seni yeniden kirletiyorum.”

Öne eğilerek dilimi klitorisine sürttüm. “İtirazın var mı?”

“Hayır.”

İyi çünkü onu yalayıp yutmak istiyordum.

Ellerim kalçalarındayken bacaklarını daha da açtım. “Tadın inanılmaz.”

Josephine’in bacakları titremeye başladı. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama nasıl titrediğine bakılırsa bu neredeyse olanaksızdı ve dilimin üzerinde kendinden geçti. O hâlâ yükseklerde uçarken klitorisini emmeye devam ettim ve ancak titremeleri kesildiğinde bunu bıraktım.

“Gidelim hadi.” Onu tuttum ve ıslak bedenini omzumun üzerine atıp duştan çıktım. Soğuk hava cildime saplandı. Josephine de ürperdi ama bunun soğuktan olduğundan şüpheliydim.

“Bize havlu getirmen gerek.”

“Hayır.” Attığım her adımla sular ayaklarımda göller oluştururken yürümeye devam ettim.

Sonunda yatağın ayak ucuna geldiğimde onu indirdim ve peşinden giderek hâlâ ıslak bedenimle onunkinin üzerine uzandım.

Bacakları kalçalarıma dolanmışken onun içine gömüldüm.

İnanılmaz hissettiriyordu.

O inanılmazdı.

Bu hareketle Josephine’in nefesi bir an kesildiğinde ben de durdum ve kendini boyutlarıma uydurmasına izin verdim. Sonra yavaşça geri çekildim.

Kalçalarını kıpırdatarak aletimin başını yeniden içine kaydırды.

O inlerken hareketlerim hızlandı. İçine girip çıkarak. Dışarı çekilmek istedim ama çok yakındım, yapabileceğimi sanmıyordum. Dilimin üzerine boşalmış olması beni zaten çok yaklaştırmıştı.

“Bana sarılmana ihtiyacım var Cehennem Ateşi,” diye emrettim.

“Neden?”

“Korkarım seni ezeceğim ama aramızda hiç mesafe olmasını istemiyorum.” Kolları bana dolandı ve başımı boynuna gömdüm.

“Seni kaybettiğimi sandım.”

“Hep sana döneceğim.”

Afrodite gibi.

YETMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Dane

Ertesi sabah Josephine'i yatağımda bırakıp Molly'yle buluştum. Onu almak için kenara çektiğimde beni apartmanının önünde bekliyordu.

Arabada giderken sessizdik ama oturduğum yerden göz ucuyla çantasından karton bir dosya çıkardığını görebildim.

“Nedir o?” diye sordum.

“Amcamızın çenesini kapatmak için ihtiyacımız olan her şey.”

“Tamam.”

“Başka soru yok mu?”

“Molly, bu iş bende diyorsan, sana inanıyorum ve güveniyorum.”

“Teşekkürler Dane. Bunun benim için ne kadar anlamlı olduğunu anlayamazsın.” Bazı kâğıtları şöyle bir karıştırdıktan sonra dosyayı tekrar çantasına koydu. “Sen ve Josie için mutluyum. O senin için mükemmel, biliyor musun?”

“Öyle.”

“Senin huysuzluğun için mükemmel günüşiği o.”

“Günüşiği mi? Onu daha iyi tanıyana kadar bekle, o cehennem ateşinin ta kendisi.”

“Sabırsızlanıyorum.”

Amcamın evine doğru sürmeye devam ederken gülümsedim. Taşınmamıştı. Hâlâ banliyöde, babam kendi ailesini kurmak için şehrin diğer tarafına taşınmadan önce birlikte büyüdüğü yerde yaşıyordu.

Tanıdık beyaz ev görüş alanımıza girdiğinde arabamı yavaşlattım. Burası çok yıpranmış görünüyordu. Yıllar ona iyi davranmamıştı. Eskiden gıcır gıcır, yeni boyanmış olan beyaz ahşap şimdi rengini kaybetmişti ve boyası soyuluyordu.

Yan taraftaki pencere tahtayla kapatılmıştı, giriş kapısındaki sinelik de menteşesinden çıkmış gibiydi.

Beni bir ikramiye olarak görmesinde şaşıracak bir şey yoktu ve gerçeği söylemek gerekirse Molly olmasaydı bunu elde edebilirdi de.

Arabayı durdurdum, sonra Molly ile birlikte inip kapıya doğru yürüdük. Geldiğimizi görmüş olmalıydı çünkü ön basamağa geldiğimizde kapı savrularak açıldı.

“Bakın sonunda kimler ziyarete gelmiş.” Molly’ye baktı. “Ve Molly, sen de büyüyünce tıpkı annen gibi çok çekici bir kadın olmuştun.”

“Kapa çenenini ve ona bakma sakın.”

“Çabuk sinirleniyorsun,” diye kıs kıs güldü.

“Diyene bak,” diye atladı Molly.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Neden bizi içeri almıyorsun, o zaman sana anlattırım.”

Amcam kapıyı daha da açtı ve geçmemize izin verdi.

Oturma odası olan küçük oda küllük gibi kokuyordu. Yakılmış son sigaranın dumanı hâlâ havayı dolduruyordu. Hafif bir ot kokusu da vardı. Etrafa bakındığımda gözüme yarısı boşalmış bir votka şişesi de çarptı.

Sarhoş ve kafası güzel, bugün çok eğlenceli olmalıydı.

“Ödeme yapmaya mı geldin?” Elinin tersiyle ağzını sildi.

“Aslında hayır.”

“Ah öyle mi?” Molly’ye döndü. “Ne yaptığını sana anlattı mı? Sizinle işim bittiğinde ikinizin de yaşayacak yeriniz olmayacak. Yok, aslında bunun olacak. Hapishane.”

“Ben öyle düşünmüyorum göt herif.”

“Ah, düşünmüyor musun? Ona anlattığımda şu kıymetli koçun ne düşünecek acaba? İşte anlaşıma, bana yirmi bin öde yoksa hayatının her kirli sırrıyla basına giderim. Bana para ödemezsen seni mahvedeceğim.”

“Bence elinde bir bok yok. Hiçbir şey yok. Birkaç kişiyi aradım. Kaynağın mı? Bahis... evet, o kaynağın yok. Nick gitti. Kimse onu görmemiş ve tüm bunların kulaktan dolma bilgiler olduğuna bakılırsa bana hiçbir şey olacağını düşünmüyorum, o yüzden neden tehditlerini de alıp siktir olup gitmiyorsun?”

“Tehditler mi? Bunu sadece bir tehdit olarak mı görüyorsun?”

“Hayır, bence bu şantaj. Ki bu son derece yasadışı ve kız kardeşim burada ve seni duydu.” Başımı biraz eğdim. “Yani şimdi şöyle olacak. Beni ve ailemi rahat bırakacaksın. Ve ben de lanet olasıca harika hayatımı yaşayacağım.”

Molly elinde dosyayla öne ilerledi. Ona doğru bakarak başımı iki yana salladım. Ellerini kirletmesini istemiyordum, hiç istemiştim. Sadece destek için burada olmasını istemiştim. Kendini riske atmasına asla izin vermezdim. Elinde bu herifin onda bıraktığı yaranın nasıl bir fotoğrafı varsa, bu onun hikâyesiydi ve bununla bir şey yapmayı seçerse onu destekleyecektim ama benim için geçmiş deşmesine izin vermeyecektim.

Başıyla onayladı. Beni anlayacak kadar iyi tanıyordu ama telefonunu havaya kaldırmıştı. Sonra tuşa bastı.

Videodaki otuz saniye önceki amcamdı, bu gün gibi ortadaydı

ve bütün kaydedilmiş olanlar da bariz bir şantajdı.

Biz dinlerken Molly gülümsedi. “Aklına sakın öyle harika fikirler gelmesin. Bunu çoktan e-postayla Dropbox’ıma gönderdim bile.”

“Seni kaltak.”

Öne doğru bir adım atıp amcamın tepesine dikildim. “Sen de kahrolasica bir zavallısın. Hayatımdan uzak dur. Hayatımda yaptığım her şey kardeşimi korumak içindi. Bir dakikasını bile değiştirmedim çünkü ona baktığımda şimdi olduğu kadını görmek için hepsine değdiğini biliyorum.”

Molly bana doğru dönüp elini koluma koydu. “Hadi gidelim Dane. Onun artık hiçbir önemi kalmadı.”

“Hiç sanmıyorum. Kazanamayacaksınız, yine olmaz.”

“Hiç anlamadın ki. Bu kazanmakla ilgili değil, sevgi ve aile ile ilgili ve sende ikisi de yok. Bunu yapmayacaktım ama sadece şunu bil ki senin utanacak sırların var ve onlar elimizde.”

Amcamın kaşları çatıldı ve önce Molly’ye sonra bana baktı.

“Gerektiğinde kardeşim zengin bir kaynak olabilir. Onu ya da beni sınamaya kalkma sakın. Anladın mı?”

Karşılık vermesini beklemedik.

Arabaya bindiğimizde Molly bana döndü. “Bana zarar verdiği zamandan kalan kanıtı kullanmama neden izin vermedin?”

“Çünkü bu senin hikâyen Molly ve bunu anlatmaya karar vermek sadece sana düşer. Sana asla istemediğin ya da hazır olmadığı bir şeyi yaptırmam. Zamanı geldiğinde ve hazır olduğunda yanında olup seni destekleyeceğim, aksi halde de yine orada olacağım.”

“Teşekkürler Dane.”

“Her zaman Molly.”

“Hadi, şimdi seni eve, sevgiline götürelim.” İkimiz de güldük ve geçmişin kapısını kesin olarak kapatıp geleceğe doğru yol aldık.

SEKSENİNCİ BÖLÜM

Dane

Hudson: Daney, oğlum, bizden bir şey mi saklıyordun?

Dane: Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ve bilmek de istemiyorum.

Hudson: Kaynaklarım koçun kızıyla aranızda bir şey olduğunu söylüyor.

Dane: Kaynakların hâlâ beyinlerinin iki hücrelerini bir araya getirmeye çalışıyorlar.

Hudson: Garip. Kaynağım kız kardeşin.

Mason: Yavaşça odadan çıkar.

Aiden: Senin adına mutluyum adamım. Josie sahici kız.

Dane: Teşekkürler.

Hudson: Bana mı öyle geliyor yoksa Aiden Cassidy'yle birlikte olmaya başladıktan sonra ahmağın teki mi oldu?

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

Tosie

“Babana gitmemiz gerek.”

“Gerçekten gitmeli miyiz?” Uzun zamandır beklediğim hep buydu... Öyleyse şimdi neden bu kadar gergindim? Çünkü gerçeği söylemek gerekirse babamın nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Dane benim cehennem ateşi olduğumu düşünse de aslında değildim. Bu sadece onun içindi.

“Evet. Artık bütün takım biliyor. Ona söylememiz gerek.”

Yüzümü buruşturdum. “Bir dakika daha bu baloncuğun içinde kalamaz mıyız?” *Lütfen evet de. Ya babam onaylamazsa? İkimiz de yalan söylediğimiz için kendini ihanete uğramış hissederse?* Midem alt üst oldu ve kusacak gibi hissettim.

Babam bunu yapmazdı, değil mi?

“Ne kadar istesem de yanıt hayır. Hadi Cehennem Ateşi, seninle gösteriş yapmak istiyorum. İnsanların arasında elini tutmak istiyorum. Seni ulu orta öpmek istiyorum ve artık gizli saklı olmak istemiyorum. Seni seviyorum ve dünyadaki herkesin de bunu bilmesini istiyorum.”

“Peki, sen şimdi böyle açıkladığında nasıl hayır diyebilirim ki?”

“Diyemezsin.”

“Tamam, hadi gidelim,” diye inledim.

Dane güldü ve bu gülüşü farklı geldi. Yataktan sıvıştığı gün hiç soru sormamıştım. Amcasını görmeye gideceğini ve Molly’nin de onunla gideceğini biliyordum. Ne olduğunu bilmiyordum. Tüm bildiğim geri döndüğünde başka bir adam olduğuydu. Hafiflemiş biri. Gözlerinin altındaki koyu halkalar kaybolmuştu ve sadece daha mutlu görünüyordu.

Eğer ne olduğunu bana anlatmak isterse orada olup dinleyecektim ama onu asla zorlamayacaktım. Ona tüm kalbimle güveniyordum.

On beş dakika sonra arabayı evin önüne park ettik ve birlikte hep girdiğim arka kapıya doğru yürüdük.

“Merhaba, kimse var mı?”

“Ofisimdeyim,” diye seslendi babam.

“Hazır mısınız?” diye fısıldadım Dane’e.

“Hayatımda hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım.”

Beraber yürüdük ve odaya girerken elimi tuttu.

Ona bakıp başımı salladım ve içeri birlikte girdik.

Babam masasından başını kaldırdığında bize gülümsedi, sonra birleşmiş ellerimizi fark etti.

Hiçbir düşüncesini ya da duygusunu belli etmedi. Sadece bir dakika bize baktı sonra telefonu kaldırıp tuşlara bastı.

“Ofisime gelebilir misin?”

Kimi aramıştı öyle?

Eve gelmesini istediği, takımdan biri miydi?

Ya da...

Arkamdan ayak sesleri geldi ve dönüp baktığımda Sherry’nin bize doğru gelip odaya girdiğini gördüm.

Yanımızdan geçip babamın masasına gitti.

Neler oluyordu?

Kalbim sağlıklı olamayacak kadar hızlı çarpıyordu.

Sonra babam ayağı kalktı, elini cebine soktu ve Sherry'ye yirmi dolarlık bir banknot uzattı.

“Seninle iş yapmak güzeldi Robert.”

“Neler oluyor?” diye sordum.

“Bu arkadaşlar bir bahse girmişler ve Sherry kazanmış gibi görünüyor,” diye yanıtladı Dane.

Sherry yerinde zıpladı. “Tabii ki ben kazandım.”

“Benim kafam karıştı.”

“Cehennem Ateşi, bahis bizdik.” Dane babama döndü. “Ne zamandır biliyordun?”

“En başından beri.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. İlk geceden beri mi demek istiyordu? Yoksa işteki ilk gün mü?

“Nasıl?”

“Sen takımla çalışmaya başladığında Dane'in sana nasıl baktığını gördüm. Evet, huysuzdu ama orada başka bir şey vardı ve onu tanıdığımından beri ilk kez mutlu olmak için bir şansı olduğunu hissettim.”

“Yani ta o zamandan beri biliyordun ve yine de onu benim için mi çalıştırdın?”

“Kahretsin, evet, yaptım. Dane, sen benim oğlum gibisin ve seni mutlu gördüğümde dedim ki...”

“Eros olayım mı dedin?”

“Yani, ben öyle demezdim.”

“öpatan?”

“Bu daha uygun gibi,” dedi babam.

“Kızmadın mı?”

“Hayır.” Babam Sherry'nin yanına yürüdü ve tek eliyle ona sarıldı.

“Peki bahis tam olarak neydi?”

“Dane’in kafasını kışından çıkarıp buraya gelerek rızamı almasının ne kadar süreceği.”

“Henüz sormadım, yani teknik olarak henüz kazanmış sayılmazsın Sherry.”

Babam kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Öyle ama haklısın. Kızınla çıkmak için rızanı istemek için buradayım. Onu seviyorum ve tüm dünya bunu bilmeden bir gün daha devam edemem.”

“Hudson yine ona asılırsa diye mi korkuyorsun?”

“Kesinlikle, ama ciddi olmak gerekirse ben kızınla olmak istiyorum.”

“Onayım her zaman senindi.”

Dane’in elini bıraktım ve babamın yanına giderek ona sarıldım. “Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok. Sadece mutlu olmanı istiyorum.”

Etrafıma baktım. Buraya geldiğimde sadece bir baba değil, ikinci bir anne ve şimdi de hayatımın aşkını bulacağımı kim bilebilirdi ki?

Ben değil, orası kesin.

Hayatın ilerleyişi çok çılgıncaydı.

Tekrar Dane’in yanına gittim. Babamla Sherry odadan çıkıp bizi bir an yalnız bıraktılar.

“Seni seviyorum Cehennem Ateşi.”

“Ben de seni seviyorum.”

SONSÖZ

Dane

Sekiz ay sonra...

Mezarının karşısında oturdum, Kupa da elimdeydi. Buraya son gelişimin üzerinden bir yıl geçmişti ve o zamandan beri çok şey olmuştu.

Saints Kupa'yı tekrar kazanmıştı, ben de buraya geri dönmüş-tüm ama bu kez yalnız değildim. Cehennem Ateşi'm de yanımda oturuyordu.

"Hey, baba," Derin bir nefes aldım ve yan tarafımdaki Josephine küçük elini kucağıma koyup bacağıma hafifçe sıkarak benim için burada olduğunu hatırlattı bana. "Buraya gelmem biraz zaman aldı ama seni affettiğimi söylemek istedim. Her şey için affediyorum ve seni seviyorum. Her zaman en iyi baba olmadın, bunu biliyorum ama denedin, sahip olduğun yetiştirme tarzıyla yapabildiğinin en iyisini denedin ve ben seni affediyorum." Josephine'e baktığımda bana hafifçe gülümsedi. "Bu Josie. Yani, Josephine. Ya da Cehennem Ateşi." Güldüm.

"Merhaba," dedi Josephine tiz bir sesle, büyük olasılıkla bir mezar taşıyla konuşmaya alışık olmadığından.

Bedenimi biraz döndürerek babamınkinin hemen yanındaki mezara baktım. “Anne, epey zaman oldu. Bu kadar uzun zamandır ziyarete gelmediğim için üzgünüm. Sersemin tekiydim ama artık daha iyiyim ve nedeni de bu kadın. Anne, Josephine’le tanışmanı istiyorum. O senin seveceğin her şey. Zeki, komik ve çok güçlü. O beni daha iyi bir adam yapıyor anne ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum.”

Yanımda hafifçe kesilen bir nefes sesi duydum ve oturduğum yerden kalkıp Josephine’in önünde diz çöktüm.

Sonra yanımda getirdiğim çantaya uzanıp içine sakladığım küçük bir kutuyu aldım.

“Cehennem Ateşi, seni hayatın kendisinden bile daha çok seviyorum. Benim daha iyi bir adam, seni gururlandıracak bir adam olmak istememi sağlıyorsun. Benim için her şeyin nedeni sensin ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum.” Kutuyu açtım. “Benimle evlenir misin? Beni dünyanın en mutlu erkeği yapar mısın?”

“Hımm.” Josephine biraz geriledi ve hafifçe dudağına vuruyormuş gibi yapıp başını eğdi. “Sır saklayan biriyle evlenebileceğimden emin değilim.”

“Sır mı?”

Bu da neydi?

Bir kaşımı kaldırdım ve benimle dalga geçiyor olmasını umdum çünkü hiçbir koşulda bu kadın olmadan yaşayamazdım. Bir avucumu hayali bir İncil’in üzerine koyuyormuş gibi yapıp diğer elimi de havaya kaldırdım ve “Bir seri katil olmadığımı tüm ciddiyetimle yemin ederim. Dolabımda kokuşmuş hiçbir şey bulamazsın. Gerçek anlamda da, mecazi anlamda da.”

“Yazık. Bir iki ceset epey heyecanlı olurdu.” Bileğini kaldırdı ve bilekliğini salladı. “Bunun ne anlama geldiğini bana hiç söylemedin.”

“O bilgi müstakbel nişanım için saklanıyor.” Biraz kıpırdandım. “Bilgin olsun, dizim beni öldürüyor.”

Sanki hâlâ diz çökmüş halde olduğumu yeni hatırlamış gibi gözleri irileşti. “Evet!” Dayanamayıp oturduğu yerden sıçrayarak kalktı, sonra da ayakta zıplamaya başladı. Bu şimdiye dek gördüğüm en sevimli şeydi. “Tabii ki seninle evlenirim.”

Ayağa kalkıp zümrüt kesim elması yüzük parmağına taktığımda kollarıma atlayarak yüzümü coşkulu öpücüklere boğdu. Yanaklarım, alnım, burnumun ucu. Son olarak da –ah nihayet– ağzım.

Kıkırdayarak geri çekildi. “Affedersiniz Bay ve Bayan Sinclair.”

Güldüm. “Umurlarında olduğunu sanmıyorum.” Bu yemini ebeveynlerimin önünde etmek istediğimden hayali İncil’imi yeniden çıkardım ve diğer elimi havaya kaldırdım. “Josephine Moreau, bugünden itibaren sonsuza kadar senin yanında olacağım.”

“İpte yürümek istesem de mi?”

“İpte yürümek istediğin her zaman,” diye söz verdim.

Buraya son gelişimde olduğum adam boş bir kabuktan ibaretti. Ama onun sayesinde nihayet sevmeyi öğrenmiştim. Sadece onu değil, kendimi de.

Hayat çirkindi, vahşi ve çarpık da. Gereken tek şey hayatını değiştirecek tek bir andı. Ama siz ancak en dipteyken yükseklerin değerini bilmeyi öğreniyordunuz. Trajedilerim güzeldi çünkü beni ona getirmişlerdi.

Josephine başını kaldırdı, karşı konulmaz dudaklarında neşeli bir gülümseme vardı ve ben onun yine benimle dalaşacağını biliyordum çünkü o cehennem ateşiydi. Bu onun kanında vardı.

“Şartlarım olsa bile mi?” diye sordu hâlâ sırtıtarak.

İçimi çektim. “Yani, zaten bir suç işledim. Diğer neymiş?”

“Neden ikide duruyorsun ki?”

İnleyerek onu omzuma aldım. “Gezegendeki en muhtaç kıza sırlıklam âşık olmak da benim şansım işte.”

“Banyondaki La Mer yüz maskesini görmediğimi sanma. Tek bir maskeye iki yüz papel mi? Benimle dalga mı geçiyorsun sen?”

Kalın bir ağaç gövdesinin önünde onu yere indirdim ve bedenimi ona yaslayarak her santimimi hissetmesini sağladım. “Öyleyse sana suç çılgınlığından daha ötesini yapacağım.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ya?”

Bileğini kaldırdım ve bir tılsımla oynadım.

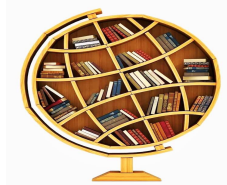
O tılsımla.

“Gerçekten mi?” dedi nefesini tutarak dudaklarıma doğru.

Dudaklarımla boynundan yukarı doğru ilerleyip çenesinde hafifçe takıldım ve sonunda kulağına ulaştım. Ve tılsımda ne dediğini söyledim ona.

O hep bana geleceğini söylemeden önce bile, tanıştığımız günden beri bildiğim şeyi.

“Hep seni arayacağım.”

TEŞEKKÜRLER

Tüm aileme teşekkür etmek istiyorum. Hepinizi çok seviyorum.

Eric, Blake ve Lexi, siz benim canımsınız.

Beklenmeyen Çarpışma için bana yardım eden harika profesyonellere teşekkür ederim:

Jenny Sims

Marla Esposito

Crystal Burnette

Kelly Allenby

Champagne Formats

Jill Glass

Becca Hensley Mysoor

Anna Silka

Karmaşık Çarpışma'ya sesli olarak hayat veren Lyric'e teşekkür ederim.

Müthiş temsilcim Kimberly Whalen'a teşekkür ederim.

Saints of Redville'i kitapçılara getirdikleri için Michael Joseph ve Hannah Smith'e teşekkür ederim.

MUHTEŞEM ÇEVİK İŞBİRLİĞİ TAKIMIMA teşekkür ederim! Siz müthişsiniz çocuklar!

Melissa: Tüm yardımın ve aklımı başımda tuttuğun için teşekkür ederim.

Parker: Her zaman fikirlerimi değerlendirebildiğim biri olduğun ve o sihirli dokunuşu bulmama yardım ettiğin için teşekkürler.

Leigh: Beni okuduğun ve dinlediğin için teşekkür ederim arkadaşım.

Ava Harrison Destek Grubu'ndaki hanımlara, sizin desteğiniz olmadan bunu yapamazdım!

Lütfen Ava Harrison Destek Grubu Facebook okuyucu grubuma katılmayı değerlendirin.

Sözlerimi yaymama yardım eden tüm Booktokerlara, Bookstagramerlara ve blogerlara teşekkür ederim. Coşkunuz ve kitap sevginiz için teşekkürler!

Son ama kesin olarak özellikle...

Okuyuculara teşekkür ederim!

Benimle bu yolculuğa katıldığınız için çok teşekkür ederim.